ΕΝΒΕΡ ΧΟΤΖΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΠΟΡΕΙΑ

ΕΝΒΕΡ ΧΟΤΖΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ
ΓΙΑ
ΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

1958-1983

ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΠΟΡΕΙΑ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΩΝ-ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το βιβλίο "Σκέψεις για τη Μέση Ανατολή" του συντρόφου Ενβέρ Χότζια, Πρώτου Γραμματέα της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας, αναφέρεται στα πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα που σχετίζονται με τους αραβικούς και μη αραβικούς λαούς των δύο ηπείρων, Αφρικής και Ασίας και που στο διεθνή στίβο σχετίζονται μ' αυτό που ονομάζεται "Μεσανατολική Κρίση". Συγκαταλέγεται στη σειρά των βιβλίων που πάρθηκαν από το "Πολιτικό Ημερολόγιο για τα Διεθνή Ζητήματα", όπως είναι οι δύο τόμοι του βιβλίου "Σκέψεις για την Κίνα", που εκδόθηκε το 1979.

Τα υλικά του βιβλίου είναι ένα μέρος από τις σημειώσεις, τα σκίτσα, τις αναλύσεις και τα γενικά πανοράματα του "Πολιτικού Ημερολογίου" για τη Μέση Ανατολή και αναφέρονται μόνο στα γεγονότα που αφορούν την περίοδο από το 1958 μέχρι τα τέλη του 1983. Στα υλικά αυτά σχολιάζονται μερικές από τις στιγμές των κυριότερων γεγονότων, από τις ιμπεριαλιστικές και απάνθρωπες ενέργειες των υπερδυνάμεων και του Ισραήλ, καθώς και στιγμές από τους ηρωικούς αγώνες του παλαιστινιακού αραβικού λαού, των άλλων αραβικών λαών, του αφγανικού και ιρανικού, ενάντια στις συνωμοσίες των δύο υπερδυνάμεων. Κάθε φορά ο συγγραφέας εκφράζει και δικούς του στοχασμούς και συναισθήματα, τον πόνο που νιώθει για τις δυστυχίες που έπεσαν στη μοίρα αυτών των λαών, για τις αδικίες που τους γίνονται, αλλά και τη μεγάλη χαρά που του δίνει ο παραδειγματικός αγώνας τους για τη λευτεριά και την εθνική τους ανεξαρτησία ενάντια στους καταχτητές και τους άγριους εχθρούς, ισραηλινούς, ιμπεριαλιστές και σοαιαλιμπεριαλιστές.

Πάνω από τρεις δεκαετίες η Μέση Ανατολή ήταν πεδίο αλλεπάλληλων επεμβάσεων και πολέμων. Από το 1948 μέχρι το 1983 έχουν διεξαχθεί εκεί μερικοί πόλεμοι, ο ένας πιο αιματηρός αχό τον άλλον.

Στα υλικά που δημοσιεύονται σ' αυτό το νέο βιβλίο του συντρόφου Ενβέρ Χότζια, ο αναγνώστης θα βρει σωστές απαντήσεις, για ποιο λόγο στη σχετικά σύντομη αυτή περίοδο έγιναν τόσοι πόλεμοι μόνο σ' αυτή την περιοχή του κόσμου· πώς εξηγείται ότι η μεσανατολική κρίση προσέλαβε σήμερα τόσο μεγάλες διαστάσεις, που με τους

κινδύνους και τα επακόλουθα που εγκυμονεί, επιδρά σε όλη τη διεθνή κατάσταση· ποιος μετέτρεψε τη Μέση Ανατολή σε μια εξαιρετικά επικίνδυνη εστία πυρός και ατέλειωτων συρράξεων· ποιοι είναι οι ανοιχτοί και οι καμουφλαρισμένοι εχθροί των αραβικών λαών, καθώς και για μια σειρά άλλα καυτά πολιτικά ζητήματα.

Παρακολουθώντας τα σύγκαιρα γεγονότα που εξελίχτηκαν στη Μέση Ανατολή και γράφοντας γι' αυτά τη στιγμή που συνέβαιναν, ο συγγραφέας κάνει μια ανάλυση πολύπλευρη και βασισμένη στον ιστορικό υλισμό και στις θεμελιώδεις αρχές του μαρξισμού-λενινισμού, αποκαλύπτει τα εσωτερικά και εξωτερικά αίτια, την πολυπλοκότητα και τη διασύνδεση τους και κάνει εκτιμήσεις και προγνώσεις, των οποίων η εγκυρότητα έχει αποδειχτεί απόλυτα από την ίδια την εξέλιξη των γεγονότων στις κατοπινές περιόδους.

Πολλές απ' αυτές τις αναλύσεις, τις εκτιμήσεις και τις προγνώσεις αν και έγιναν πριν από πολλά χρόνια, έχουν αξίες σύγχρονες. Τέτοια είναι, λογουχάρη, τα γραπτά στα οποία αναλύονται το περιεχόμενο και οι πραγματικοί σκοποί της γενικής στρατηγικής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή, στρατηγική που ακολούθησαν όλοι οι αμερικάνοι πρόεδροι πριν, κατά και μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι τον πρόεδρο Ρόναλντ Ρήγκαν· η μεγάλη θρασύτητα των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής που έχουν κηρύξει και μεταχειρίζονται τη Μέση Ανατολή σαν ζώνη των δικών τους εθνικών συμφερόντων, ως φέουδο τους. Ξεκινώντας απ' αυτή τη στρατηγική και απ' αυτή την πολιτική, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής επανειλημμένα έχουν στείλει χιλιάδες πεζοναύτες και εκατοντάδες πολεμικά πλοία στα νερά της Μεσογείου, της Ερυθράς θάλασσας, του Περσικού Κόλπου κλπ, για να γονατίσουν και να υποτάξουν με τη στρατιωτική βία τους λαούς της Μέσης Ανατολής.

Περνώντας από το ένα γραπτό στο άλλο, ο αναγνώστης θα δει επίσης ποια είναι η θέση και τι ρόλο έπαιξε και παίζει το Ισραήλ στο πλαίσιο της γενικής αντιαραβικής στρατηγικής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ποιες οι προσπάθειες που κατέβαλλαν και συνεχίζουν να καταβάλλουν οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής για να εξασφαλίσουν στην κουμπούρα τους α' αυτή την περιοχή "ασφαλή σύνορα", δηλαδή σύνορα που να περιλαμβάνουν όλα τα αραβικά εδάφη που κατακτήθηκαν με τη δύναμη των όπλων. Η φιλία και οι αμερικανοϊσραηλινές πολιτικές, οικονομικές και στρατιωτικές συμμαχίες είχαν και έχουν στη βάση τους την έχθρα και τους από κοινού πολέμους κατά των αραβικών λαών.

Μεγάλες επίκαιρες αξίες έχουν και τα γραπτά στα οποία, μέσα

από πολλά δοσμένα και επιχειρήματα, ξεσκεπάζεται η πολιτική των σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών στη Μέση Ανατολή, οι οπού", ενώ παρουσιάζονται σαν φίλοι και σαν σωτήρες των αραβικών λαών, στις πιο κρίσιμες στιγμές τους άφησαν στη λάσπη και τους πρόδωσαν.

Σε πολλά υλικά του βιβλίου αυτού αποκαλύπτεται ποια είναι τα κοινά γνωρίσματα στην πολιτική των σοβιετικών σοσιαλιμχεριαλιατών και των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, τι είναι που ης προσεγγίζει αυτές τις δυο υπερδυνάμεις και τι είναι που ης κάνει να έρχονται σε αντιπαραθέσεις και να συγκρούονται άγρια, ανοιχτά, στα προσκήνια ή στα παρασκήνια, από πολλά τώρα χρόνια και να καταπατούν τη λευτεριά, την ανεξαρτησία και τα εθνικά και κοινωνικά συμφέροντα των φτωχών και φιλόπονων λαών των χωρών της Μέσης Ανατολής.

Περίβλεπτη θέση στο βιβλίο "Σκέψεις για τη Μέση Ανατολή" κατέχουν και τα υλικά στα οποία εκτιμούνται οι λαϊκές αντιφεουδαρχικές και αντιιμπεριαλιστικές επαναστάσεις των λαών της Μέσης Ανατολής, όπως είναι ο ηρωικός αγώνας του μαρτυρικού παλαιστινιακού λαού, η ιρανική λαϊκή επανάσταση, ο αγώνας του αφγανικού λαού κατά των σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών καταχτητών κλπ. Ιδιαίτερη θέση στο βιβλίο κατέχει και το πρόβλημα της ενεργειακής κρίσης και, στο πλαίσιο αυτό, ο ρόλος των χωρών της Μέσης Ανατολής, που είναι από τους μεγαλύτερους παραγωγούς πετρελαίου στον κόσμο, σ' αυτή την κρίση που έχει συμπαρασύρει όλες τις καπιταλιστικές και ρεβιζιονιστικές χώρες, καθώς και η δύναμη που έχει το όπλο του πετρελαίου να υπερασπίσει από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις τη λευτεριά, την ανεξαρτησία και τον πλούτο των αραβικών λαών.

*

*   *

Στο βιβλίο αυτό εκφράζονται ανοιχτά οι θέσεις του Κόμματος Εργασίας και της Λαϊκής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Αλβανίας για όλα τα προβλήματα που έχουν σχέση με την κρίση της Μέσης Ανατολής· διατυπώνονται οι αποφασιστικές θέσεις αρχών της χώρας μας και του λαού μας υπέρ του αγώνα του παλαιστινιακού λαού, των άλλων αραβικών λαών κατά του Ισραήλ και των δύο ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων, η στάση υπέρ του αγώνα του ιρανικού λαού, του αφγανικού λαού, των φιλελεύθερων αφρικάνικων λαών. Οι θέσεις αυτές έχουν εκφραστεί και σε πολλά σημαντικά ντοκουμέντα του Κόμματος και του κράτους μας, καθώς και στους διάφορους διεθνείς ορ-

γανισμούς, όπως στον ΟΗΕ κλπ, όπου οι αντιπρόσωποι μας έχουν υποστήριξα τον αγώνα και την δίκαιη υπόθεση των αδελφών αραβικών λαών. Οι σκέψεις και οι εκτιμήσεις που περιέχει και αυτό το βιβλίο είναι μια ακόμα απόδειξη εκείνης της θερμής και ειλικρινούς φιλίας που συνεχώς συνέδεε και συνδέει τον αλβανικό λαό με τους αραβικούς λαούς, όπως και με όλους τους φιλελεύθερους και ειρηνόφιλους λαούς του κόσμου.

Σάββατο, 3 Μάη, 1958

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΑΡΑΒΕΣ ΦΙΛΟΥΣ

Σήμερα δέχτηκα τους άραβες φίλους[1] που ήρθαν στην Αλβανία με πρόσκληση της προπαρασκευαστικής επιτροπής για την ίδρυση του Συνδέσμου Φιλίας Αλβανία - Αραβικές Χώρες.[2]

1. Ο Φατχι Ραντβάν, υπουργός Εθνικού Προσανατολισμού της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας- ο Αχμέτ Μωχαμέντ ελ Σαμί, επιτετραμένος της Υεμένης στο Κάιρο˙ ο Φαϊσάλ μπιν Αλή, πρώτος αναπληρωτής της αντιπροσωπείας του ιμάμη του Ομάν στο Κάιρο και ο Χαλέντ Αλή, απεσταλμένος του Εθνικού Μετώπου Απελευθέρωσης της Αλγερίας.

2. Η ίδρυση του Συνδέσμου Φιλίας Αλβανία-Αραβικές Χώρες αποφασίστηκε στην εθνική συνδιάσκεψη που συνήλθε στα Τίρανα στις 3 και 4 Μάη 1958.

Κάρλοβυ-Βάρυ, Σάββατο 19 Ιούλη 1958

ΝΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΟΡΔΑΝΊΑΣ

Σε ραδιοτηλεγ ρόφημα που έστειλα[1] σήμερα στο σύντροφο Υσνί, μεταξύ άλλων, παρήγγειλα να οργανωθούν συλλαλητήρια κατά της ιμπεριαλιστικής επίθεσης των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Μεγάλης Βρεταννίας ενάντια στο Λίβανο και την Ιορδανία.

1. Ο σύντροφος Εμβερ Χότζια βρισκόταν τότε για επίσκεψη στην Τσεχοσλοβακία.

Τετάρτη 6 Γενάρη 1960

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΗΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΙΡΑΚΙΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Σήμερα το πρωί δέχτηκα το διευθυντή της Ραδιοφωνίας της Ιρακινής Δημοκρατίας και αρχισυντάκτη της εφημερίδας «Αλ Ινσανία», Χαδίμ αλ Σαμαβί. Μου μίλησε με μεγάλη συμπάθεια για τη χώρα μας. Είπε πως έμεινε πολύ ικανοποιημένος από την υποδοχή που του επιφυλάχτηκε παντού στη χώρα μας. Ζήτησε και του έδωσα μια συνέντευξη για την εφημερίδα «Αλ Ινσανία».

Τρίτη 20 Μάρτη 1962

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΛΓΕΡΙΑΣ

Αναγνωρίσαμε ντε γιούρε την προσωρινή κυβέρνηση της Αλγερίας.

Μεγάλη χαρά στην Αλγερία για την υπογραφή της ανακωχής με τους Γάλλους, μα αυτή ακόμα δεν είναι ειρήνη.

Σάββατο 7 Απρίλη 1962

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΓΚΑΝΑ, ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ΙΡΑΚ

Ο Κίτσο Κασάπι' επέστρεψε οπό την Γκάνα, την Αίγυπτο και το Ιράκ. Μου μίλησε για την κατάσταση σ' αυτές τις χώρες και την υποδοχή που του επιφύλαξαν. Γενικά η κατάσταση στην Γκάνα είναι καλή, ενώ στην Αίγυπτο βαριά· ο λαός εκεί καταπιέζεται. Και στο Ιράκ, ο Κασέμ δεν απολαμβάνει πια τη λαϊκή υποστήριξη, μου είπε. Εκεί μιλούν ανοιχτά εναντίον του. Το Κομμουνιστικό Κόμμα του Ιράκ βρίσκεται σε παρανομία και αναπτύσσει ελάχιστη δράση. Την Αλβανία σ' αυτές τις χώρες τη γνωρίζουν και την αγαπάνε. Το Ραδιοφωνικό Σταθμό Τιράνων τον ακούν καλά και τους αρέσει. Ιδιαίτερα στην Γκάνα την αντιπροσωπεία μας την υποδέχτηκαν πολύ καλά, ακόμη κι ο ίδιος ο πρόεδρος Νκρούμα.

Ή Σοβιετική Ένωση δυσφημίζεται εξαιτίας της πολιτικής του Χρουστσιόφ και των ανθρώπων του σ' αυτές τις χώρες. Οι πρεσβευτές των λαϊκοδημοκρατικών χωρών δημιουργούν σκάνδαλα.

1. Τότε υφυπουργός του Εμπορίου, αρχηγός της αλβανικής κυβερνητικής αποστολής που πήγε στην Γκάνα, στην Αίγυπτο και στο Ιράκ για την ανάπτυξη και το δυνάμωμα των εμπορικών σχέσεων μ' αυτές τις χώρες.

Λιουσνια, Παρασκευή 8 Φλεβάρη 1963

ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

Ο Ραδιοφωνικός σταθμός της Βαγδάτης ανήγγειλε ότι στο Ιράκ έγινε πραξικόπημα και ότι ο πρόεδρος της Δημοκρατίας, στρατηγός Κασέμ, δολοφονήθηκε. Ο καιρός έδειξε ότι ο Κασέμ δεν στηρίχτηκε ούτε στο λαό, ούτε στους κομμουνιστές. Οι τελευταίοι, ακολουθώντας την προδοτική γραμμή του Νικήτα Χρουστσιόφ και εφαρμόζοντας τις ιδιαίτερες οδηγίες του, δεν κατέβαλαν καμιά προσπάθεια για να πάρουν την εξουσία (και υπήρχαν πολλές δυνατότητες, προπαντός τις πρώτες μέρες της ανατροπής της μοναρχίας). Ο Κασέμ ξέκοψε και απομακρύνθηκε από τους κομμουνιστές, τους υποχρέωσε να περάσουν σε παρανομία, ενώ ο Τίτο συνέχισε το έργο του και επέδρασε να ιδρυθεί στο Ιράκ ένα νόμιμο κόμμα. Ο Κασέμ, από τη μια μεριά, προμηθευόταν όπλα από τον Χρουστσιόφ και από την άλλη, φυλάκιζε και σκότωνε τους κομμουνιστές.

Τώρα που πήραν την εξουσία οι αντιδραστικοί του κόμματος «Μπάαθ», θα ξεσπάσει οπωσδήποτε ένα κύμα τρομοκρατίας χωρίς προηγούμενο σε βάρος των αφελών, αλλά καλών ιρακινών συντρόφων μας. Θα την πάθουν άσχημα, μα αυτό θα χρησίμευσει σαν μεγάλο δίδαγμα σ' αυτούς και σε άλλους, για να ιδούν πού σε οδηγούν ο ρεβιζιονισμός και η προδοτική πολιτική του Χρουστσιόφ. Με τα σοβιετικά όπλα οι αντιδραστικοί σκοτώνουν παντού τους κομμουνιστές συντρόφους. Εδώ, κάτω από το πρόσχημα της συνύπαρξης, επαναλαμβάνεται η πολιτική του Μπαζίλ Ζαχάρωφ, έμπορα των κανονιών.

Πέμπτη 23 Απρίλη 1964

ΟΙ ΚΕΦΑΛΕΣ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΩΝ ΣΚΑΡΩΝΟΥΝ ΝΕΕΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΕΣ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΤΙΤΟΪΚΗ ΚΛΙΚΑ

Έριξα τελευταία ματιά στο άρθρο με τίτλο: «Η ιθύνουσα ομάδα των γάλλων σοσιαλιστών, δολοφόνισσα των λαών της Αιγύπτου και Αλγερίας, σκαρώνει καινούριες συνωμοσίες από κοινού με την τιτοϊκή κλίκα»[1]. Στο άρθρο αυτό, το πλαίσιο και τις βασικές ιδέες του οποίου είχα προετοιμάσει από τις αρχές του Απρίλη, ξεσκεπάζονται οι σκοποί του ταξιδιού των αρχηγών των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων των χωρών της Δυτικής Ευρώπης στο Βελιγράδι και τη Μόσχα.

Ανάμεσα στ' άλλα στο άρθρο τονίζουμε: Ποιοι είναι ο Γκυ Μολλέ, ο Κριστιάν Πινώ και οι άλλοι συνεργάτες τους, που έγιναν δεχτοί στο Βελιγράδι με τόσο πολλές τσιριμόνιες, τους γνωρίζουν καλά τώρα, όχι μόνον στη χώρα τους, αλλά σ' όλο τον κόσμο. Το κακόφημο όνομα αυτών των «ιπποτών» του «σοσιαλισμού και της δημοκρατίας», συνδέεται στενά με την επίθεση στο Σουέζ το 1956 και με την καταπίεση του λαού της Αλγερίας, θυμάται πολύ καλά ο κόσμος ότι ο Γκυ Μολλέ ήταν πρωθυπουργός και ο Κριστιάν Πινώ υπουργός Εξωτερικών όταν το 1956 εξαπολύθηκε η επίθεση κατά του Σουέζ.

— Η επίσκεψη του Γκυ Μολλέ στο Βελιγράδι είναι μια μεγάλη προσβολή που η κλίκα του Τίτο κάνει στα αισθήματα των αραβικών λαών, στη μνήμη των χιλιάδων και εκατοντάδων χιλιάδων μαρτύρων της Αιγύπτου, της Αλγερίας και των άλλων χωρών της Βορείου Αφρικής, που έπεσαν στον ηρωικό αγώνα για την απελευθέρωση από τον γαλλικό ιμπεριαλισμό. Η τιτοϊκή κλίκα δείχνει έτσι το αληθινό της πρόσωπο, την εχθρική της στάση κατά των αραβικών λαών, σε βάρος των οποίων ενεργεί σατανικά, σκαρώνοντας συνωμοσίες και ύποπτες ενέργειες, υποστηρίζοντας κλίκες που αντιπολιτεύονται τη νόμιμη εξουσία. Οι εναγκαλισμοί των τιτοϊκών

1. Δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στην εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλιτ», 25 Απρίλη 1964. (Ενβέρ Χότζια, Άπαντα, τ. 26ος, σελ. 322-335, Εκδοτικό «8 Νοέμβρη». Τίρανα 1978).

με εχθρούς των αραβικών λαών, σαν τον Γκυ Μολλέ και τον Κρι στιάν Πινώ, επιβεβαιώνουν ότι, όταν μιλούν για φιλία με τους αραβικούς λαούς, στην πραγματικότητα καπηλεόονται το αίμα των λαών της Αιγύπτου και της Αλγερίας.

— Τα γεγονότα είναι πρόσφατα και οι αραβικοί λαοί δεν μπορούν ποτέ να ξεχάσουν τη δολιότητα και τις προκλητικές ενέργειες των Γάλλων σοσιαλιστών, με επικεφαλής τον Γκυ Μολλέ. Για παράδειγμα, η από κοινού αγγλο-γαλλο-ισραηλινή επίθεση κατά της Αιγύπτου, το 1956, που έγινε για να υπερασπίσει τα αποικιακά συμφέροντα και να καταπνίξει τους πόθους και τον αγώνα του αιγυπτιακού λαού για λευτεριά και ανεξαρτησία, έδειξε ποιοι ήταν οι γάλλοι σοσιαλιστές, αποκάλυψε τους σκοπούς που επιδίωκαν στην πραγματικότητα. Αποδείχτηκε κατά τρόπο αναμφισβήτητο μπροστά σ' όλο τον κόσμο ότι οι Γάλλοι σοσιαλιστές ήταν όχι μόνον οπορτουνιστές και κοινοί υπηρέτες της αστικής τάξης για ιδεολογικό και πολιτικό αντιπερισπασμό στις γραμμές των εργαζομένων, αλλά και οι πιο ένθερμοι υποστηριχτές του μονοπωλιακού κεφαλαίου, της αποικιοκρατίας και γενικά της πιο εξτρεμιστικής αντίδρασης.

— Αυτό τον Γκυ Μολλέ και Κριστιάν Πινώ, τη συνείδηση των οποίων βαραίνουν οι καταστροφές των αιγυπτιακών πόλεων, τα βαριά εγκλήματα των γάλλων αποικιοκρατών στην Αλγερία και οι εκτελέσεις των αράβων πατριωτών, τους υποδέχεται ο Τίτο, που παριστάνει τον «αποφασισμένο φίλο» των αραβικών λαών. Οσο όμως κι αν προσπαθούν ο Γκυ Μολλέ και οι σύντροφοι του, η κλίκα του Τίτο και του Χρουστσιόφ, κι αυτοί που τους ακολουθούν, να συγκαλύψουν την προδοσία τους, αυτή δεν συγκαλύπτεται. Ο κόσμος το ξέρα ήδη ποιοι είναι οι αρχηγοί της γαλλικής σοσιαλδημοκρατίας, ποιοι είναι ο Τίτο, ο Χρουστσιόφ και συντροφιά.

Σάββατο 16 Μάη 1964

Ο ΧΡΟΥΣΤΣΙΟΦ ΣΥΝΔΕΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΙΟ ΛΥΣΣΑΛΕΟΥΣ ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΑΡΑΒΕΣ

Ο Χρουστσιόφ, κατά την επίσκεψη του στην Αίγυπτο, συνδέεται ανοιχτά με άραβες λυσσαλέους αντικομμουνιστές, όπως ο Αρεφ του Ιράκ[1] και συντροφιά, με τους οποίους συναντήθηκε σε μια κρουαζιέρα στην Ερυθρά Θάλασσα.

1. Ο συνταγματάρχης Αρεφ, πρόεδρος της Ιρακινής Δημοκρατίας από το 1963 μέχρι το 1966.

Κυριακή 31 Γενάρη 1965

«ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ» ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Γίνεται λόγος για κάποιον αλγερινό «σοσιαλισμό», αλλά στην πραγματικότητα αυτό το είδος σοσιαλισμού δεν έχει καμιά σχέση με τη δική μας αντίληψη για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού, με την επιστημονική εφαρμογή του μαρξισμού-λενινισμού. Εκεί οικοδομείται ένα αστικοδημοκρατικό καθεστώς κάτω από την επιρροή των ξένων κεφαλαίων και ιδιαίτερα του γαλλικού κεφαλαίου, το οποίο έχει βαθιές ρίζες και τις αναπτύσσει και τώρα μετά τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Δεν πρόκειται μόνο για το ζήτημα ότι το καθεστώς του Μπεν Μπέλα διέλυσε το αυτοκαλοόμενο Αλγερινό Κομμουνιστικό Κόμμα, διότι αυτό το κόμμα ποτέ δεν είχε μια μαρξιστική-λενινιστική γραμμή. Τώρα, με την ανάπτυξη του σύγχρονου ρεβιζιονισμού, αυτό το κόμμα βρήκε το δρόμο του, δηλαδή το δρόμο της ολοκληρωτικής εξάλειψης και της ενσωμάτωσης του στο Εθνικοαπελευθερωτικό Μέτωπο. Από το καθεστώς του Μπεν Μπέλα δεν σχεδιάστηκε και δεν εφαρμόστηκε στην πράξη καμιά οικονομική, πολιτική και οργανωτική μεταρρύθμιση που να μυρίζει τουλάχιστον σοσιαλισμό. Οι Αλγερινοί έχουν υιοθέτησει μερικές φόρμουλες και κάτι θεσμούς της τιτοϊκής αυτοδιαχείρισης και έχουν ίδρυσει μερικούς καπιταλιστικούς συνεταιρισμούς αγροτών ή κρατικά αγροκτήματα. Εκεί γίνεται λόγος για αγροτική μεταρρύθμιση και για δήθεν απαλλοτριώσεις των γάλλων αποίκων, αλλά που απέχουν πολύ από τις ουσιαστικές πραγματοποιήσεις. Η Αλγερία προσπαθεί να εμφανιστεί σαν μια ανάπτυξη αλακουβανέζικα του «κουβανικού σοσιαλισμού», του «κουβανικού μαρξισμού» και οι αλγερινοί κομμουνιστές, σε νομιμότητα και ενσωματωμένοι στο Εθνικοαπελευθερωτικό Μέτωπο, δρουν τάχα σ' αυτό το Μέτωπο όπως οι μπλασροκιστές στο Κουβανικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Εκείνοι ασχολούνται με τον τύπο και την προπαγάνδα. Και «επηρεάζουν», βλέπεις, ωραία!! Υιοθέτησαν τον κορανικό εκλεκτικισμό, προσπαθούν να αποδείξουν ότι ο ισλαμισμός ταυτίζεται με τον σοσιαλισμό σε πολλά ηθικά ζητήματα Από μέρους τους, ο Μπεν Μπελά και οι άνθρωποι που διευθύνουν, θέλοντας να τα έχουν καλά με τους σοβιετικούς ρεβιζιονιστές, με τους τιτοϊκούς, με τους Αμερικάνους, με

τους Γάλλους και να πάρουν απ' αυτούς υλική βοήθεια, δεν παραλείπουν να λένε ότι είναι υπέρ του «πρακτικού σοσιαλισμού» και δεν μπορούν να είναι με τον επιστημονικό σοσιαλισμό, λες και οι δυο αυτοί σοσιαλισμοί είναι χωρισμένοι με κάποιο σινικό τείχος. Οι ρεβιζιονιστές συμφωνούν απόλυτα μ' αυτές τις απόψεις και υποστηρίζουν όποια δημαγωγία, όποιον αντιπερισπασμό, όποια αναθεώρηση του μαρξισμού, είναι υπέρ οποιασδήποτε επιλογής, υπέρ οποιουδήποτε εκλεκτικισμού που μπορεί να γίνει στον μαρξισμό-λενινισμό, αρκεί να καταπολεμείται ο επιστημονικός μαρξισμός λενινισμός. Τώρα που είναι ραμαζάνι, στην Αλγερία ασκείται θρησκευτική τρομοκρατία, δέρνουν εκείνους τους Αλγερινούς που δεν κρατούν ραμαζάνι, τους φυλακίζουν, έχουν απαγόρευσει στα εστιατόρια να δίνουν την ημέρα στους Αλγερινούς να τρώνε, τους υποχρεώνουν να πάνε στο τζαμί ή και να προσκυνούν όπου κι αν βρίσκονται. Και έχουν το θράσος να το λένε αυτό «σοσιαλισμό». Ας μη μιλάμε για τ' άλλα ζητήματα που απορρέουν από τη θρησκευτική πραχτική.

Φυσικά, το καθεστώς του Μπεν Μπέλα πρέπει να το βλέπουμε σαν τέτοιο που είναι και όχι σαν τέτοιο που δεν είναι. Πρέπει αυτό να το υποστηρίζει κανείς και να το βοηθά για εκείνες τις θετικές πλευρές που έχει και όχι για εκείνες που δεν έχει και να το φουσκώνουν πως τις έχει τάχα και το σαπούνι να περνάει για τυρί.

Τα θεωρητικά ζητήματα έχουν και μεγάλη πολιτική σπουδαιότητα. Η πολιτική όχι πως είναι ξεκομμένη από την ιδεολογία, αλλά δεν πρέπει να συγχέεται με τις ιδεολογικές αρχές και να τις υποτάσσεις αυτές στις πολιτικές συγκυρίες της στιγμής, να τις συγχωνεύεις, να τις νοθεύεις, να τις παραχαράσσεις, έστω και για κάποια απώτερη συγκυρία καλής προοπτικής. Παραχωρήσεις και συμβιβασμούς μπορεί να κάνεις στην πολιτική, μα ποτέ στις αρχές. Τις αρχές πρέπει να τις υπερασπίζουμε, πρέπει με υπομονή να καταβάλλονται προσπάθειες για να διευκρινίζονται, να υιοθετούνται βαθμιαία, μα όχι να διαστρεβλώνονται.

Πέμπτη 24 Ιούνη 1965

Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΜΠΕΝ ΜΠΕΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΓΕΡΙΝΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο Μπουμεντιέν, στηριζόμενος στις μονάδες του στρατού, ανέτρεψε τον Μπεν Μπέλα. Από εξωτερική άποψη αυτό φαίνεται να είναι πραξικόπημα, και στην πραγματικότητα τέτοιο είναι. Τίποτε το παράξενο δεν υπάρχει στις περιστάσεις από τις οποίες πέρασε η Αλγερία. Και η άνοδος του Μπεν Μπέλα στην εξουσία με στρατιωτικό πραξικόπημα έγινε. Από τις φυλακές της Γαλλίας ο Μπεν Μπέλα βρέθηκε στην κορυφή της εξουσίας στην Αλγερία και με πραξικοπήματα εκκαθάρισε όλους τους αντιπάλους του που είχαν πάρει μέρος στον αγώνα, άσχετα από τις πολιτικές τους τάσεις.

Ο αγώνας της Αλγερίας, αγώνας ηρωικός του λαού, πέταξε μεν έξω από την Αλγερία τους καταχτητές, αλλά γεγονός είναι ότι οι διάφορες εθνικιστικές φράξιες που καθοδηγούσαν τον αγώνα δεν κατόρθωσαν κατά τη διάρκεια όλου του πολέμου να δημιουργήσουν εκείνη την υγιή ενότητα σκέψης και δράσης που τόσο πολύ την χρειαζόταν ο αλγερινός λαός στις παραμονές της απελευθέρωσης και πριν από το μεγάλο αγώνα της ανόρθωσης της Αλγερίας ως κυρίαρχο κράτος που έβγαινε από μια βαριά σκλαβιά και κατακαμένο από τον πόλεμο. Τα στοιχεία της αλγερινής προοδευτικής αστικής τάξης φάνηκαν ανίκανα, στερημένα προοπτικής, με έντονες καριεριστικές τάσεις φατριών ή με μάταιες ονειροπολήσεις και επηρεασμένα, φυσικά κατά τρόπο καμουφλαρισμένο, από τους προσανατολισμούς και τους σκοπούς των διαφόρων ρευμάτων των γαλλικών αστικών πολιτικών αντιλήψεων. Η Αλγερία κέρδισε τον αγώνα και την πολιτική «ανεξαρτησία» από τη Γαλλία, αλλά η επιρροή της τελευταίας στην πολιτική των νέων αλγερινών ηγετών εξακολούθησε να ήταν και να είναι αισθητή και μετά τον πόλεμο-μπροστά στην αστάθεια της αλγερινής ηγεσίας, αυτή η επιρροή άρχισε να επενεργεί με μεγαλύτερη δύναμη.

Συνεπώς, η αλγερινή εθνική αστική τάξη, ξεκομμένη από τους «κομμουνιστές», οι οποίοι, χειρότερα κι από μια αστικοδημοκρατική παράταξη, έπαιξαν καθ' όλο τον αγώνα έναν ρόλο άδοξο, ρόλο δειλού, οπορτουνιστή, ρεβιζιονιστή, συνθηκολόγου, λικβινταριστή απέναντι στην προσωπική εξουσία του Μπεν Μπέλα και έγιναν οι

ραγιάδες του, αποδείχτηκε εξαιρετικά ταλαντευόμενη, εξακολουθεί να αποδεικνύεται τέτοια και ευνόητο είναι γα αναζητεί διέξοδο, με πραξικοπήματα βέβαια. Σ' αυτές τις συνθτ , η κατάσταση στην Αλγερία περιπλέκεται ακόμη περισσότερο, διότι η χώρα αυτή έγινε πεδίο σκευωριών ανάμεσα στις εσωτερικές και ξένες φατρίες. Με την πρόφαση της «σοσιαλιστικής» βοήθειας μηχανορραφούν εκεί οι διάφοροι ρεβιζιονιστές. Σοβιετικοί, Γιουγκοσλάβοι κ.ά., μηχανορραφούν εκεί ο Κάστρο, οι Αμερικάνοι· μηχανορραφούν εκεί ο Νάσερ, ο Μπουργκίμπα, ο Χασάν Β', μη αναφέροντας εδώ τη Γαλλία και όλες τις άλλες «ανεξάρτητες» χώρες της Αφρικής, που στη στάση τους απέναντι στην Αλγερία επηρεάζονται ανάλογα με τον «λουφέ» που παίρνουν από τον έναν και τον άλλον. Εδώ βρίσκονται η περιπλοκή και η δυσχέρεια του αλγερινού ζητήματος. Εκεί παίζονται πολλά ζητήματα: εδαφικά, οικονομικά, στρατηγικά, πολιτικά, ιδεολογικά, ζητήματα γοήτρου, των φυλών, των φατριών, της θρησκείας και όλα αυτά οφείλει να τα αντιμετωπίσει ένας λαός ηρωικός, με μια μη υγιή, μη σταθερή, μη δραστήρια ηγεσία, ηγεσία με αστικές απόψεις!

Τον Μπεν Μπέλα τον υπερασπίζουν όλοι, εκτός από μας, την Κίνα, την Κορέα και το Βιετνάμ. Όλοι το κλαίνε αυτό το γέννημα τους, τον Μπεν Μπέλα, και ασκούν τρομερές πιέσεις στον Μπουμεντιέν και την Αλγερία για να αποφυλακιστεί ο Μπεν Μπέλα, να έρθει ξανά στην εξουσία, ή ο Μπουμεντιέν να δώσει πλήρεις εγγυήσεις ότι θα είναι πειθήνιος στους Γάλλους, στους Σοβιετικούς, στους τιτοϊκούς, στους Αμερικάνους κ.α.

Ο Μπεν Μπέλα είναι άνθρωπος τυπι (ός τυχοδιώκτης των ημερών μας. Είναι ένας μικροαστός, καριεριστας, μεγαλομανής, ύπο πτος, άνθρωπος όλων των αποχρώσεων, άνθρωπος που θεωρεί τον εαυτό του «μεγάλο ιστορικό», πρόσωπο με «προοπτική» όχι μόνο αλγερινή, όχι μόνο αφρικάνικη, αλλά παγκόσμια. Φόρεσε την «τόγα» του πολεμιστή χωρίς να ρίξει ντουφέκια, επωφελήθηκε από τον αγώνα για να βάλει στα χέρια του την εξουσία και να γίνει μια «παγκόσμια προσωπικότητα», να ακολουθήσει τον «δρόμο του Κάστρο» κλπ.

Ο Μπεν Μπέλα διατήρησε, ανέπτυξε και συνέχιζε να αναπτύσσει πιο πέρα τις σχέσεις με τους Γάλλους καπιταλιστές, ανοιχτά και καμουφλαρισμένα· φερόταν σαν χρουστσιοφικός και κατόρθωσε να πάρει από τους σοβιετικούς ρεβιζιονιστές το παράσημο «Ήρωας της Σοβιετικής Ένωσης», το Βραβείο Λένιν της Ειρήνης και το Παράσημο Λένιν. Όλα αυτά δείχνουν τους πραγματικούς σκοπούς

των χρουστσιοφικών απέναντι στον Μπεν Μπέλα και την Αλγερία. Οι Σοβιετικοί έκαμαν το παν να έχουν τον Μπεν Μπέλα δικό τους άνθρωπο και για το σκοπό αυτό έδωσαν κατευθυντήρια γραμμή στους αλγερινούς ρεβιζιοναστές να διαλύσουν το κομμουνιστικό τους κόμμα και να μπουν κάτω από ης διαταγές του Μπεν Μπέλα. Αυτοί οι «πρωταγωνιστές της καταπολέμησης της προσωπολατρίας» υποστηρίζουν τη δικτατορία ενός αστού τυχοδιώκτη, μηχανορράφου, μυστικού πράκτορα του ιμπεριαλισμού. Άρα, οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές, σε βάρος του ηρωικού αλγερινού λαού και με ψευτοσοσιαλιστικά συνθήματα, κάτω από τη μάσκα κάποιας βοήθειας, ήθελαν ώστε δια του Μπεν Μπέλα και των ανθρώπων του να πάρουν στην Αλγερία τη θέση της αποικιοκρατικής Γαλλίας, να διεισδύσουν στην Αφρική, ήθελαν να πολεμήσουν την επανάσταση και τον μαρξισμό-λενινισμό και να αποκομίσουν μεγάλα και ποικίλα οφέλη. Ιδεολογικά αυτό καλύπτονταν με τις δηλώσεις του Μπεν Μπέλα ότι «οικοδομεί τον σοσιαλισμό», τέτοιο σοσιαλισμό, που οι Γάλλοι κομμουνιστές ρεβιζιονιστές όπως ο Γκαρωντί και άλλοι, αρχίζουν να θεωρητικολογούν γι' αυτή τη νέα μορφή του «ισλαμικού σοσιαλισμού».

Ο Μπεν Μπέλα έγινε φίλος στενός του Τίτο, υιοθέτησε την καπιταλιστική μορφή της αυτοδιαχείρισης και αυτό, στα μάτια των ρεβιζιονιστών, ενίσχυε τον «σοσιαλισμό» του Μπεν Μπέλα. Ο Τίτο φούσκωνε την προσωπικότητα του Μπεν Μπέλα, έκανε να έχουν οι Σοβιετικοί και οι Αμερικάνοι μεγαλύτερη εμπιστοσύνη απέναντι του, τον εξύψωνε για να τον έχει ενάντια στον Νάσερ στον Αραβικό Σύνδεσμο και στην Αφρική. Ο Μπεν Μπέλα λοιπόν ήταν για όλους τους ιμπεριαλιστές και τους ρεβιζιονιστές ένα πιόνι, μια πολιτική φοβέρα στα χέρια όλων αυτών και στην ράχη του πολύπαθου αλγερινού λαού χόρευαν τα άγρια θηρία.

Ο Κάστρο θεωρούσε τον Μπέν Μπέλα σαν επαναστάτη σωσία του και μέσω αυτού ζητούσε να διεισδύσει στην Αφρική για να δραστηριοποιήσει δήθεν «τον αγώνα των αφρικανικών λαών» για «τον σοσιαλισμό», όπως στην Κούβα.

Πού τραβούσε λοιπόν η Αλγερία με τον Μπεν Μπέλα; Στον γκρεμό. Γι' αυτό η ανατροπή του ήταν πράξη θετική, άσχετα από τη μορφή και το ποιος την έκαμε. Αυτό δεν αρέσει στους ιμπεριαλιστορεβιζιονιστές. Και αυτό δείχνει ότι είναι κάτι το καλό, γι' αυτό και πρέπει να υποστηριχτεί. Εξαρτάται τώρα από τις αλγερινές προοδευτικές επαναστατικές δυνάμεις, από τον αλγερινό λαό και από την βοήθεια του διεθνιστικού επαναστατικού κινήματος απ' έξω.

Τώρα, μέχρι πότε ο Μπουμεντιέν και η ομάδα του θα βαδίσουν σε επαναστατικό δρόμο; Αυτόν δεν τον γνωρίζουμε, καλύτερος όμως από τον Μπεν Μπέλα πρέπει να είναι, γιατί πολέμησε και παρουσιάζεται πιό απλός. Το ζήτημα ωστόσο εξαρτάται από την πολιτική που αυτός θα ακολουθήσει και αυτή η πολιτική θα υποστηρίζεται από τις μάζες του αλγερινού λαού, θα είναι προς το συμφέρον του αλγερινού λαού, θα είναι πολιτική επαναστατική; Εάν ναι, αν πάρει αυτό το δρόμο, τότε η υπόθεση της εξουσίας θα τις ξεπέρασει τις δυσκολίες που είναι μεγάλες, θα βρει το σωστό δρόμο της επαναστατικής λύσης των σημαντικών εσωτερικών και εξωτερικών προβλημάτων που έχει σήμερα μπροστά ο αλγερινός λαός. Στις δυσχέρειες και τις εσωτερικές περιπλοκές που δημιουργήθηκαν στην Αλγερία στις παραμονές της απελευθέρωσης από τις διάφορες πολιτικές παρατάξεις στη διαμάχη τους για εξουσία, προστέθηκε και η εχθρική δράση του Μπεν Μπέλα που δημιούργησε νέες παρατάξεις, που αναζωογόνησε παλιές και νέες έχθρες, καθελογής κομπίνες φατριών με διαφορετικές πολιτικές γνώμες και συμπάθειες.

Με τι τρόπο θα τις εναρμόνισει αυτές τις τάσεις ο Μπουμεντιέν, πού θα στηριχτεί και πόσο θα στηριχτεί για την δημιουργία μιας ενότητας σκέψης και δράσης, πόσο θα λαμβάνονται υπόψη τα πραγματικά συμφέροντα του λαού, πόσο βαθιές θα είναι οι ποικίλες μεταρρυθμίσεις που πρέπει να γίνουν σε πολλές κατευθύνσεις, αυτό είναι το κεφαλαιώδες πρόβλημα.

Αν ο Μπουμεντιέν και οι σύντροφοι του εγκαθιδρύσουν και εδραιώσουν τη συμμαχία της εργατικής τάξης με την αγροτιά, αν δηλαδή αυτοί στηριχτούν γερά στο λαό, με έργα και όχι με δημαγωγία, αν αυτοί έχουν στα χέρια τους το στρατό και τον διαπαιδαγωγούν να είναι στην υπηρεσία της υπεράσπισης των πραγματικών συμφερόντων του λαού και όχι στην υπηρεσία των αστικών φιλοϊμπεριαλιστικών παρατάξεων και συνδυασμών, αν κατοχυρώσουν το μέτωπο και το κάνουν αυτό μια μονολιθική οργάνωση αρχών και όχι πεδίο για σκευωρίες και κομπίνες, αν εφαρμόσουν με κουράγιο την αγροτική μεταρρύθμιση, αν τραβήξουν με το μέρος τους την φτωχή αγροτιά, αν κάμουν τολμηρές κοινωνικές μεταρρυθμίσεις και χτυπήσουν αμείλικτα και αταλάντευτα το δίχτυο ξένων πρακτόρων που δρα, τότε η αλγερινή επανάσταση θα μπα στον αίσιο δρόμο, το γόητρο της Αλγερίας θα ανεβεί και αυτή θα είναι σε θέση να αποκρούσει τις ραδιουργίες απ' έξω και θα κάμει τους εχθρούς να τη σέβονται ή να φοβούνται να την πειράξουν.

Ενα καλό παράδειγμα στην προκειμένη περίπτωση είναι η σοσιαλιστική Αλβανία. Μολονότι εμείς ήμασταν ένας μικρός λαός το κατορθώσαμε, ενώ ο αλγερινός λαός είναι μεγαλύτερος αριθμητικά. Δυσκολίες έχουν οι Αλγερινοί, μα δυσκολίες μεγάλες είχαμε κι εμείς, αλλά τις ξεπεράσαμε με επιτυχία και μόνο σε δρόμο επαναστατικό. Εχθρούς πολλούς έχουν οι Αλγερινοί, αλλά κι εμείς δεν είχαμε και δεν έχουμε λίγους και τώρα, αλλά τους χτυπήσαμε αλύπητα και τους συντρίψαμε. Φίλους εμείς είχαμε, ξέραμε να τους διαλέξουμε, να τους δοκιμάσουμε. Φτάνει οι Αλγερινοί να ξέρουν να στηρίζονται στους πραγματικούς φίλους τους, να ξέρουν να ξεχωρίζουν τους αληθινούς από τους ψεύτικους φίλους, να ξέρουν να στερεώνουν τις συμμαχίες με τους πραγματικούς φίλους, να ξέρουν να επωφελούνται από τις συγκυριακές συμμαχίες και "φιλίες" μη παραβιάζοντας τις αρχές, να ξέρουν να αναπτύσσουν πολιτική έξυπνη, αξιοπρεπή και πολιτική αρχών, για να συντρίψουν τους εξωτερικούς εχθρούς και να κάμουν καλούς φίλους για την Αλγερία.

Η ανατροπή του Μπεν Μπέλα έγινε πριν από την 2η Αφρικανοασιατική Διάσκεψη και καλά έκαμαν, γιατί απ' αυτή τη διάσκεψη ο Μπεν Μπέλα θα δημιουργούσε για λογαριασμό του ένα πολιτικό κεφάλαιο για νέους τυχοδιωκτισμούς, σίγουρα θα δημιουργούσε και δυσκολίες στη διάσκεψη, θα έπαιζε μέσα τα παιγνίδια των χρουστσιοφικών, των Γάλλων, του διαβόλου και της φάρας του...

Οι Σοβιετικοί υπολόγιζαν πολλά στον Μπεν Μπέλα και από κοινού με τον Τίτο έπαιζαν επί αυτού του ανθρώπου το μεγάλο παιγνίδι. Τώρα που έπεσε, οι χρουστσιοφικοί ασκούν τρομερές πιέσεις στους Αλγερινούς. Αυτό για μας είναι σαφέστατο, το φανταζόμαστε και χωρίς να ξέρουμε τις λεπτομέρειες. Τα έχουμε δοκιμάσει στη ράχη μας. Εμείς με τη Σοβιετική Ένωση είχαμε δεσμούς και τι δεσμούς! Οι Αλγερινοί ωστόσο αν θέλουν ας διδαχτούν από τη σωτήρια πείρα μας· είναι αυτή ένα μεγάλο ανοιχτό βιβλίο. Το γερό ξύλο, χρησιμοποιούμενο άφοβα, τα κάνει σούζα τα σκυλιά που αλυχτάν και που θέλουν να σε δαγκάσουν. Και μια που οι Αλγερινοί είναι θρήσκοι, ας διδαχτούν απ' αυτό που λέγεται: «Το ξύλο βγήκε από τον παράδεισο».

Η μόνη σωτηρία είναι να κάθεσαι με κάθε μέσο πάνω από το κεφάλι του εξωτερικού και του εσωτερικού εχθρού, μόνον έτσι έχεις μαζί σου το λαό, μόνον έτσι δυναμώνεις την ανεξαρτησία και την κυριαρχία της πατρίδας. Αυτό πρέπει να κάνει ο Μπουμεντιέν και οι σύντροφοι του αν είναι καλοί άνθρωποι, αν είναι επαναστάτες, αν είναι με το λαό. Με ης αραβικές χώρες αυτοί, φυσικά, πρέΛει να

μανουβράρουν έξυπνα, γιατί υπάρχουν μεγάλες διαφοροποιήσεις στους κόλπους τους. Αλλοι τους θέλουν, άλλοι δεν τους θέλουν, πολλοί καραδοκούν, πολλοί μηχανορραφούν, πολλοί ελπίζουν ώστε τους νέους αλγερινούς ηγέτες να τους κάνουν «φίλους», να τους κάνουν «συμμάχους» στην ιδιότυπη αραβική πολιτική τους, μερικοί άλλοι θέλουν να τους έχουν κάτω από τη δική τους διεύθυνση. Οι ιμπεριαλιστές, οι ρεβιζιονιστές και άλλοι εχθροί περιμένουν κι εκείνοι πώς θα κατασταλάξει αυτή η συγκυρία, ενεργούν ιδιαίτερα πισώπλατα από τούς άλλους άραβες και αφρικανούς ηγέτες, εντείνουν τις ραδιουργίες, αυξάνουν τις υποσχέσεις ανάλογα με τα πολιτικά εγχειρήματα αυτών των ηγετών. Μερικοί τον ήθελαν τον Μπεν Μπέλα, γιατί τους συνέφερε το παιγνίδι του, άλλοι δεν τον ήθελαν, γιατί έβλεπαν κάποιον κίνδυνο για την εξουσία τους, για το κύρος τους, για τις επεμβάσεις στις ραδιουργίες τους που σκάρωναν επανειλημμένα. Γι' αυτό, στις καταστάσεις αυτές, οι αλγερινοί ηγέτες μπορούν να ελίσσονται με επιτυχία, για να βγουν ασπροπρόσωποι, αν αυτοί στηριχτούν γερά στο λαό, αν έχουν στο χέρι τους το στρατό, αν χτυπήσουν γερά εκεί που πρέπει να χτυπήσουν, αν μανουβράρουν, χωρίς να παραβιάζουν τις αρχές, εκεί που πρέπει να μανουβράρουν και αν στηριχτούν στους πραγματικούς και ειλικρινείς φίλους, όπως είναι ο λαός μας.

Εμείς αναγνωρίζουμε την κυβέρνηση του Μπουμεντιέν και θα βοηθήσουμε με όλες τις δυνάμεις τους αλγερινούς αδερφούς στον επαναστατικό τους δρόμο.

Θα παρακολουθήσουμε προσεχτικά την εξέλιξη των γεγονότων που είναι πολύ ενδιαφέροντα για όλους και θα ενεργήσουμε με συνέπεια.

Τρίτη 28 Φλεβάρη 1967

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΕΙ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Οι σχέσεις της Αιγύπτου με μας στο επίπεδο μεταξύ των δύο κρατών και των δύο λαών.

1) *Οι παραδόσεις φιλίας μεταξύ των λαών μας.* Καμία διαφωνία, ούτε στο παρελθόν, ούτε τώρα. Η προοπτική, συνεπώς, είναι να αναπτύξουμε αυτές τις παραδόσεις.

2) *Μεσογειακές χώρες.* Τα κοινά συμφέροντα απαιτούν ώστε τα ιμπεριαλιστικά κράτη αυτής της περιοχής ή οι σύμμαχοι τους να μη θίξουν τα κυριαρχικά μας δικαιώματα. Οι βάσεις του ΝΑΤΟ, το Ισραήλ, η Κύπρος.

3) *Η ιστορική σημασία της αιγυπτιακής επανάστασης κατά της μοναρχίας και των φεουδαρχών, κατά των παλιών και των νέων αποικιοκρατών* (Αγγλοαμερικάνων).

4) *Η παγκόσμια σημασία της κρατικοποίησης της διώρυγας του Σουέζ (εδώ να επιμείνουμε).* Τι αντιπροσωπεύει για μας και για τους άλλους λαούς.

5) *Σχετικά με την εσωτερική πολιτική της αιγυπτιακής κυβέρνησης.* θα υπογραμμίσουμε, φυσικά, τις θετικές, τις προοδευτικές πλευρές κλπ, χωρίς να λουστράρουμε και χωρίς να χαρακτηρίζουμε τις ιδεολογικές τους τάσεις, *αλλά, σαν συμπέρασμα, τα λόγια μας να συμβάλουν στην παραπέρα ενίσχυση της φιλίας μεταξύ των δυο λαών μας.*

6) Για την εξωτερική πολιτική της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας, εμείς πρέπει να τονίσουμε περισσότερο εκείνες τις πλευρές όπου μέχρι ενός σημείου, σε γενικές γραμμές, είμαστε της ίδιας γνώμης, όπως για παράδειγμα: Η στενή και ειλικρινής φιλία των αραβικών χωρών, η ενότητα τους ενάντια στις βουλιμίες του αμερικάνικου, του αγγλικού ιμπεριαλισμού και των σοβιετικών ρεβιζιονιστών.

— Η συνεργασία τους βοηθάει την παγκόσμια πρόοδο.

α) *Η άγρυπνη στάση της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας απέναντι στους νέους και τους παλιούς αποικιοκράτες* πάντα εκτιμάται από την Κυβέρνηση μας· *εκτιμάται επίσης εξαιρετικά η συμπαράσταση που η Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία δίνει στην Λαϊκή Δη-*

μοκρατία της Αλβανίας, για την αποφασιστική στάση του λαού μας να υπερασπίσει την κυριαρχία του, την ανεξαρτησία του.

β) Να μη θιχτεί κανένα πρόβλημα, για το οποίο η θέση μας είναι αντίθετη με τη δική τους θέση, να μη θιχτούν τα προβλήματα που σχετίζονται με τις όχι καλές, βέβαια, επιδιώξεις τους απέναντι στους άλλους.

γ) Για τα ζητήματα πού η Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία είχε διακήρυξει την πολιτική της (απέναντι στη Γιουγκοσλαβία, την Ινδονησία, την Ινδία): Αν αυτοί κάμουν ερωτήσεις άμεσα, δίνεται τότε σε υψηλή πολιτική μορφή και τεκμηριωμένη η άποψη μας.

(Όλα αυτά εντάσσονται στο πλαίσιο των απόψεων μας για την πολιτική της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας, παρουσιασμένες αυτές σε τρόπο ώστε να συμβάλλουν στο δυνάμωμα της φιλίας).

7) *Όταν μιλήσουμε για την πολιτική μας, τότε το ζήτημα πρέπει να το χειριστούμε διαφορετικά.*

α) Πρέπει να μιλήσουμε με λόγια θερμά για τη φιλία με την Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία, με τους αραβικούς λαούς, με τους λαούς της Αφρικής και της Ασίας, για τα γεγονότα στο Κονγκό, στην Υεμένη κλπ.

β) Για την πάλη ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ενάντια στη νέα και παλιά αποικιοκρατία, για την ειρήνη.

γ) Ινδονησία, Λάος. Λατινική Αμερική.

δ) Οι θέσεις μας απέναντι στους σοβιετικούς ρεβιζιονιστές. (Τα κυριότερα εγκλήματα και κακουργήματα που αυτοί διέπραξαν ως κράτος σε βάρος μας).

ε) Οι θέσεις μας απέναντι στους γείτονες (τα κακά που διαπράχτηκαν σε βάρος μας, την πάλη μας και τις θέσεις μας καλής γειτονίας).

στ) Οι θέσεις μας για τα διεθνή προβλήματα.

8) *Η λαμπρή εσωτερική μας κατάσταση*, οι πρόοδοι στη χώρα μας (αυτό να μη βγει φυσικά σαν καυχησιολογία, αλλά όπως έχει η πραγματικότητα), συγκρίνοντας την με το παρελθόν, υπογραμμίζοντας το γεγονός ότι ο λαός οικοδομεί ο ίδιος το σοσιαλισμό με τις δυνάμεις του. Τον τρόπο ζωής του, το σοσιαλιστικό δρόμο που αυτός διάλεξε, τον ανάπτυσσει και πάντα θα τον ανάπτυσσει με επιτυχία.

Πέμπτη 25 Μάη 1967

Ο ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΛΑΩΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣ

Το Ισραήλ, κράτος που ιδρύθηκε από τον ιμπεριαλισμό και τον αντιδραστικό σιωνισμό στην Εγγύς Ανατολή, είναι σαν μια κουμπούρα στους κόλπους των αραβικών λαών και κρατών, σ' αυτή τη σημαντική από οικονομική και στρατιωτική άποψη περιοχή. Αυτή η περιοχή ήταν κέντρο συγκρούσεων μεταξύ διαφόρων ιμπεριαλιστών, Άγγλων, Γάλλων, Αμερικάνων και άλλων. Όλοι αυτοί οι λύκοι, καταπιέζοντας τους αραβικούς λαούς, καταπατώντας τη λευτεριά, την ανεξαρτησία, τα δικαιώματα και την κυριαρχία τους, εκμεταλλεύτηκαν ανελέητα τον πλούτο των χωρών αυτής της περιοχής και, για να διαιωνίσουν αυτή την εκμετάλλευση, έχουν στήσει ένα ευρύ δίχτυο κατασκοπείας, τους ανθρώπους τους οποίους τους βάζανε επικεφαλής αυτών των λαών και τους προάσπιζαν με τα αποικιακά τους στρατεύματα και με τη διπλωματία των κανονιοφόρων. Με το πέρασμα όμως του καιρού, με τον αγώνα που έκαμαν οι ίδιοι οι αραβικοί λαοί, αγώνας που εντάσσεται στο γενικό αγώνα, χθες κατά του ναζιφασισμού και σήμερα κατά του ιμπεριαλισμού, κέρδισαν τη λευτεριά και την ανεξαρτησία, δημιούργησαν και επικύρωσαν τα κυρίαρχα κράτη τους. Ωστόσο, ορισμένα απ' αυτά, έχοντας επικεφαλής ακόμα κλίκες καπιταλιστών και μεσαιωνικούς φεουδάρχες, όχι μόνο κρατούν κάτω από άγρια καταπίεση τους λαούς τους, αλλά είναι και τυφλά όργανα και πουλημένα στους άγγλους και αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Τέτοιοι είναι ο βασιλιάς της Ιορδανίας, από γενιά σε γενιά πράκτορας της Αγγλίας, ο πρώην ιμάμης βασιλιάς της Υεμένης, εκείνος της Σαουδικής Αραβίας και άλλοι.

Το Ισραήλ και η Ιορδανία είναι τώρα δύο δήθεν ανεξάρτητα κράτη, αλλά στην πραγματικότητα είναι δυο επικίνδυνες εστίες του αμερικάνικου και του εγγλέζικου ιμπεριαλισμού, που εμποδίζουν τους αραβικούς λαούς να αναπτυχθούν και να κατοχυρώσουν την ανεξαρτησία τους.

Το Ισραήλ έχει κάνει συνεχώς προκλήσεις ενάντια στις αραβικές χώρες, δημιουργεί συνεχώς ένοπλα μεθοριακά επεισόδια, έχει επιτεθεί ενάντια στην Αίγυπτο και τη Συρία, και έχει τάσεις επεκτά-

πσμού και επικυριαρχίας. Τον τελευταίο καιρό προκάλεσε τη Συρία και ετοιμάζεται για πόλεμο.

Μυρίζει πετρέλαιο και μπαρούτι.

Ο προβοκάτορας Ισραήλ εξαπολύει και επιχειρεί στρατιωτικές ενέργειες κάθε φορά που θίγονται τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων σ' αυτή τη ζώνη. Αυτό συνέβηκε όταν κρατικοποιήθηκε από την Αίγυπτο η διώρυγα του Ζουέζ, αυτό συμβαίνει και τώρα που απειλούνται τα συμφέροντα και οι δρόμοι προμηθειών πετρελαίου των αγγλοαμερικάνικων μονοπωλίων.

Στο ζήτημα αυτό, η ουσία της σύγκρουσης ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και στις αραβικές χώρες και λαούς έγκειται στις προσπάθειες των μεγάλων καπιταλιστικών μονοπωλίων να καταληστεύσουν τον πλούτο των αραβικών χωρών της Μέσης Ανατολής, προπαντός το πετρέλαιο. Γι' αυτό ο αγώνας των αραβικών λαών για να αποτινάξουν το γρηγορότερο τον άγριο οικονομικοπολιτικό ζυγό του ιμπεριαλισμού είναι δίκαιος.

Η Αίγυπτος, η Συρία, το Ιράκ και η Αλγερία έχουν ξεσηκωθεί ενάντια στο Ισραήλ αλλά και ενάντια στους συμμάχους του. θα χτυπηθούν άραγε; Αυτό δεν το ξέρουμε για τους γνωστούς λόγους, πάντως όμως η Αίγυπτος εκκαθάρισε από το Σινά τα στρατεύματα του ΟΕΕ, αυτούς τους διεθνείς χωροφύλακες, που υπεράσπιζαν τα συμφέροντα των Αμερικάνων και του Ισραήλ και απειλεί να αποκλείσει τα στενά του Τιράν, αφήνοντας έτσι ανοιχτή στο Ισραήλ μόνον μια πόρτα, αυτή της Μεσογείου.

Οι Αμερικάνοι, οι Εγγλέζοι ιμπεριαλιστές και οι ρεβιζιονιστές προδότες βρίσκονται σέ διπλωματική κίνηση. Όλοι σείουν τον κλάδο της ελαίας, όλοι «θρηνολογούν» για την υπεράσπιση των ελευθεριών και της ανεξαρτησίας των λαών, όλοι στέλνουν, πότε στον έναν και πότε στον άλλο, τηλεγραφήματα και μηνύματα, αλλά όλοι συγκαλύπτουν την αλήθεια, το ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ο εγγλέζικος, ο γαλλικός, οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστέοι τιτοϊκοί και άλλοι, μ' όλον αυτό τον εκκωφαντικό θόρυβο, δεν υπερασπίζουν παρά τα δικά τους ποταπά συμφέροντα, σε βάρος των αραβικών λαών.

Όλοι τους, ανοιχτά ή παρασκηνιακά, ασκούν και θα συνεχίσουν να ασκούν χίλιες δυο πιέσεις στις αραβικές χώρες να παύσουν να υπερασπίζουν τα δικαιώματα τους, να συνθηκολογήσουν! Το πώς θα καταλήξει αυτός ο εκφοβισμός, θα το ιδούμε.

Ο ΟΕΕ και ο Ου θαντ, ο Τίτο και ο Μπρέζνιεφ συνεχίζουν να παίζουν τον σατανικό και διπλοπρόσωπο ρόλο τους, γιατί φοβούν-

ται to ξεσκέπασμα. Ο Τίτο, καθώς φαίνεται, έγινε ρεζίλι μπροστά στον Νάσερ, γιατί δεν κάνει πια πολύ θόρυβο με βάση την άλλοτε «φιλία» και ο Νάσερ έχει καταλάβει ποιος είναι στην πραγματικότητα ο Τίτο.

Οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές, πότε σαν σύμμαχοι, πότε σαν αντίπαλοι των Αμερικάνων, θα προσπαθήσουν να παίξουν το ρόλο του διπλοπρόσωπου μεσολαβητή, να παίξουν το ρόλο του διαιτητή ανάμεσα στους Άραβες και τους Αμερικανο-Άγγλους, να παίξουν τον ρόλο του δοσιμέτρη ανάμεσα στα συμφέροντα των Αμερικάνων και αυτά των Άγγλων. Είναι αυτονόητο τι μισητό ρόλο παίζουν. Βασικός και μοναδικός σκοπός τους είναι να μοιράζονται τις σφαίρες επιρροής, να παρεμποδίζουν τους δίκαιους εθνικοαπελευθερωτικούς και αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες των αραβικών λαών.

Εμείς υποστηρίξαμε και θα υποστηρίζουμε τη δίκαιη και αντιιμπεριαλιστική υπόθεση των αραβικών λαών, οι οποίοι είδαν, βλέπουν και θα ιδούν ότι η μικρή σοσιαλιστική Αλβανία δεν φοβάται τους ιμπεριαλιστές και τους ρεβιζιονιστές και ότι σ' αυτή οι αραβικές χώρες έχουν και θα έχουν έναν σταθερό, ειλικρινή και πιστό φίλο στις καλές και στις δύσκολες γι' αυτούς μέρες.

Τρίτη 30 Μάη 1967

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΑΡΑΒΙΚΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Σημειώσεις για άρθρο

Η υποστήριξη των αραβικών λαών στον αγώνα τους ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και στο όργανο του, Ισραήλ, έχει σημασία για την πολιτική του κράτους μας, διότι, άσχετα από τα σημερινά τους καθεστώτα, εμείς δίνουμε τη συμπαράσταση μας στους αραβικούς λαούς, υποστηρίζουμε την ανεξαρτησία και τα κυριαρχικά δικαιώματα τους που απειλούνται από τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Πρέπει να υποστηρίξουμε τους αραβικούς λαούς, γιατί αυτοί έχουν αφυπνιστεί και προχωρούν προς την παγίωση των κρατών τους. Σήμερα ζουν κάτω από αστικοδημοκρατικά καθεστώτα, μερικά δε και φεουδαρχικά. Τα προοδευτικά τους φρονήματα όλο και προωθούνται, ιδιαίτερα στην αντίσταση που ήδη οργανώνουν ενάντια στις δολοπλοκίες και ενάντια στην πολιτική και οικονομική υποδούλωση στους ξένους.

Υπάρχουν επί του παρόντος αντιθέσεις μεταξύ Αιγύπτου και Αμερικάνων, και είναι σαφές πως η σωστή ενέργεια του Νάσερ να διώξει τα στρατεύματα του ΟΕΕ από το Σινά και να ελέγχει τα στενά του Τιράν, εξόργισε τους Αμερικάνους και τους Άγγλους, οι οποίοι ασκούν πιέσεις, αλλά δεν έχουν τι να κάμουν. Στο θέμα αυτό ο Νάσερ πέτυχε την ενότητα ορισμένων αραβικών κρατών, έστω και για μια περίοδο και για ένα ζήτημα. Αυτό φυσικά μπορεί να θεωρηθεί σαν μια πολιτική ήττα των Αμερικάνων και των Άγγλων, οι οποίοι στην περιοχή αυτή έμειναν, πώς να πεις, μόνον με το Ισραήλ. Καθώς φαίνεται, οι προσπάθειες τους προς το παρόν θα περιοριστούν σε έναν πόλεμο μηχανορραφιών, πιέσεων για να καταλύσουν την αραβική ενότητα που δημιουργείται και για να σπάσουν την περικύκλωση του Ισραήλ. Αργότερα, αν πετύχουν σ' αυτές τις κατεύθυνσεις, πιθανόν να υψώσουν τη φωνή τους ή να επιχειρήσουν καμιά τυχοδιωκτική ενέργεια, μα ο τυχοδιωκτισμός θα τους κοστίσει ακριβά, γι' αυτό δεν τον ενθαρρύνουν. Για την ώρα θα ικανοποιηθούν διαφυλάσσοντας άθιχτο το Ισραήλ.

Γι' αυτό πολεμούν και οι Σοβιετικοί από μέρους τους. Σ' αυτή την κατεύθυνση συνεργάζονται με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές.

Οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές εμφανίζονται, φυσικά, σαν φίλοι των Αράβων, ενώ στην πραγματικότητα πασχίζουν για τα συμφέροντα τους σε βάρος των αραβικών λαών.

Ωστόσο η Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία και οι άλλες αραβικές χώρες γνωρίζουν ότι οι Σοβιετικοί τους έβαλαν κοτρόνια στους τροχούς και, για παραπέρα, συμβουλεύουν μετριοπάθεια. Πιστεύω ότι γι' αυτή την παραπέρα μετριοπάθεια νοιάζονται και οι ίδιοι οι Αραβες, γιατί διαφορετικά αυτές οι «συμβουλές» των Σοβιετικών θα τους στοιχίσουν ακριβά.

Η πολιτική μας απέναντι στους Άραβες είναι να βλέπουν ότι εμάς έχουν φίλους πιστούς, που τους υποστηρίζουμε με όλες μας τις δυνάμεις στις δύσκολες γι' αυτούς στιγμές. Αυτό το βλέπουν. Μας το είπε ο Νάσερ στο μήνυμα που μας έστειλε.

Η σωστή στάση μας ξεμασκάρισε ταυτόχρονα και τους Σοβιετικούς και τους τιτοϊκούς. Οι τελευταίοι σιωπούν. Ο Τίτο, ο άλλοτε «ευλικρινής φίλος» της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας, αποδείχτηκε τέτοιος που είναι στην πραγματικότητα: αληθινός φίλος των Αμερικάνων. Παντού όπου διακυβεύονται τα συμφέροντα των Αμερικάνων, ο Τίτο σιωπά ή παίρνει μόνον τη μεριά τους.

Τη δίκαιη στάση μας η Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία και οι άλλες αραβικές χώρες δεν θα την ξεχάσουν κι αυτό έχει σημασία για μας στο διεθνή χώρο.

Τρίτη 6 Ιούνη 1967

ΑΡΧΙΣΕ ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΑΒΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ

Χθες το πρωί άρχισε ο πόλεμος μεταξύ Αράβων και Ισραήλ. Η μια πλευρά κατηγορεί την άλλη για το ποιος τον άρχισε πρώτος. Σίγουρα όμως το Ισραήλ άρχισε πρώτο τον πόλεμο.

Το Ισραήλ συνηθίζει τις προκλήσεις. Προκάλεσε και στο ζήτημα της διώρυγας του Σουέζ και πρώτο επιτέθηκε, ακόμη και πριν από τους Αγγλο-Γάλλους πάτρωνες του. Οι Αιγύπτιοι, βέβαια, είχαν κρατικοποιήσει τη διώρυγα και βρίσκονταν σε ετοιμότητα.

Οι επιδιώξεις της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας και των άλλων αραβικών κρατών είναι γνωστές, γιατί δηλώθηκαν ανοιχτά. Στην πραγματικότητα το Ισραήλ είναι κράτος δημιουργημένο από τον ιμπεριαλισμό και το διεθνή σιωνισμό, χρησιμοποιώντας την ισραηλινή διασπορά. Κανένας αλτρουιστικός σκοπός ή σκοπός βασισμένος στα εθνικά αισθήματα δεν ώθησε μήτε τους Άγγλους ιμπεριαλιστές, μήτε αυτούς τους Αμερικάνους, να δημιουργήσουν το κράτος του Ισραήλ Οι σκοποί τους συνδέονταν με τα ληστρικά οικονομικά και στρατηγικά τους συμφέροντα στη Μέση Ανατολή, για να διατηρήσουν τις βάσεις τους, για να έχουν ένα κέντρο αντιπερισπασμού στους κόλπους των αραβικών κρατών.

Σ' αυτές τις συνθήκες το κράτος του Ισραήλ δημιουργήθηκε προπαντός με μετανάστες Πολωνούς, Ουκρανούς, Ρουμάνους και άλλους, οι οποίοι ενώθηκαν με το σύνολο των ντόπιων Εβραίων.

Το κράτος του Ισραήλ βρίσκεται κάτω από την κυριαρχία της σιωνιστικής και αμερικάνικης αντίδρασης.

Η επιθετική τακτική του Ισραήλ είναι ταυτόσημη μ αυτή των Αμερικάνων. Αυτοί επετέθηκαν πρώτοι για να σπάσουν την «περικύκλωση», να επεκτείνουν τα σύνορα και να προχωρήσουν στη διώρυγα του Σουέζ, προαιώνιο όνειρο και βουλιμία των ιμπεριαλιστών. Όποιος έχει τη διώρυγα του Σουέζ, έχει την Αίγυπτο, έχει το κλειδί μιας ζωτικής γραμμής περάσματος προς τρεις ηπείρους.

Από τη διώρυγα του Σουέζ περνάνε και τα εμπορικά πλοία μας, αλλά όχι μόνον γι' αυτό το λόγο ο απελευθερωτικός αγώνας της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας και των Αράβων είναι αγώνας όλων μας.

Πρέπει τώρα να παρακολουθούμε με προσοχή και επαγρύπνηση την εξέλιξη των μαχών. Τις πρώτες στιγμές το Ισραήλ θα έχει την αθρόα αλλά καμουφλαρισμένη υποστήριξη της αμερικάνικης και αγγλικής αεροπορίας, που θα χτυπήσουν ανελέητα τα ζωτικά κέντρα της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας και των άλλων αραβικών χωρών.

Από την άλλη μεριά, στον ΟΕΕ, στη Μόσχα και στο Βατικανό θα κρούουν θορυβώδικα το τρύπιο τύμπανο της δημαγωγίας.

Τετάρτη 7 Ιούνη 1967

ΟΙ ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΙ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ ΣΤΗ ΔΙΩΡΥΓΑ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

Οι επιθετικές στρατιωτικές δυνάμεις του Ισραήλ πλησιάζουν στη διώρυγα του Σουέζ και την απειλούν. Οι αιγυπτιακές στρατιωτικές δυνάμεις υποχωρούν.

Τετάρτη 7 Ιούνη 1967

ΟΙ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΙ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΕΣ ΑΦΗΣΑΝ ΣΤΗ ΛΑΣΠΗ ΤΟΥΣ ΑΡΑΒΕΣ

Οι Άραβες θα δοκίμαζαν οπωσδήποτε την προδοσία των σοβιετικών ρεβιζιονιστών. Οι Σοβιετικοί έδωσαν στους Άραβες παλιό πολεμικό υλικό και οι Αμερικάνοι είναι πλέρια σε γνώση του αιγυπτιακού πολεμικού δυναμικού.

Οι Ισραηλινοί, όπως φαίνεται, έπληξαν θανάσιμα την αιγυπτιακή αεροπορία, έτσι που οι Αιγύπτιοι, σύμφωνα με τα ανακοινωθέντα, συμπτύσσονται προς τη διώρυγα καταδιωκόμενοι από τις ισραηλινές δυνάμεις. Η αμερικάνικη αεροπορία έδωσε ισχυρή υποστήριξη στους Ισραηλινούς, γιατί κι αυτοί είχαν απώλειες. Πόντιος, αυτούς έχει ποιος να τους εφοδιάσει· γι' αυτούς ας είν' καλά ο θείος Σάμ. Οι δε Σοβιετικοί, όπως είχαμε προβλέψει, άφησαν και αφήνουν τους Άραβες στο βάλτο, δεν τους δίνουν αεροπλάνα, ή τους δίνουν μερικά «Μιγκ-17»» παλιού τύπου, που παναπεί «άμε κάνε χαρακίρι στον ουρανό».

Κάποιος αιγύπτιος πρεσβευτής έκαμε βολιδοσκόπηση σε κάποιον δικό μας πρεσβευτή, λέγοντας του ότι «η αιγυπτιακή κυβέρνηση ζήτησε από τους Σοβιετικούς να βγει ο στόλος τους στη Μεσόγειο και η αίτηση έγινε δεχτή, αλλά είπαν πως δεν έχει πού να αγκυροβολήσει ο στόλος εκτός από τις αλβανικές ακτές». Ο πρεσβευτής μας του έδωσε την πρέπουσα απάντηση.

Η αιγυπτιακή κυβέρνηση πιθανόν να κάμει αυτή την αίτηση, αλλά εμείς θα την απορρίψουμε και θα ξεσκεπάσουμε τους σκοπούς των Σοβιετικών. Έδωσα χθες διαταγή στο Γενικό Επιτελείο να τεθεί σε πλήρη ετοιμότητα στις ακτές μας για κάθε απρόοπτο ενδεχόμενο από τους συμμορίτες σοβιετικούς ρεβιζιονιστές. Ποτέ και κατ' ουδενα τρόπο δεν πρέπει να αιφνιδιαστούμε. θα βροντήξει κανόνι και τορπίλλη αν επιχειρήσουν καμιά τυχοδιωκτική ενέργεια- δε θα επιτρέψουμε να θιχτούν οι ακτές της Αλβανίας. Όποιος αποπειραθεί, το θάνατο θα βρει και την ήττα. Ωστόσο, άσχετα απ' αυτά τα μέτρα, έδωσα εντολή στον Τύπο να γράψει δυο-τρία άρθρα που να ξεσκεπάζουν τους Σοβιετικούς, σαν έμμεση απάντηση στον Νάσερ, για να του κοπεί η όρεξη, σε περίπτωση που έχει κατά νου του να κάμει σε μας κάποια αίτηση.

Η απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας, που χθες το βράδυ εγκρίθηκε ομόφωνα, με την πλήρη αμερικανο-σοβιετική συνεννόηση, για κατάπαυση του πολέμου, είναι μια δεύτερη Τασκένδη[1] είναι μια προδοσία των σοβιετικών ρεβιζιονιστών, που δεν κάνουν καμιά διάκριση ανάμεσα στον ισραηλινό επιδρομέα και στα κυριαρχικά δικαιώματα της Αιγύπτου στον κόλπο της 'Ακαμπα. Οι Σοβιετικοί τα έχουν πλέρια συνταιριασμένα με τους Αμερικάνους, αλλά ξεσκεπάζονται άσχημα. Ανεξάρτητα από τα επακόλουθα και την έκβαση αυτού του πολέμου, ένα όφελος προκύπτει από εδώ: οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές ξεσκεπάζονται, οι λαοί τους μισούν και τους χτυπούν.

Ένα πράγμα σε εκπλήσσει: Η αδύνατη άμυνα της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας. Κλονίστηκε μέσα σε μια μέρα. Καθώς φαίνεται, οι ηγέτες της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας έχουν περισσότερο λόγια παρά πραγματική οργάνωση, γιατί στο λαό δεν λείπει η ανδρεία. Επαναλαμβάνεται τώρα κατά γράμμα η επίθεση του 1956 κατά της διώρυγας. Και τότε οι Αιγύπτιοι ήταν ανοργάνωτοι και μόνοι. Μα τώρα; Τι έχουν κάνει μέσα στο διάστημα αυτό; Πάντως εμείς υπερασπίζουμε τη δίκαιη υπόθεση των αραβικών λαών. Φυσικά, το κλείσιμο της διώρυγας του Σουέζ από την Αίγυπτο μας ζημιώνει πολύ και δεν γνωρίζουμε πόσο θα διαρκέσει...

1. Το Γενάρη τον 1966, οι Σοβιετικοί ρεβιζιοννστες και οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, σε συνεννόηση μεταξύ τους, οργάνωσαν σ' αυτή την πόλη της Σοβιετικής Ένωσης τη «συνάντηση κορυφής» μεταξύ αντιπροσώπων του Πακιστάν και της Ινδίας. Στο επίκεντρο των συνομιλιών, που έγιναν κατω από την πατρωνεία του πρώην σοβιετικού πρωθυπουργού, Κοσύγκιν, ήταν η «διευθέτηση» της ινδο-πακιστανέζικης σύρραξης, που οι ίδιοι την είχαν υποδαυλίσει, ενθαρρύνοντας και υποστηρίζοντας την ινδική επίθεση κατά του Πακιστάν.

Τετάρτη 7 Ιούνη 1967

ΟΙ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΙ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΕΣ - ΠΡΟΔΟΤΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΤΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΛΑΩΝ

Στάλθηκε στην εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλλιτ» το άρθρο με τίτλο: «Οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές - προδότες της υπόθεσης των αραβικών λαών».[1] Αφορμή για το άρθρο ήταν μια αντιαραβική απόφαση που εγκρίθηκε από το Συμβούλιο Ασφαλείας που κάνει έκκληση για κατάπαυση του πυρός ακριβώς τη στιγμή που οι αραβικές χώρες υπόστηκαν την στρατιωτική επίθεση του Ισραήλ. Το ψήφισμα αυτό το εγκρίναν και οι Σοβιετικοί. Στο άρθρο εμείς υποστήκανε το δίκαιο αγώνα των αραβικών λαών.

1. Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα αυτή στις 8 Ιούνη 1968 (Ενβερ Χότζια, Απαντα, τ. 35ος, αλβανική έκδοση, σελ. 416. Εκδοτικό «8 Νοέμβρη», Τίρανα 1982).

Πέμπτη 8 Ιούνη 1967

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΙ ΔΕΝ ΒΟΗΘΟΥΝ ΤΗΝ ΕΝΩΜΕΝΗ ΑΡΑΒΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Σημειώσεις[1]

Οι Αμερικάνοι χορηγούν αεροπλάνα στους Ισραηλινούς και οι ίδιοι, με τα δικά τους αεροπλάνα, βομβαρδίζουν τις αραβικές δυνάμεις. Οι Σοβιετικοί, αυτοί οι ψεύτικοι και ύπουλοι φίλοι των Αράβων, δεν δίνουν αεροπλάνα στην Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία, ή, και όταν δίνουν, τα «όργανα διακυβέρνησης» τα κρατούν οι ίδιοι.

Γιατί; Είναι σε πλήρη συνεννόηση με τους Αμερικάνους.

Θέλουν η Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία και όλοι οι αραβικοί λαοί να σκύψουν το κεφάλι κάτω από τον αμερικανοσοβιετικό πολιτικό και οικονομικοστρατιωτικό ζυγό.

Οι Σοβιετικοί θέλουν να ταπεινώσουν την Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία και να την φέρουν στη ζώνη επιρροής τους, αφήνοντας ελεύθερα τα χέρια στους Αγγλοαμερικάνους στη Συρία, στο Λίβανο, στην Ιορδανία, στο Ιράκ, στην Υεμένη κι αλλού.

Θέλουν να σβήσουν τις επαναστάσεις και τους απελευθερωτικούς αγώνες των λαών της Αφρικής, για τους οποίους οι αραβικοί λαοί είναι μια υπολογίσιμη βοήθεια.

Οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές απέδειξαν ότι είναι συνθηκολόγοι μπροστά στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, πυρπολητές και πυροσβέστες των δίκαιων απελευθερωτικών αγώνων.

Οι χρουστσοφικοί ρεβιζιονιστές πρόδωσαν την Κούβα και κάνουν σήμερα χίλιες δυό προστυχιές σε βάρος της και σε βάρος των άλλων λαών της Λατινικής Αμερικής.

Όχι, εσείς αραβικοί λαοί καμιά πίστη μη δίνετε στους προδότες ρεβιζιονιστές, γιατί αφού πρόδωσαν τη χώρα τους, δεν μπορεί παρά να προδώσουν κι εσάς.

Μην ξεγελαστείτε και πέσετε στις προδοτικές τους διπλωματικές κομπίνες, γιατί αυτές είναι σκαρωμένες σε βάρος σας.

1. Οι σημειώσεις αυτές χρησιμοποιήθηκαν για το άρθρο «Οι αραβικοί λαοί θα εξακολουθήσουν τον αγώνα υπέρ των δικαιωμάτων τους», που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 11 Ιούνη 1967.

Μην παραδέχεστε την κατάπαυση του πυρός. Εσείς θα νικήσετε, η ανδρεία σας είναι θρυλική. Η ιστορία θα καταδικάσει τους εχθρούς σας και εχθρούς μας και την τρομερή αυτή τιμωρία θα τους την επιβάλουμε εμείς με αγώνα αδιάκοπο και ασυμβίβαστο.

Εσείς νικήσατε το 1956 και η απειλή του Χρουστσιόφ ότι θα χτυπούσε τάχα με πυραύλους τους εχθρούς της Αιγύπτου, ήταν μια μπλόφα. Τη μάχη που δώσατε για τη διώρυγα, την κερδίσατε μόνοι σας, με την ικανότητα και την αποφασιστικότητα σας.

Η χειρονομία του Χρουστσιόφ ήταν υποκρισία. Το απόδειξε αυτό η Κούβα, το αποδείχνει η προδοσία των διαδόχων του, που όχι μόνο δεν δίνουν αεροπλάνα στους αραβικούς λαούς, αλλά πασχίζουν να τους παγιδεύσουν, καθώς θέλουν να παγιδεύσουν το Βιετνάμ.

Στους Σοβιετικούς ρεβιζιονιστές και στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές δεν συμφέρουν οι δίκαιοι απελευθερωτικοί αγώνες, γιατί βλέπουν σ' αυτούς το ξεσκέπασμα και το θάνατο τους. Γι' αυτό, εμείς, οι λαοί, πρέπει να τα χαλάσουμε τα σατανικά τους σχέδια. Η επανάσταση δεν είναι δυνατό να σβήσει και σεις αραβικοί λαοί, που τώρα αγωνίζεστε για τη δίκαιη υπόθεση της λευτεριάς, της ανεξαρτησίας και των δικαιωμάτων σας, είστε σε επανάσταση.

Η επανάσταση θα σαρώσει τους κοινούς μας εχθρούς.

Πέμπτη 8 Ιούνη 1967

Ο ΤΙΤΟ, ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΚΑΙ ΨΕΥΤΙΚΟΣ ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΛΑΩΝ, ΣΤΑΥΡΩΣΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Έκαμα το πλαίσιο και έγραψα μερικές θέσεις σε μορφή εκτενών σημειώσεων, για ένα άρθρο που σκέπτομαι να το δημοσιεύσουμε αυτές τις μέρες ενάντια στην αντιαραβική φιλοϊμπεριαλιστική και σαμποταριστική δράση του αποστάτη Τίτο[1]

— Ο μεγάλος θόρυβος του Τίτο για «φιλία» προς τους αραβικούς λαούς ήταν αρχή και τέλος μια μπλόφα, μια μπλόφα όμως με καθορισμένους σκοπούς.

— Στον Τίτο, παλιό πράκτορα των Αγγλοαμερικάνων, η Ουάσιγκτον ανάθεσε την αποστολή να δημιουργήσει την «τρίτη δύναμη» και να τη θέσει στην υπηρεσία των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

— Σκοπός του Τίτο και των Αμερικάνων ήταν τα ελεύθερα, ανεξάρτητα και κυρίαρχα κράτη, που αγωνίζονταν για να εδραιώσουν τις κατακτημένες με θυσίες και αίμα ελευθερίες τους, να τα υποτάξει πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά στους Αμερικάνους νεοαποικιοκράτες.

— Ο Τίτο έκαμε θόρυβο, κόλπα, συσκέψεις και συνέδρια, φούσκωσε σαν κόκορας, προσποιήθηκε το φίλο του Νεχρού, του Σουκάρνο, του Νκρούμα και του πρόεδρου Νάσερ.

— Ο Τίτο, όλον αυτό τον καιρό και κάτω απ' αυτό το προσωπείο, σφυγμομετρούσε, σκάρωνε σαμποτάζ, υποκινούσε τις φράξιες για να πετύχει ένα σκοπό, να μπάσει αυτά τα κράτη στην κορνίζα των Αμερικάνων, ακολουθώντας δυο δρόμους· με προδοσία και με απάτη, ή με πραξικοπήματα και με αντεπαναστάσεις. Με τον πρώτο δρόμο οι Αμερικάνοι κατάφεραν να μπάσουν την Ινδία κάτω από την υπαγόρευση τους. Με τον δεύτερο, στην Ινδονησία, οι στρατηγοί της λευκής αντίδρασης γκρέμισαν το Σουκάρνο. Το πραξικόπημα των συνωμοτών στην Γκάνα, κάτω από τη διεύθυνση των Αμερικάνων, ανέτρεψε το Νκρούμα. Ο ρόλος του Τίτο σε όλα αυτά

1. Το άρθρο αυτό δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 13 Ιούνη 1967, με τίτλο: «Πράκτορας των Αμερικάνων και νεύτικος φίλος των αραβικών λαών» (Ενμέρ Χότξια, Απαντα, τ. 35ος, Εκδοτικό «8 Νοέμβρη», Τίρανα 1982, αλβανική έκδοση, σελ. 430).

τα γεγονότα είναι πράκτορα, προβοκάτορα, οργανωτή πραξικοπημάτων υπέρ των Αμερικάνων.

— Απόμεναν ο πρόεδρος Νάσερ και η Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία. Εδώ βρήκε ρόζο το πριόνι του Τίτο και των Αμερικάνων. Τα σχέδια τους δεν πραγματοποιούνταν. Το Νάσερ ούτε να τον ξεγελάσουν μπόρεσαν, ούτε στα βρόχια τους να τον βάλουν και ούτε να τον ανατρέψουν κατόρθωσαν.

— Ο Τίτο άρχισε να τηρεί ψυχρή στάση προς το Νάσερ. Ο τελευταίος κατάλαβε πως ο Τίτο ήταν απατεώνας, άπιστος, που σκάρωνε σχέδια σε βάρος της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας, ξεσκεπάστηκε. Εδώ οι Αμερικάνοι δεν είχαν επιτυχία, όπως στην Ινδονησία και στην Γκάνα. Αποφάσισαν τότε να αφήσουν προσωρινά το χαρτί του Τίτο και έβαλαν σε κίνηση το χαρτί του Μοσέ Νταγιάν, το χαρτί του Ισραήλ. Η Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία και οι αραβικοί λαοί απέβαιναν κίνδυνος για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και για τον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό, γι' αυτό χρησιμοποίησαν αυτή τη φορά όχι την τιτοϊκή υπονόμευση, αλλά την ένοπλη ισραηλινή επίθεση.

— Τα πράγματα και η ιστορία δικαίωσαν αυτά που το Κόμμα μας έχει πει από δεκαετίες τώρα, ότι ο τιτοϊσμός δεν είναι παρά ένα κέντρο πρακτόρων των Αμερικάνων...

— Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, με τη δημαγωγία του συνθήματος της «τρίτης δύναμης» μπόρεσαν να βάλουν κάτω από την κυριαρχία τους, να βάλουν στα πλοκάμια τους, μερικές χώρες. Η αποφασιστική όμως εναντίωση των αραβικών λαών ενάντια στην ιμπεριαλιστική αμερικανοϊσραηλινή επίθεση ήταν γεγονός πολυσήμαντο σ' αυτή την κατεύθυνση, που έκαμε τη δημαγωγία της «τρίτης δύναμης» να αποτύχει σε μια σημαντική ζώνη.

— Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής ένταξαν στην υπηρεσία τους, ως δεύτερη δύναμη, το σύγχρονο ρεβιζιονισμό με επικεφαλής το σοβιετικό ρεβιζιονισμό και από κοινού ανέλαβαν να υποδουλώσουν τους λαούς, να τους εξαπατήσουν και να επιβάλουν στον κόσμο το νόμο των δυο υπερδυνάμεων.

— Οι λαοί όμως έχουν ξεσηκωθεί και αγωνίζονται. Οι αραβικοί λαοί έχουν ξεσηκωθεί ενάντια στσν αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και την αντίδραση, ενάντια στον πάτρονα του Τίτο. Ο Τίτο, σαν στρουθοκάμηλος, έστρεψε τη ράχη του στα γεγονότα, λουφάζει στα βασιλικά του σαράγια στο Μπριόνι και εκεί περιμένει να περάσει η πρώτη μπόρα.

Παρασκευή 9 Ιούνη 1967

ΟΙ ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΛΑΟΙ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΚΑΙ ΜΑΧΗΤΙΚΟΙ

Χθες στην Αίγυπτο επιβλήθηκε η κατάπαυση των πολεμικών επιχειρήσεων με το Ισραήλ. Πραχτικά, ο πόλεμος πήρε τέλος αφού τα επιθετικό στρατεύματα του Ισραήλ, με την ισχυρή υποστήριξη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, έμμεσα δε και του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού, κατέλαβαν την όχθη της διώρυγας του Σουέζ. Τώρα ο αιγυπτιακός λαός θα υποφέρει ακόμα περισσότερο απ' ό,τι υπόφερε. Οι ιμπεριαλιστο-ρεβιζιονιστικές δυνάμεις θα επιβάλουν στην Αίγυπτο όρους υποδουλωτικούς, θα μοιράσουν τις σφαίρες επιρροής. Οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές στην Αίγυπτο, οι Αγγλοαμερικάνοι στις άλλες χώρες της Ανατολής, θα απλώσουν όσο γίνεται πιο πολύ τα πλοκάμια τους στις αραβικές χώρες.

Σ' αυτές τις δύσκολες γι' αυτούς μέρες, εμείς πρέπει να συνεχίσουμε να υπερασπίζουμε τους αδελφούς αραβικούς λαούς. Οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές παίξανε ανοιχτά το βρώμικο ρόλο εταίρου του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Σε όλη τη δράση τους βοήθησαν τον ισραηλινό επιδρομέα, αποθάρρυναν, απείλησαν και έκαμαν να χάσει το ηθικό η Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία.

Η κοινή σοβιετο-αμερικάνικη απόφαση, που πάρθηκε στο Συμβούλιο Ασφαλείας μόνο για την κατάπαυση του πυρός, μη κατονομάζοντας τον επιδρομέα, μη καθιστώντας υπεύθυνες ως συναυτουργό επίθεσης τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και την Αγγλία και μη ζητώντας την απόσυρση των στρατευμάτων του Ισραήλ, αποδείχνει πέρα για πέρα τη σοβιετο-αμερικάνικη συνδιαλλαγή. Η απαίτηση του Συμβουλίου Ασφαλείας για την κατάπαυση του πυρός, τη στιγμή που το Ισραήλ είχε πετύχει τους προκαθορισμένους αντικειμενικούς σκοπούς, σήμαινε «συνθηκολόγηση της Αιγύπτου». Έτσι και συνέβηκε. Μεγάλο το δίδαγμα για τους επαναστατικούς λαούς που δείχνει κατά πρώτο λόγο ότι πρέπει ο ίδιος να πολεμήσεις γενναία μέχρι τέλος, να έχεις εμπιστοσύνη, πάνω απ' όλα, στις δυνάμεις του λαού σου, στη δική σου οργάνωση. Αυτό δεν σημαίνει υποτίμηση της διεθνιστικής βοήθειας (μιλάμε για γνήσια και σίγουρη βοήθεια φίλων).

Οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές ενήργησαν προδοτικά απέναντι

στους αραβικούς λαούς, όπως έπραξαν με το Κονγκό, με την Κούβα, με το Σάντο Ντομίνγκο. Με όλους έτσι θα ενεργήσουν, η γραμμή τους είναι ολοφάνερη, αντεπαναστατική, συνθηκόλογη, ιμπεριαλιστική. Πιο πέρα οι Σοβιετικοί θα βγουν και ανοιχτά σαν επιδρομείς[1] και όχι πια καμουφλαρισμένα, όπως προσπαθούν να κάνουν τώρα. Η λογική της προδοσίας εκεί θα τους πάει.

Σ' αυτές τις περίπλοκες και δύσκολες για τους λαούς διεθνείς καταστάσεις, η Κίνα δεν είναι καθόλου εντάξει. Βρίσκεται σε αναρχία, σε ακαταστασία, σε εμφύλιο πόλεμο. Οι λαοί του κόσμου είναι εξοργισμένοι απ' την Κίνα, γιατί δεν μπορεί να έχουν την απαιτούμενη συμπαράσταση της. Η Κίνα ζητάει μόνο να λες ότι «ο Μάο Τσε Τούνγκ ηγείται όλων των επαναστατών του κόσμου», όμως, στην πραγματικότητα, εκείνος δεν μπορεί να κουμαντάρει ούτε τους αντεπαναστάτες μέσα στη χώρα του. Αφού μέσα στη χώρα σου δεν μπορείς να βάλεις τάξη, πώς θα μπορέσεις τότε να βοηθήσεις τους άλλους, και μετά να έχεις και αξιώσεις «να διευθύνεις την παγκόσμια επανάσταση»! Αυτό είναι μια δυστυχία, ένα μεγάλο μειονέκτημα, αλλά το γεγονός είναι γεγονός.

Ο Μάο και οι άλλοι Κινέζοι ηγέτες πρέπει το γρηγορότερο να κάμουν στροφή, να πάψουν να κωλυσιεργούν, γιατί αυτή η στάση τους βλάπτει την Κίνα και όλο τον κόσμο.

Ο εχθρός την εκμεταλλεύεται πολύ αυτή την κατάσταση. Έχω την εντύπωση ότι οι Κινέζοι δεν είναι ρεαλιστές, ούτε πολιτική οξύνοια έχουν, και άσε μετά για επιδεξιότητα. Σου δίνουν την εντύπωση και μάλιστα το λένε: «Αυτό θα πάει σε μάκρος, έχουμε καιρό, όλος ο κόσμος σε μας έχει στραμμένα τα μάτια του, εδώ θα 'ρθουν, εμείς κάνουμε τη δουλειά μας, αλλά αυτή η δουλειά θέλει έναν αιώνα, τρεις αιώνες, εμείς περιμένουμε»! Τι φιλοσοφία! Δεν περιέχει μαρξισμό. Εμείς τους έχουμε συντρόφους τους Κινέζους, αλλά αυτές τις ενέργειες τους, τις πομπώδεις και ανυπόστατες αξιώσεις τους, δεν μπορούμε να τις δεχτούμε. Ανοιχτά τους έχουμε πει τις απόψεις μας, τους κάναμε παρατηρήσεις, αλλά έχω την εντύπωση ότι δεν τις δέχονται

Ο εδώ πρεσβευτής τους ακολουθεί τα ίχνη των προκατόχων του. Καμιά επαφή δεν τηρεί με μας, ούτε έρχεται να ρωτήσει, ή να τον ρωτήσουμε και νομίζω ότι δεν έρχεται να ρωτήσει από φόβο μη

1. Στις 21 Αυγούστου 1968 οι Σοβιετικοί ρεβιζιονκττες κατέλαβαν την Τσεχοσλοβακία και στις 27 Δεκέμβρη 1979, πάλι με τη δύναμη την όπλων, κατέλαβαν το Αφγανιστάν.

τον ρωτήσουμε τι γίνεται στην Κίνα, πώς εξελίσσονται εκεί τα πράγματα κλπ.

Τη μόνη τους σύμμαχο, την Αλβανία, δεν την ενημερώνουν καθόλου. Τότε πώς εξηγείται αυτό; Άλλη εξήγηση δεν έχει, εκτός απ' αυτή της φιλοσοφίας που είπα πιο πάνω. Αυτό όμως δεν είναι σωστό, ούτε κανονικό είναι, ούτε και συντροφικό. Μια τέτοια στάση σου κόβει, επίσης, το δρόμο των πιο ανοιχτών συνομιλιών και της ανταλλαγής γνωμών για πολλά καυτά προβλήματα της διεθνούς κατάστασης, η οποία, ούτε «λαμπρή» είναι, όπως λένε οι Κινέζοι, ούτε και επιτρέπει να μην παίρνεις θέση.

Αυτό δεν μας εμπόδισε και ούτε θα μας εμποδίσει να παίρνουμε σωστές, θαρραλέες θέσεις για το καθετί. Εμείς θα παλέψουμε μέχρι τη νίκη ενάντια σε κάθε εχθρό, θα παλέψουμε ακόμα και μόνοι. Αυτό το ξέρουν καλά οι Κινέζοι, αλλά αυτό δεν αρκεί.

Εγώ αγαπώ και σέβομαι τους αραβικούς λαούς, γιατί είναι προοδευτικοί, φιλελεύθεροι και μαχητικοί. Έχουν πολέμησει για τη λευτεριά και την ανεξαρτησία τους ενάντια στους ιμπεριαλιστές αποικιοκράτες. Η ήττα αυτή που έπαθαν, θα είναι γι' αυτούς ένα μεγάλο δίδαγμα, γιατί θα γνωρίσουν ακόμα καλύτερα τους ιμπεριαλιστές, το παιγνίδι και τις νέες δολοπλοκίες τους, θα γνωρίσουν καλύτερα τους σύγχρονους ρεβιζιονιστές, σοβιετικούς, τιτοϊκούς και άλλους, σαν προδότες των λαών. Οι λαοί αυτοί θα εξαλείψουν πολλές από τις ψευδαισθήσεις που δημιουργούσαν σ' αυτούς και τα ψέματα που τους έλεγαν οι άλλοι. Οι δυστυχίες θα τους σφυρηλατήσουν. Δεν θα καταθέσουν τα όπλα. Αυτή είναι μια προσωρινή ήττα. *Η επανάσταση στους αραβικούς λαούς, στην Αφρική κι αλλού, πάει και θα πάει εμπρός.*

Με όλες λοιπόν τις δυνάμεις, εμπρός για την επανάσταση! Αυτές οι αποτυχίες δεν μας καταβάλλουν, είναι υπολογισμένες και με κανέναν τρόπο δεν μπορούν να εμποδίσουν την επανάσταση. Ο αγώνας μας ξεσκέπαζει και καταβάλλει τους εχθρούς, ακόμα και οι σποραδικές νίκες τους εμπεριέχουν το ξεσκέπασμα της ιμπεριαλιστορεβιζιονιστικής αγριότητας και σαπίλας.

Η προσωρινή ήττα των Αράβων ξεσκέπασε στα μάτια των λαών τους Αμερικάνους, τους Σοβιετικούς, τους Άγγλους και τους υποταχτικούς τους. Είναι λοιπόν αυτή μια νίκη για την επανάσταση που θα φέρει αύριο ακόμη μεγαλύτερες νίκες.

Σάββατο, 10 Ιούνη, 1967

Ο ΝΑΣΕΡ ΕΔΩΣΕ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΑΛΕΣΕ

Η παραίτηση του Νάσερ είναι μια άλλη υποχώρηση, σαν αυτή του στρατού του μπροστά στην πίεση του ισραηλινού εχθρού. Η παραίτηση αυτή γίνεται από την απελπισία που του προκάλεσε η ήττα ή είναι αποτέλεσμα της εσωτερικής πίεσης από μέρους των αντιπάλων του; θα το ιδούμε. Ίσως είναι αποτέλεσμα και των δύο. Ο λόγος του όμως προς το λαό, εκτός των άλλων, εμπεριέχει και την αναγνώριση της στρατιωτικής ήττας, και τις σχετικά δικαιολογίες. Φυσικά, αυτές οι δικαιολογίες βασίζονται στο γεγονός ότι το Ισραήλ είχε τη βοήθεια των Αμερικάνοάγγλων και ότι αυτοί συνωμοτούσαν από κοινού με τους Σοβιετικούς. Αυτό το λέει ανοιχτά. Ομολογεί για τις πιέσεις του Κοσΰγκιν, ο οποίος είπε στο Νάσερ να μην επιτεθεί πρώτος, γιατί και το Ισραήλ δεν θα επιτεθεί. Είναι όμως γεγονός ότι το Ισραήλ επιτέθηκε κατά της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας. Η δικαιολογία για αιφνιδιασμό και μη λήψη απαιτούμενων μέτρων δεν πιάνει. Συγχρόνως η παραίτηση, που συνδέεται με τις «επαναστατικές» του ενέργειες στο παρελθόν, έφερε αυτό που επιδίωκε ο Νάσερ στο λόγο του: Τα πλήθη κατέβηκαν σε διαδήλωση υπέρ αυτού, συνήλθε επειγόντως η Εθνοσυνέλευση και δεν ενέκρινε την παραίτηση του. Κι αυτός την ανακάλεσε. Νομίζω καλά έγινε. Εκείνοι που θα τον διαδέχονταν θα ήταν άνθρωποι των συμβιβασμών, άνθρωποι των Αμερικάνων, των Εγγλέζων και των Σοβιετικών.

Ο Νάσερ αιματώθηκε και με τους υποστηριχτές των Ισραηλινών, δεν ξεχνά αυτή την ήττα και θα προσπαθήσει να αποκαταστήσει την τιμή του. Αυτό δεν σημαίνει ότι αργότερα δεν θα έλθει μ* αυτούς σε συνεννοήσεις, αλλά έχει κάποιο φιλότιμο...

Σημασία έχει ότι αυτός γνώρισε τους Σοβιετικούς, δηλώνει ότι αυτοί τον χρόδωσαν και τώρα θα είναι πιο προσεχτικός και πιο απαιτητικός απέναντι τους. Οι Σοβιετικοί θα υποχρεωθούν να κληρώσουν ακριβότερα.

Σημασία έχει να κρατήσει ο Νάσερ. Όσο περισσότερο αντισταθεί, τόσο πιο πολύ ξεσκεπάζονται οι σοβιετικοί ρεβιζιοηστές.

Οι ρεβιζιονιστές συνήλθαν χθες στη Μόσχα, μαζί με τον Τίτο.

Σήμερα εξέδωσν μια ανούσια ανακοίνωση που τους ξεσκεπάζει πιο πολύ. Στο Αλγέρι και στο Κάιρο δέχονται επιθέσεις οι σοβιετικές πρεσβείες. Στο Αλγέρι τα πλήθη ρίχνουν συνθήματα: «Ο Κοσύγκιν να παραιτηθεί». Ο Κοσύγκιν δεν δίνει παραίτηση, αλλά οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές ξεσκεπάζονται άσχημα. Αυτό είναι μια νίκη...

Εμείς συνεχίζουμε και θα συνεχίσουμε να δίνουμε όλη τη δυνατή μας βοήθεια στους αραβικούς λαούς.

Δευτέρα, 12 Ιούνη, 1967

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΑΒΙΚΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Η επίθεση του Ισραήλ κατά των αραβικών χωρών αποκάλυψε καλά την κατάσταση των στρατών αυτών των χωρών της Μέσης Ανατολής. Δεν είναι στρατοί οργανωμένοι καθώς πρέπει και απέχουν πολύ από το να θεωρούνται λαϊκοί απελευθερωτικοί στρατοί. Τσακίστηκαν από το στρατό του Ισραήλ, ο οποίος, σαν όπλο της σιωνιστικής αστικής τάξης, αποδείχτηκε πιο οργανωμένος πιό ισχυρός, πειθαρχημένος, μαχητικός και επιθετικός σε σύγκριση μ' αυτούς των αραβικών χωρών, που, όλοι μαζί, αριθμητικά είναι πολύ μεγαλύτεροι...

Η ήττα έβγαλε στη φόρα και την έλλειψη μιας αληθινής ενότητας μεταξύ των διαφόρων αραβικών κρατών της Μέσης Ανατολής. Το αίσθημα του αραβισμού και η ισλαμική θρησκεία, όσο κι αν γι' αυτούς είναι ένας συνδετικός κρίκος, δεν έχουν εν τούτοις εξυπηρετήσει αυτή την εσωτερική τους ενότητα Οι συμμαχίες και οι φιλίες μεταξύ των αραβικών κρατών ήταν σποραδικές, προσωρινές, τυπικές και ευκαιριακές. Οι ιμπεριαλιστές με τα κέντρα πρακτόρων τους επηρέασαν πολύ αυτή την κατάσταση, για να εμποδίσουν και να αλλοιώσουν την αραβική ενότητα.

Φυσικά, με την απελευθέρωση αυτών των λαών, οι ιμπεριαλιστές δεν μπορούν πια να ενεργούν όπως πριν με τις μηχανορραφίες τους. Άμεσα όμως ή έμμεσα, με τα όργανα τους, αυτοί δουλεύουν συνεχώς για να εξασθενίσουν την αραβική ενότητα, που άρχισε να γίνεται αισθητή, να γίνεται απαραίτητη μπροστά στις προσπάθειες του ιμπεριαλισμού που θέλει να κράτησει την παλιά πολιτική τού «διαίρει και βασίλευε». Ο ιμπεριαλισμός βλέπει τούτο τον κίνδυνο και γι' αυτό το λόγο έδωσε το χτύπημα μέσω του Ισραήλ.

Αντίθετα, το Ισραήλ, σαν αστικό αντιδραστικό κράτος, είναι συμπαγές και καλά οργανωμένο για επιθετικό πόλεμο. Άσχετα από τις εσωτερικές τους αντιθέσεις, οι Ισραηλινοί, μπροστά στην «αραβική απαλή», έχουν συνοχή. Για όποιο ζήτημα και σε όποιον καιρό, στρέφουν την προσοχή τους στην «υπεράσπιση» του κράτους τους και δεν αφήνουν περίπτωση ανεκμετάλλευτη προς το συμφέρον τους.

Οι ιμπεριαλιστές υποθάλπτουν, ενισχύουν το Ισραήλ και τους αρέσει εξαιρετικά αυτή η γραμμή του, το έχουν αυτό σαν γεμισμένη κουμπούρα στο ζωνάρι και, σαν γκάγκστερς που είναι, ρίχνουν μ' αυτή όποτε τους χρειάζεται.

Η ήττα αυτή πολλά θα διδάξει στα αραβικά κράτη και, πάνω απ' όλα, την ανάγκη της ενίσχυσης της ποθητής ενότητας εναντίον του κοινού εχθρού τους, του ιμπεριαλισμού. Αυτό βέβαια, από την ίδια τη φύση του καθεστώτος αυτών των κρατών, δεν κατορθώνεται αμέσως, γεγονός όμως είναι ότι μερικές πρώτες προϋποθέσεις επιτεύχθηκαν αυτή τη φορά· όλοι μπήκαν σε πόλεμο, διέκοψαν τις διπλωματικές σχέσεις με τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και με την Αγγλία, έκοψαν σ' αυτές την προμήθεια πετρελαίου κλπ. Σε περίπτωση που οι Αμερικάνοι και οι Σοβιετικοί επιβάλουν στους Αραβες ένα νέο Μόναχο σε όφελος του Ισραήλ, τότε οι Άραβες θα εξοργιστούν πιο πολύ και ο πόλεμος θα συνεχιστεί, θα συνεχιστεί η προετοιμασία για νέα χτυπήματα, θα προετοιμαστεί καλύτερα η ενότητα των αραβικών λαών κατά των ιμπεριαλιστορεβιζιονιστών.

Τρίτη 13 Ιούνη 1967

ΟΙ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΛΑΒΡΕΣ ΔΕΝ ΘΑ ΕΞΑΠΑΤΗΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΡΑΒΙΚΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Στις 9 Ιούνη συνήλθαν στη Μόσχα οι ανώτατοι ηγέτες των ρεβιζιονιστικών χωρών της Ευρώπης για να εξετάσουν «την κατάσταση στην Εγγύς Ανατολή». Η δήλωση που δόθηκε στη δημοσιότητα μετά τη σύσκεψη αποτελεί μαρτυρία της επαίσχυντης συνθηκολόγησης τους μπροστά στον ιμπεριαλισμό και την αντίδραση και της υπονόμευσης του δίκαιου αγώνα των αραβικών λαών.

Σχετικά μ' αυτό, δώσαμε για δημοσιότητα στην εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλλιτ» άρθρο με τίτλο «Οι ρεβιζιονισττκές παλάβρες δεν θα εξαπατήσουν τους αραβικούς λαούς»[1], το οποίο δημοσιεύεται αύριο.

Στο άρθρο, ανάμεσα στ' άλλα, τονίζεται:

Βγαίνοντας τώρα με κάποια εντυπωσιακή δήλωση για τη Μέση Ανατολή, η κλίκα Μπρέζνιεφ-Κοσύγκιν και όσοι τους ακολουθούν, θέλουν να καταπραΰνουν το αντιρεβιζιονιστικό κύμα μίσους, που ξέσπασε σε όλες τις αραβικές χώρες και παίρνει κάθε μέρα όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις. Προσπαθούν να φανούν αθώοι, ότι κάτι θα κάνουν μελλοντικά, ότι είναι φίλοι των αραβικών χωρών, ότι είναι αντιιμπεριαλιστές κλπ. Όλο όμως αυτό είναι μια απεγνωσμένη προσπάθεια.

- Πείστηκαν πια οι αραβικοί λαοί από την ίδια την πικρή πείρα τους για το πόσο αξίζουν τέτοιοι «φίλοι». Και η πείρα τους αυτή δεν έχει σχέση μόνο με ό,τι συνέβηκε αυτές τις μέρες, αλλά έχει σχέση και με τις θέσεις και τους μελλοντικούς σκοπούς της σοβιετικής ηγεσίας, η οποία θέλει να επωφεληθεί και από τα δεινοπαθήματα των αραβικών λαών για να ενισχύσει έτσι τη συνεργασία μεταξύ των δυο μεγάλων δυνάμεων και να γίνει συνέταιρος, ή, στο όνομα των αραβικών λαών, να διευθύνει μελλοντικά τον διπλωματικό και πολιτικό αγώνα για τη διευθέτηση της αραβοϊσραηλινής διένεξης.

— Οι Άραβες, όπως όλοι οι τίμιοι άνθρωποι στον κόσμο, δεν

1. «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 14 Ιούνη 1967 (Ενβέρ Χότζια, Απαντα, τ. 35ος,Εκδοτικό «8 Νοέμβρη». Τίρανα 1982, αλβανική έκδοση, σελ. 437).

μπορεί να μην ιδούν ότι οι χρουστσιοφικοί ρεβιζιονιστές εκφυλίστηκαν σε πολιτικούς χωρίς αρχές, που καταπατούν τα ζωτικά συμφέροντα των λαών, που σε πουλούν και σ' αγοράζουν σαν συνηθισμένη πραμάτεια. Η προδοσία των Σοβιετικών ηγετών ήταν βαριά για τους αραβικούς λαούς και τους επέφερε μεγάλες ζημιές. Από την άλλη όμως μεριά, προσέφερε και μια καλή υπηρεσία: έδειξε στους λαούς πόσο εσφαλμένο και επικίνδυνο είναι να στηρίζεις έστω και την παραμικρή ελπίδα στους ρεβιζιονιστές.

Σάββατο, 17 Ιούνη, 1967

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΝΟΝΙΟΦΟΡΩΝ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΣΟΒΙΕΤΙΚΩΝ ΣΤΟΛΩΝ ΣΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

Συμπλήρωμα στο λόγο[1] που θα εκφωνήσει ο αντιπρόσωπος μας στη φετινή σύνοδο του ΟΕΕ

Η Κυβέρνηση της Λαϊκής Δημοκρατίας της Αλβανίας υποβάλλει το ζήτημα και βάζει το ερώτημα ενώπιον της Συνέλευσης των Ενωμένων Εθνών: Για ποιο λόγο στη Μεσόγειο, σ' αυτή την περιοχή λαών με αρχαίο πολιτισμό, εισχώρησε ο αμερικάνικος πολεμικός στόλος; Τι ζητάει αυτός στη Μεσόγειο και τι κάνει εκεί; Ποιος υπερασπίζει και από ποιον; Τι ζητάει στη Μεσόγειο, όπου κατέβηκε τώρα, ένα μέρος του πολεμικού στόλου της σημερινής σοβιετικής ρεβιζιονιστικής ηγεσίας; Τι κάνει κι αυτός εκεί, ποιον θέλει να υπερασπίσει και από ποιον;

Και τους δυο αυτούς στόλους οι ιμπεριαλιστο-ρεβιζιονιστικές κυβερνήσεις δεν παρέλειψαν να τους βαφτίσουν «στόλους ειρήνης», «για την υπεράσπιση και την ασφάλεια των λαών» κλπ, κλπ. Μπορούμε να διαβεβαιώσουμε, χωρίς καθόλου να κάνουμε λάθος, ότι αντίθετα, αυτοί σπέρνουν τον πόλεμο, απειλούν τους ελεύθερους και κυρίαρχους λαούς και κάνουν την πολιτική των κανονιοφόρων για να καταπατούν τη λευτεριά των λαών, για να μοιράζονται τις ζώνες επιρροής, για να μοιράζονται το πλιάτσικο που είναι προϊόν κάθε συνωμοσίας τους σκαρωμένης σε βάρος των άλλων λαών.

Μπορούμε επίσης να διαβεβαιώσουμε ότι η αμερικανοσοβιετική συμμαχία είναι τόσο καταφανής, ώστε αν στα πολεμικά πλοία αυτών των δυο δυνάμεων υπήρχαν γυναίκες, θα οργανώνονταν κάθε βράδυ και χοροεσπερίδες στο κατάστρωμα αυτών των πολεμικών πλοίων, τη στιγμή που στον κόσμο οι λαοί αγωνίζονται για λευτεριά και τα παιδιά τους πέφτουν στα πεδία των μαχών.

Βάζουμε το ερώτημα: Ποια είναι αυτά τα κράτη της Μεσογειακής λεκάνης που απειλούν την Ιταλία, την Ελλάδα, τη Γαλλία, την

1. Εκφωνήθηκε στις 26 Ιούνη 1967 στην Εκτακτη Σύνοδο της Γενικής Συνέλευσης του ΟΕΕ. Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 28 Ιούνη 1967.

Ισπανία κ.α.; Μάλιστα, ορισμένα απ' αυτά είναι και συνδεμένα με συμμαχία στο ΝΑΤΟ. Μήπως τις χώρες αυτές τις απειλεί η Αλγερία, η Αλβανία, το Μαρόκο, η Λιβύη, η Τυνησία, η Αίγυπτος, η Συρία, ή ο Λίβανος; Ας διαβαστεί η αρχαία ιστορία κι αυτή η νεότερη και θα βρεθεί η απάντηση στο ποιος ήταν το θύμα και ποιος ο επιδρομέας.

Βάζουμε και πάλι το ερώτημα: Δεν έχει η Γαλλία δικό της αρκετό στόλο για να υπερασπίσει τις ακτές της, το ίδιο και η Ισπανία, η Ιταλία, η Ελλάδα κλπ; Ασφαλώς έχουν, μάλιστα και πολύ, πολύ περισσότερο απ' ό,τι χρειάζεται.

Τότε, τι γυρεύει ο 6ος Αμερικανικός Στόλος στη Μεσόγειο; Βρίσκεται εκεί ως μαντρόσκυλο για επιδρομή και για να υποστηρίζει την επίθεση και τον πόλεμο.

Όχι, Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, κανένα λαό και καμιά τίμια κυβέρνηση που υπερασπίζει τα συμφέροντα της πατρίδας και του λαού της δεν θα ξεγελάσετε με το δικό σας ψεύτικο κλάδο ελαίας, με την αιμοσταγή δημαγωγία σας.

Εσείς πιθανόν να πείτε πως αμύνεστε στη Μεσόγειο ενάντια στη Σοβιετική Ένωση, εσείς όμως είστε φίλοι και σύμμαχοι στενοί με τους σημερινούς ηγέτες της.

Εσείς πολύ καλά το ξέρετε ότι η λεγόμενη βοήθεια των Σοβιετικών ρεβιζιονιστών ηγετών προς τους λαούς της Μεσογειακής λεκάνης είναι μεγάλη μπλόφα. Σωστό είναι να λέγεται ότι οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές ιμπεριαλιστές έχουν τους ίδιους σκοπούς που έχετε και εσείς απέναντι στους λαούς του κόσμου, και ιδιαίτερα σε βάρος του φιλελεύθερου αλβανικού λαού και των φιλελεύθερων αραβικών λαών και φαίνεται καθαρά ότι εσείς πασχίζετε να μας υποδουλώσετε, να μας βάλετε κάτω από το ζυγό σας. Αλλ' όμως, εσείς δεν θα πετύχετε αυτό το σκοπό. Οι λαοί μας θα σας νικήσουν. Εσείς φοβάστε τρομερά τους λαούς σας, γι' αυτό, τα όπλα κι αυτούς τους στόλους τους έχετε για να υπερασπίζετε τον εαυτό σας και από τους λαούς σας, οι οποίοι από κοινού με μας θα σας τιμωρήσουν μια μέρα όπως σας αξίζει.

Εσάς, Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές, πρέπει να σας το κάνουμε δημόσια ξεκάθαρο, ότι δεν μπορείτε να φοβίσετε κανέναν και τόσο περισσότερο εκείνους τους λαούς που σ' όλους τους καιρούς έχουν χύσει αίμα για να ζουν ελεύθεροι και που είναι και τώρα αποφασισμένοι να πεθάνουν πολεμώντας και πάλι να νικήσουν. Ένας απ' αυτούς τους ηρωικούς και άκαμπτους λαούς ήταν και είναι και ο αλβανικός λαός. Ποτέ δεν θα μας αιφνι-

διάσετε. Όχι μόνο εσείς που ποτέ δε μας αιφνιδιάσατε και δεν πρόκειται να μας αιφνιδιάσετε, αλλά ούτε η προδοσία του Χρουστσιόφ, ούτε και η προδοσία των υποταχτικών του μας αιφνιδίασε.

Ο συμμορίτης Νικήτα Χρουστσιόφ και οι σύντροφοι του προσπάθησαν να στραγγαλίσουν τη νέα σοσιαλιστική Αλβανία. Σκάρωσε συνωμοσίες, από κοινού με τον 6ο Στόλο και με τον Βενιζέλο, για να κομματιάσει την Αλβανία, προσπάθησε να καταχτήσει το λιμάνι της Αυλώνας, μας άρπαξε τα δικά μας υποβρύχια και τελικά διέκοψε και τις διπλωματικές σχέσεις και εφάρμοσε άγριο αποκλεισμό κατά της νέας Αλβανίας.

Ο αλβανικός λαός, το Κόμμα και η Κυβέρνηση του του έδωσαν τέτοιο τρομερό χαστούκι που τον παράχωσαν.

Έτσι θα την πάθουν όλοι εκείνοι, οποιοιδήποτε κι αν είναι, μόνοι ή και με άλλους, σε περίπτωση που θίξουν την Αλβανία. Η Αλβανία ξέρει να αμυνθεί, ξέρει να πολεμήσει και να νικήσει. Τα ιερά σύνορα και τα λιμάνια της πατρίδας μας είναι απαραβίαστα, αυτά είναι μόνον δικά μας και κανενός άλλου. Όποιος τα θίξει, θα βρει το θάνατο.

Μη νομίσετε επίσης, κύριοι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, ότι η Αλβανία είναι μόνη και απομονωμένη. Αν θιχτούν τα σύνορα της Αλβανίας θα προκληθεί μεγάλη σύρραξη.

Και σεις, κύριοι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές, που από το Ραδιοσταθμό της Μόσχας κάνετε υπαινιγμούς και έκκληση στην Αλβανία για ενότητα με σας μπροστά στην ιμπεριαλιστική απειλή, να το ξέρετε ότι εμείς με απέχθεια απορρίπτουμε αυτή τη δική σας φιλία γιατί έχουμε δοκιμάσει τι στιλέτο πισώπλατα είναι. Αυτή την κάποια φιλία τη δοκίμασαν και οι αραβικοί λαοί, την έχουν δοκιμάσει και άλλοι λαοί

Ωστόσο, εμείς έχουμε δηλώσει και δηλώνουμε επίσημα ότι είμαστε ολοζωής πιστοί φίλοι των αδερφών σοβιετικών λαών. Αυτοί ποτέ δεν έχουν προδώσει και δε θα προδώσουν κανέναν λαό, και τόσο περισσότερο τον αλβανικό λαό που τον αγαπούν και τον σέβονται. Οι σοβιετικοί λαοί θα σας καταδικάσουν αμείλιχτα και οριστικά.

Οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που ακούν τον αντιπρόσωπο ενός μικρού, αδούλωτου λαού να μιλάει σήμερα εδώ ανοιχτά, άφοβα, χωρίς γάντια και χωρίς διαλεγμένη διπλωματική ορολογία, λένε πως αυτός είναι ένας λόγος σκληρός και ότι ο Αλβανός αντιπρόσωπος μιλάει στην έρημο.

Εγώ δεν απειλώ κανέναν ούτε με ατομικές βόμβες, ούτε με ναπάλμ και ούτε με στόλους.

Επίσης, κύριοι, εγώ δεν μιλώ στην έρημο. Εσείς είστε απομονωμένοι, όχι εμείς. Εμείς εδώ είμαστε πλειοψηφία, είμαστε η συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου, εμείς είμαστε εκείνοι που τσακίσαμε τον ιταλικό και γερμανικό φασισμό, εμείς είμαστε οι αθάνατοι ήρωες του Βιετνάμ, της Αλγερίας, του Κονγκό, της Κούβας, της Λατινικής Αμερικής, της Κίνας, του Πακιστάν, οι ήρωες των αραβικών λαών, των λαών της Ασίας, της Αφρικής, οι ήρωες των υποδουλωμένων λαών της Ευρώπης και του κόσμου.

Γι' αυτό, εμείς θα σας νικήσουμε, εσείς ποτέ δε θα μας λυγίσετε.

Τετάρτη, 5 Ιούλη, 1967

Η ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟΝ ΟΕΕ

Ο Οργανισμός Ενωμένων Εθνών απέβηκε αρένα όπου σκαρώνονται πολλές ραδιουργίες σε βάρος των λαών, όπου χρησιμοποιούνται ξετσίπωτα η προδοσία, η πίεση, ο εκβιασμός, ο κυνισμός, η απάτη και πολλά άλλα κακά και προστυχιές.

Όλα αυτά ενσαρκώνονται κατά πρώτο λόγο στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές και στους Σοβιετικούς ρεβιζιονιστές. *Οι δυο αυτοί σύγχρονοι κουρσάροι μετατρέψανε τον ΟΕΕ σε πεδίο ραδιουργιών σε βάρος των λαών, τον έκαμαν έναν ψεοδονομικό λαβύρινθο του «διεθνούς δικαίου» και δημαγωγικό σκέπασμα στα αποτρόπαια εγκλήματα των ιμπεριαλιστών και των ρεβιζιονιστών.* Οι συνεδριάσεις του ΟΕΕ στην πραγματικότητα δεν έχουν αξία, αυτές χρησιμεύουν μόνον σαν προσχήματα, γιατί τα πάντα γίνονται στους διαδρόμους. Σε ανοιχτές συνεδριάσεις μπορείς να ιδείς συχνά τους Κουντσένκο και τους Γκόλντμπεργκ να «διαπληκτίζονται» με φράσεις στομφώδεις και φτιαγμένες σαν σε κάποια σκηνή θεάτρου, αλλά στα παρασκήνια, μετά την παράσταση, οι «αδερφοί εχθροί» τα 'χουν μέλι γάλα.

Σ' αυτό τον Οργανισμό των «Ενωμένων» Εθνών, μια παρόμοια τραγωδία παίχτηκε τελευταία και για το ζήτημα του αραβοϊσραηλινού πολέμου. Σ' όλο τον κόσμο είναι τώρα γνωστή η ισραηλινή επιδρομή, είναι γνωστοί και οι άμεσοι υποκινητές και υποστηριχτές της επιδρομής, είναι επίσης γνωστή και η προδοσία των ρεβιζιονιστών. Στους σοβιετικούς ρεβιζιονιστές, αφού στους Άραβες έμπηξαν πισώπλατα το μαχαίρι, χρειάστηκε να κάμουν το παν για να ανεβάσουν με δημαγωγία το χαμένο γόητρο τους. *Όλος ο κόσμος και οι λαοί κατά τη διάρκεια της ισραηλινής επιδρομής είδαν ακόμη και μία φορά το βρώμικο πρόσωπο συνθηκολόγου των Σοβιετικών ρεβιζιονιστών, είδαν ακόμη μια φορά καλύτερα ότι οι ρεβιζιονιστές είναι φίλοι των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Οι λαοί είδαν ότι οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής ενεργούν, κάνουν επιθέσεις, υποδουλώνουν, ενώ οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές κρούουν το τύμπανο για να συγκαλύψουν με το θόρυβο του τις επιδρομές.*

Για να επικαλύψουν το ρεζίλεμα που έπαθαν προδίδοντας τους Αραβες κατά την ισραηλινή επιδρομή, οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές,

όλο «οργή» και «αγανάκτηση» κατά του Ισραήλ και των Αμερικάνων, παρέπεμψαν το πρόβλημα στον ΟΕΕ. «Εκεί έχουν να ιδούν και να πάθουν από μας οι Αμερικάνοι», διασάλπιζαν οι ρεβιζιονιστές και πήρε «ο πατερούλης το σταμνί», ο Κοσύγκιν, και πήγε για τη Νέα Υόρκη, μη ξεχνώντας να πάρει μαζί του και τους άλλους, αρχίζοντας από τον Ζίφκωφ και ως τον Τσέντεμπαλ. Όλοι πηγαίνουν τρεχάλα στις αίθουσες του ΟΕΕ σαν οι ήρωες των θρύλων προς «υπεράσπιση» των καημένων των Αράβων. Τα σπαθιά ακονίζονται, αλλά αυτά είναι από χαρτόνι.

Ο Κοσύγκιν σηκώθηκε κι έφυγε από την αίθουσα του ΟΕΕ, γιατί τον περίμενε στο Γλάσμπορο[1] ο στενός του φίλος, ο Τζόνσον. Στο Χόλλυμπους[2] έγινε όλος ο γάμος, και τι γάμος, λέτε! Με χαμόγελα, με θερμές χειραψίες μεταξύ εγκληματιών, φονιάδων, αποικιοκρατών, με μυστικές συνάξεις τετ α τετ.

Κορύφωμα προδοσίας και κυνικότητας. Μεγάλος εμπαιγμός σε βάρος των αραβικών λαών! Μεγάλη χλεύη σε βάρος των λαών του κόσμου! Κοροϊδία για τον ΟΕΕ, που περίμενε να έλθει η λύση από την «υπέρτατη θέληση» του Χόλλυμπους, το άστρο της Βυθλεέμ. Όμως στον ΟΕΕ, πάνω από το κεφάλι των ιμπεριαλιστών, των ρεβιζιονιστών και των επιδρομέων, ο λόγος της αντιπροσωπείας της Κυβέρνησης μας σφύριξε σαν σφαίρα στο στόχο και, ξεσκεπάζοντας τις συνωμοσίες των εχθρών της ανθρωπότητας, των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών και των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών, έδωσε κουράγιο στις αντιπροσωπείες των άλλων μικρών χωρών. Φίλοι και εχθροί με σεβασμό προς τη μικρή και ακατάβλητη Αλβανία είπαν ότι «επί 20 χρόνια συνέχεια δεν έχει ακουστεί στον ΟΕΕ ένας λόγος τόσο σφοδρός, τόσο τολμηρός, τόσο δίκαιος».

Οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές στον ΟΕΕ συνθηκολόγησαν και πολιτικά. Η σύγκληση από μέρους τους της συνεδρίασης του ΟΕΕ είχαν σαν κύριο σκοπό τη συνάντηση Κοσύγκιν-Τζόνσον, ενώ το αραβικό ζήτημα για τους Αμερικάνους και τους Σοβιετικούς ήταν κάτι το ασήμαντο και, στην πραγματικότητα, έληξε μηδέν στο πηλίκο ν: οι Σοβιετικοί και οι Αμερικάνοι ανακάλεσαν τα ψηφίσματα τους. Οι σείζηδες των δυο μεγάλων έβγαλαν δεύτερα μπαγιάτικα ψηφίσματα, από τα οποία κανένα δεν έγινε δεχτό. Εδώ όμως ακρι-

1. Τα ιμπεριαλιστικά παζαρέματα μεταξύ Τζόνσον και Κοσύγκιν, που έγιναν σ' αυτή τη μικρή πόλη των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, άρχισαν στις 23 Ιούνη και συνεχίστηκαν μέχρι 26 Ιούνη 1967.

2. Πρόκειται για το μέγαρο όπου έγιναν οι μυστικές συναντήσεις Τζόνσον-Κοσύγκιν.

βώς ήταν όλος ο σκοπός: να μη λυθεί τίποτε, το ζήτημα να τραιναριστεί και να παρεπεμφθεί στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Κατά την περίοδο αυτή οι Αμερικάνοι εμπεδώνουν και ισχυροποιούν τις θέσεις που κέρδισαν με επιδρομή στη Μέση Ανατολή και οι πυροσβέστες των επαναστάσεων, οι Σοβιετικοί ρεβιζιοντστές, δουλεύουν ενάντια στο άλλο πλευρό των Αράβων για να καταπνίξουν κάθε εξέγερση τους ενάντια στους δυο κυριότερους αποικιοκράτες.

Οι Άραβες, προς το παρόν, είναι νικημένοι και σαστισμένοι και, για να γλιτώσουν από το πνίξιμο, πιάνονται από οποιοδήποτε κλωνάρι που τους τείνουν και δεν πιάνονται ακόμα από το γερό δοκάρι. Το βλέπουν αυτό το δοκάρι, αλλά θα χρειαστεί καιρός, θα χρειαστεί να ξεσηκωθούν οι λαοί αυτών των χωρών για να τους πούνε: «φτάνει πιά!» με ραδιουργίες και με προστυχιες. Εμείς είμαστε πεπεισμένοι ότι αυτή η μέρα θα 'ρθει. Οι θέσεις μας, ιδιαίτερα στον αραβικό κόσμο, ασκούν μεγάλη επίδραση. Παντού οι Άραβες λένε: «Εσείς οι Αλβανοί ειστε οι επιστήθιοι αδελφοί μας, μόνον εσείς είστε φίλοι πιστοί και γενναίοι, εσείς είστε παράδειγμα για μας».

Η Ρουμανία σ' αυτό το ζήτημα τήρησε μια στάση το ίδιο μισητή και προκλητική με τη στάση των Σοβιετικών. Και ο Μάουρερ πήγε στον Τζόνσον και στον Ντε Γκωλ, έκαμε κι αυτός δήθεν όπως ο Κοσύγκιν. Αυτός ο ψευτοπολιτικός προχώρησε και πιο πέρα: σαν γύρισε από τη Δύση, ζήτησε να πάει στην Κίνα και οι Κινέζοι τον δέχτηκαν.

Οι Κινέζοι ηγέτες δεν έχουν ιδέα αχό πολιτική. Αυτοί ή δεν ξέρουν να εφαρμόσουν καθωσπρέπει τις αρχές, ή ης παραβιάζουν θεληματικά. Με κανέναν τρόπο δεν έπρεπε ο Μάουρερ να γίνει δεχτός στο Πεκίνο, γιατί είναι αντιπρόσωπος μιας κλίκας αποστατών και οι Κινέζοι λένε ανοιχτά πως κι αυτοί είναι ενάντια στους αποστάτες. Επιπλέον, εκείνος εκδηλώθηκε ως εχθρός των Αράβων, τη στιγμή που οι Κινέζοι δηλώνουν ότι υπερασπίζουν την αραβική υπόθεση. Ο Μάουρερ πήγε και στον Τζόνσον και του φίλησε το χέρι, τη στιγμή που οι Κινέζοι λένε πως είναι λυσσαλέοι εχθροί των Αμερικάνων.

Η κινέζικη όμως πολιτική μυωπία έφτασε το αποκορύφωμα της με το γεγονός ότι για να μη δοθεί τάχα σημασία στην αντιπροσωπεία του Μάουρερ, έδωσαν στην πραγματικότητα κολοσσιαία σημασία, μη υποδέχοντάς τον δημόσια στο αεροδρόμιο, μη δίνοντας καμιά είδηση ότι ο Μάουρερ πήγε στο Πεκίνο, κάνοντας μυστηριώδη αυτή τη μετάβαση, τη στιγμή που το καθετί πρέπει να γίνεται

ξεκάθαρα και ανοιχτά. Αυτό ακριβώς θελει και ο Μάουρερ: να σκεπάζεται το καθετί με το πέπλο του μυστηρίου, με εικασίες, για να μειωθεί το κύρος της Κίνας και να κάνουν τον κόσμο να πίστεψει ότι «νά, και η Κίνα συνωμοτεί».

Οι Κινέζοι αυτοκτονούν με τέτοιες πράξεις. Αυτοί πρέπει να βγουν το γρηγορότερο απ' αυτές τις καταστάσεις που οι εχθροί σοφίζονται και εφαρμόζουν σε βάρος τους. Όπως πάντα, εμείς θα λέμε στους Κινέζους αυτά τα ανεπίτρεπτα λάθη που κάνουν.

Δευτέρα, 7 Οκτώβρη, 1968

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΛΟΓΟ ΠΟΥ ΘΑ ΕΚΦΩΝΗΣΕΙ Ο ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΜΑΣ ΣΤΗ ΦΕΤΙΝΗ ΣΥΝΟΔΟ ΤΟΥ ΟΕΕ

Η κατάσταση στον κόσμο εξελίσσεται πάντα σε όφελος της απελευθέρωσης των λαών, σε όφελος της επανάστασης. Ο ιμπεριαλιστικός κόσμος με επικεφαλής τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και ο σύγχρονος ρεβιζιονισμός με επικεφαλής τον σοβιετικό ρεβιζιονισμό, αυτόν το νέο ιμπεριαλισμό, διέρχονται βαθιά πολιτική, οικονομική και στρατιωτική κρίση. Παρουσιάζονται σαν υπερδυνάμεις του κόσμου, προσπαθούν να φοβίσουν τον κόσμο και τους λαούς με τα όπλα τους, με την οικονομική ισχύ και με τις σκευωρίες τους. Την αποφασιστική όμως δύναμη στον κόσμο την αποτελούν οι λαοί που είναι ενάντια τους. Οι λαοί ξύπνησαν, ξεσηκώνονται και θα ξεσηκώνονται και θα καταφέρουν κάθε μέρα όλο και πιό σκληρά χτυπήματα ενάντια σ' αυτή την ολιγαρχία αιμοβόρων, πειρατών, εκβιαστών. Το μαρτυρούν αυτό οι απελευθερωτικοί αγώνες σ' όλες τις ηπείρους, αγώνες που δε σβήνουν και ούτε θα σβήσουν ποτέ. Μερικοί απ' αυτούς τους αγώνες φαίνεται πως καταπνίγονται, αλλά πάλι ανάβουν και πιό ορμητικά. Αυτό το μαρτυρούν οι απεργίες και η πάλη των εργατών και αγροτών σε κάθε καπιταλιστική χώρα, αυτό το επιβεβαιώνει απ' όλες τις μεριές το ακατάπαυστο κύμα της νεολαίας και των φοιτητών που, ατρόμητα, χτυπούν αδιάκοπα και παντού το σαρακιασμένο καπιταλιστικό κάστρο, αυτό το αποδείχνουν οι εξεγέρσεις των μαύρων επαναστατών μέσα στο κάστρο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Η επανάσταση προωθείται, δεν υπάρχει δύναμη να τη σταματήσει. Ούτε οι διαπραγμάτευσεις και τα συμφωνητικά του Γκλάσμπορο, ούτε οι μελλοντικές συναντήσεις και συναλίκια των ιμπεριαλιστορεβιζιονιστών ηγετών, ούτε τα μυστικά και ανοιχτά σχέδια τους θα αλλάξουν τα πράγματα σε όφελος τους. Το καθετί θα πάει ενάντια στη θέληση και τις ενέργειες τους και σε όφελος των λαών, της λευτεριάς και της πραγματικής ανεξαρτησίας των λαών. Νέες ήττες, μεγάλες, παταγώδεις, οριστικές, αναμένουν τους ιμπεριαλιστές και τους ρεβιζιονιστές.

Εσείς, κύριοι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές, το ξέρετε καλά ότι τα λόγια του αντιπρόσωπου ενός μι-

κρού λαού δεν τα παίρνει ο αέρας ούτε εδώ στη Συνέλευση και τόσο το περισσότερο έξω από τη Συνέλευση στους λαούς του κόσμου, διότι αυτό που εμείς λέμε εδώ, το λένε εκατοντάδες εκατομμύρια άλλοι, με τους οποίους σ' όλες τις ηπείρους είμαστε αλληλέγγυοι μέχρι τέλους εναντίον σας. Ωστόσο και εδώ στη Συνέλευση, κύριοι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές, στην πλειοψηφία των αντιπροσώπων εσείς έχετε μόνο το προσωπείο, την πρόσοψη τους, εμείς έχουμε τις καρδιές όλων εκείνων των δημοκρατών πατριωτών των χωρών τους που πονούν τη μεγάλη υπόθεση του λαού. Εμείς παλεύουμε να έχουμε τις ζωντανές καρδιές, τα πτώματα κρατήστε τα εσείς.

Ο Γενικός Γραμματέας, Ου Θαντ, στην εισαγωγή της ετήσιας έκθεσης του, έκαμε την πρόταση να συνέλθουν οι λεγόμενοι τέσσερις μεγάλοι για να ρυθμίσουν τα της ειρήνης κλπ. Ο καθένας έχει το δικαίωμα να κάνει προτάσεις κι αυτό δεν το αρνούμαστε ούτε στον κύριο Γενικό Γραμματέα. Ωστόσο, εμείς φέρουμε αντίρρηση σ' αυτή την ακατάλληλη πρόταση του Γενικού Γραμματέα, που έγινε ακριβώς στις παραμονές της έναρξης των εργασιών της Γενικής Συνέλευσης.

Ερωτούμε τον κύριο Γενικό Γραμματέα: Έχει μεγαλύτερη αξία η σύγκληση της Συνέλευσης ή εκείνη των τεσσάρων μελών της;

Ερωτούμε τον κύριο Γενικό Γραμματέα: Γιατί γίνεται η σύγκληση αυτής της Συνέλευσης, μήπως δεν γίνεται για την εξέταση και την επίλυση των πιο σημαντικών διεθνών προβλημάτων και δεν έχει άραγε αυτή η Συνέλευση την ισχύ να χαλιναγωγήσει δυο-τρεις δυνάμεις που ποδοπάτησαν τη Συνέλευση και τα δικαιώματα των λαών;

Για ποιό λόγο, κύριε Γραμματέα, έπρεπε προτού αρχίσει τις εργασίες της η Συνέλευση να δώσετε, με την πρόταση που κάματε, τον τόνο ότι το καθετί εξαρτάται από τους τέσσερις και όχι από τους εκατόν είκοσι πέντε; Το σκέφτεστε εσείς, κύριε Γενικέ Γραμματέα, ότι αυτά που κάνουν οι δυο μεγάλες δυνάμεις στη Συνέλευση, στο Συμβούλιο Ασφαλείας, στα παρασκήνια, στο Καμπ Νταίηβιντ, στο Γκλάσμπορο είναι μήπως λίγα που γίνονται σε βάρος της Συνέλευσης και των λαών;

Θα συμφωνούσαμε μαζί σας, αν απ' αυτό εδώ το βήμα βγαίνατε και μιλούσατε ανοιχτά, λέγοντας στους Αμερικάνους να ξεκουμ-

πιστούν από το Βιετνάμ, στους Σοβιετικούς να ξεκουμπιστούν από την Τσεχοσλοβακία, στους Ισραηλινούς επιδρομείς έξω από τα κατεκτημένα αραβικά εδάφη, καθώς και στους Αμερικάνους και Σοβιετικούς ιμπεριαλιστές έξω από τις επιθετικές στεριανές και θαλάσσιες βάσεις τους στα ξένα εδάφη. Εσείς μπορεί να πείτε ότι με τέτοιον τρόπο δε μιλάνε οι διπλωμάτες. Ωστόσο, το ντουφέκι, το αεροπλάνο και το τανκ των Αμερικάνων και των Σοβιετικών δεν μιλάνε με διπλωματία. Εγώ όμως ένα πράγμα πιστεύω, ότι ο αδελφός βιρμανικός λαός, τον οποίο αγαπάμε και σεβόμαστε, μιλάει το ίδιο σαν εμάς γι' αυτό το ζήτημα.

Εμείς που συγκεντρωθήκαμε εδώ, ως αντιπρόσωποι των κρατών μας, θεωρούμε τον εαυτό μας «Ενωμένα Εθνη». Στην πραγματικότητα δεν είμαστε ενωμένοι, αλλά διαιρεμένοι.

Τα «Ενωμένα Έθνη» θεωρούνται Παγκόσμιος Οργανισμός. Αυτό δεν είναι καθόλου αλήθεια. Κάθε χρόνο κάνουν το παν οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και με τις αδιάντροπες πιέσεις τους ώστε μεγάλα έθνη και κράτη στον κόσμο να μένουν κατά τρόπο σκανδαλώδη έξω απ' αυτόν τον Οργανισμό.

Όλοι εμείς που βρισκόμαστε εδώ, σύμφωνα με τον Χάρτη, έχουμε το δικαίωμα να μυλάμε όσο θέλουμε, όπως θέλουμε και όποτε θέλουμε. Αυτή είναι η πρόσοψη, διότι πολλών δημοκρατών αντιπροσώπων και που είναι πατριώτες των χωρών τους, αλλιώς μιλάει η καρδιά τους κι αλλιώς το στόμα τους, όχι από δικό τους φταίξιμο, όχι από έλλειψη θάρρους και ακλόνητων δημοκρατικών και αντιιμπεριαλιστικών πεποιθήσεων τους, αλλά από τις αδιάντροπες πιέσεις των ιμπεριαλιστών και των ρεβιζιονιστών.

Οι ιμπεριαλιστές των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και οι ρεβιζιονιστές Σοβιετικοί ιμπεριαλιστές κυριαρχούν στα «Ενωμένα Εθνη», κυριαρχούν στο προσκήνιο και στα παρασκήνια του, όχι μόνο σ' αυτή την αίθουσα αλλά και ψηλά στο Γυάλινο Παλάτι και παντού όπου δρα αυτός ο οργανισμός.

Αντιπρόσωποι των λαών και κρατών μιλάνε εδώ, κάνουν υποδείξεις, επικρίνουν, καταδικάζουν τους επιδρομείς, εγείρουν προβλήματα ζωτικά για την ανθρωπότητα, αλλά οι δυο ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και όσοι τους ακολουθούν στα εγκληματικά τους έργα, κάνουν εδώ το νόμο και προσπαθούν, αλλά μάταια, να επιβάλουν στους λαούς του κόσμου, και έξω από τον οργανισμό, τους δικούς τους βάρβαρους νόμους.

Ακούσαμε εδώ το λόγο του Ντιν Ράσκ, αντιπρόσωπου του αμερικάνικου αιμοβόρου ιμπεριαλισμού. Κανέναν δεν μπορεί να

παραπλάνησει αυτός ο λόγος του. Αυτός υπεράσπιζει την κυριαρχία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στον κόσμο, συνηγορεί υπέρ της υποδούλωσης των λαών, υπεράσπιζει τους αδυσώπητους ληστρικούς ιμπεριαλιστικούς πολέμους, αντιπροσώπευει την πολιτική του εκβιασμού και της απαλής με έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, αυτός έχει υπόψη μόνο τις από κοινού με τους Σοβιετικούς ρεβιζιονιστές ενέργειες για το μοίρασμα των ζωνών επιρροής στον κόσμο, για την προετοιμασία του τρίτου παγκόσμιου πολέμου που ανέλαβαν από κοινού με τη Σοβιετική Ένωση ενάντια στους φιλελεύθερους και κυρίαρχους λαούς. Εκείνος ανάφερε την Τσεχοσλοβακία, μόνο νια να πα ότι την ανάφερε και για την οποία ο εταίρος του στις σκοτεινές ενέργειες, ο υπουργός Εξωτερικών της Σοβιετικής Ενωσης, Γκρομύκο, ούτε που καταδέχτηκε να του απάντησει.

Μα αυτός ο τελευταίος τι είπε; «Λόγο πολύ μετριοπαθή», τον χαρακτήρισε ο αμερικάνικος ιμπεριαλιστικός τύπος, «λόγο συμβιβαστικό» τον χαρακτήρισε ο διεθνής καπιταλιστικός Τύπος.

Φυσικά, και οι δυο σ' ένα στόχο έπρεπε να βάλλουν: να παγίωναν τη συμμαχία τους και να καθησύχαζαν ο μεν ένας τους εταίρους του ΝΑΤΟ, ο δε άλλος τους εταίρους του Συμφώνου της Βαρσοβίας, θέλουν να δημιουργήσουν ατμόσφαιρα στις κλίκες-εταίρους τους ότι η σοβιετο-αμερικάνικη συμμαχία είναι ισχυρή· να δημιουργήσουν σ' αυτές το αίσθημα ότι η σωτηρία τους εξαρτάται μόνο από την όλο και μεγαλύτερη υποταγή στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και τη Σοβιετική Ένωση, να τους πείσουν ότι ο κίνδυνος που τους απειλεί είναι η επανάσταση, είναι οι εθνικοαπελευθερωτικοί αγώνες των λαών, είναι οι πλατιές δημοκρατικές μάζες, είναι το ισχυρό παγκόσμιο προλεταριάτο.

Πριν μιλήσει και αφού μίλησε, ο Γκρομύκο συναντήθηκε, συζήτησε, έφαγε κι ήπιε σαν φίλος και αδερφός με τον Ρασκ. Με άλλα λόγια, εδώ στη Συνέλευση, με τη μεγαλύτερη ξετσιπωσιά αντεπαναστάτη μας είπε: «Εσείς συνεχίστε να κρατάτε λόγους στην αίθουσα, εμείς οι δυο, εγώ με τον Ρασκ, αλλού αποφασίζουμε». Κι εμείς, από δω απ' αυτή την αίθουσα, λέμε στον Ρασκ και στον Γκρομύκο ότι είναι πολύ λίγοι εκείνοι που πιστεύουν στα λόγια σας και σας μπορείτε ν' αποφασίζετε παράμερα, αλλά οι επαναστατικοί λαοί του κόσμου θα σας χαλάσουν τα σχέδια. Οι λαοί θα νικήσουν, ο σοσιαλισμός θα θριάμβευσει, ο ιμπεριαλισμός και ο ρεβιζιονισμός θα συντριβούν.

Οι ιμπεριαλιστές και οι ρεβιζιονιστές λένε πολλά πομπώδη λόγια για την ειρήνη, για τη δημοκρατία, για τη λευτεριά, για τον κόσμο δίχως όπλα και δίχως πολέμους.

Οφείλουμε να υψώσουμε τη φωνή και να κάνουμε να συνειδητοποιήσει κάθε τίμιος άνθρωπος στον κόσμο ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και ο σοβιετικός ρεβιζιονισμός προετοιμάζονται για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, και στο μεταξύ, χρειάζονται τους μερικούς και τοπικούς πολέμους για την υποδούλωση των λαών και για το μοίρασμα των ζωνών επιρροής.

Λαοί, πρέπει να είμαστε άγρυπνοι! Ή πρέπει να ανεχτούμε τη βαριά υποδούλωση των νέων φασιστών, ή πρέπει να προετοιμαστούμε για αγώνα εναντίον τους. Ο αλβανικός λαός έχει πολεμήσει στους αιώνες ενάντια στην πολιτική και κοινωνική υποδούλωση. Είναι τώρα έτοιμος και οπλισμένος ν' απαντήσει φωτιά στη φωτιά σε όποια επιδρομή και να νικήσει ενάντια σε όποιον επιδρομέα.

Κάθε λαός ξέρει μόνος του το καθήκον του και τα μέτρα που πρέπει να πάρει σ' αυτές τις απειλητικές καταστάσεις, αλλά εμείς πιστεύουμε ότι τους λαούς δεν θα τους παραπλανήσουν οι υμπεριαλιστές και οι ρεβιζιονιστές, που είναι οπλισμένοι ως τα δόντια και συνεχίζουν να εξοπλίζονται, όταν τους λένε «αφοπλιστείτε εσείς, γιατί σας υπερασπίζουμε εμείς». Με άλλα λόγια «γενείτε σκλάβοι μας, και όσο για τη λευτεριά, την ανεξαρτησία και την κυριαρχία σας, τις υπερασπίζουμε εμείς». Αυτό παναπεί να «κρεμάσεις το σκώτι στο λαιμό του λύκου».

Χαρακτηριστική είναι η ομιλία του αντιπρόσωπου της Τσεχοσλοβακίας, ο ταλαντούχος δημοκρατικός και φιλοπρόοδος λαός της οποίας βασανίστηκε πάλι από νέους καταχτητές, οι οποίοι, κατά τρόπο ξετσίπωτο και χωρίς καμία εξήγηση, επιβάλλουν το νόμο τους όχι μόνον εκεί, αλλά και μέχρι εδώ σ' αυτή την αίθουσα. Ο τσεχοσλοβάκος αντιπρόσωπος ανέβηκε σ' αυτό το βήμα εδώ, έκρυψε της καρδιάς του τα αισθήματα μίλησε με τη γλώσσα του καταχτητή και επιχείρησε να πείσει εμάς να μη μιλήσουμε για τα δικαιώματα, για την ελευθερία, για την ανεξαρτησία, για την κυριαρχία και το σοσιαλισμό της Τσεχοσλοβακίας, γιατί έτσι το θέλει το συμφέρον του καταχτητή Γιακουμπόφσκυ. Όχι! Δεν μπορούν εμάς, των Αλβανών, να μας κλείσουν το στόμα, ούτε ο Γιακουμπόφσκυ, ούτε τα κανόνια, ούτε οι πυρηνικοί του πύραυλοι. Και ο αλβανικός λαός θα υπερασπίσει φλογερά τη λευτεριά και τα δικαιώματα του καθώς και τα δικαιώματα των λαών του κόσμου.

Οι δυο ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και η ρεβιζιονιστική Σοβιετική Ένωση, όχι μόνο μοιράστηκαν τις ζώνες επιρροής τους στον κόσμο, αλλά και έχουν ευθυγραμμίσει τη στρατηγική και τις τακτικές τους. Και οι δυο δρουν εντατικά,

όπου μπορούν και όσο μπορούν, για να βάλουν στο χέρι τους τις διεθνείς αγορές, να εκμεταλλεύονται βάρβαρα τους λαούς, να τους βάλουν κάτω από την οικονομική πατούσα τους και να τους γδέρνουν και να τους ξεζουμίζουν ως το μεδούλι. Αυτό είναι νεοαποικιοκρατία. Όποια δήθεν βοήθεια τους, όποια δήθεν πίστωση τους, έχει ταυτόχρονα πολιτικό χαρακτήρα και οικονομική εξάρτηση. Οποιαδήποτε αντίσταση που προβάλλει ο λαός ή οι εθνικοδημοκρατικές ηγεσίες τους, ή τη χτυπούν ένοπλα ή την καταπνίγουν με πραξικοπήματα οργανωμένα από τους νεοαποικιοκράτες.

Τέτοιες συνδυασμένες ενέργειες μεταξύ Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της ρεβιζιονιστικής Σοβιετικής Ένωσης δεν γίνονται μόνο μεμονωμένες, αλλά και σε κλίμακα ηπείρου. Για να καταπολεμήσουν το μεγάλο αραβικό επαναστατικό κίνημα, το χτύπημα έγινε συντονισμένο, με όπλα από τους Αμερικανοϊσραηλίτες, ενώ οι Σοβιετικοί σταύρωσαν τα χέρια.

Τώρα οι Σοβιετικοί βοηθούν τάχα με όπλα τους αραβικούς λαούς, για να απελευθερώσουν τα εδάφη τους. Αυτό είναι μια μπλόφα. Σκοπός των Σοβιετικών ρεβιζιονιστών σε συμφωνία με τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές είναι να αναχαιτίσουν την προοδευτική και επαναστατική ορμή των αραβικών λαών. Η Σοβιετική Ένωση δεν είναι φίλος των αραβικών λαών, αλλά, όπως και οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές στην Εγγύς Ανατολή, επιδιώκει την αποκατάσταση της επιρροής της σ' αυτή την περιοχή. Όταν οι αραβικοί λαοί αποφασίσουν να προχωρήσουν για να κερδίσουν τα νόμιμα δικαιώματα τους, να είναι σίγουροι ότι, εκτός από τους αιώνιους εχθρούς τους, θα βρουν αντιμέτωπους και τους Σοβιετικούς ρεβιζιονιστές.

Οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές είναι κι αυτοί ιμπεριαλιστές. Είναι κατά της ενότητας των αραβικών λαών. Αυτοί έχουν την ίδια αρχή, όπως και οι άλλοι: «Διαίρει και βασίλευε». Εμείς αγαπάμε τους αραβικούς λαούς, γνωρίζουμε καλά και τους Σοβιετικούς ρεβιζιονιστές καθώς και τους σκοπούς τους, εμείς, όπως και οι Άραβες ηγέτες, γνωρίζουμε καλά τις απειλές που επέσειε σε βάρος τους ο Νικήτα Χρουστσιόφ. Ας μην έχουν ποτέ εμπιστοσύνη στα μαθητούδια του, που κάτω από το μανδύα της «βοήθειας» κρύβουν το στιλέτο.

Στη νοτιοαμερικάνικη ήπειρο οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές και οι ντόπιοι υπηρέτες τους διακηρύσσουν την συνύπαρξη με τις εξουσιάζουσες κλίκες, ενώ ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός χτυπά ένοπλα την επανάσταση που κοχλάζει παντού. Ο ένας αφοπλίζει ιδεολογικά την επανάσταση, ο άλλος τη χτυπά ένοπλα.

Στο Βιετνάμ οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές κηρύσσουν την επαίσχυντη συνθηκολόγηση, οι Αμερικάνοι μέρα και νύχτα βομβαρδίζουν και επεκτείνουν τον πόλεμο.

Δευτέρα, 6 Γενάρη, 1969

Η ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ - ΘΕΡΜΗ ΖΩΝΗ

Η περιοχή της Μέσης Ανατολής είναι κατοικημένη από διαφορετικούς λαούς και φυλές. Όλοι λέγονται Άραβες, αλλά η προέλευση τους δεν είναι η ίδια. Η θρησκεία που τάχα τους ενώνει είναι ο μουσουλμανισμός, αλλά ένας μουσουλμανισμός διαιρεμένος σε διάφορες παλιές αιρέσεις, που κατά τους αιώνες αλληλοσπαράσσονταν, έχουν προκαλέσει αιματοκυλήσματα λαών και αποτελούσαν το μπαϊράκι των διαφόρων αρχηγών του μεσαίωνα και των νεότερων χρόνων, ακόμη και της εποχής μας. Σήμερα η θρησκεία στη Μέση Ανατολή, που ακόμα εμπνέει αυτούς τους λαούς, δεν παρουσιάζεται πια και τόσο διαιρεμένη από τις αιρέσεις, όσο κι αν αυτές υπάρχουν και ασκούνται. Μεταξύ τους υπάρχει, σαν να λέμε, κάποια συνύπαρξη κάτω από τη γενική σκέπη της μουσουλμανικής θρησκείας. Ωστόσο, η σύγχρονη εξέλιξη, η διάδοση των ματεριαλιστικών ιδεών και της επιστήμης, έχουν εξασθενίσει αισθητά την επίδραση της θρησκείας και την περιόρισαν αυτή στο να κηρύσσει γενικές ιδέες και να διαφυλάσσει τυπικά την εφαρμογή των παραδοσιακών της λειτουργιών. Μολαταύτα είμαστε μακριά από το σημείο που θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι αραβικοί λαοί της Μέσης Ανατολής απαλλάχτηκαν από τη θρησκευτική πίστη.

Στους κόλπους αυτών των λαών ζουν και κόσμος με Ορθόδοξα δόγματα (οι κόπτες) και οι Εβραίοι. Αυτοί οι τελευταίοι ίδρυσαν το κράτος τους, το Ισραήλ, με τη βοήθεια των Άγγλων και Αμερικάνων ιμπεριαλιστών και με τις κομπίνες του διεθνούς κεφαλαίου και του σιωνισμού.

Η μουσουλμανική θρησκεία ήταν ανεκτική και φιλελεύθερη προς τα άλλα θρησκεύματα και στην ιστορία δεν υπήρξαν οξύτατα και καυτά προβλήματα μεταξύ τους, έχω φυσικά το λόγο για τη σύγχρονη εποχή και όχι για τους καιρούς των σταυροφοριών. Η αραβοϊσραηλινή σύρραξη απέβηκε τώρα πρόβλημα στη Μέση Ανατολή. Κατά τη γνώμη μου το κυριότερο αίτιο της κρίσης στη Μέση Ανατολή δεν είναι καθεαυτό το κράτος του Ισραήλ. Το κράτος του Ισραήλ, σαν επιθετικό, δυναμικό καπιταλιστικό κράτος, εντάχτηκε κατά τρόπο δραστικό στα υποδουλωτικά σχέδια του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού, και ιδιαίτερα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για

να κρατεί αυτός υπό τον ζυγό του όλη την περιοχή της Μέσης Ανατολής. Απ' αυτή τη σκοπιά, το κράτος του Ισραήλ, και αυτό δεν είναι μοναδικό, έγινε η «αιχμή του βέλους» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Το Ισραήλ είναι δορυφόρος των Αμερικάνων, που ακολουθεί και εφαρμόζει σε γενικές γραμμές την αμερικάνικη στρατηγική, κι ας φαίνεται πως σε μερικές περιπτώσεις το Ισραήλ «κάνα του κεφαλιού του», αλλά αυτές δεν είναι παρά τακτικές και πιέσεις που χρησιμοποιεί έχοντας την υποστήριξη του μεγάλου σιωνιστικού κεφαλαίου και το ευρύ σύνολο Εβραίων ψηφοφόρων στις ΕΠΑ.

Το κυριότερο αίτιο της κρίσης στη Μέση Ανατολή είναι η προσπάθεια για κυριαρχία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των άλλων αποικιοκρατικών δυνάμεων, που παλεύουν να διαφυλάξουν σ' αυτή τη ζώνη την παλιά αποικιοκρατική, οικονομική, πολιτική, στρατιωτική κλπ. κυριαρχία τους. Αυτές οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις το είχαν πιο εύκολο πριν να κάμουν το νόμο στις χώρες της Μέσης Ανατολής, διότι όχι μόνο είχαν στα χέρια τους όλη την οικονομία αυτών των χωρών, αλλά και πολιτικά είχαν απόλυτα δικούς τους τους βασιλιάδες, τους φεουδάρχες, είχαν επίσης και τους στρατούς κατοχής.

Σήμερα οι ιμπεριαλιστές το έχουν πιο δύσκολο να κυριαρχούν σ' αυτές τις χώρες, γι' αυτό και οι μανούβρες τους είναι πιο διαφορετικές, πιο ραφιναρισμένες. Τώρα τα κράτη που αποτελούν την περιοχή που λέγεται Μέση Ανατολή, από άποψη οργάνωσης είναι πιο ισχυρά από πριν, έχουν σύνορα πιο καθορισμένα, έχουν μια εξουσία, ένα στρατό και μια οικονομία πιο οργανωμένη. Επιφανειακά, αυτά τα κράτη έχουν μια «ανεξάρτητη, δημοκρατική και κυρίαρχη» εσωτερική και εξωτερική πολιτική, ιδιαίτερη για κάθε κράτος. Και ακριβώς πάνω σ' αυτή τη νέα δοσμένη κατάσταση, πάνω σ' αυτές τις αλλαγές, ελίσσονται, κάνουν χειρισμούς, μηχανορραφούν ο ιμπεριαλισμός και ο σύγχρονος ρεβιζιονισμός. Αυτές οι μανούβρες και μηχανορραφίες ανάμεσα στις μεγάλες αποικιοκρατικές δυνάμεις είναι ραφιναρισμένες και εκφράζουν και τον ανταγωνισμό μεταξύ τους· γίνεται πάλη για την παγίωση της αστικής τάξης σε κάθε κράτος της περιοχής, γίνεται πάλη για τη διατήρηση του φεουδαρχισμού και των παλιών εκπροσώπων του, γίνεται πάλη κατά της αφύπνισης των αραβικών λαών, κατά της επανάστασης και της εξέγερσης των μαζών, γίνεται πάλη για την από μέρους των μεγάλων ιμπεριαλιστο-ρεβιζιονιστικών κρατών γιά σταθεροποίηση των ζωνών επιρροής, γίνεται πάλη για το πετρέλαιο, για στρατιωτικές

στρατηγικές θέσεις, εν όψει ενός νέου παγκόσμιου καπιταλιστικού πολέμου για να ξαναμοιράσουν τον κόσμο.

Όλο αυτό το σύμπλεγμα προβλημάτων προκαλεί την κρίση στη Μέση Ανατολή, που δεν είναι παρά μια ερεθισμένη θερμή ζώνη της μεγάλης κρίσης που διέρχονται ο καπιταλιστοϊμπεριαλιστικός κόσμος με επικεφαλής τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και ο σύγχρονος ρεβιζιονισμός με επικεφαλής τον σοβιετικό ρεβιζιονισμό.

Η τωρινή κρίση στη Μέση Ανατολή μοιάζει με τη βαλκανική κρίση με τη διαφορά ότι σ' αυτή την τελευταία, όντας υποκινούμενη και προκαλούμενη από ης μεγάλες ευρωπαϊκές ιμπεριαλισηκές δυνάμεις, όντας δηλαδή το προανάκρουσμα της μεγάλης ευρωπαϊκής κρίσης που είχε σαν λογικό αποτέλεσμα τον πόλεμο του 1914-1918, τα σύνορα των βαλκανικών κρατών δεν ήταν σχετικά καλά καθορισμένα όπως είναι αυτά των τωρινών κρατών της Μέσης Ανατολής.

Οι βαλκανικοί λαοί, υποδουλωμένοι και ενσωματωμένοι στην τουρκική αυτοκρατορία και στην αυστροουγγρική αυτοκρατορία, έκαναν τις εξεγέρσεις και τους αγώνες τους και ενάντια στο ζυγό των μεγάλων καταχτητών, αλλά και ενάντια σης σωβινιστοϊμπεριαλιστικές βλέψεις των ντόπιων σωβινισηκών κλικών, που προσπαθούσαν να αρπάξουν η μια σε βάρος της άλλης όσο γίνεται πιο πολλές εδαφικές παραχωρήσεις. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές είχαν μετατρέψει τα Βαλκάνια σε χώρο μηχανορραφιών και γι' αυτό τα Βαλκάνια δεν μπορούσαν παρά να ήταν μια «πυριηδαποθήκη», όπως τα αποκαλούσαν. Πυριηδαποθήκη ήταν τα Βαλκάνια, αλλά το μεγαλύτερο πυρσό που έβαζε φωτιά στο μπαρούτι τον κρατούσε στο χέρι του ο διεθνής ιμπεριαλισμός και, ιδιαίτερα, οι μεγάλες καπιταλιστικές δυνάμεις της Ευρώπης. Σήμερα, ηγέτες των αραβικών κρατών της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής το βασικό αυτό ζήτημα δεν το βλέπουν, δεν θέλουν να το ιδούν, ή δεν είναι σε θέση να το ιδούν ξάστερα, το ότι δηλαδή ο κυριότερος εχθρός τους είναι ο ιμπεριαλισμός και ο σύγχρονος ρεβιζιονισμός, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός, ο αγγλικός και ο γαλλικός ιμπεριαλισμός. Δεν μπορούν αυτό να το ιδούν και δεν μπορούν να το καταπολεμήσουν όπως πρέπει, γιατί πολλοί από τους αρχηγούς του φεουδαρχισμού και της ντόπιας μεγάλης μεταπρατικής αστικής τάξης, άσχετα από τα προσωπεία και τις ετικέτες που χρησιμοποιούν, δεν υπερασπίζουν τα συμφέροντα των λαών τους, αλλά τα συμφέροντα των δικών τους κοινωνικών τάξεων. Τα συμφέροντα αυτών των τάξεων ταυτίζονται με τα συμφέροντα του

διεθνούς καπιταλισμού, ή καλύτερα είναι συγχωνεμένα στα συμφέροντα του διεθνούς καπιταλισμού· τα αντιλαϊκά αυτά στρώματα ζούν κάτω από τη φτερούγα των συμφερόντων των διαφόρων ιμπεριαλιστών, κάνουν μια ταξική πολιτική, ανάλογα με τις περιστάσεις και τις συγκυρίες, συνδέονται με τον έναν ή τον άλλο ιμπεριαλισμό, μέχρι και την πλέρια εξάρτηση ακόμα και στις εξωτερικές της μορφές. Η δήθεν ανεξάρτητη πολιτική τους είναι χορός πάνω σε τεντωμένο σκοινί, πηδήματα σχοινοβάτη, που, σαν πέφτει ή τον γκρεμίζουν, αντικαθιστάται αμέσως από το κοινωνικό του στρώμα ή από τον ξένο πάτρονα με έναν άλλο ακροβάτη.

Στη Μέση Ανατολή, λοιπόν, το πρόβλημα είναι να καταπολεμηθεί ο αμερικάνικος, ο εγγλέζικος, ο γαλλικός ιμπεριαλισμός και τα όργανα τους, ένα από τα οποία είναι και το κράτος του Ισραήλ- να καταπολεμηθεί ο σοβιετικός ρεβιζιονιστικός ιμπεριαλισμός, που, κάτω από το προσωπείο του σοσιαλισμού, επιζητεί τη θέση του κάτω από τον ήλιο της Μέσης Ανατολής και της αφρικανικής ηπείρου. Οι λαοί των διαφόρων αραβικών κρατών δεν μπορούν να βγουν με επιτυχία απ' αυτό τον αγώνα, σε περίπτωση που δεν ξεχωρίσουν τον κυριότερο εχθρό τους και σε περίπτωση που με τον απελευθερωτικό αγώνα τους ενάντια στον κυριότερο εχθρό δεν υπολογίσουν τα πράγματα μέσα στις χώρες τους, εάν δηλαδή η ηγεσία τους δεν θα εκκαθαριστεί απ' αυτούς τους τυχοδιώκτες, τους πουλημένους στους ξένους, ή από τους εκπροσώπους των αντεθνικών, αντιδημοκρατικών και αντικοινωνικών καπιταλιστικών στρωμάτων. Για να φτάσουν σ' αυτή την κατάσταση στις αραβικές χώρες, χρειάζεται να διεξαχθεί μακρυς αγώνας από τους λαούς αυτής της περιοχής, η οποία βρίσκεται τώρα σε μεγάλη πολιτικοϊδεολογική σύγχυση.

Η αραβική ενότητα, δηλαδή η ενότητα των δυνάμεων που εξουσιάζουν τα αραβικά κράτη, αποδείχτηκε ότι δεν υπήρχε κι αυτό ήταν φυσικό, γιατί έχουν αντίθετα, ανταγωνιστικά συμφέροντα και ότι ης δυνάμεις αυτές τις χειρίζεται ο ιμπεριαλισμός. Συγκεκριμένα, η αραβική ενότητα στον πόλεμο ενάντια στο κράτος του Ισραήλ δεν συνεχίστηκε παρά μόνο 5-6 μέρες και κατέρρευσε μαζί με τη λεγόμενη στρατιωτική ενότητα. Αυτό επιβεβαίωσε και τη μεγάλη αδυναμία της εσωτερικής οργάνωσης των ίδιων των αραβικών κρατών.

Η νίκη του Ισραήλ, η του ιμπεριαλιστικού «βέλους αιχμή», κατάφερε βαρύ χτύπημα στο γεμάτο κούφια λόγια προσωπείο της αραβικής ενότητας. Χρησίμευε αυτό στο διεθνή ιμπεριαλισμό, στον

αμερικάνικο και τον σοβιετικό ιμπεριαλισμό, για να ξαναδυναμώσουν τις θέσεις αποικιοκρατίας σ' αυτή την περιοχή, για να ξαναμοιράσουν τις ζώνες επιρροής, για να καταλύσουν την ενδεχόμενη αληθινή αραβική ενότητα, για να χτυπήσουν την επανάσταση, να την απωθήσουν αυτή κλπ.

Τώρα διατυμπανίζεται απ' όλους ότι ο κυριότερος κίνδυνος για τους αραβικούς λαούς είναι το Ισραήλ και, κάτω απ' αυτό το σύνθημα, προετοιμάζεται τάχα η ρεβάνς. Στην πραγματικότητα, κάτω απ' αυτά τα συνθήματα σφυρηλατούνται καινούριες, πιο γερές αλυσίδες για τους αραβικούς λαούς. Για να προετοιμάσει τη «ρεβάνς», ο Νάσερ στηρίζεται στους Σοβιετικούς ρεβιζιονιστές, οι οποίοι βρίσκονται τώρα στην Αίγυπτο, τη Συρία κλπ. Η δήθεν ανεξάρτητη πολιτική της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας ελέγχεται από τη Μόσχα, η οποία της χορηγεί μερικά όπλα, μα που δεν μπορεί να τα χρησιμοποιήσει όπως και όποτε θέλει. Συνεπώς, η Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία είναι κρεμασμένη στο λαιμό του Σοβιετικού, όπως το συκώτι στο λαιμό του λύκου. Το Ισραήλ είναι εξασφαλισμένο απ' αυτή την άποψη, γιατί είναι πιο ισχυρό στρατιωτικά, πιο συμπαγές, γιατί στηρίζεται ισχυρά στη νίκη που πέτυχε, γιατί υποστηρίζεται από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και έμμεσα από το σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό. *Το Ισραήλ γνωρίζει ότι, αφού οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και η Σοβιετική Ένωση που αποφασίζουν για το καθετί στη Μέση Ανατολή, δεν αποφάσισαν να χτυπηθούν μεταξύ τους, η υπόθεση του είναι κερδισμένη. Σ' αυτές τις συνθήκες, όποια λύση στη Μέση Ανατολή, θα γίνεται από τους Σοβιετικούς και τους Αμερικάνους, πρώτα για το συμφέρον τους και δεύτερο για το συμφέρον του Ισραήλ, και σε βάρος των αραβικών κρατών και λαών...*

Όλοι τώρα προτείνουν *σχέδια* για την επίλυση του προβλήματος της Μέσης Ανατολής. Αυτά τα σχέδια φέρουν το όνομα της «άρσης» της εμπόλεμης κατάστασης μεταξύ Ισραήλ, από τη μια μεριά, και Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας και των άλλων χωρών, από την άλλη. Η σοβιετική ρεβιζιονιστική διπλωματία βρίσκεται σε κίνηση. Ο ίδιος ο Γκρομύκο πήγε στο Νάσερ για να του επιβάλει το σοβιετικό σχέδιο, συντονισμένο βέβαια με τους Αμερικάνους. Το σχέδιο, στο κάτω κάτω, θα είναι προς όφελος του Ισραήλ, αυτό θα κέρδισει δικαιώματα και παραχωρήσεις. Κατά πόσο οι Άραβες αρχηγοί θα γονατίσουν, αυτό εξαρτάται από τις αξιώσεις του Ισραήλ. Και οι αξιώσεις του Ισραήλ είναι συντονισμένες με τα άμεσα και της προοπτικής συμφέροντα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Οι

Σοβιετικοί προσπαθούν να κλείσει γρήγορα η υπόθεση, γιατί φοβούνται τις πιθανές περιπλοκές, τις επιθέσεις των Ισραηλινών και σε περίπτωση μιας περιπλοκής, οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές θα ξεμασκαρευτούν για δεύτερη φορά μπροστά στα μάτια των Αράβων, γιατί αυτοί οι ρεβιζιονιστές, όπως συνήθως, θα τους αφήσουν οπωσδήποτε στη λάσπη. Από την άλλη μεριά, οι Σοβιετικοί θέλουν να σταθεροποιήσουν τις κεκτημένες θέσεις στην Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία κι αλλού, να σταθεροποιήσουν αυτές καλύτερα σε «ειρήνη και ησυχία» παρά σ' ένα έδαφος με νάρκες. Ωστόσο, στην ουσία ο Νάσερ και άλλοι σαν κι αυτόν, είναι άνθρωποι που παλατζάρουν και μπορεί να τα «ρίξουν» στους Σοβιετικούς και να προσεγγίσουν την Ουάσιγκτον. Ο Νάσερ και συντροφιά, εφόσον θα κάμουν παραχωρήσεις στο Ισραήλ, θα προτιμούσαν να έχουν καλύτερα εγγυήσεις από τον πάτρονα του Ισραήλ, δηλαδή από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές βλέπουν αυτό τον κίνδυνο, γι' αυτό ο Γκρομύκο πήγε εσπευσμένα στο Κάιρο και ασφαλώς άλλοι και τρανότεροι απ' αυτόν μα μπορεί να τον ακολουθήσουν.

Ο Νάσερ, είχε ψυχρανθεί με τον Τίτο, άρχισε τώρα να τον πλησιάζει. Κακοσημαδιά για τους Σοβιετικούς. Ο Γιουγκοσλάβος πράκτορας των Αμερικάνων, δεν μπαίνει σε κίνηση άσκοπα και χωρίς στόχους προκαθορισμένους από το αφεντικό του. Για τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής το ζήτημα δεν τίθεται μόνο να αποκτήσει δικαιώματα το Ισραήλ, αλλά να εξασφαλίσουν και να ενισχύσουν τις θέσεις τους, ακόμη και να καθαρίσουν από τους Σοβιετικούς το έδαφος στην Αφρική.

Την παραχώρηση που έκαμαν οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής σ' αυτή την κατεύθυνση, θέλουν να την επανορθώσουν. Εδώ έγκειται η διαμάχη. Σ' αυτή τη διαμάχη οι εξουσιάζουσες κλίκες της Μέσης Ανατολής είναι τα πιόνια στο τραγικό παιγνίδι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού σε βάρος των αραβικών λαών.

Τρίτη, 8 Απρίλη, 1969

ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΟΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΙΚΑ ΠΑΖΑΡΕΜΑΤΑ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΑΒΙΚΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Οι αραβικοί λαοί, πέρα από την ισραηλινή στρατιωτική επίθεση, οφείλουν να αντιμετωπίσουν και τις αλλεπάλληλες και βαριές συνωμοσίες των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Σοβιετικής Ένωσης και των οργάνων τους. Στάλθηκε στη «Ζέρι ι Πόπουλλιτ» να δημοσιευτεί αύριο ένα άρθρο, που το είχα προετοιμάσει αυτές τις μέρες, με τίτλο «Ιμπεριαλιστορεβιζιονιστικά παζαρέματα στα παρασκήνια ενάντια στους αραβικούς λαούς»[1].

Τρεις βασικές στιγμές υπογραμμίζονται στο άρθρο:

α) Οι κεφαλές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού είχαν μια σειρά συναντήσεις και συνομιλίες στα παρασκήνια, κατά τις οποίες προετοίμασαν το έδαφος και για τη σύγκληση μιας τετραμερούς διάσκεψης (ΕΠΑ, Σοβιετική Ένωση, Γαλλία και Αγγλία) στο επίπεδο μονίμων αντιπροσώπων αυτών των δυνάμεων στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Και η πρώτη συνάντηση τους έγινε στις 3 Απρίλη στη Νέα Υόρκη. Στην επίσημη ανακοίνωση που εκδόθηκε μετά τη συνάντηση, εκτός από τ' άλλα, τονίζεται ότι «άρχισε η εξέταση του προβλήματος για τον τρόπο με τον οποίο αυτές οι δυνάμεις (οι τέσσερις) μπορούν να βοηθήσουν την ειρηνική πολιτική λύση στην Εγγύς Ανατολή».

β) Η ιμπεριαλιστορεβιζιονιστική προπαγάνδα διατυμπανίζει θορυβώδικα τη συνάντηση αυτή, σαν «σημαντικό γεγονός», σαν «έκφραση της καλής θέλησης» για την αποκατάσταση της ειρήνης σ' αυτή την περιοχή κλπ. Προσπαθεί να δημιουργήσει την εντύπωση στους αραβικούς λαούς και γενικά στην παγκόσμια κοινή γνώμη ότι η πρωτοβουλία αυτή των δυο δυνάμεων, των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Σοβιετικής Ένωσης, επιδίωκει δήθεν την αποκατάσταση της σταθερότητας και της ειρήνης στη Μέση Ανατολή, την «καλή πρόθεση» να βαλα τέρμα στη σύρραξη ανάμεσα στο Ισραήλ και τις αραβικές χώρες.

γ) Οι μυστικές τετραμερείς διαπραγματεύσεις στη Νέα Υόρκη

1. «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 9 Απρίλη 1969 (Ενβέρ Χότζια, Απαντα, τ. 40-ος, Εκδοτικό «8 Νοέμβρη», Τίρανα 1983, αλβανική έκδοση, σελ. 395).

δεν έχουν καμιά σχέση με κάποια «καλή θέληση» των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για ειρήνη και σταθερότητα στη Μέση Ανατολή. Οι διαπραγματεύσεις αυτές δεν είναι παρά ιμπεριαλιστορεβιζιονιστικά παζαρέματα για να παγιδεύσουν τους αραβικούς λαούς, να τους επιβάλουν την νεοαποικιοκρατική συνωμοσία. Γι' αυτό η αραβική κοινή γνώμη απέρριψε την «ξένη κηδεμονία», κατήγγειλε τη λεγόμενη ειρηνική επίλυση του Μεσανατολικού ζητήματος από τις τέσσερις μεγάλες δυνάμεις. Η ζωή τους συνειδητοποιεί ακόμα περισσότερο ότι για την πραγμάτωση των πόθων τους δεν πρέπει να στηρίζουν τις ελπίδες στη «βοήθεια» και στην ψεύτικη υποστήριξη των ψεύτικων φίλων, στους Σοβιετικούς ρεβιζιονιστές, ούτε στις χωρίς αρχές ιμπεριαλιστορεβιζιονιστικές διαπραγματεύσεις.

Δευτέρα 5 Γενάρη 1970

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΙΩΣΟΥΜΕ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΡΑΒΙΚΟΎΣ ΛΑΟΥΣ

Στη διεθνή κοινοβουλευτική διάσκεψη που προτείνουν οι Άραβες (με την υποκίνηση των Σοβιετικών), εμείς, φυσικά, δε θα πάρουμε μέρος. Να τους δώσουμε επιχειρήματα γι' αυτό και να τους πούμε πως εμείς δεν θα μειώσουμε, αλλά θα αυξήσουμε τη βοήθεια μας προς τους αραβικούς λαούς που αγωνίζονται για λευτεριά κατά του Ισραήλ και του ιμπεριαλισμού.

Παρασκευή, 16 Γενάρη, 1970

Η «ΑΛ ΦΑΤΑΧ» ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΣΕΙ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΩΝ

Ο αγώνας των αραβικών λαών εναντίον του Ισραήλ περιορίστηκε στο μοναδικό παρτιζάνικο πόλεμο που κάνουν οι Παλαιστίνιοι ενάντια στους καταχτητές της πατρίδας τους. Οι άλλοι κάνουν, πώς να πεις, λόγια, κάνουν «φλογερές» ομιλίες, κάνουν διασκέψεις και συγκέντρωσεις κάθε λογής επιπέδου, αποφασίζουν και ξεαποφασίζουν, αλλά ιδιαίτερα γι' αυτά που αποφασίζουν τα παίρνουν αμέσως είδηση το Ισραήλ και οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, έτσι που το καθετί το πνίγουν στη γέννηση του.

Το Ισραήλ στέκει σαν γέρακας πάνω από τις αραβικές χώρες: Εναν του σκοτώνουν, είκοσι τους σκοτώνει, ένα αεροπλάνο του καταστρέφουν, δεκαπέντε τους τα καίει στο αεροδρόμιο, ένα φύλακα συνόρων του αιχμαλωτίζουν, είκοσι δύο τους πιάνει την επομένη. Ένα σύγχρονο σοβιετικό σταθμό ραντάρ των 7 τόννων τους αποσυναρμολόγησε στις όχθες της διώρυγας του Σουέζ, τον φόρτωσε στο ελικόπτερο και τον πήγε στο Τελ-Αβίβ.

Ο Νάσερ μπήκε κάτω από τις διαταγές των Σοβιετικών, έτσι όπως βρίσκονται κάτω από τις διαταγές των Άγγλων και των Αμερικάνων οι βασιλιάδες και οι πρόεδροι των κρατών της Ιορδανίας, της Σαουδικής Αραβίας κλπ. Συνεπώς, οι μόνοι που πραγματικά πολεμούν στον αραβικό κόσμο είναι οι Παλαιστίνιοι παρτιζάνοι. Εγιναν επικίνδυνοι για όλους, γι' αυτό μια μερίδα Θέλα και προσπαθεί να τους εξόντωσει, η άλλη μερίδα Θέλα να τους βαλα στα πλοκάμια της. Η ομάδα του Νάσερ τους χάριζει χαμόγελα, μα Θέλα αυτή να τους διευθύνει, γιατί διαμέσου αυτών επιθυμεί να φανεί πως πολεμάει, αλλά και να τους έχει κάτω από την κυριαρχία του, επειδή της χαλάνε δουλειά στις οπορτουνιστικές διαπραγματεύσεις που κάνα. Οι Σοβιετικοί, που είναι οι πυροσβέστες των επαναστατικών εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων, θέλουν να βάλουν στο χέρι τους την «Αλ Φατάχ» και τ' άλλα παλαιστινιακά παρτιζάνικα συγκροτήματα, να τα ξεξουμίσουν και να τα στρέψουν, όπως κάνουν στην Αίγυπτο, προς το συμφέρον της ιμπεριαλιστικής πολιτικής τους. Παντού όπου διεξάγεται εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας, όταν οι επιδρομείς τσακίζονται και νικούνται και οι λαοί πάνε να

κερδίσουν, αυτό συμβαίνει· οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές επεμβαίνουν με δημαγωγία, υπόσχονται να δώσουν τάχα όπλα και άλλες βοήθειες, αλλά αυτό το κάνουν για να κατασβήσουν τον αγώνα, να κάμουν να χαθεί η νίκη και να σώσουν τους επιδρομείς. Αυτό κάνουν τώρα οι Σοβιετικοί και με την «Αλ Φατάχ». θέλουν τάχα το καλό των Παλαιστινίων, θέλουν τάχα να τους βοηθήσουν, αλλά σίγουρα θέλουν να τους ανοίξουν τον τάφο. Πρέπει να την ξεσκεπάσουμε κι αυτή την αντιπαλαιστινιακή ενέργεια. Η «Αλ Φατάχ» δεν πρέπει να πέσει στην παγίδα τους.

Τρίτη, 20 Γενάρη, 1970

Ο ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΚΑΤΑΒΛΗΤΟΣ

Ξαναείδα το άρθρο: «Ο ένοπλος αγώνας του παλαιστινιακού λαού είναι ακατάβλητος». Πρόσθεσα και μια παράγραφο όπου υπογραμμίζω το ζήτημα ότι οι Σοβιετικοί Ρεβιζιονιστες, δίνοντας μερικά όπλα, θα προσπαθήσουν, εκτός των άλλων, να βάλουν στο χέρι τους την ηγεσία του παλαιστινιακού εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, γιατί τα όπλα θα τα δώσουν με όρους και με τους όρους μαζί θα διορίσουν και τους «συμβούλους», τους «ειδικούς», τους κατάσκοπους και σαμποτέρ. Το άρθρο θα δημοσιευτεί αύριο στην εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλλιτ»[1].

1. «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 21 Γενάρη 1970 (Ενβέρ Χότζια «Ενάντια στο σύγχρονο ρεβιζιονησμό (συλλογή έργων) 1968-1970», Εκδοτικό «8 Νοέμβρη», Τίρανα 1979, αλβανική έκδοση, σελ. 565).

Τρίτη, 10 Φλεβάρη. 1970

ΟΙ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΕΣ ΠΑΡΕΙΣΔΥΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΚΟΛΠΟΥΣ ΤΗΣ «ΑΛ ΦΑΤΑΧ»

Οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές παρεισδύουν και στους κόλπους των μαχητών του Κινήματος Εθνικής Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης, «Αλ Φατάχ». Χθες ο Γιασέρ Αραφάτ, ηγέτης της παλαιστινιακής οργάνωσης «Αλ Φατάχ», επικεφαλής αντιπροσωπείας πήγε στη Μόσχα για να ζητήσει βοήθεια σε όπλα, καθώς μας λένε μέσω των πρεσβευτών μας οι ηγέτες αυτής της οργάνωσης. Λένε στους πρεσβευτές μας ότι γνωρίζουν τους Σοβιετικούς και τους σκοπούς αυτών και ότι θα είναι επάγρυπνοι. Αυτά λόγια είναι. Σαν ανοίξουν παρτίδες με τους σοβιετικούς ρεβιζιονιστές, άρχισε και το τέλος του παρτιζάνικου αγώνα των Παλαιστινίων. Οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές δεν θα παραλείψουν να τους δώσουν μερικά όπλα, αλλά μ' αυτά θα τους επιβληθούν, θα τους οδηγήσουν προς την συνθηκολόγηση, όπως κάνουν με τους ηγέτες εκείνων των αραβικών χωρών που έγιναν πιόνια στο παγνίδι τους.

Τετάρτη, 18 Φλεβάρη, 1970

ΡΕΖΙΛΕΜΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

Βομβαρδίζοντας συνεχώς τις θέσεις των Αιγυπτίων, οι Ισραηλινοί ρεζιλεύουν ταυτόχρονα και τη Σοβιετική Ένωση, η οποία προσποιείται τον υπερασπιστή της Αιγύπτου και των αραβικών λαών γενικά. Στην πραγματικότητα, η Σοβιετική Ένωση χορηγεί στους Άραβες παλιό αμυντικό και όχι επιθετικό οπλισμό, και σε κάθε αεροπλάνο έχει από έναν σοβιετικό αεροπόρο, που δεν αφήνει το αεροπλάνο να απογειωθεί χωρίς τη διαταγή του σοβιετικού επιτελείου στην Αίγυπτο. Ασφαλώς ένας τέτοιος έλεγχος ασκείται και στις αιγυπτιακές στρατιωτικές μονάδες.

Δυρράχιο, Τρίτη 28 Ιούλη, 1970

ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΤΕΙ Η ΣΩΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Εδωσα οδηγίες για τη στάση μας σχετικά με την έναρξη του συμβιβασμού μεταξύ Νάσερ και Αμερικάνων για ειρήνη με το Ισραήλ. Να συνεχιστεί το διαφωτιστικό έργο μας για την υπεράσπιση των προηγούμενων θέσεων μας, για το ξεσκέπασμα του «Σχεδίου Ρότζερς», της σοβιετο-αμερικάνικης συνωμοσίας και για την υποστήριξη του απελευθερωτικού αγώνα του παλαιστινιακού λαού για τα δικαιώματα του. Τη διένεξη μεταξύ Αιγύπτου και άλλων αραβικών χωρών να την παρουσιάσουμε ρεαλιστικά.

Τετάρτη, 29 Ιούλη, 1970

ΕΜΕΙΣ ΤΡΕΦΟΥΜΕ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΡΑΒΙΚΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Αυτές τις μέρες στη χώρα μας έρχεται για επίσημη επίσκεψη μια αντιπροσωπεία του Κινήματος Εθνικής Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης «Αλ Φατάχ». Την αποστολή αυτής της αντιπροσωπείας ζήτησε στην πρεσβεία μας στο Κάιρο ο ίδιος ο Γιασέρ Αραφάτ.

Εμείς τρέφουμε συμπάθεια και σεβασμό για τον αραβικό λαό της Παλαιστίνης, γιατί είναι λαός πολυβασανισμένος και γενναίος. Είναι ο μόνος αραβικός λαός που μάχεται τώρα απ' όλες τις μεριές των συνόρων του Ισραήλ, ενώ μερικοί Άραβες ηγέτες, απ' αυτούς της Αιγύπτου και μέχρι αυτούς του Λιβάνου, λογοκοπούν, κάνουν διασκέψεις, προετοιμάζονται ... για συμβιβασμούς κλπ.

Διωγμένοι από τα εδάφη τους από την εγγλέζικη αποικιακή κυβέρνηση και από τον ΟΕΕ προς όφελος του Ισραήλ, οι Παλαιστίνιοι ζούνε σε στρατόπεδα από τσαντίρια και σε μεγάλη αθλιότητα, στην Ιορδανία, στο Λίβανο, στη Συρία κι αλλού. Στην πρόσφατη ισραηλινή επιδρομή αυξήθηκαν οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες. Και έτσι ο μόνος δρόμος σωτηρίας τους έμεινε αυτός του παρτιζάνικου αγώνα. Και τον άρχισαν, χτυπώντας τους ισραηλινούς επιδρομείς τόσο απ' έξω, από την Ιορδανία, τη Συρία, το Λίβανο, όσο και μέσα, στο κατεχόμενο από το Ισραήλ έδαφος. Έτσι το Παλαιστινιακό ζήτημα, χάρη στον αγώνα των Παλαιστινίων, έγινε σημαντικό πρόβλημα, εθνικό και διεθνές, πρόβλημα που οι φίλοι και οι εχθροί του παλαιστινιακού λαού πρέπει να το έχουν υπόψη και δεν μπορεί να μην το υπολογίζουν.

Η οργάνωση «Αλ Φατάχ», παρά τις εθνικιστικές τάσεις, είναι δημοκρατική, προοδευτική και η πιο μεγάλη και η πιο ισχυρή οργάνωση, που προς το παρόν έχει μια σωστή γραμμή αγώνα για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης, για να συντριβεί η αντιαραβική πολιτική προσάρτησης που ακολουθεί το κράτος του Ισραήλ, το επινοημένο από το διεθνή σιωνισμό και που υποστηρίζεται από τους ιμπεριαλιστές. Αυτή η οργάνωση δεν είναι ενάντια στις μάζες του εβραϊκού πληθυσμού, που, όπως διατυπώνεται στο πρόγραμμα της, τις δέχεται σαν πολίτες του νέου αραβικού κράτους της Παλαιστίνης.

Όμως, οι αντιπρόσωποι των φεουδοαστιχών κλίκων που εξουσιάζουν σε μερικές αραβικές χώρες, όσο κι αν κόπτονται υπέρ του αγώνα των Παλαιστινίων, δεν βλέπουν με καλό μάτι αυτό το κίνημα της αντίστασης και, μη μπορώντας να το εξαλείψουν, επιθυμούν να το έχουν κάτω από τον έλεγχο τους. Η αντίσταση των Παλαιστινίων έγινε γι' αυτές τις κλίκες ένα σοβαρό εμπόδιο, πολιτικό και στρατιωτικό, που είναι υποχρεωμένες να το υπολογίσουν.

Ο βασιλιάς της Ιορδανίας, πράκτορας των Εγγλέζων και των Αμερικάνων, δυο-τρεις φορές επιχείρησε να εκκαθαρίσει τους Παλαιστίνιους παρτιζάνους, οι οποίοι είναι πιο ισχυροί απ' αυτό τον πουλημένο βασιλιά. Σ' αυτές τις επικίνδυνες στιγμές για τους Παλαιστίνιους παρτιζάνους, αυτοί πρέπει να τον καταπολεμήσουν μέχρι τέλους, να ενωθούν με τον ιορδανικό λαό για να συνεχίσουν τον αγώνα ενάντια στο Ισραήλ και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Οι Σοβιετικοί και οι Αμερικάνοι επιβάλλουν το νόμο στη Μέση Ανατολή. Η αιγυπτιακή ηγεσία μπήκε κάτω από την επιρροή των Σοβιετικών. Ο Χουσεΐν της Ιορδανίας έχει στο αίμα του την προδοσία, οι Σύριοι κάνουν πως είναι λίγο «ανήσυχοι», ενώ οι Λιβανέζοι πάνε καταπού φυσάει ο άνεμος.

Ο Νάσερ, σε αδρές γραμμές, δέχτηκε να συζητήσει το «Σχέδιο Ρότζερς», που σήμαινει ότι μπαίνει σε διαπραγματεύσεις, σε συμβιβασμούς και, τέλος, «να κλείσει ειρήνη» που τόσο πολύ τη λαχταρά το Ισραήλ σε όφελος του, σε όφελος του Αμερικάνου πάτρονά του και σε βάρος των αραβικών λαών και ιδιαίτερα του παλαιστινιακού λαού, εναντίον του οποίου θα αρχίσουν αργότερα τα άγρια χτυπήματα από τους χωροφύλακες των κλικών που έχουν την εξουσία και που είναι πουλημένες στους ξένους. Την υπογραφή της ειρήνης οι Σοβιετικοί θα τη μετατρέψουν σε δική τους «περίτρανη νίκη». Αυτοί θα προσπαθήσουν να παραμείνουν και να κυριαρχήσουν στην Αίγυπτο. Τα λιμάνια της Αιγύπτου κινδυνεύουν να γίνουν λιμάνια για τον σοβιετικό πολεμικό στόλο της Μεσογείου, ο οποίος βγήκε από τη Μαύρη θάλασσα. Από τη Μεσόγειο οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές σκέφτονται να επεκτείνουν, με «ειρηνικό τρόπο», τις αποικίες τους στην Αφρική, να περάσουν τις θάλασσες και από δω να φτάσουν στις Ινδίες. Ονειρεύονται να πραγματοποιήσουν έτσι την αυτοκρατορία του Μεγάλου Αλεξάνδρου, καταχτώντας τους λαούς, από ξηρά και θάλασσα με την απαλή των όχλων, με τα ρούβλια και με τη δημαγωγία ενός παραχαραγμένου σοσιαλισμού.

Η σοβιετο-αμερικάνικη «ειρήνη» στη Μέση Ανατολή θα είναι μια ήττα για όλους τους αραβικούς λαούς και ένα μεγάλο εμπόδιο

ιδιαίτερα για τον παλαιστινιακό λαό. Αυτό το είδος «ειρήνης» θα είναι μια νίκη για τους σοβιετο-αμερικάνους ιμπεριαλιστές γενικά και για το Ισραήλ ιδιαίτερα.

Με τον παλαιστινιακό λαό θα συμβεί αυτό που συνέβηκε με την Αλβανία πριν από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Όπως είναι γνωστό μεγάλα τμήματα εδάφους της Αλβανίας αποσπάστηκαν τότε από τους ιμπεριαλιστές της Ευρώπης και τα μοίρασαν μεταξύ Σερβίας, Μαυροβουνίου και Ελλάδας και, αφού κατακομμάτιασαν καλά καλά την πατρίδα μας στη Διάσκεψη του Λονδίνου και με μυστικά σύμφωνα, ο Σαζόνωφ, υπουργός του τσάρου, για να ικανοποιήσει παραπέρα την όρεξη τόυ κνιάζη Νικόλα του Μαυροβουνίου, ζήτησε να δοθεί σ' αυτόν και η πόλη της Σκόντρα. Μ' αυτή την ευκαιρία, ένας από τους άλλους λύκους, ο αντιπρόσωπος του γαλλικού ιμπεριαλισμού είπε μια φράση που έμεινε στην ιστορία: «Ο Σαζόνωφ ζητάει να ανάψει φωτιά στην Ευρώπη για να ψήσει μια ομελέτα για το Μαυροβούνιο».

Έτσι θα πράξουν κι αυτό θα πούνε και οι εχθροί των αραβικών λαών, οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και οι Σοβιετικοί ρεβιζιοναστές όταν θα 'ρθει η υπόθεση στα εδαφικά δικαιώματα του ηρωικού παλαιστινιακού λαού.

Μόνον ο μέχρι τη νίκη ένοπλος αγώνας ξεκαθαρίζει τους λογαριασμούς με τους λύκους που εξορμούν εναντίον των λαών.

Αυλώνα, Δευτέρα 3 Αυγούστου, 1970

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΑ ΤΗΣ «ΑΛ ΦΑΤΑΧ»

Δέχτηκα σήμερα εδώ την αντιπροσωπεία του Κινήματος για την Εθνική Απελευθέρωση της Παλαιστίνης «Αλ Φατάχ»[1].

1. Της αντιπροσωπείας ηγείτο το μέλος της ανώτατης Κεντρικής Επιτροπής του Κινήματος «Αλ Φατάχ» και μέλος της γενικής ηγεσίας των δυνάμεων «Αλ Ασιφά», ο Αμπού Τζιχάντ. Βλέπε: Ενβέρ Χότζια, Διαλεχτά Έργα, τ. IV, Εκδοτικό «8 Νοέμβρη», Τίρανα 1982, αγγλική έκδοση σελίδα 576-600.

Δευτέρα 21 Σεπτέμβρη 1970

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΛΑΩΝ

Τα γεγονότα στην Εγγύς Ανατολή συμβαίνουν και εξελίσσονται όπως συζήτησα με την αντιπροσωπεία της «Αλ Φατάχ» όταν τη δέχτηκα στην Αυλώνα.

Ο βασιλιάς Χουσεΐν της Ιορδανίας, πράκτορας των Αμερικανο-άγγλων προετοιμάζεται και χτυπά τους Παλαιστίνιους παρτιζάνους. Εκείνος είναι γνωστός σαν όργανο των Άγγλων. Οι Αγγλοι αποικιοκράτες, διά του Λώρενς[1] και του Άλλενμπυ[2], έφεραν από τα ακραία φόλα της Αραβικής Χερσονήσου τον παππού του Αμπντουλάχ, τον πατέρα του Ταλάλ, τα αδέρφια κι ξαδέρφια του και τους έβαλαν επικεφαλής στα αραβικά βασίλεια για να τα έχουν φέουδα τους. Είναι ξεκάθαρο ότι οι Σοβιετικοί και ο Χουσείν ήταν σύμφωνοι για την κατάπαυση του πολέμου με το Ισραήλ, ήταν σύμφωνοι με τους Αμερικάνους και με το «Σχέδιο Ρότζερς» ότι έπρεπε να βαλθεί χαλινό και να κατασταλεί η αντίσταση των Παλαιστινίων.

Την καταστολή των Παλαιστινίων την ανέλαβαν ο Χουσεΐν, οι Σοβιετικοί και οι Άραβες φίλοι τους. Οι φυλακές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης γέμισαν με Παλαιστίνιους. Ο Χουσεΐν αποπειράθηκε μερικές φορές για την αφόπλιση τους, αλλά στα χαμένα. Οι Σοβιετικοί άσκησαν ισχυρή πίεση πάνω σ' αυτούς, στους Αλγερινούς, στους Σύριους, στους Ιρακινούς. Σκαρώθηκε τότε η πρόκληση της πειρατικής επιστροφής μερικών αεροπλάνων. Ήταν αυτή μια πειρατική πρόκληση επινοημένη από τη CIA και από τους πράκτορες των Αμερικάνων και Άγγλων για να δώσουν τάχα ένα ατού στα χέρια του πράκτορα τους Χουσεΐν για να καταφέρει το χτύπημα. Και κείνος χτύπησε τις δυνάμεις της παλαιστινιακής αντίστασης στο Αμάν και παντού όπου είναι εγκατεστημένες στην Ιορδανία. Εκείνος εξαπέλυσε τα τανκς πάνω στους Παλαιστίνιους. Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής έβαλαν σε κίνηση τον 6ο Στόλο προς τις ακτές της Συρίας και απειλούν με ένοπλη επέμβαση

1. Άγγλος σύμβουλος.

2. Έντμουντ Χένρυ, διοικητής των αγγλικών δυνάμεων στην Παλαιστίνη το 1917.

προς υπεράσπιση του βασιλιά Χουσεΐν, αν οι Σύροι συνεχίσουν να βοηθούν τους αμυνόμενους Παλαιστίνιους αδερφούς. Ο διεθνής χωροφύλακας έκαμε, επίσης, έκκληση στον πυροσβέστη βοηθό του στο Κρεμλίνο να κατασβήσουν την αντίσταση των Παλαιστινίων και να διακόψουν τη βοήθεια προς τους Σύριους. Οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές εξέδωκαν σ' αυτή την κατεύθυνση επανειλημμένες ανακοινώσεις, με τις οποίες δεν άφηναν καμιά αμφιβολία ότι υποστηρίζουν το βασιλιά Χουσεΐν, την αντιδραστική κλίκα του και το «Σχέδιο Ρότζερς».

Η συνωμοσία είναι μεγάλη και πρόδηλη. Το όλο ζήτημα είναι να μη παραδώσουν τα όπλα οι Παλαιστίνιοι, να συνεχίσουν τον αγώνα σε δυο μέτωπα. Στο εσωτερικό μέτωπο ενάντια στην αραβική ένοπλη αντίδραση και στο εξωτερικό επίπεδο ενάντια στους ορισμένους εχθρούς των αραβικών λαών, τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές, τους Ισραηλινούς κλπ. Το ζήτημα είναι, επίσης, αν η Συρία, το Ιράκ, η Αλγερία, θα σταθούν μέχρι τέλους προς υπεράσπιση της κοινής αραβικής υπόθεσης ή θα υποχωρήσουν. Σε περίπτωση που σταθούν, η συνείδηση των αραβικών λαών θα πάει προς την επανάσταση, αν υποχωρήσουν και διαιρεθούν, τότε το κίνημα και η επανάσταση των αραβικών λαών και ιδιαίτερα η παλαιστινιακή αντίσταση θα υποστούν βαρύ κλονισμό.

Μίλησα με τους συντρόφους του Υπουργείου Εξωτερικών ώστε στο λόγο του αντιπροσώπου μας στον ΟΕΕ να αναπτύξουμε αυτές τις απόψεις και να υπερασπίσουμε φλογερά την αραβική και παλαιστινιακή υπόθεση, να ξεσκεπάσουμε τη συνωμοσία των Αμερικανο-Σοβιετικών και της αραβικής αντίδρασης.

Τετάρτη, 30 Σεπτέμβρη 1970

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΑΣΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Στις 28 Σεπτέμβρη ο Ραδιοσταθμός Καΐρου ανήγγειλε το θάνατο από καρδιακή προσβολή του προέδρου Γκαμάλ Αμπντέλ Νάσερ. Ο Γκαμάλ Αμπντέλ Νάσερ ήταν σημαντική προσωπικότητα της αστικής τάξης. Έγινε δημοφιλής με την κατάργηση της μοναρχίας του Φαρούκ και με την εξάλειψη της αγγλικής αποικιοκρατίας στην Αίγυπτο και στη διώρυγα του Σουέζ. Ο Νάσερ ήταν ένας Αιγύπτιος εθνικιστής που εργάστηκε για την ενθάρρυνση του αραβικού εθνικισμού και για να έχει ο ίδιος τη θέση του ηγέτη του αιγυπτιακού λαού. Ηττήθηκε στις προσπάθειες του να ενώσει τη Συρία με την Αίγυπτο. Η εσωτερική πολιτική του ήταν βαριά για το λαό, στον οποίο δεν έφερε καμιά οικονομική βελτίωση. Απεναντίας, η αιγυπτιακή αστική τάξη επιδείνωσε ακόμα περισσότερο την πενιχρή κατάσταση της χώρας, μπάζοντας της σε βαριά χρέη στους διάφορους ιμπεριαλιστές. Η ήττα του αιγυπτιακού στρατού με το Ισραήλ στον πρόσφατο πόλεμο υποβίβασε το γόητρο του Νάσερ. Ωστόσο κατά την περίοδο αυτή ο Νάσερ κατόρθωσε να μανούβραρει με τους Αμερικάνους και τους Σοβιετικούς και να ανεβάσει το κύρος του στις άτονες και ασταθείς ηγεσίες των άλλων αραβικών χωρών. Η ήττα στον πόλεμο με το Ισραήλ τον έριξε στην αγκαλιά των Σοβιετικών, αλλά και μανούβραρε κρυφά με σκοπό ώστε, σε βολικές στιγμές, να τους γυρίσει το φύλλο.

Εν πάση περιπτώσει, ο θάνατος του αφήνει ένα υπολογίσιμο κενό και με πολλά απροσδόκητα στη Μέση Ανατολή, η οποία διέρχεται βαριά κρίση. Οι Σοβιετικοί έχασαν ένα έρεισμα τους. Αυτός που θα διαδεχτεί τον Νάσερ ποιανού θα είναι; Του λαού ασφαλώς όχι, ούτε της επανάστασης, αλλά της αστικής τάξης, της αραβικής αντίδρασης, πουλημένος στη μια ή στην άλλη ιμπεριαλιστική δύναμη. Όλη η αραβική αντίδραση θα είναι σε κίνηση για να καταστείλει κάθε εξέγερση, να αποκατάστησει την «ειρήνη Ρότζερς-Γκρομύκο», ώστε τα αφεντικά αυτών των δύο να ενισχύσουν τις στρατηγικές θέσεις τους σ' αυτή τη ζώνη.

Ό,τι το «επαναστατικό» μπορούσε να υπάρχει στον αραβικό εθνικισμό θα δεχτεί βαρύ χτύπημα με το θάνατο του Νάσερ, όχι

επειδή αυτός ήταν ένας επαναστάτης, αλλά αν σ' αυτόν θα μπορούσες να διαπιστώσεις ένα τέτοιο ίχνος, στους Άραβες βασιλιάδες ή στους κοσμοπολίτες ηγέτες του Λιβάνου και κάποιας άλλης χώρας τέτοιο πράγμα δεν υπάρχει καθόλου.

Μερικοί Άραβες ηγέτες έκαμαν τον απελευθερωτικό πόλεμο, είναι πιο επαναστατικοί από το Νάσερ, αλλά θα επιβληθούν άραγε αυτοί στον αραβικό κόσμο, θα εμπνεύσουν τις αραβικές μάζες στον αγώνα κατά του ιμπεριαλισμού, αυτό είναι ζήτημα που θα το δούμε. Αυτό θα το δείξουν τα έργα, η πάλη, οι θέσεις. Οι Παλαιστίνιοι βρίσκονται σε δύσκολες θέσεις, όχι επειδή ο Νάσερ υπεράσπιζε την υπόθεση τους, αλλά ήταν υποχρεωμένος να τους υπολογίζει σε περίπτωση που δεν ήθελε να ξεσκεπαστεί οριστικά. Τώρα, με το θάνατο του Νάσερ, εννοείται ότι ενισχύεται η θέση του Ισραήλ, ενώ η θέση των Αράβων και ιδιαίτερα των Παλαιστινίων εξασθενεί.

Άμεσο θαύμα σ' αυτές τις βαριές περιστάσεις μπορεί να κάνουν μονάχα ο λαϊκός ξεσηκωμός στις αραβικές χώρες και η ακλόνητη και μαχητική αντίσταση, κατά πρώτο λόγο των Παλαιστινίων, των Σύρων, των Αλγερινών, και των άλλων λαών, που θα ακολουθήσουν το παράδειγμα τους.

Πέμπτη. 1 Οχτώβρη, 1970

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Η βάρβαρη επίθεση του «μικρού» βασιλιά και πράκτορα του ιμπεριαλισμού, του Χουσεΐν της Ιορδανίας, ήταν αναμφίβολα οργανωμένη από τη CIA και από το Ισραήλ. Σίγουρα, η σοβιετική κατασκοπεία ήταν σε γνώση. Όλη αυτή η συμμορία ήταν ενδιαφερόμενη ώστε οι Παλαιστίνιοι μαχητές να παύσουν την ένοπλη αντίσταση τους. Τα μέσα και οι τρόποι για να πετύχουν το σκοπό, ανάλογα με τις περιστάσεις και τα συμφέροντα της καθεμιάς από τις πλευρές αυτές, ήταν ασφαλώς διαφορετικά, αλλά ο στόχος ήταν ο ίδιος — η κατάσβεση της παλαιστινιακής αντίστασης, η οποία εναντιωνόταν πολιτικά και ένοπλα στο «Σχέδιο Ρότζερς» και στην ισραηλινοαμερικάνακη επιδρομή και κρατούσε ζωντανή και ενέπνεε την αραβική εξέγερση, την αφύπνιση της αραβικής συνείδησης.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα διακινδύνευε τις θέσεις του στη Μέση Ανατολή, σε περίπτωση που δεν έβαζε τέρμα σ' αυτή την επαναστατική κατάσταση, ενώ το Ισραήλ διακινδύνευε όχι μόνο να χάσει τον πόλεμο, αν αυτός συνεχιζόταν για πολύ καιρό με τους Αραβες, αλλά διακινδύνευε και την ύπαρξη του σαν κράτος. Ο βασιλιάς Χουσεΐν και η ιορδανική αντίδραση διακινδύνευαν το θρόνο, τη ζωή και την εξουσία. Έτσι, όλη αυτή η ομάδα διάλεξε «το δρόμο της πλήρους φυσικής εξόντωσης» και κατά τρόπο βάρβαρο όλης της παλαιστινιακής αντίστασης.

Ο Χουσεΐν επιτέθηκε με πυροβολικό, με τανκς και με πεζικό στα παρτιζάνικα κέντρα στο Αμάν και προς τα βόρεια του. Ο πόλεμος συνεχίστηκε σκληρός για ολόκληρες μέρες, σκοτώθηκαν και τραυματίστηκαν δίχως διάκριση χιλιάδες άνθρωποι, παρτιζάνοι, γυναίκες, παιδιά, καθώς και στρατιώτες του Χουσεΐν. Μολαταύτα οι Παλαιστίνιοι κράτησαν, πολέμησαν ανδρεία στο Αμάν και στις άλλες ζώνες βορείως της ιορδανικής πρωτεύουσας, στα σύνορα με τη Συρία, η οποία τους βοήθησε. Το Ιράκ, που είχε και στρατιωτικές δυνάμεις του στην Ιορδανία κράτησε στάση πολύ ύποπτη και περισσότερο υπέρ του Χουσεΐν.

Η αραβική και η παγκόσμια κοινή γνώμη σηκώθηκαν στο πόδι. Ο αντιδραστικός και φονιάς βασιλιάς Χουσεΐν ξεσκεπάστηκε. Ο σκοπός δεν επιτεύχθηκε. Και μάλιστα, με την παράταση της σύγκρουσης, χάνονταν και οι ελπίδες να ξαναπαρθεί σε συζήτηση το

«Σχέδιο Ρότζερς», διακινδύνευε να ακυρωθεί και η «ανακωχή» και να ξανάρχιζε ο πόλεμος· υπήρχε κίνδυνος να τιναχτεί στον αέρα ο θρόνος του Χουσεΐν. Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής απείλησαν με εκβιασμούς και με ένοπλη επέμβαση σε βοήθεια του Χουσεΐν. Αυτό κατατρόμαξε τους Σοβιετικούς που ήταν για την πλήρη αφόπλιση και την καθυπόταξη των Παλαιστινίων, αλλά ξέροντας ότι αυτό ήταν ανεπίτευχτο, εκείνοι, σιωπηρώς, ήταν σύμφωνοι με την ενέργεια του Χουσεΐν, πράγμα που αποδείχτηκε αργότερα. Ενώ ο Νάσερ ήθελε να έχει τους Παλαιστινίους κάτω από τη διεύθυνση του και σαν μέσο ενεργού εκβιασμού κατά του Ισραήλ, καθώς και σαν μέσο παζαρέματος με τους Αμερικανούς. Και για το ίδιο το κύρος του στον αραβικό κόσμο, το Νάσερ δεν τον συνέφερε η από τον Χουσεΐν απόλυτη εξάλειψη των Παλαιστινίων.

Όλα αυτά και, πάνω απ' όλα, η αποτυχία του σχεδίου CIA-Χουσεΐν και ο εκβιασμός των Αμερικάνων για επέμβαση υποχρέωσαν τους Σοβιετικούς και το Νάσερ να ασκήσουν πιέσεις στους Παλαιστινίους, στον Χουσεΐν και στους Σύρους να σταματήσουν τον πόλεμο στην Ιορδανία και να συνέλθει η διάσκεψη του Καΐρου, όπου υπογράφηκε η «ανακωχή» μεταξύ των φενταγίν της «Αλ Φατάχ» και του Χουσεΐν.

Οι Σοβιετικοί απείλησαν τη Συρία και την ανάγκασαν να σταματήσει την «ένοπλη επέμβαση» υπέρ της «Αλ Φατάχ», επέμβαση που οι Σύροι δεν την αναγνώρισαν δημόσια σαν πραγματική. Ο Νάσερ απάντησε στους Σύρους ότι δεν θα αναμιχτεί στις αναταραχές που θα συμβούν, σε περίπτωση επέμβασης των Αμερικάνων στην Ιορδανία.

Είναι ξεκάθαρο ότι η εθνική αραβική αστική τάξη είναι ταλαντευόμενη και πρόθυμη για συμβιβασμούς. Η αραβική αντίδραση, με την υποστήριξη των Σοβιετο-Αμερικάνων, αντιδρά βίαια, αλλά το αραβικό επαναστατικό κίνημα δεν τα κατάθεσε τα όπλα. Η απόδειξη είναι ζωντανή: οι Παλαιστίνιοι αγωνίζονται, ανθίστανται και είναι στην πρωτοπορία του αγώνα. Η «συμφωνία της ανακωχής» με τον Χουσεΐν τους βρήκε σε δυσκολίες, αλλά, όπως φαίνεται, δεν θα τη σεβαστούν. Στην πραγματικότητα, αυτοί συνεχίζουν τα χτυπήματα κατά του Ισραήλ Ο αγώνας τους συνεχίζεται. Αυτό θα οξύνει ασφαλώς τις διενέξεις με την αραβική αντίδραση και οι συγκρούσεις μ' αυτή θα είναι αναπόφευκτες. Γεγονός είναι ότι οι αραβικές μάζες είναι θαρραλέες, είναι όμως διαιρεμένες, όχι εξυψωμένες πολιτικά και αναδιοργάνωτες για πόλεμο, επειδή λείπει η προοδευτική, επαναστατική ηγεσία, η οποία θα βγει οπωσδήποτε από τον επαναστατικό αγώνα.

Τετάρτη, 4 Νοέμβρη, 1970

Η ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΛΒΑΝΙΑ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ «ΣΧΕΔΙΟΥ ΡΟΤΖΕΡΣ»

Ο αντιπρόσωπος της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας στον ΟΕΕ, εξ ονόματος του Υπουργείου Εξωτερικών της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας, πήγε και είπε στον αντιπρόσωπο μας σ' αυτό τον οργανισμό: «Σε περίπτωση που εσείς δεν θα ψηφίσετε υπέρ του Σχεδίου Ρότζερς, το οποίο υποστηρίζει και η Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία, εμείς δεν θα θεωρούμε την Αλβανία φίλη χώρα».

Ειδοποιήσαμε το σύντροφο μας να πει στον αντιπρόσωπο της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας: «Η Αλβανία ήταν και θα ψηφίσει κατά του «Σχεδίου Ρότζερς», διότι αυτό είναι ένα σχέδιο ιμπεριαλιστικό, σε βάρος των λαών του κόσμου, σε βάρος των αραβικών λαών και ιδιαίτερα σε βάρος της Ενωμένης Αραβικής Δημοκρατίας. Εσείς πρέπει να το ξέρετε ότι η Λαϊκή Δημοκρατία της Αλβανίας δεν φοβάται, μισεί τους καθελογής εκβιαστές και δεν υπάρχει στον κόσμο δύναμη που να εμποδίσει αυτή να βάδισει στο σωστό και ανεξάρτητο δρόμο της. Ανεξάρτητα από το τι θα σκεφτείτε και από το πώς θα πράξετε εσείς, η Λαϊκή Δημοκρατία της Αλβανίας και ο αλβανικός λαός έχουν αγωνιστεί και θα αγωνιστούν με όλες τις δυνάμεις ενάντια στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, στον ισραηλινό σιωνισμό και στους Σοβιετικούς ρεβιζιονιστές και ότι ο Αλβανικός λαός θα είναι πάντα στενός φίλος όλων των αραβικών λαών και ιδιαίτερα του Αιγυπτιακού λαού. Εσείς πρέπει να ξέρετε ότι τις θέσεις μας στον ΟΕΕ τις εκτιμούσε πολύ και σωστά και ο Γκαμάλ Αμπντέλ Νάσερ».

Δευτέρα, 30 Νοέμβρη, 1970

ΝΕΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ

Η συριακή κυβέρνηση του 'Ασσαντ, που ήρθε τελευταία στην εξουσία, ανατρέποντας με πραξικόπημα την κυβέρνηση του Ατάς, όπως φαίνεται διάκειται δυσμενώς προς τους Παλαιστίνιους μαχητές, ενώ ο Ατάς βοηθούσε τουλάχιστον το παλαιστινιακό κίνημα και ήτανε κατά του βασιλιά της ιορδανικής αντίδρασης, του Χουσεΐν. Ο 'Ασσαντ, εκτός αυτού, πήγε «να προσχωρήσει στη συνομοσπονδία Αίγυπτος-Λιβύη-Σουδάν» που πιστεύω ότι ποτέ δεν θα γίνει.

Οι κυβερνήσεις της Μέσης Ανατολής έγιναν σαν εκείνες της Λατινικής Αμερικής, με κάποια όμως διαφορά ότι σ' αυτή την περιοχή του κόσμου είναι «δυο κοκόροι που λαλούν σε μια αυλή», οι Αμερικάνοι και οι Σοβιετικοί, πού άπλωσαν τα πλοκάμια τους, κάνουν το νόμο, ανατρέπουν και σχηματίζουν τις κυβερνήσεις αυτών των χωρών και εξακολουθούν να σέρνουν το χορό της «ειρήνης και του συμβιβασμού με το Ισραήλ».

Τετάρτη, 13 Γενάρη, 1971

ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΙΟΡΔΑΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ζήτησα να συνταχτεί ένα σχέδιο-τηλεγραφήματος απάντησης στο Σύνδεσμο Φίλιας Παλαιστίνη Αλβανία, για τα εγκλήματα που διέπραξε η ορδανική αντίδραση εναντίον των Παλαιστινίων φενταγίν.

Παρασκευή, 22 Γενάρη, 1971

ΝΑ ΕΚΘΕΣΟΥΜΕ ΤΗ ΣΩΣΤΗ ΜΑΣ ΘΕΣΗ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΑ ΧΑΛΑΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ

Παρήγγειλα στους συντρόφους να ειδοποιήσουν τον αντιπρόσωπο μας στο Συνέδριο της Παναφρικανικής Συνδικαλιστικής Ενωσης να μη φιλονικήσει με τους Αιγυπτίους φίλους, οργανωτές αυτού του συνεδρίου, που δεν θέλουν στον χαιρετιστήριο λόγο μας να επιτεθούμε κατά των σοβιετικών ρεβιζιονιστών. Μας αρέσει δεν μας αρέσει η στάση τους, εμείς πρέπει στην προκειμένη περίπτωση να αντιληφθούμε τους Αιγυπτίους· οι Σοβιετικοί είναι «σύμμαχοι» τους. Ο αντιπρόσωπος μας ας μη χαιρετίσει καθόλου και να μη χαλάσει τη φιλία με τους Αιγυπτίους. Όλη τη γνωρίζουν τη γραμμή μας, αλλά έχει και άλλους τρόπους να την εκφράσουμε αυτή, ώστε και οι Αιγύπτιοι να μην έχουν αντίρρηση.

Κυριακή, 21 Φλεβάρη, 1971

ΤΟ ΞΑΝΑΝΟΙΓΜΑ ΤΗΣ ΔΙΩΡΥΓΑΣ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

Η διώρυγα του Σουέζ, με βάση την εξέλιξη της κατάστασης στη Μέση Ανατολή, καθώς φαίνεται θ' ανοίξει[1]. Ασφαλώς θα γίνουν ακόμα παζαρέματα, διαπραγματεύσεις, συζητήσεις στον ΟΕΕ και έξω από τον ΟΕΕ, με τον Γιάρινγκ[2] και χωρίς τον Γιάρινγκ κλπ. Στις σημερινές συνθήκες, το άνοιγμα της διώρυγας σίγουρα θα γίνει περισσότερο προς όφελος των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και του Ισραήλ παρά της ίδιας της Αιγύπτου. Εκτός αυτού, υπάρχει κίνδυνος η ενέργεια αυτή να οδηγήσει σε άλλες και αλλεπάλληλες υποχωρήσεις προς το Ισραήλ στα πλαίσια των ωφελημάτων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή...

Το άνοιγμα της διώρυγας μας συμφέρει οικονομικά και εμάς. Ποια είναι όμως η στάση των δυο υπερδυνάμεων και των άλλων καπιταλιστικών χωρών, τι συμφέροντα έχουν για το άνοιγμα αυτής της διώρυγας;

Στη Σοβιετική Ενωση συμφέρει το άνοιγμα της διώρυγας για οικονομικά, στρατιωτικά και πολιτικά ζητήματα. Αυτή θέλει να κάμει εκεί το νόμο της άλλοτε εταιρείας της διώρυγας του Σουέζ. Αλλ' όμως το άνοιγμα της διώρυγας σημαίνει παράταση και για πολύ καιρό ακόμα των νικών που κατήγαγε το Ισραήλ σε βάρος των Αράβων και παραπέρα εδραίωση τους, καθώς και ανάπτυξη και εφαρμογή της πολιτικής της λογοκοπίας και των ατέρμονων διαπραγματεύσεων. Λίγο ενδιαφέρει αυτό τους Σοβιετικούς, που έβαλαν τα νύχια τους στο λαιμό της Αιγύπτου και μέσω αυτής προσπαθούν να ενισχύσουν την επιρροή και την κυριαρχία τους στις αραβικές χώρες, ιδιαίτερα στη Συρία, στη Λιβύη και στο Σουδάν, δηλαδή στη λεγόμενη ομοσπονδία αυτών των τεσσάρων χωρών. Το ζήτημα του «πολέμου με το Ισραήλ» είναι ένα «θαυμάσιο» ατού για τους Σοβιετικούς, οι οποίοι το εκμεταλλεύονται εξαιρετικά αυτό το χαρτί. Τα όπλα που δίνουν στην Αίγυπτο και που τα έχουν καλά υπό τον έλεγχο τους, είναι μόνον αμυντικά όπλα και όχι επιθετικά,

1. Βλέπε σε τούτο το βιβλίο, σελ. 121

2. Γκουνάρ Γιάρινγκ, πρώην πρεσβευτής της Σουηδίας στη Σοβιετική Ένωση, επιφορτίστηκε από τον ΟΕΕ να εφάρμοσει την υπ' αριθμόν 242 απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας για τη Μέση Ανατολή.

ενώ το Ισραήλ, όχι μόνο έχει καλή προετοιμασία για πόλεμο, αλλά τα όπλα του είναι επιθετικά και αμυντικά και παίζει καλά το χαρτί της απειλής με πόλεμο, κάνει την Αίγυπτο να δεχτεί τους όρους κατάπαυσης του πολέμου και τους Σοβιετικούς να έχουν φόβο από μια ένοπλη αναμέτρηση με τους Αμερικάνους, ή και με το ίδιο το Ισραήλ, γιατί τους προκαλεί μεγάλες δυσχέρειες, πολιτικές, οικονομικές και στρατιωτικές. Γι' αυτό οι Σοβιετικοί είναι όχι για πολεμικά μπερδέματα στη Μέση Ανατολή, αλλά για συνταιριάσματα, το ίδιο τους κάνει που αυτά γίνονται σε βάρος της Αιγύπτου. Οι Σοβιετικοί είναι οι κυριότεροι χαλκευτές των αιγυπτιακών υποχωρήσεων και της θυσίας των ζωτικών συμφερόντων των αραβικών λαών και, ιδιαίτερα, του παλαιστινιακού λαού. Αυτοί θέλουν με κάθε θυσία ειρήνη στη Μέση Ανατολή για να κατοχυρώσουν τις κεκτημένες θέσεις και, αποφεύγοντας τις εμπλοκές με τους Αμερικάνους, να διαφυλάξουν και να παγιώσουν πιο πέρα τη συμμαχία μ' αυτούς.

Όσο για το εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα των Παλαιστινίων, οι Σοβιετικοί, όπως για κάθε απελευθερωτικό αγώνα, θέλουν οπωσδήποτε να τον εξαλείψουν, να αφοπλίσουν τους Παλαιστίνιους παρτιζάνους και να τους διώξουν από τα άλλα αραβικά εδάφη, να τους μπάσουν στο Ισραήλ κάτω από το ζυγό του Ισραήλ και εκεί να συνεχίσουν δήθεν τον παρτιζάνικο αγώνα, από μέσα.

Το άνοιγμα της διώρυγας συμφέρει οικονομικά, αλλά και στρατιωτικά και στη Γαλλία, την Ιταλία και την Ελλάδα, μ' ένα λόγο, σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες της Ευρώπης. Μ' αυτό θέλουν η Μεσόγειος να ξαλαφρωθεί από το σοβιετικό στόλο. Γι' αυτό και τα κράτη αυτά ασκούν πίεση επί των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής για ν' ανοίξει η διώρυγα του Σουέζ, πράγμα που κι αυτές πολύ το επιθυμούν. Είναι ασφαλώς ενδιαφερόμενες ώστε ικανό μέρος του Σοβιετικού Στόλου της Μαύρης Θάλασσας να διασκορπιστεί σε θάλασσες και ωκεανούς και να μην είναι συγκεντρωμένος στη Μεσόγειο, γύρω στις ακτές της Αφρικής. Στις παρούσες συγκυρίες, η ύπαρξη του σοβιετικού στόλου στη Μεσόγειο αποτελεί απειλή για τα μέλη του ΝΑΤΟ, ιδιαίτερα για όλες εκείνες τις χώρες που βρέχει η Μεσόγειος. Και οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής ενδιαφέρονται ώστε αυτός ο στόλος να βγει στον Ινδικό Ωκεανό και στον Ειρηνικό, μακριά από τις βάσεις εφοδιασμού και επισκευής. Ένα τέτοιο πράγμα θα διευκόλυνε τον αμερικανο-αγγλικό στόλο να τον χτυπήσει πιο εύχερα σε περίπτωση σύρραξης. Ταυτόχρονα όμως, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής χρησιμοποιούν την παρουσία του σοβιετικού στόλου στη Μεσόγειο και σαν ισχυρό μέσο

εκβιασμού ενάντια στα δυτικά σύμμαχα κράτη, μέλη του ΝΑΤΟ, για να τα κρατούνε δεμένα και κάτω από τη διεύθυνση τους. Έτσι λοιπόν το άνοιγμα ξανά της διώρυγας του Σουέζ, κυριότητα της Αιγύπτου, έγινε ένα πιόνι που δεν το παίζει αυτή προς το συμφέρον της, αλλά το παίζουν οι Σοβιετικοί και οι Αμερικάνοι για τα άμεσα και της προοπτικής συμφέροντα τους.

Φυσικά, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, εκτός από όσα είπα πιο πάνω, επιδιώκουν, κατά πρώτο λόγο, να ενισχύσουν τις κυρίαρχες θέσεις τους στη Μέση Ανατολή, να εξασφαλίσουν το πετρέλαιο και να έχουν το δρόμο ανοιχτό για να επεκταθούν στην Αφρική.

Αντικειμενικοί στόχοι των Αμερικάνων είναι να υπονομεύσουν σοβαρά, αν όχι να εξαλείψουν ολοσχερώς, τις κεκτημένες θέσεις των Σοβιετικών στην Αφρική και στη Μέση Ανατολή. Για το λογο αυτό, τα χαμόγελα των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής προς την Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία, τώρα, στην ανάπτυξη αυτών των προσπαθειών και, αργότερα, ακόμα πιο πολύ θα αυξηθούν.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, στα αντιαραβικά σχέδια τους, χρησιμοποιούν το Ισραήλ σαν κουμπούρα, που την κάνουν να ρίχνει όποτε θέλουν χωρίς να καίνε απευθείας τα χέρια τους και το Ισραήλ είναι εξασκημένο, είναι οργανωμένο για πόλεμο, είναι αναθρεμμένο με τέτοιο φασιστικό επιθετικό πνεύμα, ώστε να μη μπορεί να ζει έξω από τους κανόνες μιας κουρσάρικης ζωής. Το Ισραήλ από μέρους του, για να πραγματοποιήσει τους σκοπούς του, βρήκε και τους κατάλληλους πάτρωνες και εταίρους.

Φυσικά, σ' αυτές τις καταστάσεις, όταν στη Μέση Ανατολή κυριαρχούν οι δυο ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις, που έχουν μπει βαθιά στη ζωή και τη διεύθυνση των διαφόρων αραβικών χωρών, είναι δύσκολο για την ώρα οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, το Ισραήλ και η Σοβιετική Ένωση να βρεθούν μπροστά σ' έναν συνασπισμό αραβικών λαών που να τους αντιμετωπίσουν και να τους χαλάσουν τα σχέδια.

Ο αιγυπτιακός λαός και όλοι οι αραβικοί λαοί προδίδονται αδιάντροπα από τους αντιπροσώπους εκείνων των αστικοφεουδαρχικών δυνάμεων που έχουν την εξουσία, οι οποίοι έχουν αποχτήσει μια εξαιρετική σβελτοσύνη ν' αλλάζουν πάτρονες, σαν να αλλάζουν ποκάμισο και να εμφανίζονται «λυσσαλέοι εθνικόφρονες», αλλά όταν έρχεται η ώρα να δείξουν αυτό τον «εθνισμό» προκύπτει ότι αυτό δεν είναι παρά ένα καμουφλάζ των ενεργειών σε βάρος των λαών και των χωρών τους.

Οι αραβικοί λαοί πρέπει να οργανώσουν τον αγώνα ενάντια στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, στους Σοβιετικούς ψευτοσυμμάχους και ενάντια σε κείνους που τους έφεραν στις χώρες τους και τους πούλησαν την πατρίδα και την ψυχή. Η σωστή αυτή γραμμή, που εξασφαλίζει γι' αυτούς το πραγματικά ελεύθερο και κυρίαρχο μέλλον, δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά μόνον με τ' όπλο και πολεμώντας ενάντια στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, στο Ισραήλ, στη σοσιαλιμπεριαλιστική Σοβιετική Ένωση και σ' όλους τους συμμάχους τους φανερούς και κρυφούς. Η νίκη δεν θα έλθει χωρίς μεγάλες θυσίες και χωρίς άλλες απώλειες και ήττες. Μα ο ένοπλος αγώνας και οι αποτυχίες θα φέρουν και τη μεγάλη και οριστική νίκη, τη νίκη του λαού και όχι εκείνη των αντιδραστικών κλίκων...

Πέμπτη, 13 Μάη, 1971

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Ο Αλή Σαμπρί ήταν σημαντική προσωπικότητα μετά το Σανΐύτ, αλλά ο τελευταίος τον εξουδετέρωσε με την πρόφαση της συμμετοχής σε κάποια συνωμοσία για την κατάληψη της εξουσίας και «για να βάλει κάτω από το ζυγό του τον αιγυπτιακό λαό».

Αυτό συνέβηκε όταν ο Ρότζερς, υπουργός Εξωτερικών των ΕΠΑ, βρισκόταν σε ταξίδι για επίσκεψη σε πολλά κράτη της Μέσης Ανατολής, όπως στην Αίγυπτο, στο Ισραήλ κλπ. Ήταν φανερό ότι ο Ρότζερς πήγαινε στην Αίγυπτο να κάμει συνταιριάσματα με το Ισραήλ και με τον Σαντάτ για έναν συμβιβασμό προς λύση των διαφορών. Ηταν δηλαδή κάτι το καινούριο. Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, φίλοι του Ισραήλ, γίνονταν οι άμεσοι μεσολαβητές του συμβιβασμού στους Αιγυπτίους, παραγκωνίζοντας επίσημα τη Σοβιετική Ενωση απ' αυτές τις διαπραγμάτευσεις.

Για τη Σοβιετική Ένωση αυτό ήτανε μια πολιτική ήττα, επειδή δεν θα αποτελούσε πια τον κυριότερο συνέταιρο που εξ ονόματος της Αιγύπτου θα ελισσόταν από κοινού με τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και που, ταυτόχρονα, από κοινού μ' αυτές να έκαναν μανούβρες στη Μέση Ανατολή σε βάρος της Αιγύπτου, σε βάρος των Παλαιστινίων και των άλλων αραβικών λαών. Ο Ελ Σαντάτ έκανε πιο έντονο τον πολιτικό κόλαφο ενάντια στη «σύμμαχο του», τη Σοβιετική Ένωση, εξουδετερώνοντας πομπώδικα από το πολιτικό προσκήνιο τον Αλή Σαμπρί, τον άνθρωπο των Σοβιετικών. Ο Ανουάρ ελ Σαντάτ έπραξε όπως και ο Χρουστσιόφ που εξουδετέρωσε τον Μολότωφ, τη στιγμή ακριβώς που ο Τίτο βρισκόταν σε ταξίδι για τη Μόσχα[1]. Μ' αυτή την πράξη του ο Χρουστσιόφ είπε

1. «Αυτό συνέβηκε στις 2 Ιούνη 1956. Εκείνη την ήμερα, με την ευκαιρία της άφιξης στη Μόσχα του αρχηγού της κλίκας του Βελιγραδίου, η εφημερίδα «Πράβντα» είχε στην πρώτη σελίδα μεγάλη φωτογραφία του Τίτο με το ντόμπρο ποζάλοβατ, και στην τέταρτη σελίδα τέλειωνε με την είδηση από τα «χρονικά», σχετικά με την καθαίρεση του Μολότωφ από το αξίωμα του υπουργού Εξωτερικών της Σοβιετικής Ένωσης. Στην είδηση αναφερόταν ότι ο Μολότωφ απαλλασσόταν απ' αυτό το αξίωμα «κατόπιν αιτήσεως του», στην πραγματικότητα όμως απαλλάσσονταν σύμφωνα με τον όρο που έθεσε ο Τίτο για τη μετάβαση του στη Σοβιετική Ένωση για πρώτη φορά μετά τη ρήξη των σχέσεων το 1948-1949». (Ενβερ Χότζια. «Οι χρουστσιοφίκοί (Αναμνήσεις)», Εκδοτικό «8 Νοέμβρη», Τίρανα 1982, δεύτερη έκδοση, αλβανικά, σελ. 177).

στον Τίτο «εγώ σου ανοίγω το δρόμο της φιλίας και της συμμαχίας, εξουδετερώνοντας τον σταλινιστή Μολότωφ, χαρακτηρίζοντας τον και σαν αντικομματικό. Αργότερα θα τους καθαρίσω όλους». Και ο Σαντάτ είπε στον Ρότζερς «σου καθαρίζω το δρόμο της φιλίας και της συμμαχίας, εκκαθαρίζοντας τον φιλοσοβιετικό Αλή Σαμπρί. Κατόπι θα καθαρίσω και τους άλλους».

Και πράγματι, σήμερα το βράδυ μια είδηση από το Κάιρο λέει ότι έξι υπουργοί, μεταξύ των οποίων ο υπουργός Εσωτερικών, ο υπουργός Αμύνης και άλλοι, έδωσαν παραίτηση και, μαζί μ' αυτούς, βγήκαν από το προεδρείο του εξουδιάζοντος κόμματος και άλλες τρεις προσωπικότητες. Δεν χωρεί καμιά αμφιβολία ότι όλοι αυτοί είναι σύντροφοι του Αλή Σαμπρί. Εδώ λοιπόν έγκειται και η κρίση. Ο Ελ Σαντάτ θα μιλήσει στις 14 του μηνός, το βράδυ. Να ιδούμε τι θα πει.

Ούτε η ομάδα του Σαντάτ είναι για πόλεμο, ούτε και του Αλή Σαμπρί. Μα ο Σαντάτ, καθώς φαίνεται, γυρίζει το φύλλο κατά των Σοβιετικών, οι οποίοι πασχίζουν να τον ανατρέψουν. Μέχρι τώρα κέρδισε ο Σαντάτ. Να ιδούμε τι υπονομευτική συνωμοτική δύναμη έχουν από μέσα οι Σοβιετικοί και τι βοήθεια και υποστήριξη θα δώσουν στο Ελ Σαντάτ η Ουάσιγκτον και το Ισραήλ Οι Σοβιετικοί βρίσκονται σε δύσκολη θέση, γιατί χάνουν τους ανθρώπους τους στην Αίγυπτο, τους οποίους δύσκολο είναι να τους πάρουν ανοιχτά υπό την υπεράσπιση τους και να έλθουν σε διένεξη με την επίσημη ηγεσία της Αιγύπτου, που κι αυτή, μανουβράροντας να μη τους κατηγορήσει ανοιχτά, θα εκκαθαρίσει όλους τους υποστηριχτές τους.

Για να επέμβει η Σοβιετική Ένωση στις ανοιχτές και μυστικές διαπραγματεύσεις που κάνει ο Σαντάτ με την Ουάσιγκτον και με το Τελ Αβίβ, αυτό δεν μπορεί να το κάνει και ούτε είναι δυνατό να εμποδίσει τις συμφωνίες συμβιβασμού που μπορεί να επιτευχθούν χωρίς αυτή. Απεγνωσμένοι, οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές παίζουν κιόλας το τελευταίο χαρτί, για να μη χάσουν τις αρπαγμένες απ' αυτούς πολιτικές, οικονομικές και στρατιωτικές θέσεις στην Αίγυπτο και σ' όλη τη Μέση Ανατολή, που τους τις αρπάζουν τώρα οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής. θα ιδούμε πώς θα εξελιχθούν οι καταστάσεις, είναι όμως ξεκάθαρο ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα καταβαλει όλες τις προσπάθειες, όσο δεν είναι αργά, για να εξουδετερώσει τη Σοβιετική Ενωση από τη Μέση Ανατολή και από την Αφρική, να μην την αφήσει να συνεχίσει ώστε, κάτω από το προσωπείο του «υπερασπιστή» των αραβικών λαών, να ενισχύσει τις πολιτικές, οικονομικές, αποικιακές και στρατιωτικές θέσεις της, ιδιαί-

τερα στην Αίγυπτο, στη Συρία, στη Μεσόγειο γενικά.

Οι αραβικοί λαοί δεν τρέφουν καμιά εξαιρετική συμπάθεια για τους Σοβιετικούς ρεβιζιονιστές, το ίδιο ούτε και για τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, μάλιστα τους μισούν. Ενώ οι αραβικές κλίκες που βρίσκονται στην εξουσία πουλιούνται σε όποιον τις πληρώνει περισσότερο. Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, για να πετύχουν βέβαια το σκοπό τους, υπολογίζουν να δώσουν παχυλές πιστώσεις στην Αίγυπτο. Περίμενε μια μέρα που γι' αυτό θα μπει σε κίνηση και ο Τίτο, αν δεν έχει μπα κιόλας από πριν. Συμφέρει επίσης στο Ισραήλ, όσο δεν θα 'ναι αργά, να εξασφάλισει διεθνώς τα σύνορα του, να κάνα κάτι προσωρινές μικροπαραχωρήσεις, να «υπόσχεται» και μερικές άλλες παραχωρήσεις έναντι της απόσπασης της Αιγύπτου από τους Σοβιετικούς, της προς όφελος του εξάντλησης του παλαιστινιακού προβλήματος κλπ.

Οι Αμερικάνοι θα προσπαθήσουν ώστε ο σοβιετικός στόλος στη Μεσόγειο να μείνει σαν το ψάρι δίχως νερό, διώχνοντας τον από τις τωρινές βάσεις που αγκυροβολεί σήμερα στην Αίγυπτο και τη Συρία. Το ζήτημα του ΝΑΤΟ και η Μεσογειακή λεκάνη είναι σημαντικά για την αμερικάνικη στρατηγική. Εδώ υπάρχουν συγκρούσεις με τους Σοβιετικούς...

Παρασκευή, 2 Ιούνη, 1972

ΝΑ ΣΦΥΡΗΛΑΤΗΣΟΥΜΕ ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΡΑΒΙΚΟΎΣ ΛΑΟΥΣ

Μου ανέφεραν νια το έργο που ανέπτυξε η αντιπροσωπεία μας της νεολαίας στο συνέδριο της νεολαίας της Συρίας. Η ομιλία της αντιπροσωπείας μας, που αναφέρονταν και κατά των σοβιετικών ρεβιζιονιστών (και οι τελευταίοι είχαν την αντιπροσωπεία τους στην αίθουσα), έγινε δεχτή με μεγάλο ενθουσιασμό και την χειροκρότησαν όρθιοι. Η Αλβανία μας, με τις σωστές θέσεις της, απέχτησε τη συμπάθεια των αραβικών λαών. Να σφυρηλατήσουμε παραπέρα αυτή τη φιλία!

Δυρράχιο, Τετάρτη 19 Ιούλη, 1972

ΒΑΡΥΣ ΚΟΛΑΦΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

Χθες το βράδυ ο πρόεδρος της Αιγύπτου, Σαντάτ, εκφώνησε «βαρυσήμαντο» λόγο, στον οποίο υπογράμμισε τη διένεξη μεταξύ Μόσχας και Καΐρου. Ζήτησε επιθετικά όπλα από τους Σοβιετικούς «για να κηρύξει πόλεμο κατά του Ισραήλ» και οι Σοβιετικοί, για να κρατάνε την Αίγυπτο στη ζεύγλα τους και κάτω από την καθελογής απόλυτη εκμετάλλευση τους, φυσικά αρνήθηκαν. Τότε ο Σαντάτ τους κάνει πολιτικό εκβιασμό, ζητάει την απομάκρυνση από την Αίγυπτο των Σοβιετικών ειδικών (και δεν είναι ολίγοι, 20.000 άτομα) εντός της 27ης Ιουλίου. Αυτό είναι βαρύς κόλαφος για τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές, που καταστρέφει όλα τα σχέδια τους, είναι γεγονός μεγάλης σημασίας. Να ιδούμε τι θα κάνουν οι Σοβιετικοί, τι μανούβρες θα παίξουν για να μη ξεκουμπιστούν από την Αίγυπτο, γιατί σαν τους δώσουν τα μπογαλάκια στα χέρια, είναι δύσκολο να ξαναγυρίσουν γρήγορα. Εξάλλου με την εκδίωξη τους τελειώνουν και τα ψέματα και η δημαγωγία της «υπεράσπισης των αραβικών λαών», και ο στόλος τους στη Μεσόγειο μένει σαν το ψάρι στη στεριά. θα ιδούμε από την άλλη μεριά πόσο αποφασισμένος είναι ο Σαντάτ να σταθεί στην απόφαση που πήρε.

Γεγονός είναι ότι η εκδίωξη των Σοβιετικών είναι νίκη για τους Αιγυπτίους, άσχετα που θα τους χρειαστεί μακρό χρονικό διάστημα για να απελευθερώσουν τα κατειλημμένα από το Ισραήλ εδάφη. Μα με τους Σοβιετικούς μέσα, αυτά τα εδάφη ποτέ δεν θα τα απελευθέρωναν, και όχι μόνον αυτό, αλλά θα έχαναν και την ανεξαρτησία της χώρας.

Η σωτ ή και αποφασιστική πολιτική μας βοήθησε τους αραβικούς λαούς να διασφαλίσουν τη λευτεριά, που πρέπει να τη διαφυλάξο· και από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Δυρράχιο, Παρασκευή 21 Ιούλη, 1972

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΜΕΝΕΙ ΣΥΓΚΕΧΥΜΕΝΗ

Ο λόγος του Αιγυπτίου πρόεδρου Σαντάτ εξακολουθεί να έχει απήχηση στον κόσμο. Αναμενόταν η αντίδραση των Σοβιετικών, που δεν άργησε να εκδηλωθεί σε μια ανακοίνωση του πρακτορείου TASS. Φυσικά η αντίδραση ήταν τέτοια που να έδινε την εντύπωση ότι τίποτε το ανησυχαστικό δεν είχε συμβεί γι' αυτούς, ότι αυτό που συνέβη «ήταν πράγμα συνηθισμένο, κανονικό», μια εκ των προτέρων «εγκάρδια» συμφωνία μεταξύ δύο κρατών. Σοβιετικοί ειδικοί πήγαν στην Αίγυπτο να εκπαιδεύσουν τους Αιγυπτίους και τώρα, σαν εκπλήρωσαν με επιτυχία την αποστολή τους, γυρίζουν με το καλό στην πατρίδα τους. Τίποτα δεν άλλαξε στην τόσο βαθιά και την τόσο ειλικρινή φιλία μεταξύ Αιγύπτου και Σοβιετικής Ένωσης. Αυτή η τελευταία θα συνεχίσει να βοηθάει αδελφικά την Αίγυπτο εναντίον του Ισραήλ, για την απελευθέρωση των κατειλημμένων απ' αυτό εδάφη κλπ, κλπ.

Μ' αυτή τη γλώσσα μιλάει το TASS μπροστά στην κατραπακιά που η Σοβιετική Ένωση έφαγε δημόσια από την Αίγυπτο. Χρειάζεται στους Σοβιετικούς ρεβιζιονιστές να μαλακώσουν αυτή την ήττα, αλλά και οι λόγοι που έδωσε ο Σαντάτ για το διώξιμο των Σοβιετικών είναι ξεκάθαροι, και δεν αφήνουν να εννοηθεί ότι οι Σοβιετικοί ήταν σύμφωνοι για την απομάκρυνση των ειδικών τους, η αποστολή των οποίων, κατά τις δηλώσεις του Σαντάτ, δεν ήταν μόνον «να μάθουν τον χειρισμό των καινούριων όπλων στους Αιγυπτίους στρατιώτες», αλλά και να διοικούν και να διευθύνουν το αιγυπτιακό κράτος.

Μετά την ανακοίνωση του TASS πρέπει να έχουν φθάσει και οι πολλές επιταγές με σοβιετικά ρούβλια για την Αίγυπτο, γιατί άρχισε η αιγυπτιακή καταπράυνση, τόσο από την ανακοίνωση της αιγυπτιακής πρεσβείας στη Μόσχα, όσο και από το κύριο άρθρο της «Αλ Αχράμ», που εκθειάζουν την σοβιετική φιλία, τη σοβιετική βοήθεια κλπ, που θέλουν να πουν «συμφωνούμε με τον τόνο του TASS».

Προφανώς, οι Αιγύπτιοι ηγέτες περίμεναν μια ισχυρή αντίδραση από τους Σοβιετικούς, αλλά καθησύχασαν και τώρα που οι φο-

βέρες πέρασαν, εκείνοι ενεργούν με διαπραγματεύσεις και με τους Σοβιετικούς, και με τους Αμερικάνους, και με τους Γάλλους, αλλά και με τους Ισραηλίτες παρασκηνιακά. Σ' αυτές τις καταστάσεις, ο Σαντάτ πλέει «ελεύθερα»· στο λαό και στην κοινή γνώμη με το λόγο του είπε ότι «η επίθεση κατά του Ισραήλ δεν έγινε, γιατί οι Ρώσοι δεν μας έδωσαν όπλα, και πρέπει αλλού να τα βρούμε, γι' αυτό περιμένετε ώσπου να κανονίσουμε άλλες πηγές».

Λέγεται ότι οι Σοβιετικοί ειδικοί άρχισαν να φεύγουν, αλλά πόσοι, ποιοι και πότε θα φύγουν, άγνωστο είναι, να ιδούμε. Η κατάσταση στη Μέση Ανατολή ήτανε και μένει συγκεχυμένη. Εκεί έβαλαν το πόδι τους ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός. Εκείνοι δύσκολα να απομακρυνθούν από κει με τις κραυγαλέες δηλώσεις του Σαντάτ.

Κυριακή, 7 Οχτώβρη, 1973

ΠΑΛΙ ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΥΡΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΝΩΝ

Χθες άρχισε ο πόλεμος των Αιγυπτίων και Σύρων κατά του Ισραήλ. Καθώς φαίνεται, όσο και αν αυτό δεν έχει σημασία γιατί οι Άραβες είναι με το δίκιο τους, αυτοί είναι που άρχισαν πρώτοι την επίθεση και το Ισραήλ σαν να βρέθηκε σε αιφνιδιασμό. Οι Αιγύπτιοι πέρασαν τη διώρυγα του Σουέζ και, σύμφωνα μ' αυτούς, εγκαταστάθηκαν στη δεξιά όχθη της, καταλαμβάνοντας τα ισραηλινά οχυρά της γραμμής Μπάρλεβ. Οι Σύριοι επίσης επετέθηκαν στα Υψώματα του Γκολάν και Χεβρών και κατέλαβαν τις ισραηλινές θέσεις. Η μονομαχία της αεροπορίας είναι μεγάλη. Τα ανακοινωθέντα δεν είναι δυνατό να τα πιστεύεις και πολύ.

Το ζήτημα μέχρι την ώρα έχει ως εξής: Οι Άραβες έχουν πλεονεκτήματα. Θα τα διατηρήσουν άραγε αυτά και θα τα αναπτύξουν παραπέρα και πώς; Από τον Πόλεμο των Εξι Ημερών του 1967 έβγαλαν άραγε διδάγματα; Μέχρι τώρα το Ισραήλ δεν τους αιφνιδίασε όπως πριν. Τι θα συμβεί αργότερα, θα το ιδούμε. Θα ιδούμε επίσης και το βαθμό προετοιμασίας των Αράβων, την τακτική και τη στρατηγική τους, καθώς και αυτή του Ισραήλ. Οι Άραβες φαίνονται λιγότερο ανήσυχοι, οι Ισραηλινοί πιο πολύ. Μήπως παίζεται εδώ καμιά μεγάλη, κοινή και συνδυασμένη μανούβρα; Οι Άραβες έκαμαν μια επίθεση για να κερδίσουν μερικές θέσεις από τις οποίες θα ξαναγυρίσουν μετά στον «χορό του ΟΕΕ» και να πέσουν στην παγίδα των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και των Σοβιετικών. Όλοι κερδίζουν από λίγο· για να μη τα χάσουν όλα, όλοι χάνουν από λίγο και για να συνεχίσουν πάλι την κατάσταση «ούτε πόλεμος, ούτε ειρήνη», να συνεχίσουν τις διαπραγματεύσεις! Αυτό θα το ιδούμε, παρακολουθούμε άγρυπνοι. Θα υπερασπίσουμε τους Άραβες με όλα τα προπαγανδιστικά μέσα που διαθέτουμε και θα ξεσκεπάζουμε το Ισραήλ, τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και την σοσιαλιμπεριαλιστική Σοβιετική Ένωση.

Παρασκευή. 12 Οχτώβρη, 1973

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Στο Σινά οι Αιγύπτιοι προελαύνουν μαχόμενοι και μέχρι τώρα δεν φαίνεται σ' αυτούς καμιά ταλάντευση. Και οι Σύροι πολεμούν κι αυτοί καλά, με επιθέσεις και με αντεπιθέσεις. Λέγεται από τις δυο πλευρές ότι διεξάγεται πόλεμος στο Γκολάν, 45 περίπου χιλιόμετρα από τη Δαμασκό. Το Ισραήλ καυχιέται ότι «θα κατάλαβει τη Δαμασκό, ότι σύντριψε τον συριακό στρατό κλπ», αλλά κανέναν απ' αυτούς τους στόχους δεν πέτυχε και υφίσταται βαριές απώλειες σε τανκς και αεροπλάνα. Στην πραγματικότητα, οι Σύροι κατέλαβαν την πρώτη αμυντική τους γραμμή και την κρατάνε.

Ο μύθος για «αστραπιαίο πόλεμο» και για το «ακατανίκητο» του Ισραήλ απότυχε. Το Ισραήλ βρίσκεται σε δυσκολίες κι αυτό το δείχνει η βοήθεια που άρχισαν ανοιχτά να του δίνουν οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Η ενότητα των αραβικών χωρών φαίνεται καλύτερη από άλλες φορές. Ωστόσο, τα κατασκοπευτικά κέντρα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού δρουν από τα μέσα σ' αυτές τις χώρες. Προσπαθούν να σβήσουν τη φωτιά, που δεν τους συμφέρει, γιατί θίγει τα δικά τους συμφέροντα κυριαρχίας και εκμετάλλευσης. Και οι δυο υπερδυνάμεις βρίσκονται σε δυσμενή θέση και φοβούνται μήπως περίπλοκα η κατάσταση, μήπως η νίκη των Αράβων ή των Ισραηλινών θέτει σε κίνδυνο την κυριαρχία των Αμερικάνων ή των Σοβιετικών. Γι' αυτό και οι δυο κάνουν πως βοηθούν, αλλά ετοιμάζουν «τις μεγάλες αντλίες για το σβήσιμο της φωτιάς», γιατί έτσι διατηρούν το στάτους κβο «ούτε ειρήνη, ούτε πόλεμος» και ενισχύουν την κυριαρχία τους.

Αυτό που κάνουν τώρα οι Άραβες είναι θετικό, επαναστατικό. Όλοι, ο Μπρέζνιεφ, ο Τίτο, και όλοι οι όμοιοι τους, όλος ο καπιταλιστικός κόσμος είναι κατά των αραβικών λαών. Γι' αυτό εμείς και όλοι οι επαναστάτες στον κόσμο, πρέπει να βοηθήσουμε τον αγώνα αυτών των λαών.

Πέμπτη, 25 Οχτώβρη, 1973

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΛΑΩΝ

Αύριο η εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλλιτ» θα δημοσιεύσει άρθρο, που ξεσκεπάζει τις δυο υπερδυνάμεις, με τίτλο: «Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός — οι μεγαλύτεροι εχθροί των αραβικών λαών»[1].

Στο άρθρο ξεσκεπάζουμε τις νέες σοβιετο-αμερικάνικες συμφωνίες για τη Μέση Ανατολή, που επιτεύχθηκαν μεταξύ Μπρέζνιεφ και Κίσσινγκερ στις συνομιλίες της Μόσχας και που έλαβαν μετά τη μορφή ενός ψηφίσματος του Συμβουλίου Ασφαλείας για την κατάπαυση του πυρός ανάμεσα στους εμπόλεμους στον αραβοϊσραηλινό πόλεμο. Οι συμφωνίες αυτές είναι μια άλλη επικίνδυνη συνωμοσία των δυο υπερδυνάμεων σε βάρος των αραβικών χωρών και του απελευθερωτικού κινήματος των λαών.

Οι ενέργειες των δυο υπερδυνάμεων είναι τόσο αυθάδεις και ωμές, ώστε κανένα προσωπείο δεν είναι δυνατό να τις καλύψει και καμιά δημαγωγία δεν μπορεί να τις ωραιοποιήσει. Το «ενδιαφέρον» που δείχνουν δήθεν για τη λύση της αραβοϊσραηλινής σύρραξης, είναι ενδιαφέρον για την υπεράσπιση των δικών τους ηγεμονιστικών συμφερόντων.

Ακολούθως στο άρθρο τονίζουμε ότι ο απελευθερωτικός αγώνας των αραβικών λαών, όπως όλα τα επαναστατικά κινήματα των λαών, είναι σε αντίθεση με τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα των δυο υπερδυνάμεων, γι' αυτό οι υπερδυνάμεις αυτές θα προσπαθήσουν να σβήσουν αυτό τον αγώνα με τη διπλωματία, τις πιέσεις, την υπαγόρευση και, σαν δεν αρκέσουν αυτά, και με τη βία. Αντικειμενικά ο απελευθερωτικός αυτός αγώνας στρέφεται ενάντια στους Σιωνιστές, αλλά και ενάντια στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, που τους χρηματοδοτούν, τους εξοπλίζουν και τους ρίχνουν σε επίθεση, στρέφεται αυτός και ενάντια στους Σοβιετικούς ρεβιζιονιστές, που θέλουν να επωφεληθούν από τις καταστάσεις για να μπουν πιο βαθιά στη Μέση Ανατολή. Γι' αυτό και οι αραβικοί λαοί

1. «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 26 Οχτώβρη 1973 (Ενβέρ Χότζια «Κατά του σύγχρονου ρεβιζιονισμού (Συλλογή έργων) 1971-1975», Εκδοτικό «8 Νοέμβρη», Τίρανα 1980. αλβανική έκδοση, σελ. 466).

πολεμούν όχι μόνον για την απελευθέρωση των εδαφών τους που τα 'χει αρπαγμένα το Ισραήλ, αλλά και για την απαλλαγή από τις επεμβάσεις, τις πιέσεις και τις υπαγορεύσεις των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών και των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών.

Η θέση που πήραν τώρα οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές είναι νέα μαρτυρία του γνωστού γεγονότος, που τώρα έγινε πιο ορατό, ότι οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές είναι οι μεγαλύτεροι εχθροί των αραβικών λαών.

Τετάρτη, 13 Φλεβάρη 1974

ΟΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΙ ΟΦΕΙΛΟΥΝ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Με ενημέρωσαν σήμερα για τις συνομιλίες που οι σύντροφοι μας διεξήγαγαν με την παλαιστινιακή αντιπροσωπεία της «Αλ Φατάχ»[1]. Οι συνομιλίες ήταν εγκάρδιες.

Οι Παλαιστίνιοι οφείλουν να συνεχίσουν ακατάπαυστα τον αγώνα και σε συνθήκες πολύ δύσκολες, για πολλούς λόγους:

Παρ όλο που πολεμούν για μια κοινή υπόθεση, είναι διαιρεμένοι. Φυσικά, τα διάφορα ρεύματα που υπάρχουν στους κόλπους τους δεν τα κατορθώνουν να συντονίσουν ούτε το ελάχιστο του κοινού προγράμματος τους σχετικά μ' αυτό τον αγώνα και τους σκοπούς του. Πρόγραμμα τους, απ' όσα ακούμε, γιατί τίποτα δεν έχουν δημοσιεύσει, είναι η απελευθέρωση της Παλαιστίνης από τους Εβραίους. Μα οι Εβραίοι και το κράτος του Ισραήλ τι θα γίνουν;

Επί του παρόντος, οι Παλαιστίνιοι πολεμούν από τα εδάφη των άλλων, ώσπου αυτοί οι άλλοι θα βρίσκονται σε πόλεμο με το Ισραήλ Μολαταύτα, και τώρα, αυτοί δεν μπορούν να πολεμήσουν καθώς πρέπει και όπως το θέλουν. Πρέπει να υποτάσσονται στην πολιτική εκείνου του αραβικού κράτους από το έδαφος του οποίου ενεργούν. Μα όταν αυτά τα αραβικά κράτη θα παύσουν τον πόλεμο κατά του Ισραήλ, και σίγουρα θα τον σταματήσουν, τι θα κάμουν οι Παλαιστίνιοι; Σκοτεινή προοπτική και δύσκολος πόλεμος, που πρέπει να διεξαχθεί σε νέες συνθήκες.

1. Η αντιπροσωπεία αυτή ήρθε στην Αλβανία στις 31 Γενάρη 1974.

Πέμπτη. 5 Ιούνη, 1975

ΑΝΟΙΞΕ ΞΑΝΑ Η ΔΙΩΡΥΓΑ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

Αναγγέλθηκε σήμερα το ξανάνοιγμα της διώρυγας του Σουέζ, που είχε κλειστεί στις 5 Ιούνη 1967, λόγω της ένοπλης επιδρομής του Ισραήλ.

Το ότι άνοιξε η διώρυγα, καλό είναι, γιατί και μεις επωφελούμαστε· θα συντομεύσει ο δρόμος στα πλοία μας για τον Ινδικό Ωκεανό. Οι συνθήκες όμως στις οποίες άνοιξε, είναι βαριές, προς ζημία των συμφερόντων του αγώνα των αραβικών λαών, προς όφελος του Ισραήλ και των δυο υπερδυνάμεων.

Πέμπτη, 18 Μάρτη, 1976

ΠΟΛΥ ΔΙΚΑΙΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Τα πραχτορεια ειδήσεων ανήγγειλαν ότι η Εθνοσυνέλευση της Αιγύπτου επικύρωσε παμψηφεί την απόφαση για την ακύρωση του «Αιγυπτιοσοβιετικού συμφώνου φιλίας και συνεργασίας».

Πολύ δίκαιο μέτρο και απόλυτα προς όφελος της ενίσχυσης της εθνικής ανεξαρτησίας της Αιγύπτου από τους νεοαποικιοκράτες Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές.

Τρίτη, 20 Απρίλη, 1976

ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΒΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Σημειώσεις για άρθρο[1]

Τις τελευταίες μέρες ο Σαντάτ δήλωσε ότι η Αίγυπτος αφαίρεσε από τους Σοβιετικούς το δικαίωμα χρησιμοποίησης των αιγυπτιακών λιμένων για τον πολεμικό τους στόλο στη Μεσόγειο. Μετά την καταγγελία του από τους Σοβιετικούς το δικαίωμα χρησιμοποίησης των αιγυπτιακών λιμένων για τον πολεμικό τους στόλο στη Μεσόγειο. Μετά την καταγγελία του συμφώνου αναμένονταν να γίνει κι αυτό το βήμα.

Η Κυβέρνηση μας, πριν από πολλά χρόνια, επί Νάσερ ακόμα, είχε κάνει επίσημα γνωστό και κατά τρόπο φιλικό στην αιγυπτιακή κυβέρνηση για τους κινδύνους που εγκυμονεί για την ανεξαρτησία της Αιγύπτου, καθώς και για τις άλλες κυρίαρχες χώρες της Μεσογείου, η πολιτική εκχωρήσεως βάσεων ή και λιμενικές διευκολύνσεις από μέρους της Αιγύπτου στον πολεμικό στόλο των σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών στη Μεσόγειο. Η ζωή απόδειξε ότι κανένας λαός δεν μπορεί να εναποθέσει τις ελπίδες για την υπεράσπιση της λευτεριάς και της ανεξαρτησίας της πατρίδας του στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, στη Σοβιετική Ένωση και στους πολεμικούς στόλους τους. Όποια αυταπάτη σ' αυτή την κατεύθυνση εμπεριέχει πραγματικούς κινδύνους που οδηγούν στην απώλεια της λευτεριάς και της εθνικής ανεξαρτησίας.

Η καταγγελία του «Αιγυπτιοσοβιετικού συμφώνου φιλίας και συνεργασίας» και το διώξιμο του σοβιετικού στόλου από την Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία είναι πράξη που δείχνει ότι ο λαός και η κυβέρνηση της Αιγύπτου κατάλαβαν και είδαν καθαρά ότι η παραχώρηση λιμενικών διευκολύνσεων στους στόλους των υπερδυνάμεων αποτελεί κίνδυνο για τη λευτεριά και την ανεξαρτησία της χώρας.

Οι στόλοι των υπερδυνάμεων εκμεταλλεύονται στις στιγμές

1. Αρθρο της «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 30 Απρίλη 1976: «Το διώξιμο των στόλων των υπερδυνάμεων από τη Μεσόγειο - σημαντική ενέργεια για την ενίσχυση της (ανεξαρτησίας και της γενικής ασφάλειας».

κρίσης και προσφέρονται τάχα για βοήθεια προς υπεράσπιση των συμφερόντων εκείνης της χώρας που «δέχεται επίθεση» από μια άλλη δύναμη. Ερχονται έτσι με το προσωπείο του φίλου, αλλά είναι εχθροί των λαών.

Εμείς υποστηρίζουμε την απόφαση της αιγυπτιακής κυβέρνησης και φρονούμε ότι ο αιγυπτιακός λαός και οι ηγέτες του δεν θα επιτρέψουν στο εξής στα λιμάνια τους κανένα είδος στόλου οποιασδήποτε υπερδύναμης ή δήθεν συμμάχου και καμουφλαρισμένου φίλου.

Η ενέργεια αυτή της Αιγύπτου, που είναι προς το συμφέρον όλων των χωρών της Μεσογείου, πρέπει, νομίζουμε εμείς, να ακολουθηθεί και από τους άλλους, σε τρόπο που να μη γίνονται δεχτά στα λιμάνια τους, με όποια μορφή κι αν παρουσιάζονται, τα πολεμικά πλοία των φιλοπόλεμων ιμπεριαλιστών και σοσιαλιμπεριαλιστών.

Αυτές οι απόψεις, που αποτελούν μια πλευρά της εξωτερικής πολιτικής της Λαϊκής Δημοκρατίας της Αλβανίας, έχουν ειπωθεί από μέρους μας πριν από πολλά χρόνια.

Ο καιρός απόδειχνει ότι η μη παραδοχή των ξένων στόλων είναι ταυτόχρονα προς το συμφέρον της χώρας που δεν κάνα παραχωρήσεις, καθώς και προς το συμφέρον των άλλων χωρών, προς το συμφέρον των λαών πού θέλουν να ζουν σε καλή γειτονία με όλους τους άλλους λαούς, και ιδιαίτερα με τους λαούς των ακτών της Μεσογείου.

Κάθε κυρίαρχο κράτος είναι ελεύθερο να ακολουθεί την πολιτική του όπως το νομίζει, όπως το κρίνα αυτό, για να υπεράσπισει τα συμφέροντα της χώρας του. Εμείς νομίζουμε ότι δεν είναι επιτρεπτό ώστε η υπεράσπιση των συμφερόντων μιας χώρας να γίνεται θίγοντας τα συμφέροντα μιας άλλης χώρας. Ακόμα πιο πολύ δεν δεχόμαστε να σκεπάζονται τέτοιες ενέργειες που διακινδυνεύουν την ειρήνη, να βρίσκονται προφάσεις και να εκτοξεύονται συκοφαντίες ενάντια σε κείνα τα κράτη, που έχουν μια άψογη αμυντική πολιτική, μια πολιτική που είναι προς όφελος της χώρας τους και των γειτονικών χωρών, με τις οποίες επιθυμεί να ζει σε ειρήνη και σε καλή γειτονία. Εμεις έχουμε εκφράσει ανοιχτά την άποψη μας ότι οι παραχωρήσεις που κάνουν οι Γιουγκοσλάβοι, σε όποιες συνθήκες, στα σοβιετικά πλοία που σαν στοιχειά κυκλοφορούν στη Μεσόγειο, δήθεν για να επισκευάζονται κλπ, είναι επικίνδυνη ενέργεια όχι μόνο για τη Γιουγκοσλαβία, αλλά και για την Αλβανία. Εμάς δεν μας ενδιαφέρουν οι όροι με τους οποίους η Γιουγκοσλα-

βία κάνει αυτές τις παραχωρήσεις, αλλά γνωρίζουμε ότι αυτά τα πλοία αποτελούν μεγάλο κίνδυνο για την ανεξαρτησία των γειτόνων της Γιουγκοσλαβία και συγκεκριμένα για τη Λαϊκή Δημοκρατία της Αλβανίας.

Η γιουγκοσλαβική κυβέρνηση μπορεί να ισχυρίζεται ό,τι θέλει, αλλά, όταν σε καιρό κρίσης οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές αποφασίσουν να επιτεθούν, το έχουν πιο εύκολα θα 'ρθουν και να χτυπήσουν τη Λαϊκή Δημοκρατία της Αλβανίας από τα λιμάνια του Σπλιτ, Ντούμπροβνικ, Κοτόρι κλπ, παρά να έρθουν από τη Μεσόγειο μέσω των Στενών του Οτράντο. Τις επιθετικές ενέργειες του σοβιετικού στόλου δεν μπορεί να τις απότρεψει η Γιουγκοσλαβία. Τα σοβιετικά πλοία που μπορεί να βρίσκονται στα γιουγκοσλαβικά λιμάνια για επισκευή ή επίσκεψη, σε μια κατάλληλη στιγμή βγαίνουν στη θάλασσα εξοπλισμένα και επετίθενται στην Αλβανία.

Η γιουγκοσλαβική κυβέρνηση γι' αυτό μπορεί να πει «νίπτω τας χείρας μου»! Αλλ' όμως εμείς δεν την αφήνουμε να πλύνει τα χέρια, γι' αυτό και καταγγέλουμε αυτή την πράξη. Μια επίθεση των σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών μπορεί να στρέφεται και ενάντια στην ίδια τη Γιουγκοσλαβία, ίσως όχι όταν τα πλοία βρίσκονται στα λιμάνια, αφοπλισμένα, μα όταν βγουν από τα λιμάνια, εξοπλισμένα.

Οι Γιουγκοσλάβοι ισχυρίζονται ότι ελέγχουν αυτές τις ενέργειες, μα αυτοί δεν μπόρεσαν να ελέγξουν ένα δικό τους πλοίο που επιτέθηκε σ' ένα αλβανικό αλιευτικό πλοίο και σκότωσε τον καπετάνιο του[1]. Αυτή είναι πράξη καταδικάσιμη, η οποία δεν μπορεί να συγκαλυφθεί με παλάβρες και δικαιολογίες απ' αυτούς που εκτέλεσαν το έγκλημα. Και πάνω σ' αυτό το ζήτημα, όπως και στ' άλλα, οι Γιουγκοσλάβοι δεν μπορούν να πλύνουν τα χέρια...

Η Λαϊκή Δημοκρατία της Αλβανίας έχει τηρήσει ανοιχτή στάση αρχών: σέβεται τις σωστές ενέργειες των λεγόμενων αδέσμευτων χωρών ή αυτών του τρίτου κόσμου, αλλά δεν δέχεται να παρουσιάζονται ως αδέσμευτα τέτοια κράτη που συνδέονται με χίλια δυο νήματα με τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές και τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές και προπαντός στην περίπτωση για την οποία κάνουμε λόγο, όταν επιτρέπουν και κάνουν παραχωρήσεις στους στόλους των φιλοπόλεμων υπερδυνάμεων που σκοπό τους έχουν να καταπιέζουν τους λαούς και να υποκινούν τον παγκόσμιο πόλεμο. Εμείς σεβόμαστε και αγαπάμε τους λαούς και τους φίλους,

1. Αυτό συνέβηκε στις 15 Δεκέμβρη 1975 στα ενδότερα των αλβανικών χωρικών υδάτων.

(αλλά συνήθιό μας είναι να μιλάμε σ' αυτούς ανοιχτά και χωρίς γάντια, γιατί η ειλικρίνεια είναι το πιο σίγουρο και αναντικατάστατο όπλο για το δυνάμωμα της φιλίας και της ειλικρινούς συνεργασίας μεταξύ των λαών...

Ο Λένιν μας διδάσκει ότι τα σύμφωνα πρέπει να είναι ανοιχτά, ενώ τα μυστικά σύμφωνα εκείνος το κατάγγειλε.[1] Συνεπώς, κάθε σύμφωνο πρέπει να υπόκειται στην κρίση της κοινής γνώμης της χώρας και της παγκόσμιας κοινής γνώμης, ως προς τα καλά που το σύμφωνο αυτό μπορεί να προσφέρει σ' αυτή τη χώρα και στην ανθρωπότητα.

Η καταγγελία του Σοβιετο-Αιγυπτιακού Συμφώνου είναι βήμα θετικό που υπερασπίζει την κυριαρχία της Αιγύπτου, ξεσκεπάζει την πολιτική των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών και ξεσκίζει το προσωπείο της ψεύτικης φυλίας της Σοβιετικής Ένωσης προς τους αραβικούς λαούς, γι' αυτό και μεις υποστηρίξαμε αυτή την καταγγελία.

Η πράξη της αιγυπτιακής κυβέρνησης αποδείχνει και μια φορά την αληθινότητα των θέσεων του Κόμματος μας για τις επιδιώξεις της ιμπεριαλιστικής πολιτικής της Σοβιετικής Ένωσης έναντι των αραβικών λαών, σχετικά με το σκοπό των «συμφώνων φιλίας» και των «βοηθειών» που οι σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές προσφέρουν στους άλλους λαούς, σχετικά με τις προσπάθειες τους να σαμποτάρουν τον αγώνα του παλαιστινιακού λαού και των άλλων αραβικών λαών και για να επιβάλουν τη σοβιετική κυριαρχία στον αραβικό κόσμο.

Η πράξη όμως της Αιγύπτου για την καταγγελία του Σοβιετο-Αιγυπτιακού Συμφώνου δεν πρέπει να υπερεκτιμηθεί. Το πρόβλημα πρέπει να εξετάζεται στα πλαίσια όλης της πολιτικής του Σαντάτ. Ενώ παίρνει μια σωστή απόφαση ως προς τις σχέσεις με τη Σοβιετική Ένωση, πλησιάζει τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και ανοίγει τις πόρτες της χώρας στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, δημιουργώντας έτσι νέους κινδύνους για τη λευτεριά και την ανεξαρτησία του αιγυπτιακού λαού και των άλλων αραβικών λαών.

1. Στο Διάταγμα για την Ειρήνη, που εγκρίθηκε από το Δεύτερο Συνέδριο των Σοβιέτ. 8 Νοέμβρη 1917, αναφέρεται ότι «Η Κυβέρνηση καταργεί τη μυστική διπλωματία, εκφράζοντας από την πλευρά της την σταθερή απόφαση της να διεξάγει όλες τις διαπραγματεύσεις εντελώς ανοιχτά μπροστά σ' όλο το λαό, αρχίζοντας αμέσως τη δημοσίευση όλων των μυστικών συμφώνων που έχει επικυρώσει ή συνάψει η κυβέρνηση των τσιφλικάδων και των κεφαλαιοκρατών...». (Β.Ι. Λένιν. Άπαντα, τ. 26-ος. σελ. 230-231, ελλ. έκδοση).

Η εξέλιξη των γεγονότων δείχνει ότι οι αραβικοί λαοί οφείλουν να είναι πολύ άγρυπνοι. Αυτοί μπορεί να εξασφαλίσουν τη λευτεριά και την πραγματική ανεξαρτησία τους, την απελευθέρωση των κατεχόμενων από το Ισραήλ εδαφών και τα δικαιώματα του παλαιστινιακού λαού μόνον σαν αντιταχτούν με αποφασιστικότητα στην ηγεμονιστική επιθετική πολιτική των δυο υπερδυνάμεων.

Δευτέρα, 19 Σεπτέμβρη, 1977

ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΤΟΥΝ ΕΝΤΟΝΑ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΛΑΩΝ

Θέσεις για άρθρο[1] σχετικά με την επίσκεψη που ο Ανουάρ ελ Σαντάτ πρόκειται σύντομα να κάμει στο Ισραήλ

... Οι επιδρομείς πρέπει να απομονωθούν, πρέπει να ξεσκεπαστούν και να καταπολεμηθούν. Ένας τέτοιος επιδρομέας ενάντια στους αραβικούς λαούς, ενάντια στη λευτεριά, την ανεξαρτησία και την εδαφική τους ακεραιότητα είναι το Ισραήλ, που αιματοκύλησε τους αδελφούς μας αραβικούς λαούς, που κατέλαβε τα εδάφη τους. Το Ισραήλ κάθε μέρα και συνεχώς σκοτώνει και σφάζει έναν ένδοξο λαό, όπως είναι ο αδερφός παλαιστινιακός λαός, του οποίου οι Σιωνιστές, με την υποστήριξη των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών, του στέρησαν την πατρίδα. Ο ηρωικός παλαιστινιακός λαός είναι τώρα σκορπισμένος και ζει άθλια σαν πρόσφυγας, σαν φιλοξενούμενος στα σπίτια των αδελφών του Αράβων. Μ' όλο που σκοτωμένος και κομματιασμένος, αυτός ο λαός έχει υψηλό μαχητικό μαχητικό πνεύμα και συνείδηση. Για να κέρδισει τη λευτεριά του, τα δικαιώματα και την πατρίδα του ποτέ δεν τα κατάθεσε τα όπλα. Ο αλβανικός λαός τρέφει μεγάλη αγάπη, σεβασμό και θαυμασμό γι' αυτό το γενναίο και πολύπαθο λαό και έχει ακλόνητη εμπιστοσύνη στην οριστική νίκη του.

Να έλθει κανείς σε συνεννόηση και να κάνα συμβιβασμό με το Ισραήλ, να αφεθούν κατά μέρος και να καταπατούνται τα συμφέροντα των αραβικών λαών, ιδιαίτερα τα συμφέροντα του παλαιστινιακού και συριακού λαού, αυτό είναι καταδικάσιμο. Ο αλβανικός λαός, φίλος στενός και πιστός των αραβικών λαών, το θεωρεί αυτό σαν ενέργεια που στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα των Αράβων, σαν φυλοϊμπεριαλιστική ενέργεια που ενθάρρυνει την ιμπεριαλιστοϊσραηλινή επιδρομή.

Όλη η υγιής αραβική κοινή γνώμη, αρχίζοντας από τους ίδιους τους Παλαιστινίους και τους Σύρους, τους Αλγερινούς, τους

1. Το άρθρο αυτό δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλλιτ» με τίτλο • Η δίκαιη υπόθεση των αραβικών λαών είναι ακατάβλητη», 24 Νοέμβρη 1977.

Ιρακινούς; τους Λίβυους και μέχρι τους Αιγυπτίους έχει εκδηλωθεί ενάντια στη συνδιαλλαγή και ενάντια στο συμβιβασμό με το Ισραήλ. Επίσης, όλοι εκείνοι που είναι πραγματικοί αγωνιστές κατά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού, κατά της αντίδρασης και της καταπίεσης, όλοι όσοι είναι υπέρ της ελευθερίας των λαών και του απελευθερωτικού αγώνα τους, έχουν καταδικάσει και κατακρίνει χωρίς διφορούμενα το γονάτισμα μπροστά στο Ισραήλ, έχουν πάρει αμετάκλητη θέση ενάντια στο συμβιβασμό με το Ισραήλ.

Παρατηρείται όμως ότι το χαρτί των «αδεσμεύτων» δεν παίζεται καθόλου. Κι αυτό δεν είναι τυχαίο. Την πλαστότητα των «θεωριών» ή των «κινημάτων» που προορίζονται για την εξαπάτηση των λαών, τη βγάζουν στη φόρα τα συγκεκριμένα γεγονότα, η διεξαγωγή της πάλης των τάξεων. Τι μπορεί να πούνε οι οπαδοί του κινήματος των «αδεσμεύτων», τη στιγμή που οι πρωτεργάτες αυτών των συμβιβασμών, που είναι και οι σημαιοφόροι της «μη δέσμευσης», το δείχνουν ανοιχτά ότι είναι δεσμευμένοι και εξαρτημένοι από τον ιμπεριαλισμό, ότι που κάνουν το παιγνίδι του, ότι η πολιτική που ακολουθούν, τυπικά είναι ανεξάρτητη, αλλά στην πραγματικότητα υπαγορεύεται από τους άλλους, υπερασπίζει τα ξένα για τους αραβικούς λαούς συμφέροντα.

Δεν φαίνεται, ομοίως, ούτε και η δράση του λεγόμενου τρίτου κόσμου. Τους υποστηριχτές αυτής της θεωρίας, που φωνασκούν και επιχειρούν ν' αποδείξουν με αποφθέγματα ότι υποστηρίζουν τον αγώνα και τα συμφέροντα των λαών του κόσμου, δεν τους βλέπουμε να υπερασπίζουν τη δίκαιη υπόθεση των αραβικών λαών και να τους συμπαραστέκονται. Γιατί άραγε; Μήπως πρέπει να θυσιαστούν τα συμφέροντα των Αράβων, τα εδάφη τους, η τύχη και η ζωή των Παλαιστινίων χάρη της συμμαχίας με τον «δεύτερο κόσμο» και με τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής; Ή μήπως έτσι το απαιτούν τα ύψιστα συμφέροντα των ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων, που οι μικροί λαοί και οι απλοί άνθρωποι δεν φτάνουν να τα καταλάβουν;

Το Κόμμα μας και ο αλβανικός λαός απορρίπτουν με περιφρόνηση όλους τους ιμπεριαλιστικούς υπολογισμούς. Ο λαός μας ήταν και είναι πάντα υπέρ της δίκαιης υπόθεσης των αραβικών λαών και θα βρίσκεται στο πλευρό τους σε όποια κατάσταση, καλή ή κακή, σε χαρές και σε νίκες, καθώς και στις προσωρινές τους πίκρες και αποτυχίες. Ο λαός μας είναι μικρός λαός, αλλά για τους λαούς που αγωνίζονται για λευτεριά και για τα δίκαια τους, όπως οι

αραβικοί λαοί και αυτοί της Αφρικής, ο λαός μας είναι αδελφός ακλόνητα πιστός.

Διαπιστώνουμε ότι η γενική πολιτική που ακολουθούν οι ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις είναι στημένη σε συνάρτηση με τα συμφέροντα τους, με το ποιος θα εφαρμόσει καλύτερα και γρηγορότερα την ηγεμονία του πάνω στους λαούς, πάνω στις ηπείρους. Η καθεμιά από τις ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις, τόσο όταν έχει μπάσει βαθιά τα αρπάγια της όσο και όταν μπήγει τους πρώτους πασσάλους του επεχτατισμού, μάχεται να επιβάλλει σε χώρες ή σε ομάδα χωρών την πολιτική της.

Οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές δουλεύουν για να ξεγελάσουν τις ηγεσίες των διαφόρων χωρών της Αφρικής, προσποιούμενοι τους προμάχους της λευτεριάς. Πουλούνε όπλα σ' αυτές τις ηγεσίες και αποχτούνε το δικαίωμα να εγκαθιστούν στρατιωτικές βάσεις για τα δικά τους ιμπεριαλιστικά συμφέροντα κυριαρχίας. Ετσι συνέβη στη Σομαλία. Ταυτόχρονα όμως, μια άλλη ιμπεριαλιστική δύναμη, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, μανουβράρισαν εσπευσμένα και μέσω των πραχτόρων τους, των πιστώσεων, των όπλων και των δολαρίων κίνησαν πάντα λίθον για να ανασκελώσουν μετά από κάμποσον καιρό τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές.

θύμα αυτών των επικίνδυνων παιγνιδιών των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων πέφτουν οι λαοί. Βλέπουμε οι λαοί της Αιθιοπίας και της Σομαλίας, δυο λαοί ελευθερόφιλοι και ειρηνόφιλοι, με αρχαίο πολιτισμό και που τράβηξαν του λιναριού τα πάθη από τους ιταλούς αποικιοκράτες, εμπλάκηκαν σε πόλεμο και σκοτώνονται αναμεταξύ τους. Αυτοί οι λαοί τον θέλουν μήπως αυτό τον πόλεμο; Καθόλου. Μπορούν να λύσουν τις διαφωνίες που έχουν χωρίς να υπάρχει ανάγκη για πόλεμο μεταξύ τους; Ασφαλώς, μπορούν να τις λύσουν και να βρουν τους κατάλληλους δρόμους. Τότε γιατί πολεμούν ο ένας τον άλλο; Είναι καταφανέστατο ότι άλλοι τους εξωθούν σ' αυτό τον πόλεμο, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και υπερδυνάμεις για τα δικά τους ληστρικά και ηγεμονιστικά συμφέροντα.

Και ενώ χύνεται το αίμα των δυστυχισμένων λαών και μεγαλώνει ανάμεσα τους το μίσος, υπάρχουν ιμπεριαλιστικές και καπιταλιστικές δυνάμεις που πότε παίρνουν το μέρος του ενός, πότε του άλλου, πότε επικροτούν τη μια χώρα, πότε την άλλη, μην κάνοντας ούτε την παραμικρή χειρονομία να βοηθήσουν αυτούς τους πολύπαθους λαούς για ν' αποχτήσουν την ειρήνη και τη δυνατότητα να οικοδομήσουν τη ζωή τους σε πλήρη λευτεριά και ανεξαρτησία.

Η πολιτική του Κόμματος μας είναι λάγαρη. Δίνει τη συμπαράσταση στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα των λαών, υποστηρίζει τα συμφέροντα τους. Εμείς τα λέμε ανοιχτά τα πράγματα στους αδελφούς λαούς, έτσι καθώς τα βλέπουμε και τα κρίνουμε. Αυτοί πρέπει να φυλάγονται από τις μηχανορραφίες των ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων, που συνήθως έρχονται σαν φίλοι, σαν καλοθελητές, αλλά η πραγματική τους πρόθεση είναι να δυναστεύουν, να ρίχνουν τις βάσεις για την εγκαθίδρυση της ηγεμονίας τους. Αυτό γίνεται στην Αγκόλα, στη Ζαΐρ κι αλλού. Αυτό γίνεται από πολύ καιρό τώρα στη Μέση Ανατολή, όπου παίζεται ένα βαρύ δράμα με τις τύχες των αδελφών αραβικών λαών. Σ' αυτή την περιοχή οι ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις κινούν όλα τα νήματα, εναλλάσσουν η μια την άλλη για να ικανοποιήσουν τις φιλοδοξίες επεχτατισμού και εκμετάλλευσης.

Μπορεί μήπως να θεωρηθεί πολιτική μη επιδρομής και υποχώρησης η πολιτική των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών που υπερασπίζουν και υποστηρίζουν τον πιο επιθετικό δορυφόρο τους, το Ισραήλ; Στη σημερινή εποχή ο επιθετικός πόλεμος προετοιμάζεται κλιμακωτά, 6ιά των μερικών πολέμων, υποδαυλίζονται μεμονωμένες επιδρομές, τοπικοί πόλεμοι. Και όταν οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές διακηρύσσουν πως είναι υπέρ του στάτους κβο, αυτό δεν σημαίνει ότι παραιτήθηκαν από τις επιθετικές και επεκτατικές βλέψεις, αλλά το στάτους κβο τους ενδιαφέρει και είναι προς όφελος των συμφερόντων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του συμμάχου του. του Ισραήλ.

Εμείς είμαστε κατά και ξεσκεπάζουμε αυτό το καμουφλάρισμα που κάνει ο Κάρτερ στην επιθετική του πολιτική. Εμείς ξεσκεπάζουμε όλους εκείνους που θέλουν να παρουσιάσουν την πολιτική του στάτους κβο ως πολιτική μη επιθετική, αλλά αμυντική. Δεν έπεσαν ακόμα τα δόντια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και ούτε τα νύχια του κόπηκαν.

Σάββατο, 10 Δεκέμβρη. 1977

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΛΑΩΝ

Είναι αλήθεια μεγάλη συμφορά για αριθμό αραβικών λαών της Μέσης Ανατολής, οι οποίοι ήταν και συνεχίζουν να είναι η λεία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού. Αυτοί οι λαοί ήταν και μένουν στα παντοτινά σκαριά των μηχανορραφιών τόσο του Συμφώνου της Βαρσοβίας, στο πρόσωπο της Σοβιετικής Ένωσης, όσο και του ΝΑΤΟ, στο πρόσωπο των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, που επιδιώκουν να έχουν σ' αυτές τις χώρες ζώνες επιρροής, να έχουν αγορές και στρατιωτικές βάσεις. Σκοπός των δυο υπερδυνάμεων είναι να κρατούν διαιρεμένους αυτούς τους λαούς και στην πραγματικότητα σήμερα τον πέτυχαν αυτό τον σκοπό.

Όπως έχω πει κι άλλες φορές, αυτοί οι λαοί δεν είναι απλώς Άραβες, άσχετα όμως απ' αυτό, μπορεί να θεωρηθούν τέτοιοι. Ένα πράγμα όμως είναι αλήθεια, αυτούς τους συνδέει η θρησκεία και αυτή παίζει μεγάλο ρόλο σ' αυτές τις χώρες. Οι αραβικοί λαοί, άσχετα από την ονομασία των κρατών τους, στις περισσότερες περιπτώσεις βρίσκονται ακόμα κάτω από την κυριαρχία των βασιλιάδων, των σάχηδων, των εμίρηδων, που, με εξαίρεση το περίβλημα, από πολλές απόψεις διακυβερνούν με τις χαρακτηριστικές μεσαιωνικές μέθοδες του φεουδαρχισμού και συνδέονται με τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Επομένως δεν μπορεί να λεχθεί ότι απόχτησαν την απόλυτη και πραγματική λευτεριά και δημοκρατία.

Όλα αυτά τα κράτη και λαοί, από τη Μαυριτανία, το Μαρόκο, την Αλγερία, την Τυνησία, τη Λιβύη, την Αίγυπτο και από το Λίβανο, τη Συρία, το Ιράκ, την Ιορδανία, τη Σαουδική Αραβία, το Κουβέιτ, τα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου, αποτελούν, όπως αποκαλούνται οι ίδιοι, «τη μεγάλη οικογένεια του αραβικού έθνους». Οι καιροί όμως και τα γεγονότα κατάλυσαν τη μεγάλη αυτή οικογένεια, γι' αυτό δεν ωφελεί πολύ αυτή η ονομασία. Κάθε κράτος απ' αυτά μπορεί να είναι και να θεωρείται μέλος του αραβικού έθνους, μα όλα αυτά δεν μπορεί να αποτελούν και δεν αποτελούν το ίδιο το αραβικό έθνος. Ομοιότητα μεταξύ τους έχουν· κάθε χώρα έχει δικό της κράτος, ανεξάρτητο και κυρίαρχο, έχουν κοινά συμφέροντα, αλλά αυτά τα κοινά συμφέροντα δεν είναι και δεν μπορεί ποτέ να

είναι σε αρμονία με τα συμφέροντα του κάθε κράτους χωριστά. Για ποιο λόγο; Διότι η οικονομία, ο πλούτος τους είναι άνισα. Όχι μόνο γι' αυτό το λόγο, αλλά και επειδή μερικά απ' αυτά τα κράτη καθοδηγούνται από πρόσωπα ή από ομάδες ανθρώπων ή κομμάτων που δεν έχουν τίποτε το δημοκρατικό. Τον κυριότερο πλούτο, αλλού μεγάλος, αλλού μέτριος, ιδιαίτερα το πετρέλαιο, τον βγάλανε στη δημοπρασία και, στην καταλήστευση και την εκμετάλλευση του, μεγάλη υπεροχή απόχτησαν τα αμερικάνικα μονοπώλια, δηλαδή οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές. Όσον αφορά τους Σοβιετικούς, προσπαθούν να διατηρήσουν προς το παρόν μια ταραχώδη κατάσταση σ' αυτή τη ζώνη, προσπαθούν να επηρεάσουν πολιτικά και ιδεολογικά τις κυβερνήσεις και τα κόμματα των αραβικών χωρών, να έχουν σ' αυτή την περιοχή στρατιωτικές και στρατηγικές βάσεις. Αυτή η μεταξύ των δυο υπερδυνάμεων αντιπαλότητα για πολιτική, οικονομική και στρατιωτική υπεροχή σ' αυτή την περιοχή, προκαλεί και βαθαίνει και την τωρινή διάσπαση μεταξύ των αραβικών λαών, μεταξύ των αραβικών κρατών.

Στην περιοχή αυτή, εκτός απ' αυτούς τους λαούς, υπάρχουν και ο αραβικός παλαιστινιακός λαός και ο ισραηλινός. Σ' αυτή την περιοχή ο ισραηλινός λαός δεν ήταν σε ικανό αριθμό, αλλά με τον καιρό, προπαντός μετά την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ, ο ισραηλινός πληθυσμός αυξήθηκε σχετικά πολύ. Αν δεν κάνω λάθος, το Ισραήλ αριθμεί σήμερα πάνω από τριάμισι εκατομμύρια κατοίκους, αλλά η ισραηλινή ψυχολογία και έμπνευση, ιδιαίτερα στο χώρο της οργάνωσης, έκαμαν το κράτος αυτό να δυναμώσει απ' όλες τις πλευρές, από οικονομική και χρηματιστική πλευρά ούτε λόγος να γίνεται, αλλά και από στρατιωτική πλευρά. Το κυριότερο στήριγμα του ήταν και είναι αμερικάνικος ιμπεριαλισμός χωρίς να αποκλείονται οι άλλες ιμπεριαλιστικές χώρες.

Εκτός από το Ισραήλ, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός διαμέσου των μεγάλων μονοπωλίων του πετρελαίου έχει κάτω από την επιρροή του την πιο πλούσια σε πετρέλαια χώρα αυτής της περιοχής, τη Σαουδική Αραβία, τα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου και το Ιράν. Στην πραγματικότητα, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει στα χέρια του τα πετρελαιοφόρα πεδία όλων αυτών των χωρών. Για να φυλάξει όλον αυτό το μεγάλο πλούτο, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι πρόθυμος και ο ίδιος να εμπλακεί σε πόλεμο, αλλά προτού μπει ο ίδιος, βάζει άλλους σε πόλεμο για τα συμφέροντα του. Έτσι, όταν είδε πως μπορούσε να διακινδυνέψει η ζώνη επιρροής του στη Μέση Ανατολή, εξώθησε το Ισραήλ, το οποίο επανειλημμένα επετέ-

θηκε ένοπλα ενάντια στην Αίγυπτο και τη Συρία, που στηρίχτηκαν στον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό για να καταβάλουν τάχα το Ισραήλ, επειδή αυτό είχε καταλάβει μερικά εδάφη του και είχε διώξει τους Παλαιστινίους από τα εδάφη τους και τους ανάγκασε να ζουν, και ζούνε, σαν πρόσφυγες στις άλλες αραβικές χώρες. Αυτό ανταποκρινόταν στην πολιτική των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών, επειδή πραγματικός σκοπός τους ήταν, μέσω της Αιγύπτου και Συρίας, να βάλουν στο χέρι τους το μεγάλο πλούτο πετρελαίων στη Μέση Ανατολή.

Ο Νάσερ έπεσε στην παγίδα των Σοβιετικών, διακήρυξε την πλήρη εξόντωση του Ισραήλ, μάλιστα, με κάποια ανύπαρκτη πρόφαση, εισέβαλε και στη Βόρειο Υεμένη. Η πολιτική του της εξάρτησης από τους Σοβιετικούς επέφερε τις γνωστές ζημιές στην Αίγυπτο και στον αιγυπτιακό λαό.

Ο Ανουάρ ελ Σαντάτ ακολούθησε την πολιτική του Νάσερ, συνδέθηκε πιο στενά με τη Σοβιετική Ενωση και συνέχισε τις απαλές κατά του Ισραήλ. Αυτό έκαμε τη Σοβιετική Ένωση να βαλει καλά το πόδι της στην Αίγυπτο και να φτάσει στο σημείο να νομίζει πως δεν είχε ποιος να την πετάξει από κει. Ο Σαντάτ, στηριζόμενος στα όπλα που έπαιρνε από τη Σοβιετική Ένωση, έπαιξε μια πολιτική μανούβρα ιδιαίτερα για το μέλλον, έκαμε την εκτίμηση των ισραηλινών δυνάμεων στο Σινά και τους επιτέθηκε, αλλά δίχως καμιά μεγάλη επιτυχία. Εν πάση περιπτώσει τα αιγυπτιακά στρατεύματα διάβηκαν την ανατολική όχθη της διώρυγας του Σουέζ και εισέβαλαν σ' ένα τμήμα του Σινά που είχε καταληφθεί από το Ισραήλ στον καιρό του Νάσερ. Σ' αυτή την κατάσταση επενέβηκαν οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και μέσω του Συμβουλίου Ασφαλείας επέβαλαν την ανακωχή. Την έξοδο στην ανατολική όχθη της διώρυγας του Σουέζ, ο Σαντάτ τη χαρακτήρισε μεγάλη νίκη του πολέμου του Κιπούρ[1], όπως ονομάστηκε αυτός ο πόλεμος. Κ,αι το Ισραήλ όμως έπαιξε το δικό του μέρος σ' αυτό το πολιτικό παιγνίδι· αφού πέρασε τη δυτική όχθη της διώρυγας του Σουέζ, δέχτηκε την ανακωχή, οι συνομιλίες για την οποία έγιναν σ' αυτό ακριβώς το τμήμα του αιγυπτιακού εδάφους που κατακτήθηκε κατά τη διάρκεια αυτού του πολέμου. Μετά την ανακωχή το Ισραήλ εξακολουθεί να κρατά τα κατειλημμένα αιγυπτιακά εδάφη του Σινά και τα άλλα αραβικά εδάφη, τις παλαιστινιακές δυνάμεις τις έχει πάντα

1. Ο πόλεμος της 6 Οχτώβρη 1973.

εξω από το έδαφος του και χτυπάει συνεχώς τις βάσεις τους που βρίσκονται κοντά στα κατεχόμενα εδάφη.

Το Ισραήλ κρατάει επίσης κάτω από την κατοχή του το Γκολάν της Συρίας και ταυτόχρονα, από κοινού με τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, εργάζεται «να κατευνάσει τα αίματα» σ' αυτή την περιοχή. Με την τακτική του αυτή επιδιώκει να βαθύνει πιο πέρα τη διάσπαση μεταξύ των αραβικών χωρών και με την κυριότερη αυτών των χωρων, την Αίγυπτο, να πετύχει μια ειρήνη, αν όχι διαρκή, προσωρινή, αν όχι γενική, τουλάχιστον μερική. Προς αυτή την κατεύθυνση Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής έχουν μανουβράρει και μανουβράρουν με όλα τα μέσα και τρόπους σε βοήθεια της ισραηλινής στρατηγικής.

Η Αίγυπτος είναι η πιο πολυάνθρωπη αραβική χώρα. Επικεφαλής του αιγυπτιακού κράτους είναι σήμερα ο Ανουάρ ελ Σαντάτ, πλούσιος Αραβας, και όπως έχει γράψει ο ίδιος στο βιβλίο του με απομνημονεύματα από τον καιρό του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου, ήταν στην υπηρεσία του χιτλερικού στρατάρχη Ρόμμελ. Τον τελευταίο Kuipo ο Σαντάτ πήγε στην Ιερουσαλήμ όπου είχε συνομιλίες με τον Μπέγκιν, πρωθυπουργό του Ισραήλ. Συμφώνησαν και οι δυο για να ζήσουν «ειρηνικά» από δω και πέρα, ασφαλώς με μερικούς ορούς. Και οι όροι αυτοί είναι σε όφελος του Ισραήλ, αλλά και των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, που βρίσκονται πίσω απ' αυτη τη μεγάλη αντιαραβική μανούβρα.

Η χειρονομία του Σαντάτ, η μετάβαση του στην Ιερουσαλήμ, έκαμε τις άλλες αραβικές χώρες να «αναστατωθούν», να τον χαρακτηρίσουν προδότη του αραβικού έθνους και να συνέλθουν στην Τρίπολη της Λιβύης για να κρίνουν τη θέση του και να τον καταδικάσουν. Στη διάσκεψη αυτή, εκτός από τον Καντάφι, ήταν και ο Μπουμεντιέν της Αλγερίας, ο Άσσαντ της Συρίας, καθώς και ένας αντιπρόσωπος του Λιβάνου. Το Ιράκ σύμφωνο ήταν, αλλά μου φαίνεται δεν έστειλε κανέναν. Στη διάσκεψη λοιπόν της Λιβύης, όπου απείλησαν και καταδίκασαν το Σαντάτ, δεν πήγαν όλες οι αραβικές χώρες.

Η Σαουδική Αραβία, άσχετα που δεν εκδηλώθηκε ανοιχτά, στην πραγματικότητα στέκει πίσω από το Σαντάτ και τον υποστηρίζει. Και τα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου υποστηρίζουν την ενέργεια του Σαντάτ, ο οποίος το βήμα που έκανε, δεν το έκαμε ασφαλώς δίχως να έχει τη συγκατάθεση μερικών άλλων, προπαντός των χωρών που μόλις ανάφερα πιο πάνω.

Ετσι, η κατάσταση των σχέσεων μεταξύ των αραβικών χωρών

μπερδεύτηκε ακόμα πιο βαθιά. Βλέπουμε τώρα ότι από τη μια μεριά βρίσκονται η Αλγερία, η Λιβύη, το Ιράκ, η Συρία και ο Λίβανος και από την άλλη η Αίγυπτος, πίσω από την οποία βρίσκεται ο χασεμίτης βασιλιάς της Ιορδανίας, Χουσεΐν. Βρίσκονται επίσης, όπως είπα, ο βασιλιάς της Σαουδικής Αραβίας, οι σείχες του Περσικού Κόλπου, δηλαδή οι πιο πλούσιοι άνθρωποι του αραβικού κόσμου.

Η Τυνησία τηρεί ενδιάμεση στάση, δεν εκδηλώνεται ούτε από δω, ούτε από κει, αμολάει από κάνα λόγο πότε υπέρ και πότε κατά.

Ο Σαντάτ, για να αντιταχτεί στη διάσκεψη της Τρίπολης, διέκοψε αμέσως τις διπλωματικές σχέσεις με όλες τις χώρες που συμμετείχαν σ' αυτή τη διάσκεψη. Συγκάλεσε ταυτόχρονα στο Κάιρο τη διάσκεψη των ενδιαφερόμενων χωρών αυτής της ζώνης, καθώς και τους Αμερικάνους, τους Ισραηλίτες και τους Σοβιετικούς. Οι τελευταίοι, για να μη εκτεθούν οριστικά, αρνήθηκαν να πάρουν μέρος σ' αυτή τη διάσκεψη, ενώ οι Αμερικάνοι δέχτηκαν, μα και οι Ισραηλίτες είναι πρόθυμοι να πάνε. Ο Σαντάτ εμφανίζεται αποφασισμένος να κάμει αυτή τη διάσκεψη, πάρουν ή δεν πάρουν μέρος οι άλλες αραβικές χώρες.

Με άλλα λόγια, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επιθυμεί και θα πετύχει το σκοπό του όπως μεταξύ του δορυφόρου του, του Ισραήλ και της Αιγύπτου επιτευχθεί ένα modus vivendi, έστω και μια προσωρινή, μερική «ειρήνη». Ωστόσο, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής θα επιθυμούσαν, και άλλωστε γι' αυτό εργάζονται, σ' αυτή τη συμφωνία για «ειρήνη» μεταξύ Ισραήλ και Αιγύπτου πάρουν μέρος και οι άλλες αραβικές χώρες, προπαντός η Συρία. Αυτό πολύ τους ενδιαφέρει.

Εχει σ' αυτή την υπόθεση δάχτυλο η Σοβιετική Ένωση; Εγώ νομίζω πως έχει. Ανεξάρτητα από τη φαινομενική στάση της, την συμφέρει να βαθύνει τη διάσταση μεταξύ των αραβικών χωρών και λαών. για να μπορέσει κι αυτή να επωφεληθεί περισσότερο.

Ο Σαντάτ, εξοργισμένος από την καθ' όλα απατηλή θέση της Σοβιετικής Ενωσης, έδιωξε από την Αίγυπτο όλους τους σοβιετικούς στρατιωτικούς και πολιτικούς συμβούλους και ειδικούς, καθώς και αυτούς των συμμάχων τους, των χωρών της «λαϊκής δημοκρατίας» και ελάττωσε σχεδόν στο ελάχιστο το προσωπικό των διπλωματικών αντιπροσωπειών τους. Ύστερα απ' αυτό και η Σοβιετική Ενωση άλλαξε φύλλο και υποστηρίζει τις χώρες που συμμετείχαν στη διάσκεψη της Τρίπολης. Μ' αυτή τη στάση υπερασπίζει την πολιτική της στη Μέση Ανατολή, ιδιαίτερα τις στρατιωτικές βάσεις που έχει στη Λιβύη, τη Συρία κλπ. Τα οφέλη που αποκομίζει

η Σοβιετική Ένωση απ' αυτές τις χώρες των ακτών της Μεσογείου, έχουν στρατιωτικο-στρατηγικό χαρακτήρα, αλλά, με τον καιρό, σκέφτεται να τα επεκτείνει και στο οικονομικό πεδίο όχι μόνο στις χώρες των ακτών της Μεσογείου, αλλά και στα ενδότερα της Αφρικής και της Μέσης Ανατολής. Γι' αυτό η Σοβιετική Ένωση προσποιείται τώρα τον ειλικρινή και στενό φίλο όλων των αραβικών λαών, με εξαίρεση του Σαντάτ και εκείνων που τον υποστηρίζουν.

Βλέπουμε λοιπόν σήμερα ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός πέτυχε σ' ένα βαθμό τους στόχους του, ενίσχυσε δηλαδή τις στρατηγικές και οικονομικές θέσεις του σ' αυτή τη ζώνη και διαίρεσε τους αραβικούς λαούς. Οι πιο πυκνοκατοικημένες και οι πιο ισχυρές οικονομικά και στρατιωτικά χώρες είναι με το μέρος του, έχοντας επίσης ταυτόχρονα με το μέρος του και το ίδιο το Ισραήλ, την πραγματική κουμπούρα του για καιρό πολέμου και ταραχών. Η δε Σοβιετική Ένωση προσπαθεί να διατηρήσει τις θέσεις που της απόμειναν, γιατί την Αίγυπτο την έχασε. Και όμως οι Σοβιετικοί δεν έχασαν όλες τις ελπίδες.

Δικαιολογημένα, θα σκεφτεί κανείς, και θα συμπεράνει ότι αυτό είναι πραγματικά μια τραγωδία για όλους τους αραβικούς λαούς, οι χώρες των οποίων βρέχονται από τη Μεσόγειο, την Ερυθρά θάλασσα και τον Περσικό Κόλπο. Η Κίνα νομίζει πως αυτές οι χώρες κι αυτοί οι λαοί του «τρίτου κόσμου», «η σπουδαιότερη κινητήρια δύναμη που οδηγεί τον κόσμο και την ανθρωπότητα στην προλεταριακή επανάσταση», θα είναι με το μέρος της. Τι σκανδαλώδεις θεωρίες, αφού είναι γνωστό ότι στις περισσότερες απ' αυτές τις χώρες κυριαρχούν φεουδάρχες βασιλιάδες και μεγάλοι καπιταλιστές αστοί που παίζουν με την τύχη των λαών τους και που είναι στενά συνδεμένοι με τη μια ή την άλλη ιμπεριαλιστική δύναμη!

Η κινέζικη πολιτική δεν έχει τίποτε το μαρξιστικο-λενινιστικό και η ζωή αποδείχνει ότι η θεωρία των «τριών κόσμων» δεν έχει καμιά υπόσταση, καμιά επιρροή και σ' αυτές τις χώρες, για να μη λέμε και σ' όλες τις άλλες χώρες τις λεγόμενες του «τρίτου κόσμου». Και όχι μόνο τόσο, αλλά αυτές οι καταστάσεις και αυτές οι στάσεις της έθεσαν την Κίνα σε εξαιρετικά αδύναμη και γελοία θέση. Αυτή δεν μπορεί και δεν ξέρει τι στάση να κρατήσει, να τεθεί υπέρ του Σαντάτ ή κατά του Σαντάτ, να τεθεί υπέρ ή κατά του Ισραήλ, να τεθεί υπέρ της ειρήνης ή υπέρ της εξακολούθησης του αγώνα των αραβικών λαών και ιδιαίτερα αυτού του παλαιστινιακού αραβικού λαού κατά του Ισραήλ που τους άρπαξε τα εδάφη.

Η Κίνα δεν μπορεί να εκφέρει γνώμη γι' αυτά τα προβλήματα

κι αυτό είναι φυσικό, εξ αιτίας της ανακόλουθης, ανυπόστατης, αντιδραστικής και γελοίας πολιτικής της. Όλοι οι αραβικοί λαοί το βλέπουν ότι η Κίνα είναι «μεγάλη» δύναμη, αλλά που δεν έχει το σθένος να επέμβει, τουλάχιστον με τις τοποθετήσεις της, σ' αυτά τα τόσο μεγάλα προβλήματα που είναι παιγνίδια των δυο υπερδυνάμεων, αλλά που προβληματίζουν τον κόσμο. Έτσι η Κίνα, αν και δεν το λέει ανοιχτά, είναι υπέρ της συμφωνίας του Σαντάτ με το Ισραήλ, υπέρ της θυσίας της λευτεριάς και της ανεξαρτησίας του παλαιστινιακού λαού, που διεκδικεί την πατρίδα του.

Σάββατο, 17 Δεκέμβρη. 1977

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Όπως είναι γνωστό, οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές έχουν ρίξει τα αρπάγια τους στη Μέση Ανατολή και έχουν ανάλαβει τη διευθέτηση μιας αλά αμερικάνικα ειρήνης σ' αυτή την περιοχή, αφήνοντας έξω τη Σοβιετική Ένωση, τον κυριότερο ανταγωνιστή τους. Σ' αυτή την κατάσταση βλέπουμε μια παραπέρα όξυνση των αντιθέσεων ανάμεσα στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και το σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό. Οι δυο αυτοί αγύρτες πασχίζουν να μοιραστούν τις ζώνες επιρροής τους σ' αυτή την περιοχή.

Είναι γνωστό ότι η Μέση Ανατολή είναι περιοχή μεγάλης στρατηγικής σημασίας τόσο στο ζήτημα των πετρελαίων και όλου του άλλου φυσικού πλούτου, των αγορών, όσο και από στρατιωτική άποψη σχετικά με ένα μεγάλο επικείμενο πόλεμο. Οι πολεμικοί στόλοι στη Μεσόγειο, τόσο ο αμερικάνικος όσο και ο σοβιετικός, προσπαθούν να δημιουργήσουν μόνιμες βάσεις στις χώρες αυτής της περιοχής.

Καθώς ξέρουμε, η Σοβιετική Ενωση προσπάθησε και έπιασε τόπο για κάμποσο καιρό στην Αίγυπτο και τη Συρία, αλλά οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής την τουμπάρισαν από την Αίγυπτο με τη βοήθεια του Σαντάτ, ο οποίος με διάφορους τρόπους και πέταξε τους Σοβιετικούς έξω από την Αίγυπτο. Αλλά, όπως είναι γνωστό, εκείνος έβγαλε τους Σοβιετικούς για να φέρει μέσα στη χώρα τους Αμερικάνους. Οι Σοβιετικοί έμειναν τώρα στη Συρία, στην οποία εξακολουθούν να δίνουν βοήθεια για να έχουν εκεί μια ισχυρή ναυτική βάση. Οι Σοβιετικοί, σαν έχασαν την Αίγυπτο, προσπάθησαν φυσικά να έχουν άλλες βάσεις στη Μεσόγειο και πέτυχαν το σκοπό τους: συνδέθηκαν με τον Καντάφι της Λιβύης, τον εξοπλίζουν, παίρνουν από τη Λιβύη πετρέλαια και δολάρια και βρήκαν ταυτόχρονα και την ευκαιρία να δημιουργήσουν σ' αυτή τη χώρα στρατιωτικές, αεροπορικές και ναυτικές βάσεις.

Την Αλγερία, επίσης, οι Σοβιετικοί προσπαθούν να την πάρουν με το μέρος τους για να έχουν μερικά κέρδη, αν όχι πλέρια στρατηγικά, πολιτικά, θέλουν να επωφεληθούν από τη διένεξη που

εχει η χώρα αυτή με το Μαρόκο και με τη Μαυριτανία για το ζήτημα της Δυτικής Σαχάρας. Η Αλγερία υποστηρίζει το Μέτωπο Polisario, ενώ οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής υποστηρίζουν το βασιλιά του Μαρόκου και τη Μαυριτανία. Από την άλλη μεριά, καθώς ξέρουμε, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει συνδεθεί γερά και με τη Σαουδική Αραβία, με το Σάχη του Ιράν, με τα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου, με το Ισραήλ και τώρα και με την Αίγυπτο και με το βασιλιά Χουσεΐν της Ιορδανίας.

Βλέπουμε λοιπόν δυο μπλοκ σε πόλεμο το ένα κατά του άλλου με σκοπό το καθένα να εγκαθιδρύσει την ηγεμονία του σ' αυτή την περιοχή σε βάρος των αραβικών λαών. Όλη η πολιτική των υπερδυνάμεων αποσκοπεί στο να διασπάσει την ενότητα και τις συμμαχίες των αραβικών λαών, να ματαιώσει την πραγμάτωση των πόθων τους και η καθεμιά απ' αυτές τις υπερδυνάμεις να κυριαρχεί όσο γίνεται πιο σίγουρα και πιο εύκολα πάνω σ' αυτούς τους λαούς.

Η Αίγυπτος και το Ισραήλ είναι οι δυο κυριότεροι πρωτεργάτες στα γεγονότα στρατιωτικού χαρακτήρα που εξελίσσονται σ' αυτή την περιοχή. Άλλος, μικρότερης σπουδαιότητας πρωταγωνιστής είναι η Συρία. Ο Σαντάτ πήρε με το μέρος του τους Αμερικάνους και, δίχως να έχει την ανοιχτή έγκριση των άλλων αραβικών χωρών, με τις οποίες έκανε πως ήταν στενά συνδεμένος, όπως έχω γράψει και πριν, ανέλαβε μια «παράτολμη» ενέργεια, πήγε στο Ισραήλ, συναντήθηκε με τον πρωθυπουργό Μπέγκιν και με τα μέλη της ισραηλινής Εθνοσυνέλευσης (Κνεσέτ) και άρχισε εκεί τις διαπραγματεύσεις «ειρήνης». Ο Σαντάτ ήταν ευπρόσδεκτος από τους Ισραηλινούς. Επιφανειακά, οι συνομυλίες ήταν φυσικά εγκάρδιες.

Σε γενικές γραμμές, ο Σαντάτ, ο Μπέγκιν και ο Κάρτερ είχαν συνεννοηθεί εκ των προτέρων, όχι για όλα τα προβλήματα, αλλά για τα πιο σημαντικά. Αυτά τα σημαντικά προβλήματα ξεδιπλώνονται σήμερα στο Κάιρο, στην Ουάσιγκτον κι αλλού. Στο Κάιρο έχουν συγκεντρωθεί τώρα και συζητούν οι εμπειρογνώμονες των δυο χωρών, της Αιγύπτου και του Ισραήλ. Τι συζητούν, εμείς ακόμα δεν ξέρουμε πολλά πράγματα, γιατί και τα ξένα πρακτορεία ειδήσεων δεν λένε τίποτα το σημαντικό.

Τα όσα λίγα λένε αφήνουν να εννοηθεί ότι η φιλία μεταξύ Αιγυπτίων και Ισραηλινών κυβερνώντων όσο πάει και δυναμώνει. Φαίνεται αυτό και από το γεγονός ότι οι Ισραηλινοί μιλούν με μεγάλο θαυμασμό για την Αίγυπτο, για την ηγεσία της. Φαίνεται αυτό επίσης και από την εξαιρετικά θερμή υποδοχή που γίνεται στους ισραηλινούς απεσταλμένους στο Κάιρο, μάλιστα έναν από τους

δρόμους αυτής της πόλης που σε πάει για τις πυραμίδες, ονομάστηκε «Οδός της ειρήνης».

Όλον αυτό τον καιρό ο Μπέγκιν φέρνει γύρα. Πήγε στη Γαλλία, όπου είχε εγκάρδιες συνομιλίες με τον Ζισκάρ ντ' Εσταίν, ο οποίος υποστηρίζει αυτή την «ειρηνική γραμμή». Ο Μπέγκιν πήγε επίσης και στη Δυτική Γερμανία, η οποία, το ίδιο, υποστηρίζει αυτή την «ειρηνική γραμμή». Τώρα, τελευταία, ο Μπέγκιν πήγε στην Ουάσιγκτον. Ασφαλώς, καλεσμένος είναι στην αμερικάνικη πρωτεύουσα από τον Κάρτερ για να συγκεκριμενοποιηθεί καλύτερα η θέληση των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής σ' αυτές τις διαπραγματεύσεις. Και καθώς φαίνεται, ο Κάρτερ και ο Μπέγκιν ήλθαν σε καλές διαπραγματεύσεις. Έτσι, ο Μπέγκιν, καταπώς λένε τα πρακτορεία ειδήσεων, θα πάει να συναντηθεί με τον Σαντάτ στην Αίγυπτο και θα κλείσουν με τον τελευταίο κάποια συμφωνία. Τι συμφωνία θα είναι αυτή στις σημερινές συνθήκες; Μπορεί να είναι και υπάρχει πιθανότητα να είναι μια διμερής ειρήνη, δηλαδή μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ, για την οποία θα καταβληθούν προσπάθειες να συμπεριληφθεί αργότερα και η Συρία, ίσως και άλλες αραβικές χώρες που τώρα αντιτάχτηκαν σ' αυτή. Μ' αυτή την ευκαιρία στο Σαντάτ μπορεί να δοθεί η έρημος του Σινά, παραχωρώντας φυσικά στο Ισραήλ πολλά δικαιώματα αναγνωρισμένα και εγγυημένα και από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, όπως η ελεύθερη και χωρίς εμπόδια διέλευση των πλοίων του διά της διώρυγας του Σουέζ προς την Ερυθρά Θάλασσα και διαμέσου των στενών του Μπαμπ ελ Μαντάμπ και του κόλπου του 'Αντεν προς τον Ινδικό Ωκεανό, και η διώρυγα να μείνει τελείως ελεύθερη ή υπό τον έλεγχο των δυο μερών.

Από την άλλη μεριά, η διμερής αυτή συμφωνία «ειρήνης» μπορεί επίσης να οδηγήσει στην «κατ' αρχήν» λύση του παλαιστινιακού ζητήματος. Αυτή η «κατ' αρχήν» λύση του παλαιστινιακού ζητήματος θα γίνει φυσικά κατά το κέφι των Αμερικάνων και των Ισραηλινών και θα γίνει δεχτή και από το Σαντάτ. Οι βλέψεις λοιπόν είναι να δημιουργηθεί ένα «παλαιστινιακό κράτος» όπου να περυλαμβάνεται η δυτική όχθη του Ιορδάνη, η Υπεριορδανία, καθώς και η λωρίδα της Γάζας στις ακτές της Μεσογείου, ή, καλύτερα να λέμε, όχι ένα ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος, αλλά μια οντότητα μέσω της οποίας μόνον όσο να αναγνωριστεί η ύπαρξη των Παλαιστινίων, ενωμένων με το χασεμιτικό βασίλειο του Χουσεΐν.

Αυτή μπορεί να είναι μια διμερής σύμβαση ή συμφωνία ειρήνης μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ σκαρωμένη από τον αμερικάνι-

κο ιμπεριαλισμό. Από τους πρώτους, φυσικά, που θα αποδεχτούν αυτή τη συμφωνία θα είναι η Σαουδική Αραβία, το Ιράν, το Μαρόκο και τα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου. Οι άλλες αραβικές χώρες μπορεί να την αποδεχτούν αργότερα, αφού το ζήτημα του Γκολάν της Συρίας βρει κάποια λύση. Τι είδους λύση θα δώσει αυτό το διμερές σύμφωνο στο ζήτημα του Γκολάν της Συρίας, αυτό θα το ιδούμε, αλλά οι Αμερικάνοι έχουν τάση να κάμουν και τη Συρία με το μέρος τους. Με άλλα λόγια, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής θα προσπαθήσουν να πετάξουν τη Σοβιετική Ένωση έξω και από τη Συρία και, για να πετύχουν αυτό το στόχο τους, πρέπει οπωσδήποτε να αναγνωρίσουν μερικά δικαιώματα και να δώσουν μερικά προνόμια και στη Συρία. Κατά τη γνώμη μου, αυτό μπορεί να γίνει αργότερα, ύστερα από πολλές διαπραγματεύσεις που θα κάνουν γι' αυτό το πρόβλημα ο Κάρτερ, ο Σαντάτ και ο βασιλιάς Σαούντ της Σαουδικής Αραβίας.

Αν αυτό πετύχει ώστε και τη Συρία να τη βάλουν στα βρόχια τους, τότε ποιος μένει άλλος εκεί; Μένει το Ιράκ. Αυτό τώρα για τώρα δεν υποστηρίζει το Σαντάτ, αλλά και με τη Συρία δεν είναι σε καλές σχέσεις, λόγω των εθνικιστικών εδαφικών φυλοδοξιών. Και τα δυο κόμματα «Μπαάθ» που κυριαρχούν σ' αυτές τις χώρες, βρίσκονται σε αντίθεση και σε πόλεμο το ένα με τ' άλλο. Το Ιράκ ομως εξουδετερώνεται εύκολα από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Απομένουν έτσι η Αλγερία, η Λιβύη και ο Λίβανος. Το τελευταίο είναι κράτος κοσμοπολίτικο. Η αστική τάξη του Λιβάνου είναι αστική τάξη που θέλει να κάνει εμπόδιο, να παίζει κουμάρι, να κάνει συνδιαλλαγές και κερδοσκοπίες με όλους, γι' αυτό ο Λίβανος βρίσκεται, έτσι να πούμε, κάτω από τη γάστρα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του Ισραήλ. Σ' αυτές τις συνθήκες ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν υπολογίζει πολύ ούτε την εναντίωση της Λιβύης και της Αλγερίας πως μπορούν να χαλάσουν το σχέδιο του στη Μέση Ανατολή.

Τα κυριότερα πιόνια σ' αυτή τη σκακιέρα, την Αίγυπτο, τη Σαουδική Αραβία και το Ισραήλ, τα έχουν στα χέρια τους οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Φυσικά, στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής συμφέρει πολύ να μη πιάσει τόπο το πόδι της Σοβιετικής Ενωσης ούτε στη Λιβύη, ούτε στην Αλγερία και φυσικά θα πασχίσουν γι' αυτό το σκοπό.

Τον τελευταίο καιρό ο Κάρτερ έκαμε μια δήλωση στον τύπο και είπε ότι θα 'ρθει στην Ευρώπη. Θα πάει στη Γαλλία, όπου θα έχει συνομυλίες με τον Ζισκάρ ντ' Εσταίν. «Είμαι πολύ ενδιαφερό-

μένος να συζητήσω με τον Ζισκάρ ντ' Εσταίν», δήλωσε ο Κάρτερ, «γιατί η Γαλλία είναι μια χώρα που, άσχετα που δεν είναι στο ΝΑΤΟ, υποστηρίζει το ΝΑΤΟ, που είναι μια σίγουρη άμυνα για την οποία όλοι εμείς πρέπει να ενδιαφερόμαστε. Εγώ θα συζητήσω με τον Ζισκάρ ντ' Εσταίν ιδιαίτερα για την Αφρική», συνέχισε να λέει ο Κάρτερ, «γιατί η Γαλλία έχει μεγάλες και παλιές γνώσεις γι' αυτή την ήπειρο κι εμάς, τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, μας ενδιαφέρει πολύ το αφρικανικό ζήτημα». Μια τέτοια δήλωση από μέρους του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού δεν έχει πώς να γίνει πιο ξεκάθαρη. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επιθυμεί να ενισχύσει τις οικονομικές, στρατηγικές και πολιτικές θέσεις του στην αφρικανική ήπειρο. Αυτός θα παλέψει ώστε η Σοβιετική Ένωση να μη βρει τόπο πού να στηριχτεί εκεί και παντού όπου μπόρεσε να δημιουργήσει βάσεις ή ζώνες επιρροής στην Αφρική να εξουδετερωθούν αυτές από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Ασφαλώς, σ' αυτή την ενέργεια, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα φυλάξει τα συμφέροντα της Γαλλίας και της Αγγλίας στην Αφρική ώσπου κι αυτές θα τις πνίξει σταδιακά διά της επιρροής του.

Βλέπουμε σήμερα ότι οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής τουμπάρισαν τη Σοβιετική Ένωση από τη Σομαλία, ο άλλοτε φιλοσοβιετικός πρόεδρος της οποίας έγινε τώρα φιλοαμερικάνος και πήγε στην Ουάσιγκτον, όπου τα ταίριασε ασφαλώς τα χαρτιά με τον Κάρτερ και στην πραγματικότητα πάει πολύς καιρός τώρα που μεταξύ Σομαλίας και Αιθιοπίας διεξάγονται μάχες. Η Αιθιοπία που βγήκε από την άθλια μεσαιωνική κατάσταση του Χαϊλέ Σελασιέ, δεν βρήκε ακόμα σταθερότητα. Και ακριβώς απ' αυτή την έλλειψη σταθερότητας επωφελήθηκαν οι Σοβιετικοί, οι οποίοι όπου βρουν ανοιχτή μια ποντικότρυπα μπαίνουν αμέσως, δίνουν, κατά πρώτο λόγο, οπλισμό και καθώς και κάποια οικονομική και τεχνολογική βοήθεια. Αυτοί αποβίβασαν στην Αιθιοπία κουβανικά στρατεύματα, αξιωματικούς και ινστρούκτορες, Σοβιετικούς και Κουβανούς, που οργανώνουν και ρίχνουν στον πόλεμο τους Αιθίοπες κατά των Σομαλέζων.

Παρ' όλη αυτή τη βαριά και περίπλοκη κατάσταση που εξελίσσεται σε βάρος των αραβικών λαών και που αποτελεί μεγάλο κίνδυνο για την παγκόσμια ειρήνη, η Κίνα του Χουά Κουό Φένγκ κάθεται και κάνει χάζι μ' δλη τη σημασία της λέξης. Κάνει χάζι με άγχος στην καρδιά, γιατί δεν ξέρει τι θέση να πάρει, επειδή είναι σαστισμένη και ταραγμένη από τη βαριά εσωτερική της κατάσταση και από τις σαθρές θεωρίες της.

Σ' αυτές τις μεγάλες διαπραγματεύσεις που αναλαμβάνει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στην Αίγυπτο με το Σαντάτ και στην Αφρική, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η Κίνα είναι υπέρ των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και υπέρ της διμερούς ειρήνης. Αλλωστε πολύ της αρέσει η διμερής πολιτική, αλλά σ' αυτή την περίπτωση ξεσκεπάζεται στα μάτια όλου του κόσμου, γιατί δεν το λέει ανοιχτά ούτε ότι είναι υπέρ αυτών των εξελίξεων που διευθύνονται από την «παγκέτα» του αμερικάνου «μαέστρου» και ούτε ότι είναι κατά. Στους Κινέζους πρεσβευτές γίνονται παντού ερωτήσεις γι' αυτά τα ζητήματα κι αυτοί χωρίς ίχνος ντροπής απαντούνε ότι «εμείς δεν μιλάμε, δεν παίρνουμε θέση, λόγω του ότι αυτά τα προβλήματα είναι περίπλοκα». Οι άλλοι που ακούν αυτές τις απαντήσεις τους, σκανδαλίζονται και λένε: «Πώς είναι δυνατό να τηρείται τέτοια στάση; Πώς κατάντησε ένα τέτοιο μεγάλο κράτος που ονομάζεται σοσιαλιστικό, να βουλώνεττο στόμα του και να λέει ότι δεν αναμειγνύεται σ' αυτά τα τόσο μεγάλα προβλήματα, λόγω του ότι είναι περίπλοκα;». Με άλλα λόγια, όλοι το καταλαβαίνουν ότι η Κίνα έχει μπει στο βόρβορο ενός συστήματος και κράτους καπιταλιστικού, μα ενός χαώδους και αποδιοργανωμένου καπιταλιστικού κράτους, που η κατάσταση δεν της επιτρέπει να παίρνει μια θέση, να έχει μια δική της άποψη και να εκφράζει αυτή την άποψη όπως κάνει οποιαδήποτε, έστω και μικρή, καπιταλιστική χώρα.

Να, μέχρι εδώ την οδήγησε η αντιμαρξιστική ρεβιζιονιστική γραμμή του Μάο Τσε Τουνγκ τη μεγάλη Κίνα, στην οποία εμείς είχαμε εμπιστοσύνη πως θα αγωνιζόταν με συνέπεια κατά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού.

Σάββατο, 4 Μάρτη, 1978

ΚΑΘΕ ΧΩΡΑ ΕΧΕΙ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΗΣ

Η διένεξη μεταξύ Αιγύπτου και Κύπρου, για την αποστολή στην Κύπρο ενός τμήματος κομμάντος των αιγυπτιακών αεροπορικών δυνάμεων, συνεχίζεται. Η Αίγυπτος διέκοψε τις σχέσεις με την Κύπρο. Ποιο απ' αυτά τα δυο κράτη έχει το φταίξιμο στην προκειμένη περίπτωση; Το φταίξιμο φυσικά το έχει η Αίγυπτος. Εγώ διαπιστώνω μια μετριότητα στις στάσεις της Κύπρου και του Κυπριανού και κατανόηση από μέρους τους. Αυτοί επιθυμούν να συναφθούν διπλωματικές σχέσεις ανάμεσα στο νησί της Κύπρου και την Αίγυπτο και να υπάρχει μια ειρηνική κατάσταση. Η γνώμη μου όμως είναι ότι, παρά τη μετριοπάθεια στις στάσεις των Κυπρίων, οι οποίοι έχουν κάνει πολλά διαβήματα στην αιγυπτιακή κυβέρνηση για συμφιλίωση, η τελευταία δεν έκαμε από μέρους της κανένα βήμα προς την κατεύθυνση αυτή.

Δεν υπάρχει γι' αυτό καμιά αμφιβολία ότι αυτή η κυβέρνηση υποκινείται από ιμπεριαλιστικές δυνάμεις για να κρατιέται αναμμένη η σύγκρουση, που δεν την προκάλεσε η Κύπρος. Οι Κυπριώτες έκαμαν το καθήκον τους, πολέμησαν για να υπερασπίσουν την κυριαρχία της χώρας. Για ποιο λόγο το απεσταλμένο από το Σαντάτ αεροπλάνο, γεμάτο με κομμάντος, να προσγειώνονταν χωρίς άδεια στην Κύπρο και να επιτίθενταν ενάντια σε κάποιο αεροπλάνο, που είχε μέσα δυο Παλαιστίνιους «τρομοκράτες» που σκότωσαν το συντάχτη της εφημερίδας «Αλ Αχράμ»; Ένα τέτοιο ζήτημα δεν μπορούσε να λυθεί και ήταν ανεπίτρεπτο να λυθεί μ' αυτόν τον τρόπο που θέλησε να το λύσει ο Σαντάτ. Μάλιστα, τώρα τελευταία, ο Σαντάτ δήλωσε ότι «θα υπερασπίσει ένοπλα τη ζωή οποιουδήποτε Αιγυπτίου, σ' όλα τα μέρη του κόσμου!».

Παρασκευή, 22 Σεπτέμβρη, 1978

ΤΡΕΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Στις 18 Σεπτέμβρη το πρακτορείο ειδήσεων Associated Press μετέδωσε από την Ουάσιγκτον το κείμενο των συμφωνιών που έγιναν στο Καμπ Νταίηβιντ στη συνάντηση μεταξύ Τζίμμυ Κάρτερ, Ανουάρ ελ Σαντάτ και Μεναχέμ Μπέγκιν, σχετικά με το πρόβλημα της Μέσης Ανατολής, πρόβλημα μεγάλης ζωτικής σημασίας για τους αραβικούς λαούς και που ταυτόχρονα ενδιαφέρει πολύ και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει μπάσα βαθιά τα νύχια του στη Μέση Ανατολή και κάνα μια πολιτική διάσπασης των αραβικών λαών, οι οποίοι, και σ' αυτές τις τόσο δύσκολες για όλη την αραβική κοινότητα στιγμές, δεν έχουν βρει και ακόμη δεν βρίσκουν αναμεταξύ τους την κοινή γλώσσα... Η παγκόσμια αντίδραση καταβάλλει κάθε προσπάθεια για να κράτησει διαιρεμένη αυτή την περιοχή και τα διάφορα αραβικά κράτη να βρίσκονται πάντα σε διαφωνίες μεταξύ τους. Η παγκόσμια αντίδραση αποσκοπεί δηλαδή να κρατεί αυτούς τους λαούς κάτω από το ζυγό, για το συμφέρον των δυναστειών που βασιλεύουν σ' αυτές τις χώρες, να τους κρατεί στη φτώχεια, στην σκλαβιά, και μεσαιωνική μάλιστα, και να τους υποχρέωνει να πουλούν τον μεγάλο πλούτο τους, τα πετρέλαια, για να αποκομίζει απ' αυτά παραμυθένια κέρδη.

Σ' αυτές τις καταστάσεις, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, που είναι, έτσι να πούμε, ο χωροφύλακας και ο κυριότερος πάτρωνας αυτής της περιοχής, ακολουθούν πάντα την πολιτική του «διαίρει και βασίλευε». Βάζουν ένα κράτος ενάντια στο άλλο, συνασπίζουν μερικά κράτη και τα αντιτάσσουν στ' άλλα, υποκινούν και κάνουν τοπικούς πολέμους μεταξύ Ισραήλ και Αιγύπτου, μεταξύ Ισραήλ και Συρίας, μεταξύ Συρίας και Λιβανέζων ανδρεικέλων, μεταξύ Ιρακινών και Σύρων, μεταξύ Σαουδικής Αραβίας και Βορείου Υεμένης και της Νοτίου Υεμένης, προκαλούν διαφωνίες στον Περσικό Κόλπο και άλλες παρόμοιες σατανικές συνωμοσίες.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει μεταχειριστεί ιδιαίτερα το Ισραήλ σαν πραγματικό χωροφύλακα στην υπηρεσία του. Αυτός ο χωροφύλακας έφτασε να προκάλεσει ως και αιματηρούς πολέμους

με την Αίγυπτο, τη Συρία, τον Λίβανο, την Ιορδανία κλπ. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός υποστηρίζει δυναμικά το Ισραήλ με όπλα απο τα πιο σύγχρονα, μάλιστα, όπως λέγεται, του έδωσε και την ατομική βόμβα. Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής έχουν βοηθήσει επίσης το Ισραήλ και από άποψη επιμελητείας, λόγω του μεγάλου υπερέχοντος βάρους που διαθέτουν οι αντιδραστικοί σιωνιστικοί οικονομικοί κύκλοι στην διεθνή καπιταλιστο-ιμπεριαλιστική οικονομία. Άρα, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έκαμε το Ισραήλ το πιο κατάλληλο όργανο του. Σε στιγμές που οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής βρίσκονται σε όξυνση με τις αραβικές χώρες για το πετρέλαιο, για το ζήτημα της προμήθειας και για τις τιμές του, τότε μέσω του οργάνου τους, του Ισραήλ, δημιουργούν, όπως και έχουν δημιουργήσει, αιματηρά επεισόδια που κατέληξαν και σε πόλεμο. Οι πόλεμοι αυτοί έδωσαν τη δυνατότητα να καταλάβει αιγυπτιακά, συριακά και ιορδανικά εδάφη, όπως: το Σινά, την Υπεριορδανία, το Γκολάν, τη λωρίδα της Γάζας και δεν το κουνά πια από κει χωρίς να το υποχρεώσουν.

Παρά τις αναρίθμητες αποφάσεις που έχουν ληφθεί στον Οργανισμό Ενωμένων Εθνών ενάντια στις ενέργειες του Ισραήλ, μ' όλο που τα κράτη του κόσμου ύψωσαν έντονα τη φωνή εναντίον του, το Ισραήλ συνέχισε την επιθετική του δράση. Όχι μόνο έχει καταλάβει αραβικά εδάφη, αλλά με τη μετανάστευση των Εβραίων από την Πολωνία, τη Ρουμανία, προπαντός από τη Σοβιετική Ένωση και από άλλες χώρες της Ευρώπης, δημιούργησε εκεί εβραϊκούς οικισμούς.

Πιο πολύ απ' όλους τους αραβικούς λαούς υποφέρει ο ηρωικός παλαιστινιακός λαός, που από ολόκληρες τώρα δεκαετίες κουβαλάει στη ράχη του τη μεγαλύτερη συμφορά που έχει γνωρίσει η ανθρωπότητα. Ζει σαν πρόσφυγας, στεγάζεται σε καλύβες και σε τέντες της ερήμου, γιατί έχασε την πατρίδα του που την κατέλαβαν οι Ισραηλινοί και δεν του την επιστρέφουν. Γι' αυτό ο παλαιστινιακός λαός ξεσηκώθηκε σε αμείλιχτο, μέχρι τώρα χωρίς συμβιβασμούς, αγώνα. Άσχετα που μέσα στο παλαιστινιακό απελευθερωτικό κίνημα υπάρχουν ομάδες με διαφορετικές αντιλήψεις, όλοι στη γενικότητα επιθυμούν την απελευθέρωση της χώρας τους από τους ισραηλινούς σιωνιστές.

Και πού δεν βρίσκεται ο παλαιστινιακός λαός που ζει διασκορπισμένος σ' όλες τις αραβικές χώρες: στο Λίβανο, όπου είναι εγκατεστημένος σε χωριά που είναι πολεμικά κέντρα· στην Αίγυπτο, όπου διέμενε σαν πρόσφυγας και σαν μαχητής· στην Συρία, όπου

πότε του επιτρέπουν να πολεμά και πότε όχι· έχει ζήσει και ζει στην Ιορδανία, όπου καταπιέζεται με βάρβαρο τρόπο· στο Ιράκ, στην Σαουδική Αραβία, στην Υεμένη, στα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου, ακόμη και στη Γαλλία κλπ. Είναι λαός γενναίος, πολεμιστής, που δεν σταμάτησε ούτε μιά μέρα την αντίσταση του...

Τώρα, σ' αυτές τις δύσκολες καταστάσεις και λίγο πολύ ειρηνικές που οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής δημιούργησαν μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ, ύστερα από πολλές συζητήσεις, μανούβρες, παρασκήνια και αναρίθμητες πανουργίες, οι τρεις αυτοί συνήλθαν στο Καμπ Νταίηβιντ για να διευθετήσουν τάχα το ζήτημα της Μέσης Ανατολής. Συζήτησαν κατ' ιδίαν επί δεκατρείς μέρες. Μάλιστα ο Τζίμμυ Κάρτερ έγινε δραστήριος συμμέτοχος σ' αυτές τις διαπραγματεύσεις, δηλαδή οι συζητήσεις δεν γίνονταν πια μεταξύ Σαντάτ και Μπέγκιν, αλλά μεταξύ Κάρτερ, Σαντάτ και Μπέγκιν. Ο Κάρτερ θεωρήθηκε έτσι ένας τρίτος πάρτνερ σ' αυτές τις διαπραγματεύσεις για τη σύναψη τάχα της ειρήνης στη Μέση Ανατολή. Φυσικά, απ' όλη αυτή τη «δουλειά» «το βουνό γέννησε ποντικό». Το ποντίκι αυτό αντιπροσωπεύει ό,τι «κέρδισε» ή δεν κέρδισε ο παλαιστινιακός λαός και οι αραβικοί λαοί γενικά. Στο Καμπ Νταίηβιντ, σύμφωνα με την ανακοίνωση, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός πέτυχε να «φέρει» κάποια συμφιλίωση μεταξύ Ισραήλ του Μπέγκιν και Αιγύπτου του Σαντάτ για κάποια προσωρινή ειρήνη, για κάποια πρόσκαιρη ρύθμιση της ζώνης της Υπεριορδανίας, της λωρίδας της Γάζας και της Νεγκέβ ερήμου.

Στην πραγματικότητα, τίποτα το συγκεκριμένο δεν επιτεύχθηκε. Μπορούμε να πούμε ότι καθορίστηκε μόνο ότι μέσα σε πέντε χρόνια πρέπει να γίνουν ενέργειες σε τρόπο που το Ισραήλ να αποσυρθεί εν μέρει από τη δυτική όχθη του Ιορδάνη ποταμού (Υπεριορδανία) και από τη Γάζα, με σκοπό δήθεν να εγκαθιδρυθεί εκεί το αυτόνομο κράτος των Παλαιστινίων αυτών των ζωνών. Η παλαιστινιακή αυτόνομη διοίκηση «θα εγγυηθεί», φυσικά, από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και πάντα και έμμεσα θα βρίσκεται κάτω από την κυριαρχία ή την εποπτεία του Ισραήλ, της Αιγύπτου και της Ιορδανίας.

Στην Αίγυπτο δόθηκαν και κάτι μικρές ικανοποιήσεις. Έτσι, λογουχάρη, συμφωνήθηκε για κάποια απόσυρση του Ισραήλ από ένα τμήμα της χερσονήσου του Σινά. Όλο αυτό είναι μιά σατανική μανούβρα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των πρακτόρων του. Αυτό, θα λέγαμε, είναι μια νίκη προσωρινή για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, γιατί, όπως είπα και πιο πάνω, έχει καθοριστεί ώ-

στε μέσα σε πέντε χρόνια να γίνει τάχα δουλειά για να επιτευχθεί ένα «αυτοδιοικούμενο» κράτος στη δυτική όχθη του Ιορδάνη ποταμού και στη λωρίδα της Γάζας. Αυτό το λεγόμενο αυτοδιοικούμενο κράτος θα έχει στην περίοδο αυτή κάποια δική του αστυνομική δύναμη, αλλά εκεί θα είναι πάντα παρόν οι στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις του Ισραήλ για να φυλάνε τα σύνορα, καθώς και ιορδανικές δυνάμεις. Ετσι, φυσικά, οι Παλαιστίνιοι θα έχουν μόνο τα κλειδιά του αχερώνα. Κι αν επιτευχθεί ένα τέτοιο στάτους κβο, όπως αποφασίστηκε στο Καμπ Νταίηβιντ, μπορεί τότε να υπογραφεί ένα σύμφωνο ειρήνης μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ. Η όλη επιδίωξη είν*ι όπως κατά την πενταετή περίοδο ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός εξασφαλίσει κάποια ησυχία για να στύφει για καλά την αραβική «αγελάδα», ώστε το πετρέλαιο να ρέει εύκολα στις αμερικάνικες δεξαμενές και πετρελαιαγωγούς και οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής ν' αναπτύξουν μια εκστρατεία μηχανορραφιών σ' όλα τα αραβικά κράτη για να αποδεχτούν τις αποφάσεις του Καμπ Νταίηβιντ και να καταλήξουν σ' ένα κοινό συμπέρασμα σχετικά με μια ειρήνη δήθεν γενική. Δικαιολογημένα όμως ο παλαιστινιακός λαός τίποτα δεν παραδέχεται απ' όλο αυτό το νταραβέρι του Σαντάτ, του Μπέγκιν και του Τζίμμυ Κάρτερ, γιατί στην πραγματικότητα, δεν κερδίζει τίποτε. Η πατρίδα του είναι κατειλημμένη, γι' αυτό δικαιολογημένα θα πολεμήσει μέχρι τέλους για την απελευθέρωση των εδαφών της πατρίδας του και για το σχηματισμό μιας πραγματικής κυβέρνησης του παλαιστινιακού λαού, χωρίς επεμβάσεις και χωρίς κηδεμονία των παντοτινών του εχθρών.

Είναι όμως να απορείς για το γεγονός που στην ανακοίνωση με τη μεγαλύτερη ξετσιπωσιά λέγεται ότι η συνομολογημένη συμφωνία γίνεται και με τη συμμετοχή της Ιορδανίας, ενώ αυτή δεν ήταν καθόλου στο Καμπ Νταίηβιντ. Η ιορδανική κυβέρνηση και ο βασιλιάς Χουσεΐν, μ' όλο πού είναι γνωστό τι αποτελούν, δήλωσαν ότι δεν αναλαμβάνουν καμιά δέσμευση για όσα έχουν αποφασιστεί στο Καμπ Νταίηβιντ.

Τη συμφωνία του Καμπ Νταίηβιντ δεν αποδέχτηκε η Συρία, η οποία χαρακτηρίζει το Σαντάτ προδότη του αραβικού έθνους, δεν την αποδέχτηκαν ούτε η Αλγερία, το Μαρόκο, η Λιβύη και όλες οι άλλες αραβικές χώρες. Ενάντια μάλιστα μίλησε και ο βασιλιάς της Σαουδικής Αραβίας. Όλο λοιπόν αυτό το νταραβέρι έγινε μόνο μεταξύ τριών προσώπων.

Φυσικά, για να πείσουν αυτούς που αντιτάχτηκαν, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής στη διάρκεια αυτής της πενταετίας θα

κάμουν κι άλλα αναρίθμητα νταραβέρια, μάλιστα άρχισαν ήδη. Πράγματι, μετά την έκδοση της ανακοίνωσης ο υπουργός Εξωτερικών των ΕΠΑ, Σάιρους Βενς, πήγε για τη Μέση Ανατολή να συνομιλήσει με το βασιλιά Σαούντ, με το βασιλιά Χουσεΐν, με τον 'Ασσαντ κ.ά., με σκοπό πώς και πώς να τους πείσει, να τους πιέσει ή να τους χορηγήσει «δόσεις» για να παραδεχτούν την πρόσκαιρη επίλυση που έδωσε σ' αυτό το ζήτημα ο Τζίμμυ Κάρτερ. Έτσι θα πάει αυτή η δουλειά.

Στην προκειμένη περίπτωση η Κίνα δημοσίευσε στον τύπο της μια είδηση για τη συμφωνία του Καμπ Νταίηβιντ. Τώρα για τώρα δεν παίρνει ανοιχτή θέση, μα εννοείται ότι είναι με το μέρος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του Σαντάτ. Αργότερα θα εκδηλώσει πιο ανοιχτά αυτή τη συμπαράσταση, διότι αυτή πασχίζει για το σημερινό στάτους κβο στη Μέση Ανατολή, να κυριαρχεί δηλαδή εκεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και όχι μόνον εκεί αλλά παντού στον κόσμο, μάλιστα και κοντά της στην Ιαπωνία, στην Κορέα, στην Ταϊβάν κι αλλού και η Κίνα να επωφεληθεί από τις ελεημοσύνες και τις πιστώσεις του για να γίνει υπερδύναμη. Και όλη αυτή η πολιτική γίνεται για λόγους δήθεν καταπολέμησης του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού.

Ασφαλώς, και ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός επωφελείται απ' αυτές τις καταστάσεις και βρίσκεται αυτομάτως στο πλευρό των άλλων, των δήθεν σκληρών καθεστώτων που τηρούν στάση ενάντια στη συμφωνία Σαντάτ-Μπέγκιν...

Κυριακή, 14 Γενάρη, 1979

ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΙΡΑΝΙΚΟ ΛΑΟ!

Ο λαός της Περσίας[1] είναι λαός με αρχαίες προοδευτικές παραδόσεις, με μεγάλο πολιτισμό, με πλατιά ιδεαλιστική φιλοσοφία. Από τους κόλπους του βγήκαν συγγραφείς, ποιητές, φιλόσοφοι και επιστήμονες που εξέπληξαν τον κόσμο. Ακόμα και σήμερα, τα έργα τους είναι αυθεντικά στον μεγάλο παγκόσμιο πολιτιστικό θησαυρό.

Η ιστορία του περσικού λαού και των βγαλμένων από τους κόλπους του διάσημων ανθρώπων είναι ένα μέρος από τα πιο ένδοξα της παγκόσμιας ιστορίας. Πολλοί απ' αυτούς τους μεγάλους ανθρώπους, φιλόσοφους, επιστήμονες όπως οι: Σααντί, Φιρντουσί, Ομάρ Καγιάμ και άλλοι και άλλοι, ήταν απλοί άνθρωποι του λαού και τα γραπτά τους έχουν την πηγή στο λαό, άσχετα που υποστηρίζονταν από τους σάχηδες των διαφόρων αυτοκρατοριών. Η παράδοση αυτών των γνώσεων, αυτής της επιστήμης, πέρασε από γενιά σε γενιά.

Στους σύγχρονους καιρούς το Ιράν έγινε η λεία του ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα του αγγλικού ιμπεριαλισμού, ο πρώτος που ανακάλυψε τα πετρέλαια σ' αυτή τη χώρα και που πήρε από τους σάχηδες και τους πρίγκιπες της Περσίας τις μεγάλες εκχωρήσεις της «Anglo-Persian Oil Company» και τις πήρε αυτές για πέντε δεκάρες. Αργότερα, σαν είδε που βγήκε μεγάλος θησαυρός, το Ναυαρχείο του εγγλέζικου στόλου πήρε υπό τη διεύθυνση του αυτό τον πλούτο, γιατί χωρίς αυτόν η Αγγλία δεν μπορούσε να έχει ένα στόλο που να δέσποζε στους ωκεανούς και δεν μπορούσε ν' αναπτύξει μια προηγμένη βιομηχανία στη μητρόπολη της.

Γι' αυτό η «Anglo-Persian Oil Company» επέκτεινε πολύ, προς όφελος της, τα εδάφη εκμετάλλευσης πετρελαίων γύρω από το Αμπαντάν στον Περσικό Κόλπο, και πιο πέρα ακόμη, και γέμισε τη χώρα με πηγάδια απ' όπου ρουφούσε το «μαύρο χρυσό» και ανήγειρε εκεί μεγάλα διυλιστήρια. Απ' εδώ, με ναυπηγημένα ειδικά γι' αυτό το σκοπό καράβια, με δεξαμενόπλοια, μετέφερε το πετρέλαιο σε μητροπόλεις κι αλλού, που το πουλούσε με κίτρινο χρυσό. Όλο

1. Το 1935 ο σάχης Ριζά Παχλεβί μετονόμασε την Περσία σε Ιράν.

αυτό εξυπηρετούσε τη στρατηγική του ιμπεριαλισμού στις βλέψεις του να κυριαρχεί στον κόσμο.

Αργότερα, στην εξαγωγή, την επεξεργασία και τη μεταφορά του πετρελαίου το καθετί τελειοποιήθηκε, με σκοπό τα κέρδη να ήταν πιο μεγάλα για τους αποικιοκράτες και η αθλιότητα του ιρανικού λαού να αυξάνονταν πιό πολύ.

Στο Ιράν έδιναν κι έπαιρναν τα ψίχουλα που έπεφταν από το μεγάλο σοφρά της αγγλικής αυτοκρατορίας και τα ψίχουλα αυτά τα μοιράζονταν μεταξύ τους οι σάχηδες, οι οποίοι κάτι έδιναν και στους άλλους πρίγκιπες στις διάφορες περιοχές της Περσίας, που ήταν γεμάτες πετρελαιοφόρα πεδία. Οι αντιπρόσωποι της δυναστείας των Χατζάρων και έπειτα απ' αυτούς η δυναστεία των Παχλεβί έγιναν οι πλουσιότεροι της Περσίας και όχι μόνο της Περσίας, αλλά και του κόσμου, γιατί η Περσία έφτασε να κατέχει τη δεύτερη θέση στον κόσμο για την εξαγωγή πετρελαίου.

Εκεί, καθώς ξέρουμε, συνέβηκαν ταραχές και εσωτερικές συγκρούσεις, που έχουν την πηγή τους και στην αντίσταση του λαού ενάντια στον σάχη και τις σάχισσες που έκαναν ζωή παραμυθένια, αλλά και ενάντια στον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό που εκμεταλλεύονταν ανελέητα το λαό που, στις πόλεις και ιδιαίτερα στα χωριά, δεν είχε ψωμί να φάει, δεν είχε παπούτσι να βάλει, δεν είχε ρούχο να φορέσει.

Ας μην αναφερθούμε σε πολλές απ' αυτές, αλλά μόνο στη σύγκρουση μεταξύ κόμματος «Τουντέχ» ενωμένο με τη δημοκρατική αστική τάξη μεγαλαιοκτημόνων του Μοσσαντέκ, από τη μιά μεριά, και της αγγλικής αυτοκρατορίας, από την άλλη, που εκπροσωπούνταν από τη μεγάλη αγγλική επιχείρηση εκμετάλλευσης πετρελαίων. Σαν αποτέλεσμα αυτής της σύγκρουσης κι αυτής της εξέγερσης, ο Μοσσαντέκ, στις αρχές του 1951, πήρε στα χέρια του την εξουσία[1]. Η σχηματισμένη απ' αυτόν κυβέρνηση κρατικοποίησε τα πετρέλαια, έτσι που η αγγλική αυτοκρατορία καθώς και οι άλλες αυτοκρατορίες που έπαιρναν πετρέλαια από την Περσία διακινδύνευαν να μείνουν στα κρύα του λουτρού, επειδή το μεγαλύτερο, το συντριπτικό μέρος των εσόδων από τα πετρέλαια θα περνούσαν στα χέρια του ιρανικού λαού, με άλλα λόγια η κατάσταση θα άλλαζε πάλι προς ζημιά του σάχη Παχλεβί. Η νίκη της εξέγερσης των δυνάμεων που εκπροσωπούσε ο Μοσσαντέκ και του κόμματος «Τουντέχ», κόμμα με έμπνευση, πώς να πεις, κομμουνιστική, υποχρέωσε τον

1. Στις 29 Απρίλη 1951.

σάχη να φύγει εσπευσμένα με αεροπλάνο για τη Ρώμη, αλλά επέμβηκε η CIA, η οποία σε συνεργασία με τους στρατηγούς του σάχη και με δημαγωγία εξαπάτησε τον συρφετό της Τεχεράνης και τους έβγαλε στο δρόμο δήθεν να προστατεύσουν το Μοσσαντέκ, μα που στην πραγματικότητα κύκλωσε το παλάτι όπου βρίσκονταν τα μέλη της κυβέρνησης, που μαζί και με το Μοσσαντέκ τους συνέλαβε, διέλυσε ανελέητα το κόμμα «Τουντέχ», σκότωσε και φυλάκισε τα μέλη του και έπνιξε στο αίμα αυτή τη δημοκρατική εξέγερση του λαού. Κέντρο της εξέγερσης, η οποία δεν είχε μεγάλη ανάπτυξη σ' όλο το Ιράν, ήταν η Τεχεράνη.

Με την επέμβαση των Αμερικάνων, η μερίδα του λέοντος στα πετρέλαια δόθηκε φυσικά στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, που διαδραμάτισαν τον αποφασιστικό ρόλο στην καταστολή της λαϊκής εξέγερσης. Η άλλη μικρότερη μερίδα απόμεινε για την Αγγλία και, κατά τρίτο λόγο, ό,τι απόμενε, κι αυτό που απόμενε ήταν πάλι μεγάλο μοιράδι γιατί μεγάλος ήταν ο πλούτος πετρελαίων, δόθηκε στο σάχη Μωχαμέντ Ριζά Παχλεβί. Έτσι, αυτός έγινε ένας ισχυρός μονάρχης, ένας εξαιρετικά μεγαλομανής, ένας αυτοκράτορας που ανάγει την καταγωγή του στους αρχαιότατους χρόνους από την εποχή ακόμη των Ασσυρίων. Ακόμη και την 2.500ή επέτειο της ίδρυσης του πρώτου περσικού κράτους τη γιόρτασε στην έρημο, όπου έστησε μεταξωτές τέντες και προσκάλεσε όλους τους προέδρους των κυβερνήσεων του κόσμου, από τον Τίτο κι ως τους Κινέζους, οι οποίοι πήγαν και έκαμαν γλέντι, υψώνοντας στα ουράνια τη φήμη του σάχη του Ιράν, αυτού του βάρβαρου ανθρώπου, του μεσαιωνικού φεουδάρχη, που έπινε το αίμα του ιρανικού λαού, λαού που υπόφερε στη μεγαλύτερη αθλιότητα, στη φτώχεια, στην αμάθεια.

Ο σάχης έγινε βαλές των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Αυτές ήταν ο πάτρωνας του, που δυνάστευε, που ρουφούσε το μεγαλύτερο μέρος των πετρελαίων και έκανε το νόμο στο Ιράν. Τα έσοδα που αποκόμιζε, ο σάχης τα επένδυε έξω από τη χώρα στο όνομα του και της οικογένειας του. Έκανε επενδύσεις στις μεγάλες εταιρείες χάλυβα στη Γερμανία, στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής κι αλλού, αγόραζε ολόκληρους δρόμους γεμάτους με παλάτια και ξενοδοχεία στις κυριότερες χώρες του κόσμου, εναποταμίευε το χρυσό και τους πολύτιμους λίθους στις τράπεζες των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Ευρώπης, για να έχει αυτά ως ιδιωτική περιουσία νια δύσκολους καιρούς. Μέσα στη χώρα του ίδρυσε την SAVAK, όπλο στυγερό, που έσφαζε και σκότωνε

οποιονδήποτε που αντιτίθενταν ή που έλεγε έστω και ένα λόγο εναντίον αυτού του αιμοβόρου.

Αυτή τη φορά όχι μόνο τα πετρέλαια, αλλά και όλη η χώρα σαν έδαφος, πολιτικά και στρατιωτικά είχε ξεπουληθεί στους Αμερικάνους. Ο σάχης για να υπερασπίσει τον εαυτό του από το λαό, είχε αγοράσει από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής μεγάλη ποσότητα όπλων από τα πιο σύγχρονα που είχαν ποτέ πουλήσει αυτές στο εξωτερικό, είχε συγκροτήσει ένα στρατό με εκατοντάδες χιλιάδες άτομα, με όλα τα είδη όπλων, με αεροπλάνα, με τανκς, με πολυβόλα, με πυραύλους από τους πιο σύγχρονους, είχε φτιάξει πολλά αεροδρόμια. Όλα αυτά γίνονταν για να φυλάξουν τα πλούτη των Αμερικάνων που διέμεναν στο Ιράν και τα πλούτη του σάχη, καθώς και για να κρατούν το λαό σε αθλιότητα.

Φυσικά, μια τέτοια κατάσταση δεν μπορούσε να διαρκέσει ολοζωής, παρ όλο που βοήθεια υλική, στρατιωτική και πολιτική για το σάχη ερχόταν απ' όλες τις μεριές του κόσμου. Εκτός των άλλων και η νέα κινέζικη αυτοκρατορία έρανε με άνθη το σάχη. Ο ίδιος ο Χουά Κουό Φένγκ πήγε στο Ιράν[1] και με τη μεγαλύτερη εγκαρδιότητα συνομίλησε για μια «μεγάλη και γερή» φιλία με το σάχη της Περσίας και ευχήθηκε μακροζωία σ' αυτό τον ισχυρό προμηθευτή των μεγάλων φίλων της Κίνας, των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και του διεθνούς καπιταλισμού.

Ο Χουά Κουό Φένγκ έφυγε σαν ο καλύτερος φίλος του σάχη του Ιράν, αλλά πρέπει να λεχθεί ότι αυτοί οι δεσμοί της Κίνας με την αυτοκρατορία των Πεχλεβί είχαν αποκατασταθεί και πριν ακόμα έρθουν στην εξουσία ο Χουά Κουό Φένγκ και ο Τένγκ Χσιάο Πινγκ. Ο Μάο Τσε Τούνγκ και ο Τσου Εν Λάι είχαν γίνει στενοί φίλοι του σάχη του Ιράν, όπου σημαίνοντες Κινέζοι ηγέτες, όπως ο Λι Χσιεν Νιεν και άλλοι πηγαινοέρχονταν όσες φορές ήθελαν. Και στο Πεκίνο γινόταν με μεγαλοπρέπεια δεχτή η αδερφή του σάχη, μια από τις μυριόπλουτες του Ιράν, συμβουλάτορας του αδερφού της στα σχέδια για την υποδούλωση και την καταπίεση των λαών και μια μηχανορράφος με όνομα. Αυτή ήταν η πριγκίπισσα Ασράφ που την υποδέχονταν με μεγάλες τιμές ο Μάο Τσε Τουνγκ και ο Τσου Εν Λάι.

Παρ' όλο που οι δυνάμεις της αντίδρασης, του ιμπεριαλισμού, του ρεβιζιονισμού, του διεθνούς καπιταλισμού ενεργούσαν από κοινού, δεν μπόρεσαν να καταβάλουν τον ηρωικό λαό του Ιράν. Το αίσθημα της λευτεριάς και της ανεξαρτησίας κόχλαζε μέσα του

1. Στις 29 Αυγούστου 1978.

ωσάν μεγάλο ηφαίστειο, η μάχη αυξανόταν, το μίσος και η οργή φούντωναν όλο και πιό πολύ, ώσπου ξέσπασε τέλος ο λαός. Πάνε τρεις μήνες τώρα που όλος ο λαός του Ιράν, το ιρανικό προλεταριάτο, όλοι οι εργάτες των πετρελαίων, ξεσηκώθηκαν σε ανοιχτές εξεγέρσεις. Χιλιάδες, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι κατέκλυζαν μέρα νύχτα τους δρόμους όλων των πόλεων του Ιράν φωνάζοντας: Θάνατος στο Σάχη! Κάτω ο Σάχης! 'Εξω ο Σάχης! Έξω ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός! Οι ριπές πολυβόλων, με διαταγή του Σάχη, αχούσαν στους δρόμους όπου σκοτώνονταν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι του λαού και μολαταύτα ξανά εκατοντάδες χιλιάδες άλλοι κατέβαιναν την επομένη με τα κορμιά των σκοτωμένων ζαλωμένοι, με τη γροθιά ψηλά, κατακραυγάζοντας ακατάπαυστα μέρα νύχτα. Ούτε ο στρατός, ούτε τα τανκς, καμία δύναμη δε φόβισε αυτό τον ηρωικό λαό.

Είχε δημιουργηθεί μια τέτοια κατάσταση ξεσηκωμού στον ιρανικό λαό που δεν μπρούσε να υπάρξει ούτε αμερικάνικο τανκ, ούτε κινέζικο τανκ, ούτε σοβιετικό τανκ, ούτε εγγλέζικο τανκ για να σταματήσουν το ξέσπασμα του και την επίθεση του ενάντια στη βάρβαρη μεσαιωνική, της εκμετάλλευσης και υποδούλωσης αυτοκρατορία του σάχη Μωχαμέντ Ριζά Παχλεβί, αυτού του υπηρέτη του διεθνούς ιμπεριαλισμού και καπιταλισμού.

Αυτό δείχνει ότι οι αντικειμενικές συνθήκες στο Ιράν είχαν ωριμάσει. Μια τέτοια εξέγερση του λαού με τόσο μεγάλο σθένος καθοδηγούνταν ασφαλώς από κάποια υποκειμενική στιγμή. Ποια ήταν αυτή η υποκειμενική στιγμή; θέλουν να πούνε πως ήταν το αίσθημα του ισλαμισμού, ότι ήταν ο αγιατολάχ Χομεϊνί, που διαμένει στο Παρίσι και από εκεί δίνει οδηγίες στους εξεγερμένους. Γεγονός είναι, και πρέπει να γίνει αποδεχτό, ότι αυτό το πρόσωπο και η σχιιτική αίρεση του διαδραματίζουν τώρα, ως υποκειμενικός παράγοντας, κάποιο ρόλο στην εξέγερση του ιρανικού λαού, αλλά κατ' ουδένα τρόπο δεν είναι αυτός και η αίρεση του η αποφασιστική δύναμη. Στην ηγεσία αυτής της αντιιμπεριαλιστικής με αστικοδημοκρατικά, μπορούμε να πούμε χαρακτηριστικά επανάστασης στο Ιράν, με το σύνθημα «Θάνατος στο σάχη!», είναι και η προοδευτική, ακόμη και άθρησκη, αστική τάξη, καθώς και Ιρανοί πραγματικοί κομμουνιστές και πατριώτες. Για ολόκληρους μήνες, μέρα νύχτα, άφοβα και με υποδειγματικό θάρρος, ωσάν «rouleau compresseur»* οι εξεγερμένοι σπάσανε τα εχθρικά εμπόδια δίχως να φοβούνται τα βόλια του στρατού του σάχη, αψηφώντας το θάνατο. Ο θρόνος του

*** Οδοστρωτήρας**

Παχλεβί σείστηκε και από μέρα σε μέρα αναμένεται να γκρεμιστεί. Ο σάχης του Ιράν, αν όχι σήμερα, αύριο σίγουρα θα ξεκουμπιστεί από κει. Ο ίδιος δήλωσε ότι θα φύγει για κάμποσον καιρό για διακοπές, αλλά στην πραγματικότητα θα φύγει για να μη ξαναγύρισει πια. Ο σάχης φεύγει με τρόπο, εδώ όμως δεν πρόκειται για τρόπους. Είναι η δύναμη, η αντίσταση, η εξέγερση του λαού που τον αναγκάζουν ή να σκοτωθεί, ή να πιαστεί ζωντανός από το λαό, ή να πάρει το αεροπλάνο και να πάει στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Αλλωστε εκεί έστειλε και όλους τους ανθρώπους της οικογένειας του, ενώ ο ίδιος θα παραμείνει λίγο αργότερα, ώσπου σοφιστεί κάποιο modus vivendi, μια κυβέρνηση δήθεν ευπρόσδεκτη και μια αντιβασιλεία, να θεωρηθεί δηλαδή πως ο σάχης δεν έδωσε παραίτηση και που αργότερα ο γιος του να έχει αξιώσεις για το θρόνο και για το σκοπό αυτό έβαλε και κάποιο πρόσωπο, το οποίο το αποκήρυξε το κόμμα του, το κόμμα του αγιατολάχ Χομεϊνί.

Το σπουδαιότερο είναι ότι νίκησε η μεγάλη εξέγερση του ηρωικού ιρανικού λαού ενάντια στο διεθνή ιμπεριαλισμό, ενάντια στο σάχη, ενάτια στα απειράριθμα σύγχρονα όπλα, ενάντια σ' αυτή τη λάμια που φαινόταν ακατάβλητη. Ο λαός, αν και άοπλος, με τη μεγάλη δύναμη της θέλησης του, που την εκδήλωνε κάθε μέρα στην αναμέτρηση με τις ένοπλες δυνάμεις του σάχη, έδειξε ότι είναι ακατανίκητος, πράγμα που συντάραξε τις Ενωμένες Πολιτείες και εξανάγκασε ν' απομακρυνθούν από το Ιράν δεκάδες χιλιάδες ξένους ειδικούς. Αεροπλανοφόρα των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής πλησίασαν στα νερά του Ιράν, αλλά δίχως καμιά ελπίδα. Έτσι αυτή τη φορά η CIA έχασε το παιγνίδι στο Ιράν, δεν μπόρεσε να κερδίσει καθώς έκαμε στην εξέγερση του Μοσσαντέκ, γιατί αυτή τη φορά η εξέγερση πήρε μεγάλες διαστάσεις. Το πετρέλαιο του Ιράν δεν χύνεται πια στους σωλήνες των εγγλέζικων δεξαμενών, των αμερικάνικων, των κινέζικων κλπ, κλπ.

Αυτό δείχνει τι μεγάλη δύναμη είναι ο λαός. Ο ιρανικός λαός ανέτρεψε την αυτοκρατορία και έκαμε ν' αποτύχει η μεγάλη στρατιωτική και πολιτική ισχύ του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, του διεθνούς ιμπεριαλισμού. Αυτό είναι γεγονός μεγάλης σημασίας που χρησιμεύει σαν μεγάλο παράδειγμα για τους άλλους λαούς του κόσμου, οι οποίοι πρέπει να βγάλουν συμπέρασμα από την εξέγερση αυτού του ηρωικού λαού...

Άρα, καθώς τόνισα, όλα αυτά που συνέβηκαν στο Ιράν, είναι παράδειγμα της δύναμης του λαού και δείχνουν ότι οι αντικειμενικοί και υποκειμενικοί παράγοντες της επανάστασης δημιουργήθη-

καν. Μόνο που πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι σ' αυτά τα γεγονότα ο υποκειμενικός παράγοντας δεν είναι απλώς και μόνο το Κομμουνιστικό μαρξιστικο-λενινιστικό Κόμμα του Ιράν, διότι εκεί υπάρχουν άλλες προοδευτικές δημοκρατικές, αστικές, αντιφεουδαρχικές, αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις που ενεργούν. Από δω το Κομμουνιστικό μαρξιστικο-λενινιστικό Κόμμα του Ιράν πρέπει να βγάλει διδάγματα και να μπει μέσα στο λαό, να είναι μπροστάρης της κατάστασης, να δημιουργήσει δεσμούς με το λαό, με το προλεταριάτο, να του δείξει τι μεγάλη νίκη έδρεψε αυτό και να ξέρει να κάνει συμμαχίες με κείνα τα στοιχεία, με κείνα τα δημοκρατικά στρώματα που έλαβαν ενεργό μέρος στην εξέγερση και από κοινού μ' αυτά να πάει από το ένα στάδιο στο άλλο.

Οι λαοί, τα μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα και τα προοδευτικά στοιχεία πρέπει να βγάλουν σωστά συμπεράσματα από την εξέγερση του Ιράν. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και κυρίως ο σοβιετικός ιμπεριαλισμός, που βρίσκοσνται σε ανταγωνισμό για ζώνες επιρροής, συνήθως αλληλοκατηγορούνται για οργάνωση εξεγέρσεων σε κείνες τις χώρες, οι λαοί των οποίων αγωνίζονται για την εθνική και κοινωνική απελευθέρωση τους. Αυτό το κάνουν με σκοπό να δυσφημίσουν αυτές τις εξεγέρσεις και επαναστάσεις, να μειώσουν την πραγματική τους αξία και να τις σαμποτάρουν πιο εύκολα. Αυτή την ταχτική εφαρμόζουν και στη μεγάλη εξέγερση του ιρανικού λαού ενάντια στο σάχη και τον ιμπεριαλισμό. Αυτό όμως δεν ανταποκρίνεται στην αλήθεια. Έχουν βέβαια δάχτυλο σ' αυτή την εξέγερση, αλλά προς μια άλλη κατεύθυνση, και συγκεκριμένα: Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός πασχίζει να διαφυλάξει τα προνόμια του που είχε στο Ιράν και έκανε και κάνει το παν να διαφυλάξει αυτά τα προνόμια. Ο σοβιετικός ιμπεριαλισμός προσπαθεί να επωφεληθεί της ευκαιρίας για να εξασφαλίσει για τον εαυτό του προνόμια. Γι' αυτό το σκοπό ο Κάρτερ μίλησε δυο-τρεις φορές για συμπαράσταση του σάχη του Ιράν, το ίδιο πίσω δεν έμεινε ούτε η Σοβιετική Ένωση, με τη δήλωση πως δεν θα επιτρέψει την επέμβαση των άλλων κρατών στο Ιράν.

* *

Γεγονός είναι ότι στο Ιράν ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έπαθε πολιτική, στρατιωτική και οικονομική ήττα, χτυπήθηκε η συμμαχία του με τον σάχη. Τράβηξε όμως χέρι από το Ιράν ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός; Λάθος είναι να σκέφτεται και να λέει κανείς ότι

τράβηξε τελείως χέρι. Όχι, νέες τακτικές θα χρησιμοποιήσει, τακτικές σε μορφές και τρόπους δήθεν δημοκρατικούς, θα προσπαθήσει να έλθει φυσικά σε λιγότερο ευνοϊνές απ' ό,τι στον καιρό του σάχη συνεννοήσεις και συναλίκια μ' αυτή την αστικοδημοκρατική εξουσία που θα εγκαθιδρυθεί στο Ιράν μετά την απομάκρυνση του σάχη.

Και ο σοβιετικός ιμπεριαλισμός έχει στο Ιράν τους ανθρώπους του, με τους οποίους ενεργεί για τα δικά του συμφέροντα, αντίθετα προς αυτά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Ο σοβιετικός ιμπεριαλισμός δεν τον πολέμησε και τόσο το σάχη, απεναντίας τον χάιδευε. Στος Ιράν η Σοβιετική Ένωση έχει επιρροή στους Κούρδους, Αζερμπαϊτζάνους, αλλά και στο κόμμα «Τουντέχ», που το χρησιμοποιεί και θα το χρησιμοποιεί για τους σκοπούς της. Την επιρροή της θα την ασκεί και μετά τη δημιουργία μιας άλλης δημοκρατικής, αστικής κυβέρνησης, που ο αγιατολάχ Χομεϊνί σε συνέντευξη του στο Παρίσι διακήρυξε ότι θα σχηματιστεί.

Έγινε δήλωση ότι, μετά την ανατροπή ή την καθαίρεση του σάχη και με την ανακήρυξη της δημοκρατίας, σύμφωνα με τα όσα είπε ο αγιατολάχ Χομεϊνί, θα γίνουν μερικές μεταρρυθμίσεις για το λαό: θα διαλυθεί η SAVAK, η τρομερή αυτή αστυνομία του σάχη που καταπίεζε το λαό, ή θα διαλυθεί ο μεγάλος ιρανικός στρατός, θα παραπεμφθούν σε δίκη μερικοί άνθρωποι, πράγμα για το οποίο δεν υπάρχει αμφιβολία, και θα δημευθεί η περιουσία ορισμένων ανθρώπων που έχουν κάνει πιο πολλές καταχρήσεις και που η υπόθεση τους απέβηκε σκανδαλώδικη.

Διαπιστώνουμε σήμερα ότι ο σάχης, πριν φύγει, συγκρότησε, όπως λένε τα πρακτορεία ειδήσεων, το συμβούλιο αντιβασιλείας, το οποίο αποτελούν ο πρωθυπουργός, ο αρχηγός του γενικού επιτελείου και άλλοι. Αυτός ο πρωθυπουργός, Σαπούρ Μπαφτιάρ, είναι άνθρωπος του σάχη, δηλαδή των Αμερικάνων. Θα μπορέσει αυτός να πάρει τη δύναμη, ή να κάμει πραξικόπημα; Αυτό θα το ιδούμε, αλλά προς το παρόν τον αρνούνται και δεν τον δέχονται ούτε οι μάζες του λαού, ούτε και ο αγιατολάχ Χομεϊνί στο Παρίσι, ο οποίος εδήλωσε ότι θα σχηματίσει μια δική του κυβέρνηση, που θα είναι αμερόληπτη, ούτε με τη Σοβιετική Ένωση, ούτε με τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Απ' ό,τι φαίνεται οι δυο ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις κάνουν παζαρέματα σε βάρος του ιρανικού λαού, σε βάρος του αίματος που χύθηκε, μ' όλο που, καθώς φαίνεται, τον αγιατολάχ Χομεϊνί ακόμα δεν τον πλευρίσανε ούτε οι Αμερικάνοι, ούτε οι Σοβιετικοί. Αν οι Αμερικάνοι κατορθώσουν να πλευρίσουν τον Χομεϊνί και τους

οπαδούς του, τότε στο Ιράν θα γίνει οπωσδήποτε αιματοκύλισμα και η εξέγερση του λαού θα κατασταλεί. Τι θα κάνουν οι Σοβιετικοί, αυτό θα το ιδούμε. Ισως αυτοί θα προσπαθήσουν να βρουν τρόπο να πλησιάσουν τον αγιατολάχ Χομεϊνί, κάνοντας να σχηματίσει αυτός μια κυβέρνηση που να βλέπει και τα συμφέροντα της Σοβιετικής Ενωσης, έτσι όπως και τα συμφέροντα των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Αυτός θα είναι ένας μέσος δρόμος. Θα το πετύχουν ή όχι, αυτό θα το ιδούμε. Όπως και να 'ναι, το παιγνίδι σε βάρος του λαού θα συνεχιστεί, γιατί το δημοκρατικό καθεστώς που θα εγκαθιδρυθεί μετά το φυγιό του σάχη θα είναι καθεστώς όπως και τα άλλα καθεστώτα της πετρελαιοφόρας περιοχής, της περιοχής της Μέσης Ανατολής.

Θα παιχτούν πολλές ραδιουργίες ώστε η επανάσταση αυτή να μην κάμει βαθιές μεταρρυθμίσεις. Σ' αυτή τη χώρα μεγάλης στρατηγικής σημασίας θα χρειαστεί ακόμα πολύς καιρός ώστε ο λαός να συνειδητοποιήσει πιο πολύ τη μεγάλη δύναμη του και η συνείδηση αυτή πρέπει να διαμορφωθεί από ένα πραγματικά μαρξιστικο-λενινιστικό κόμμα. Τώρα για τώρα αυτό το κόμμα σχεδόν δεν υπάρχει, ή είναι κάποια πολύ μικρή δύναμη, η επιρροή της οποίας δεν είναι ακόμα αισθητή, ή είναι πολύ λίγο αισθητή. Η σοβιετική επιρροή μπορεί και να γίνει αισθητή μέσω της κυβέρνησης που θα εγκαθιδρυθεί σ' αυτή τη χώρα, αλλά θα γίνει ασφαλώς αισθητή για τα συμφέροντα της ιμπεριαλιστικής Σοβιετικής Ένωσης και σε μορφές δήθεν μιας δημοκρατίας για το λαό. Η Σοβιετική Ένωση θα προσπαθήσει να βάλει το πόδι της στον Περσικό Κόλπο, καθώς προσπαθεί να κάμει και στο Ιράκ.

Γι' αυτό σ' αυτή την τόσο σημαντική για όλο τον κόσμο περιοχή, τόσο από οικονομική όσο και από στρατηγική άποψη, θα παιχτούν πολλές τακτικές και στρατηγικές, που πρέπει να τις παρακολουθούμε, γιατί έχουν μεγάλη σημασία, έχουν σημασία για το μέλλον του κόσμου, με την έννοια ότι αυτή η περιοχή μπορεί να είναι ο σπινθήρας ενός παγκοσμίου πολέμου, μπορεί ωστόσο να είναι ταυτόχρονα και ο σπινθήρας αλυσοειδών επαναστάσεων, επαναστάσεων αστικοδημοκρατικών που μπορεί να περάσουν σε πραγματικές επαναστάσεις...

Η Μέση Ανατολή βρίσκεται σε φωτιά και φλόγα. Το Ιράν είναι τώρα στην πρωτοπορία, ενώ οι άλλες χώρες αυτής της ζώνης βρίσκονται σε ανακατοσούρα, σε αναρίθμητες σκευωρίες. Ο λαός αυτών των χωρών είναι μουδιασμένος, βρίσκεται κάτω από το ζυγό των ντόπιων καπιταλιστών που συνδέονται με διάφορους ξένους

καπιταλιστές. Ένα πράγμα τις συνδέει μεταξύ τους αυτές τις χώρες: ο αγώνας δήθεν κατά του Ισραήλ, ενώ κατά τ' άλλα είναι φανερές οι συνδέσεις τους με τον έναν ή τον άλλον ιμπεριαλιστή, οι οποίοι δρουν πολύ πιο βολικά απ' ό,τι ενεργούν τώρα στο Ιράν.

Εδώ ο λαός βρίσκεται σήμερα σε κίνηση και έγινε μια μεγάλη δύναμη. Μα πώς και πού, σε ποιες κατευθύνσεις θα καναλιστεί, τι θα βγει συγκεκριμένα απ' αυτό το μεγάλο λαϊκό κίνημα, αυτό θα το ιδούμε. Θετικό είναι το γεγονός ότι για δεύτερη φορά στο Ιράν ο λαός ξεσηκώνεται κατά της μοναρχίας, κατά του φεουδαρχισμού σε αντιιμπεριαλιστικό αγώνα και για μια προοδευτική αστικολαϊκή δημοκρατία.

Τρίτη, 16 Γενάρη, 1979

Ο ΣΑΧΗΣ ΞΕΚΟΥΜΠΙΣΤΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΝ. ΜΕΓΑΛΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΝΙΚΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΡΧΙΑΣ

Τα πρακτορεία ειδήσεων ανήγγειλαν ότι ο σάχης Μωχαμέντ Ριζά Παχλεβί ξεκουμπίστηκε από το Ιράν. Ο θρόνος του φεουδάρχη μονάρχη, πράκτορα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ανατράπηκε από τη μεγάλη λαϊκή εξέγερση του ιρανικού λαού και του προλεταριάτου του των πετρελαίων. Αυτή ήτανε μια μεγάλη ιστορική νίκη.

Μ' αυτή την ευκαιρία έδωσα στο σύντροφο Ραμίζ Αλία τις θέσεις για να γραφεί ένα άρθρο[1] στην εφημερίδα «Ζέρι ι Ποπουλλίτ», όπου τα πράγματα να λέγονται σταράτα, να δείχνεται η δύναμη του λαού, η δύναμη του προλεταριάτου στον αγώνα κατά της μοναρχίας, κατά του φεουδαρχισμού και του ιμπεριαλισμού και για τη νίκη της δημοκρατίας, νίκη που πρέπει να πάει μέχρι τέλους. Να τονιστεί ότι ο λαός πρέπει να συνεχίσει επίμονα τον αγώνα, ώστε με βαθιές μεταρρυθμίσεις να πετύχει ακόμα μεγαλύτερες νίκες. Για να επιτευχθούν αυτά, θα χρειαστεί φυσικά καιρός, πάντως όμως ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί.

Ανεξάρτητα από το ποιος καθοδήγησε αυτή τη λαϊκή εξέγερση, πρέπει να ειπωθεί ότι αυτοί που στάθηκαν ηγέτες της είναι προοδευτικά στοιχεία της αστικής τάξης που ρίχτηκαν στον αγώνα κατά της φεουδαρχικής μοναρχίας μέσα στη χώρα και κατά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, κατά του καπιταλισμού, εκμεταλλευτή του ιρανικού λαού και ότι η εξέγερση αυτή έχει στο θεμέλιο της το λαό και το προλεταριάτο. Ο υποκειμενικός παράγοντας σ' αυτά τα γεγονότα δεν είναι το μαρξιστικό-λενινιστικό κόμμα, το οποίο έχει βέβαια κι αυτό τη συμβολή του όσο και αν είναι ακόμα αδύναμη.

Ο λαός και το προλεταριάτο πρέπει να συνεχίσουν τον αγώνα για πλατιές και βαθιές δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις και για μια μεγάλη επαγρύπνηση ενάντια στους διάφορους ιμπεριαλιστές, οι οποίοι δεν θα τραβήξουν χέρι από τα σατανικά τους σχέδια απέναντι στο Ιράν και με καθελογής ίντριγκες και με διάφορους ανθρώ-

1. «Μεγάλη ιστορική νίκη του ιρανικού λαού», «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 19 Γενάρη 1979.

πους τους θα επιχειρήσουν να μανουβράρουν με νέες μορφές για να κρατούν πάντα κάτω από το ζυγό τους αυτή τη χώρα και να εκμεταλλεύονται αυτή και τον πλούτο της.

Το προλεταριάτο και ο ιρανικός λαός πρέπει να είναι άγρυπνοι τόσο απέναντι στον αμερικάνικο, αγγλικό, γαλλικό ιμπεριαλισμό, όσο και απέναντι στον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό, διότι εκεί το κόμμα «Τουντέχ» ασφαλώς θα ζωντανέψει και θα υποστηρίξει τη Σοβιετική Ένωση στη διείσδυση της επιρροής της στο Ιράν. Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, το ίδιο, θα γυρίσουν το φύλλο και θα προσπαθήσουν στο Ιράν νά βρούνε, αν όχι τον Μπαφτιάρ, κάποιον άλλο σαν κι αυτόν για να έλθει στην εξουσία με μια «δημοκρατική» κυβέρνηση.

Τετάρτη, 24 Γενάρη, 1979

Η ΚΙΝΑ ΣΙΩΠΑ ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Στο Ιράν συνεχίζεται η εξέγερση. Οι πλατιές λαϊκές μάζες διευρύνουν παραπέρα τις διαδηλώσεις στους δρόμους της Τεχεράνης και των άλλων πόλεων. Συνεχίζεται επίσης η απεργία στις πετρελαιοφόρες ζώνες.

Ο σάχης έφυγε από τη χώρα, ή καλύτερα να λέμε, τον σάρωσαν. Πήγε στην Αίγυπτο, στο Ασσουάν, όπου είχε επαφές και μακρές συνομιλίες, μάλιστα πενθήμερη συνομιλία με το Σαντάτ. Τον ερχομό του σάχη ο Σαντάτ δεν το θεωρεί σαν επέμβαση στις εσωτερικές υποθέσεις του Ιράν, επειδή τάχα δεν τον υποδέχτηκε για να δείξει ότι τον υποστηρίζει, αλλά σαν προσωπικό του φίλο που είχε πάρει το μέρος του στον πόλεμο που η Αίγυπτος έκανε κατά του Ισραήλ. Όλα αυτά είναι παραμύθια.

Όλως παράδοξα «συνέπεσε» ώστε τον ίδιο καιρό που ο σάχης βρισκόταν στην Αίγυπτο, έφτασε εκεί ο πρώην πρόεδρος των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, Φορντ, που κι αυτός δεν ήρθε, λέει, για το σάχη. Ωστόσο «μια και βρέθηκε» εκεί ξεκίνησε για το Ασσουάν, κι εκεί, στο μεγάλο προεδρικό ξενοδοχείο όπου βρίσκονταν ο Σαντάτ και ο σάχης, οι τρεις κεφάλι με κεφάλι συζήτησαν επί δύο-τρεις μέρες. Ο Φορντ έφυγε. Λεγόταν πως ο σάχης, μετά την πενθήμερη διαμονή του στην Αίγυπτο, θα μετέβαινε στο σεριφικό βασίλειο του Μαρόκου, ως φιλοξενούμενος του Χασάν Β' και από κει θα πήγαινε στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, όπου θα περνούσε δήθεν τις προσωρινές διακοπές.

Του σάχη τα περιδιαβάσματα στην Αίγυπτο, στις αφρικανικές περιοχές, και ίσως η μετάβαση του αργότερα και στο βασιλιά της Ιορδανίας, εμπεριέχει κάποιον κίνδυνο, αλλά όχι και τόσο μεγάλο, για επέμβαση ή πρόκληση ταραχών στο Ιράν.

Στο Ιράν η κατάσταση έχει ως εξής: η κυβέρνηση του Μπαφτιάρ εξακολουθεί να στέκει στα πόδια και να αυτοκαλείται συνταγματική κυβέρνηση. Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής τον υπεράσπισαν τον σάχη με όσο μπόρεσαν: επανειλημμένα ο ίδιος ο Κάρτερ μίλησε από το ραδιόφωνο, μα σαν είδε ότι για το άτομο του σάχη όλα πήγαν χαμένα, τότε οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής σκέφτηκαν πως έπρεπε να σώσουν το μέλλον, τη δυναστεία που θα

είχαν στην υπηρεσία τους. Γι' αυτό οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, με τον πρόεδρο τους, υποστήριξαν ισχυρά τον πρωθυπουργό Μπαφτιάρ και συνεχίζουν να τον υποστηρίζουν.

Η αμερικάνικη μανούβρα και των υποστηριχτών του σάχη ήταν ώστε με το φευγιό του τελευταίου, να δημιουργούνταν στο Ιράν, και δημιουργήθηκε, η αντιβασιλεία, η οποία κατά το δυνατό να κατεύναζε τα πάθη και σε λίγο καιρό, μετά από μερικές ψευταλλαγές, μετά από κάτι ψευτοδημοκρατικά δικαιώματα, που θα διακηρύσσονταν, να ξαναγύριζε στο θρόνο όχι ο σάχης, αλλά ο γιος του. Με άλλα λόγια, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής να ξαναγύριζαν παντοδύναμες στο Ιράν και να διατηρούσαν τις μεγάλες εκχωρήσεις των πετρελαίων.

Για τον Μπαφτιάρ η κατάσταση ήτανε και γίνεται κάθε μέρα και πιο δύσκολη, έρχεται λοιπόν και γι' αυτόν το τέλος. Το μεγάλο επαναστατικό κύμα του λαού τον έχει κλείσει μέσα στο προεδρικό παλάτι και από κει, από το Ραδιοσταθμό της Τεχεράνης, απειλεί την κοινή ιρανική γνώμη, το λαό, πως εάν δεν αποκατασταθεί η ησυχία και η τάξη, τότε θα δώσει παραίτηση και θα ενημερώσει το στρατό, ο οποίος δεν δεσμεύεται με ορκωμοσία απέναντι στην εξουσία της αντιβασιλείας και της κυβέρνησης που είναι βγαλμένη απ' αυτή την αντιβασιλεία. Με άλλα λόγια απειλεί πως η αυτοκρατορική στρατιωτική κάστα μπορεί να κάμει στρατιωτικό πραξικόπημα στο Ιράν. Στην πραγματικότητα, αυτή η απειλή που γίνεται σε βάρος του ιρανικού λαού είναι ένα κόλπο των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, οι οποίες πολλά επιχείρησαν, αλλά δεν τους βγήκαν. Πρέπει να ξέρουμε ότι οι Ενωμένες Πολιτείες έχουν στο Ιράν πολύ μεγάλο αριθμό ειδικών και στρατιωτικών συμβούλων και άλλους ανθρώπους καμουφλαρισμένους με το περίβλημα του ειδικού πετρελαίων ή των οργανωτών των διαφόρων εταιρειών. Γι' αυτό μέσα στο Ιράν υπάρχει μια δύναμη αποτελούμενη από 40 χιλιάδες Αμερικάνους, ενώ για όσα λένε οι αμερικάνικες εφημερίδες ότι έφυγαν χίλιοι ή δυο χιλιάδες Αμερικάνοι, αυτά δεν είναι τίποτα.

Ας έρθουμε τώρα στο μουσουλμάνο αρχηγό της σχιιτικής αίρεσης, Χομεϊνί. Η στάση του ήταν και εξακολουθεί να είναι κατά του σάχη του Ιράν. Έχει δηλώσει ότι είναι κατά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και κατά οποιουδήποτε άλλου ιμπεριαλισμού, ότι αυτός την προσεχή Παρασκευή, δηλαδή μεθαύριο, θα επιστρέψει στο Ιράν και, με τη μεγάλη συναίνεση του λαού, θα ανατρέψει την κυβέρνηση του Μπαφτιάρ και το Συμβούλιο Αντιβασιλείας και θα ανακηρύξει την ίδρυση μιας ισλαμικής δημοκρατίας.

Συνεπώς ο αγτατολάχ Χομεϊνί φαίνεται να έχει μεγάλη υποστήριξη στο Ιράν. Στην πραγματικότητα αυτός έχει και μια οργάνωση. Αυτό σημαίνει ότι η μεγαλοαστική καπιταλιστική και φεουδαρχική τάξη, αποσπασμένη αυτή τη φορά από το καθεστώς του σάχη, είναι οργανωμένη σε ενιαίο εθνικό μέτωπο, αλλά με έντονες θρησκευτικές τάσεις. Ο Χομεϊνί, μ' αυτή τη διοργάνωση, που δεν ξέρουμε συγκεκριμένα πώς είναι και πόσο γερή είναι, μπόρεσε να εξουδετερώσει την διεφθαρμένη εξουσία του σάχη και του Μπαφτιάρ και, κατά τις ειδήσεις, έχουν ήδη δημιουργηθεί ισλαμικές επιτροπές, επιτροπές εξουσίας, θα λέγαμε, οι οποίες έχουν αναλάβει το ρόλο της διεύθυνσης της ζωής της χώρας και της διοίκησης, ενώ ο στρατός είναι ακόμα σε αναμονή. Τι θα κάνει αυτός με τον ερχομό του Χομεϊνί στο Ιράν; θα χτυπήσει, θα κάμει πραξικόπημα ή θα μπει στην υπηρεσία του Χομεϊνί και της ισλαμικής του οργάνωσης; Αυτό πρέπει να το ιδούμε. Υπάρχει όμως η πιθανότητα να αποφευχθεί η σύγκρουση. Γιατί; Επειδή ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός φοβάται έναν εμφύλιο πόλεμο στο Ιράν. Ένας εμφύλιος πόλεμος σ' αυτή τη χώρα θα ήταν προς ζημία των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και όλων των άλλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, θα ήταν μια άλλη μεγάλη πυρκαγιά στην περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Για το λόγο αυτό, έτσι τάχα για ιδιωτική επίσκεψη, πηγαίνει στη Γαλλία ο πρώην αμερικάνος υπουργός Δικαιοσύνης, Κλάρκ, ο οποίος, ύστερα από μακρά συζήτηση με τον Χομεϊνί, επέστρεψε αμέσως στην Ουάσιγκτον. Έτσι, ο Φορντ από τη μια μεριά και ο πρώην υπουργός Δικαιοσύνης από την άλλη, ενεργούν για τον ίδιο σκοπό. Καθώς φαίνεται, και όπως εγώ νομίζω, υπάρχει μεγαλύτερη πιθανότητα ο στρατός του σάχη να υποταχτεί στον Χομεϊνί. Οι Ενωμένες Πολιτείες θα βάλουν σε κίνηση τους ανθρώπους τους, το μεγάλο δίχτυο κατασκοπείας τους στο Ιράν και θα πασχίσουν να διεισδύσουν στην σχιιτική οργάνωση του αγιατολάχ Χομεϊνί. Οι Ενωμένες Πολιτείες, συμβουλεύοντας τον, θα στρέξουν ό,τι θα αποφασίσει ο Χομεϊνί, ο οποίος δήλωσε από το Παρίσι ότι δεν θα σχηματίσει καμιά κυβέρνηση στην οποία να παίρνουν μέρος οι αριστεροί, οι κομμουνιστές, αλλά και τα λαϊκά προοδευτικά στοιχεία που είναι για μεταρρυθμίσεις κλπ. Με άλλα λόγια ο αγιατολάχ Χομεϊνί έχει υπό τη διεύθυνση του ένα αρκετά γερό και οργανωμένο κόμμα, σε παρανομία, αλλά που τώρα βγήκε ανοιχτά, μπορεί να μη δεχτεί, προπαντός στη διεύθυνση του κράτους, ανθρώπους του κόμματος «Τουντέχ» που είναι κάτω από την επιρροή των Σοβιετικών.

Το κόμμα «Τουντέχ» βγήκε κι αυτό με τις δηλώσεις του και με

τα πανώ και κατά τις διαδηλώσεις στους δρόμους έδειξε ότι αποδέχεται τα σημεία του προγράμματος του αγιατολάχ Χομεϊνί και ότι θα τον υποστηρίξει στη δράση του. Επομένως, υπάρχει πιθανότητα να ζητήσει από τον αγιατολάχ Χομεϊνί να συμμετάσχει στην εξουσία. Θα το δεχτεί ή όχι ο αγιατολάχ Χομεϊνί, αυτό θα το ιδούμε, φυσικά αργότερα, στην πράξη.

Όσον αφορά τους μαρξιστές-λενινιστές, αυτούς δηλαδή που εμπνέονται από το Κομμουνιστικό Κόμμα των εργατών και αγροτών, που είναι γνωστό και με το όνομα «Τουφάν», ή άλλες ομάδες γύρω απ' αυτό το μαρξιστικό-λενινιστικό κόμμα, κατεβήκανε κι αυτοί στις διαδηλώσεις, καθώς λένε τα πρακτορεία ειδήσεων, και τα συνθήματα τους είναι σωστά. Αυτοί υποστηρίζουν τη λαϊκή εξέγερση και ζητούν η εξέγερση να βαθύνει, ο λαός να αγωνιστεί για ριζικές αστικοδημοκρατικές μεταρρυθμίσεις, για την ολοκληρωτική και από τα θεμέλια εξάλειψη του φασιστικού μοναρχικού καθεστώτος του σάχη και το μελλοντικό καθεστώς να είναι καθεστώς με υγιή δημοκρατικά χαρακτηριστικά.

Απέναντι σ' αυτή την τόσο ισχυρή εξέγερση στο Ιράν, η οποία είχε και έχει μεγάλο αντίχτυπο στον κόσμο, η Κίνα του Χουά Κουό Φένγκ και του Τένγκ Χσιάο Πινγκ παραμένει βουβή, έχει κλείσει τελείως το στόμα της. Ούτε έχει τι να πει, ούτε ξέρει τι να πει, γιατί αυτή ήταν ανοιχτά σε υπεράσπιση του σαχινσάχη του Ιράν και εναντίον της λαϊκής εξέγερσης. Εμείς ξέρουμε ότι ο Χουά Κουό Φένγκ, όταν γύρισε από το Βελιγράδι έκαμε μια στάση στην Τεχεράνη, όπου συναντήθηκε, συζήτησε και γευμάτισε μαζί με το σάχη του Ιράν, τη στιγμή που στους δρόμους της Τεχεράνης γίνονταν οι μεγαλειώδεις διαδηλώσεις του λαού, κατά του οποίου έπεφταν βροχή τα βόλια από τα πολυβόλα της αυτοκρατορικής φρουράς του σάχη.

Η Κίνα του Χουά Κουό Φένγκ προετοιμάζεται τώρα να στείλει τον Τένγκ Χσιάο Πινγκ στην Ουάσιγκτον. Τα ξένα πρακτορεία ειδήσεων και η εφημερίδα «New York Times» σε κύρια άρθρα τους λένε ότι οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και ο Κάρτερ θα επιφυλάξουν μεγαλοπρεπή υποδοχή στον Τένγκ Χσιάο Πίνγκ, το ίδιο μεγαλοπρεπή που διαφύλαξαν και στον Χρουστσιόφ. θα τον υποδεχτούν με λουλούδια και κομφετί, που θα τα πετάνε από τους ουρανοξύστες. Γι' αυτό η Κίνα «δεν έχει καιρό» να μιλάει για τον αγώνα και την εξέγερση του ιρανικού λαού!

Σάββατο, 27 Γενάρη, 1979

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΙΡΑΝ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΠΛΟΚΗ

Στο Ιράν η κατάσταση εξακολουθεί να είναι συγκεχυμένη και δεν βρίσκει ακόμα σταθερότητα. Ο αγιατολάχ Χομεϊνί, που είχε δηλώσει ότι την Παρασκευή θα βρισκόταν εξάπαντος στο Ιράν, δεν μπόρεσε να τραγματοποιήσει αυτή την απόφαση του, λόγω του ότι η κυβέρνηση του Μπαφτιάρ έκλεισε όλα τα αεροδρόμια της χώρας και δήλωσε ότι, τουλάχιστον για τρεις μέρες, ο αγιατολάχ Χομεϊνί δεν μπορεί να έρθει στο Ιράν. Δηλαδή, τα αεροδρόμια εκεί έχουν καταληφθεί όλα από το στρατό και κατά την περίοδο αυτή γίνονται βέβαια συνδυασμοί μεταξύ κυβέρνησης Μπαφτιάρ και του σάχη, ο οποίος σεργιανίζει στα πάρκα του βασιλιά του Μαρόκου και λέγεται ότι θα ξαναγυρίσει στην Αίγυπτο, στο φίλο του το Σαντάτ.

Ο αμερικάνος υπουργός των Εξωτερικών καθώς λένε τα πρακτορεία ειδήσεων, επέστρεψε στην Ουάσιγκτον. Ολα τα δοσμένα μαρτυρούν ότι οι ενέργειες της κυβέρνησης του Μπαφτιάρ διευθύνονται από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Ο Μπαφτιάρ δήλωσε ότι εντός τεσσάρων μηνών θα κάνει νομοθετικές εκλογές για την Συνταγματική Συνέλευση και απ' αυτές τις εκλογές θα προκύψει αν ο λαός θα διαλέξει το δημοκρατικό πολίτευμα ή τη συνταγματική μοναρχία. Και φυσικά, λέει ο Μπαφτιάρ, τότε θα αποφασιστεί αν είναι να συγχωρεθεί και μπορέσει να έρθει ο Χομεϊνί ή να μην του επιτραπεί να έρθει. Δηλαδή στην περίοδο αυτή θα γίνουν χίλιες δυο ραδιουργίες.

Όσον αφορά τον αγιατολάχ Χομεϊνί, αυτός δήλωσε ότι αύριο, Κυριακή, θα αναχωρήσει με αεροπλάνο για την Τεχεράνη. Μα πώς μπορεί εκείνος να προσγειωθεί εκεί αφού τα αεροδρόμια του Ιράν είναι όλα γεμάτα από τανκς; Πρέπει να εκραγεί ο εμφύλιος πόλεμος, η συμπλοκή δηλαδή μεταξύ των στρατιωτικών δυνάμεων και του λαού, διότι για να καταλάβει ο λαός τα αεροδρόμια πρέπει πρώτα να τσακίσει τον στρατό του Μπαφτιάρ. Μόνον έτσι μπορεί να επιστρέψει ο αγιατολάχ Χομεϊνί. Απομένει ένας άλλος δρόμος, ο παράνομος, που είναι και μπορετός, αλλά και μη μπορετός. Από την Σαουδική Αραβία ο αγιατολάχ Χομεϊνί δεν μπορεί να περάσει, γιατί αυτή δεν τον αφήνει, επειδή είναι υπέρ του Σάχη και επειδή όσο περισσότερο αργήσει η λειτουργία των πηγαδιών πετρελαίου

και των διυλιστηρίων του Αμπαντάν, τόσο καλύτερα είναι γι' αυτή. Το ίδιο και για το Ιράκ. Απομένει ο σοβιετικός δρόμος, αλλά ο αγιατολάχ Χομεϊνί έχει δηλώσει ότι δεν είναι ούτε με τους Σοβιετικούς, ούτε με τους Αμερικάνους, γι' αυτό η μετάβαση παράνομα του αγιατολάχ Χομεϊνί στο Ιράν θα είναι σημάδι της έναρξης του εμφύλιου πολέμου. Αν ο Χομεϊνί είναι αποφασισμένος να το κάμει αυτό, δεν θα πράξει άσχημα. Αυτό όμως δεν πρέπει να γίνει με τη βοήθεια των Σοβιετικών. Η επανάσταση πάντως πρέπει να προωθηθεί και να κατατρόπωσει την ένοπλη φρουρά στην οποία στηρίζεται η αυτοκρατορική αστική τάξη του σάχη και η CIA...

Το ζήτημα είναι αρκετά περίπλοκο. Είναι γεγονός ότι κατά την περίοδο αυτή ο λαός συνέχιζει να κατεβαίνει στους δρόμους και να διαδήλωνει κατά του καθεστώτος του σάχη, κατά της κυβέρνησης του Μπαφτιάρ, κατά της κατάστασης πολιορκίας, κατά του στρατού και να σκοτώνεται Δεκάδες σκοτώνονται κάθε νύχτα, μεγάλα είναι τα κινήματα των φοιτητών και των εργατών, που βρίσκονται σε απεργία. Τώρα πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση, θα το ιδούμε, γιατί η εξέλιξη και η πορεία των γεγονότων στο Ιράν έχουν εξαιρετική σημασία στην παρούσα διεθνή κατάσταση.

Δευτέρα, 12 Φλεβάρη, 1979

ΝΕΑ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΙΡΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Αναγγέλθηκε ότι η ιρανική κυβέρνηση του Σαπούρ Μπαφτιάρ, που ο σάχης τη διόρισε πριν διωχθεί, καθώς και η αντιβασιλεία που άφησε πίσω, ανατράπηκαν. Αυτή είναι μια νέα νίκη του μακρού αγώνα του ιρανικού λαού για την εξάλειψη μια για πάντα της δυναστείας των Παχλεβί, ταυτόχρονα και της επιρροής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σ' αυτή τη χώρα. Αναγγέλθηκε ο σχηματισμός μιας νέας κυβέρνησης.

Η κατάσταση είναι πολύ τεταμένη, αλλά επαναστατική σε όλες τις ιρανικές πόλεις. Σημειώθηκαν αιματηρές συγκρούσεις με τις πιστές στο σάχη αστυνομικές και στρατιωτικές μονάδες.

Τρίτη, 13 Φλεβάρη, 1979

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΙΡΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΘΡΙΑΜΒΕΥΣΕ

Η λαϊκή επανάσταση στο Ιράν θριάμβευσε, η φεουδαρχική μοναρχία των Παχλεβί ανατράπηκε. Ξεψύχησε χθες η κυβέρνηση του σάχη, με επικεφαλής τον Σαπούρ Μπαφτιάρ. Ανατράπηκε η αντιβασιλεία που είχε διοριστεί για μανούβρες ενάντια στο λαό. Συντρίφτηκε και η διαβόητη αυτοκρατορική φρουρά. Καταλύθηκε επίσης και η Savak, η κακόφημη Ασφάλεια του σάχη. Αυτό είναι μεγάλος θρίαμβος των πλατιών ιρανικών λαϊκών επαναστατικών μαζών, που με επιμονή, με ανδρεία, με αυταπάρνηση αγωνίστηκαν χρόνια τώρα και αυτούς τους τρεις-τέσσερις μήνες, κατάφεραν το αποφασιστικό χτύπημα στη μισητή μοναρχία του σάχη Μωχαμέντ Ριζά Παχλεβί.

Αυτή η αντιφεουδαρχική και αντιιμπεριαλιστική επανάσταση του ιρανικού λαού έχει έντονο το πνεύμα των σχιιτών μουλάδων, με επικεφαλής τον αγιατολάχ Χομεϊνί, που διαδέχτηκε τον αγιατολάχ Κασαν, ο οποίος στον καιρό του Μοσσαντέκ ήταν αρχηγός της σχιιτικής αίρεσης στο Ιράν. Δεν μπορεί κανείς να αρνείται το γεγονός ότι αυτοί ασκούν επιρροή, αλλά η επιρροή τους αυτή, όσο κι αν περιβλημένη με δημοκρατικό δήθεν μανδύα, δεν είναι παρά απόρροια μιας οπισθοδρομικής ιδεαλιστικής φιλοσοφίας, το ίδιο μεσαιωνικής όσο και αυτή του μοναρχικού καθεστώτος. Τώρα ο καιρός τους το επιβάλλει ώστε κάτω απ' αυτό το μανδύα και απ' αυτή τη φιλοσοφία να εγκαθιδρύσουν στο Ιράν μια λεγόμενη ισλαμική δημοκρατία που αν όχι σήμερα, αύριο μπορεί να κατοχυρώσει τις βάσεις μιας αντιδραστικής εξουσίας και να αποκαταστήσει, νέους φυσικά, σε μορφές κάπως πιο ευνοϊκές για το Ιράν, δεσμούς με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και με τους άλλους ιμπεριαλιστές.

Στο κίνημα αυτό, όπου ο αποφασιστικός παράγοντας είναι η δύναμη του λαού, μανουβράρισαν οι σχιίτες του αγιατολάχ Χομεϊνί, υπήρχαν όμως και άλλες δυνάμεις. Το κόμμα «Τουντέχ», που απ' ό,τι ξέρουμε βρίσκεται κάτω από την επιρροή των Σοβιετικών, δεν έμεινε με tu χέρια σταυρωμένα. Σ' αυτή την κατάσταση το προοδευτικό αντιιμπεριαλιστικό στοιχείο και οι μαρξιστές-λενινιστές δεν μπορούσαν να ήταν μια μεγάλη δύναμη. Δεν είχαν διαμορφωθεί ακόμα καθώς πρέπει, αλλά κατά την επανάσταση αυτή διδάχτηκαν

πώς να αγωνίζονται. Καθήκον τους τώρα είναι να ισχυροποιηθούν και να επιμένουν μέσα από τις πλατιές μάζες ώστε αυτή η επανάσταση αστικοδημοκρατικού χαρακτήρα να προωθηθεί και, ολίγο κατ' ολίγο, να αποφύγει την σχιιτική ιδεαλιστική φιλοσοφία. Να είναι δηλαδή αυτοί οι πρώτοι που να απαλλοτριώσουν τα κτήματα των φεουδαρχών και των καπιταλιστών, μετατρέποντας αυτά σε περιουσία όλου του λαού, να κάνουν την αγροτική μεταρρύθμιση, αγροτική μεταρρύθμιση όχι μόνο να λέγεται, αλλά προς όφελος των φτωχών και μεσαίων αγροτών του Ιράν. Επίσης, να εμβαθύνουν την επανάσταση παρακινώντας τη μεγάλη επαναστατική δύναμη του ιρανικού προλεταριάτου, πετρελαιοεργατών και εργατών των άλλων κλάδων βιομηχανίας, γιατί στο Ιράν ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει επενδύσει μεγάλα κεφάλαια, έχει εγκαταστήσει σύγχρονα διυλιστήρια, έχει εγκαταστήσει επίσης και διάφορα άλλα εργοστάσια, όπου εργάζεται μια εργατική τάξη μεγάλη αριθμητικά.

Επομένως, η προσπάθεια των ιρανών μαρξιστών-λενινιστών, των επαναστατών και των προοδευτικών στοιχείων πρέπει να αποσκοπεί ώστε, μη μπαίνοντας αμέσως σε μετωπική σύγκρουση με το σχιιτικό κίνημα, το οποίο καθώς φαίνεται ασκεί την μεγαλύτερη επιρροή στο Ιράν, να αντιμετωπίσει την ιδεαλιστική φιλοσοφία αυτού του κινήματος, γιατί από τώρα βλέπουμε ότι οι θρησκευτικοί ρίχτηκαν σε δράση. Τα τζάμια εκεί καθίστανται βασικά κέντρα κατήχησης και ο αγιατολάχ Χομεϊνί κάνει έκκληση στο λαό ώστε για το καθετί να πάει στο τζαμί, όπου, πέρα από τις οδηγίες που δίνει ο ίδιος ο Χομεϊνί, οι χοτζάδες θα συμβουλεύουν τον κόσμο για το τι πρέπει να κάνει. Πρέπει να γνώριζει κανείς ότι μέσα στις οδηγίες που δίνονται εκεί, υπάρχουν και μερικές που είναι σωστές, όπως λογουχάρη αυτά που λένε περί εκκαθάρισης των εχθρικών στοιχείων του ιρανικού λαού.

Εκτός των άλλων, οι επαναστάτες, οι μαρξιστές-λενινιστές, τα προοδευτικά στοιχεία των διαφόρων τάξεων πρέπει να απαλλαγούν από τις αλυσίδες της θρησκείας και της θρησκευτικής ιδεολογίας και διδασκαλίας, οφείλουν, κατά πρώτο λόγο, να απελευθερώσουν τη γυναίκα από την ισλαμική σκλαβιά, οι γυναίκες να ξεσκεπάσουν το πρόσωπο, πετάγοντας τσαρτσάφια και φερετζέδες. Οι γυναίκες να μπουν σε δουλειές, στα εργοστάσια και παντού. Στο Ιράν, στη χώρα αυτή που μέχρι αυτές τις μέρες κυριαρχούσε το μεσαιωνικό φασιστικοθρησκευτικό και ιμπεριαλιστικό καθεστώς, οι γυναίκες αποτελούν το μισό του πληθυσμού και, όπως παντού, είναι μια από τις επαναστατικότερες δυνάμεις, ύστερα από το προλεταριάτο.

Οι επαναστάτες στο Ιράν και οι μαρξιστές-λενινιστικές, το ίδιο το προλεταριάτο πρέπει να έχουν διδαχτεί από την άγρια εκμετάλλευση που τους έκανε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ο αγγλικός, ο γαλλικός και όλος ο διεθνής καπιταλισμός και ως εκ τούτου οφείλουν να μην επιτρέψουν άλλο αυτοί οι ιμπεριαλιστές να ξαναμοιράζονται τα πλούτη της χώρας τους σε ανάλογα μερίδια. Ασφαλώς, το Ιράν δεν μπορεί να επιζεί μεμονωμένο και είναι αδύνατο να μη παράγει και να μη πουλάει το πετρέλαιο. Αυτό είναι ένας μεγάλος πλούτος για τη χώρα αυτή, αλλά είναι και ζωτικό νεύρο για το δυτικό κόσμο, προπάντων για τον διεθνή καπιταλισμό, ο οποίος μπορεί να το πάει μέχρι πόλεμο για το ιρανικό πετρέλαιο.

Το Ιράν μπορεί να αποτελέσει πεδίο πολέμου ανάμεσα στον αμερικάνικο και τον παγκόσμιο ιμπεριαλισμό από τη μια μεριά και το σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό από την άλλη, ο οποίος έχει με το Ιράν περίπου δυο χιλιάδες χιλιόμετρα κοινά σύνορα, όπου κατοικούν ικανός αριθμός Αζερμπαϊτζάνων. Οι Αζερμπαϊτζάνοι του Ιράν έχουν συγγενικούς και φυλετικούς δεσμούς με τους Αζερμπαϊτζάνους της Σοβιετικής Ένωσης, γι' αυτό είναι αδύνατο η τελευταία να μην έχει επιρροή στην επανάσταση του ιρανικού λαού, να μην έχει τους ανθρώπους της στο κόμμα «Τουντέχ» και στα άλλα πολιτικά στρώματα.

Συνεπώς, εφόσον είναι γνωστό ότι η σπουδαιότητα του Ιράν βρίσκεται κύρια στο πετρέλαιο και για το πετρέλαιο όλοι θα πολεμήσουν, οι Ιρανοί επαναστάτες οφείλουν να είναι άγρυπνοι σ' αυτό το ζήτημα. Τα πρακτορεία ειδήσεων και παράγοντες με επιρροή λένε και θεωρούν το μπλοκάρισμα του ιρανικού πετρελαίου πολύ πιο τρομερό από το μπλοκάρισμα του Βερολίνου, από τον πόλεμο της Κορέας, από τον πόλεμο του Βιετνάμ. Είναι γεγονός ότι τα συμβάντα στο Ιράν, οι τετράμηνες απεργίες των εργατών εξαγωγής πετρελαίου προκάλεσαν για δυο χρόνια απώλειες, αν όχι και μεγαλύτερες, στην ευρωπαικο-αμερικάνικη καπιταλιστική βιομηχανία.

Άρα, το πρόβλημα αυτό είναι καυτό. Αν οι Ιρανοί σταθούν ακλόνητοι σ' αυτές τις επαναστατικές θέσεις και βαδίσουν και στο μέλλον με εξαιρετική επιμονή, τότε η ενέργεια τους αυτή θα ασκήσει οπωσδήποτε μεγάλη επίδραση και στις άλλες χώρες της Μέσης Ανατολής. Από τώρα κιόλας, ο Χομεϊνί αρνήθηκε να δώσει πετρέλαιο στο φίλο των Αμερικάνων, στο Ισραήλ, το οποίο 75 τα εκατό του πετρελαίου το εισήγαγε από το Ιράν, αρνήθηκε επίσης να δώσει πετρέλαιο στη Ροδεσία και στους ρατσιστές της Νότιας Αφρικής.

Αν η νέα εξουσία που ιδρύεται χειριστεί το πρόβλημα του πε-

τρέλαιου προς τα συμφέροντα του ιρανικού λαού και των άλλων λαών που υποφέρουν κάτω από το πέλμα των ιμπεριαλιστών και σοσιαλιμπεριαλιστών, τότε αυτό αποτελεί προώθηση της επανάστασης.

Ωστόσο, οι Ιρανοί επαναστάτες, οι μαρξιστές-λενινιστές και το προλεταριάτο του Ιράν πρέπει φυσικά να συνειδητοποιήσουν το γεγονός ότι αυτό που επιθυμούν δεν μπορεί να γίνει όπως το θέλουν αυτοί και στο άψε σβήσε. Πρέπει να εμβαθυνθεί ακόμα πιο πέρα η κατάσταση, το σημερινό αντικειμενικό επαναστατικό γίγνεσθαι, στην υποκειμενική πλευρά του οποίου επικρατεί το ιδεαλιστικό θρησκευτικό στοιχείο. Πρέπει η δύναμη αυτή να υπερφαλαγγιστεί σταδιακά μέσα από τις πιο προοδευτικές συμμαχίες, ή να εμποδιστεί, σε κείνες τις ενέργειες της που είναι κατά των συμφερόντων του λαού, μέσω ακριβώς της μεγάλης επαναστατικής δύναμης του λαού.

Ο ιρανικός λαός πρέπει να συνειδητοποίησει το γεγονός ότι η νίκη κατακτήθηκε απ' αυτόν τον ίδιο, είναι έργο του αγώνα του, και όχι από τον αγιατολάχ Χομεϊνί, από τον Αλλάχ, τον χαζρέτ Αλή ή τον χαζρέτ Χουσεΐν. Γινόταν, γίνεται και θα γίνεται ασφαλώς και στο μέλλον λόγος για την ισλαμική έμπνευση αυτής της επανάστασης, αλλά το αποφασιστικό σ' αυτή την επανάσταση ήταν η εξόρμηση του λαού και των εργατών που σκοτώθηκαν στους δρόμους κατά του σάχη, κατά της μεσαιωνικής αυτοκρατορίας, κατά του ιμπεριαλισμού, για μια ζωή ελεύθερη και ακόμη πιο ευτυχισμένη στο μέλλον, για μια αληθινή δημοκρατία, μέχρι την επίτευξη της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Τρίτη, 13 Φλεβάρη, 1979

ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΘΡΟ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Μίλησα στους συντρόφους για την ανάγκη να γραφεί ένα άλλο άρθρο[1] σχετικά με την επανάσταση του ιρανικού λαού, όπου να τονιστεί ότι η επανάσταση αυτή, που ανάτρεψε τη μεσαιωνική φεουδαρχική μοναρχία του σάχη του Ιράν, κατάφερε γερό χτύπημα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, και ιδιαίτερα στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό καθώς και στο διεθνή καπιταλισμό γενικά, που είχε επωφεληθεί ως τώρα καταληστεύοντας τα πετρέλαια και εκμεταλλευόμενος ως το μεδούλι τον λαό αυτής της χώρας.

Στο άρθρο αυτό να υπογραμμίσουμε ότι επιβεβαιώνεται η θέση του Λένιν πως η σημερινή εποχή είναι η εποχή των επαναστάσεων και της δικτατορίας του προλεταριάτου. Να τονίσουμε ότι και το Κόμμα μας έχει πει πως τώρα η επανάσταση δεν είναι μόνο ένας πόθος, αλλά ένα ζήτημα που μπαίνει στην ημερήσια διάταξη και τη θέση αυτή την δικαιώνει και η επανάσταση του ιρανικού λαού. Στις παρούσες καταστάσεις της διεθνούς εξέλιξης, η επανάσταση αυτή θα ακολουθηθεί σίγουρα από άλλες επαναστάσεις, φυσικά με διαφορετικές εντάσεις. Και το παράδειγμα του Ιράν θα επηρεάσει και άλλες χώρες, ενισχύοντας έτσι τον απελευθερωτικό αγώνα όλων των καταπιεζόμενων λαών.

Στο άρθρο δεν πρέπει να παραληφθεί η υποκειμενική επιρροή της σχιιτικής θρησκευτικής αίρεσης, διότι αυτή έπαιξε θετικό ρόλο στην ανατροπή του καθεστώτος της αυτοκρατορίας της φεουδαρχικής δυναστείας των Παχλεβί. Να τονίσουμε όμως ταυτόχρονα ότι η ιδεολογία που διαπνέει αυτή την αίρεση είναι ιδεαλιστική, θρησκευτική, γι' αυτό δεν μπορεί ποτέ να πραγματοποιήσει καθώς πρέπει και μέχρι το τέλος τους δημοκρατικούς πόθους των λαϊκών μαζών του ιρανικού λαού, ο οποίος από εξωτερική άποψη μπορεί να φαίνεται θρησκόληπτος, αλλά στις ενέργειες, και συγκεκριμένα σ' αυτή την επανάσταση, αποδείχτηκε προοδευτικός, αντικειμενικός και ριζοσπαστικός. Να προκύψει καθαρά ότι η έμπνευση αυτής της

1. Πρόκειται για το άρθρο με τίτλο : «Η ιρανική εργατική τάξη κατέβηκε στο πεδίο της μάχης, ανέτρεψε το σάχη και συντάραξε τον καπιταλιστικό κόσμο», δημοσιευμένο στην εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 18 Φλεβάρη 1979.

επανάστασης ενάντια στη φεουδαρχική δυναστεία του σάχη Μωχα μέντ Ριζά Παχλεβί και του ιμπεριαλισμού δεν είναι απλώς θρησκευτική και ιδεαλιστική, αλλά έχει και δημοκρατικό, προοδευτικό χαρακτήρα. Αποδείχτηκε ότι οι λαϊκές μάζες διψούσαν για σημαντικούς μετασχηματισμούς, για την αγροτική μεταρρύθμιση, για μια αληθινή προοδευτική πολιτιστική ανάπτυξη, για την εξάλειψη της καθυστέρησης του λαού, των γυναικών και κοριτσιών του Ιράν, οι οποίες, κατεβαίνοντας στους δρόμους να πολεμήσουν συμπλάκησαν και ματώθηκαν με τη Savak και την αυτοκρατορική φρουρά. Να τονίσουμε λοιπόν ότι γι' αυτές τις μάζες δεν έμπαινε το πρόβλημα της ισλαμικής θρησκείας, αλλά το πρόβλημα της απελευθέρωσης του λαού, της αγροτιάς, των γυναικών και της νεολαίας αυτής της χώρας.

Να τονιστεί επίσης αυτό που λέει ο Λένιν για την επανάσταση, ότι αυτή είναι σοβαρό ζήτημα που, σαν την αρχίσεις, πρέπει να την φέρεις σε πέρας. Μ' αυτό να προσελκύεται η προσοχή ώστε ο ιρανικός λαός να είναι άγρυπνος, να μην αφήσει να πέσει πάλι στο ζυγό των ξένων ιμπεριαλιστών, είτε Αμερικάνοι είναι αυτοί, είτε Σοβιετικοί ή άλλοι, οι οποίοι σίγουρα θα κάμουν σκευωρίες και με συνδιαλλαγές και δωροδοκίες θα προσπαθήσουν να διαφθείρουν τους επιρρεπείς προς τη διαφθορά για να ξαναπάρουν στα χέρια τους με άλλους «νέους» τρόπους τις παραχωρήσεις και τις προηγούμενες θέσεις τους, με μεγάλα γι' αυτούς κέρδη και με απώλειες για τον ιρανικό λαό. Να τονίσουμε στο άρθρο ότι αυτό δεν πρέπει να το επιτρέψει ο ιρανικός λαός. Και για να το πέτυχει αυτό, πρέπει να γκρέμισει από τα θεμέλια την παλιά εξουσία και να δημιούργησει τα νέα όργανα της εξουσίας, να σύνταξει το νέο σύνταγμα του, το οποίο τίποτε δεν πρέπει να δανειστεί από τη λεγόμενη αστική δημοκρατία. Στο ζήτημα της διοργάνωσης της εξουσίας, ο ιρανικός λαός δεν πρέπει να επιτρέψει την παρείσφρηση της αστικοφεουδαρχικής τάξης στους θεσμούς του, αλλά να τους πάρα ο ίδιος στα χέρια του, τοποθετώντας σ' αυτούς τους πιο έμπιστους αντιπροσώπους του, για να κάμουν μεγάλες και πραγματικές κοινωνικές και οικονομικές μεταρρυθμίσεις.

Το μέρος του άρθρου, με το οποίο θα προσελκύσουμε την προσοχή στο πώς πρέπει να κατανοηθεί η θέση του Λένιν σχετικά με την προώθηση μέχρι τέλους της επανάστασης, να το αναπτύξουμε διασαφηνίζοντας ότι στην προλεταριακή επανάσταση δεν γίνεται να πάμε το σήμερα και με το αύριο. Οι προοδευτικές δυνάμεις πρέπει βήμα προς βήμα να κερδίζουν έδαφος, γερές δημοκρατικές και

προοδευτικές θέσεις εναντίον όλων των αντιδραστικών στοιχείων, ιδιαίτερα εναντίον των υπολειμμάτων του οπισθοδρομικού φεουδαρχισμού του παρελθόντος που θα σταθούν εμπόδιο στην επανάσταση.

Μπορεί στο άρθρο να τονιστεί και το γεγονός ότι ο ιρανικός λαός να έχει καλά υπόψη του τη στρατηγική θέση της χώρας του και όλα τα μέσα που έχει στα χέρια του για την υπεράσπιση των νικών της επανάστασης. Τα πετρέλαια είναι, μεταξύ αυτών των μέσων, το ισχυρότερο όπλο που έχει στα χέρια του, γιατί είναι γνωστό ότι όποιος έχει το πετρέλαιο στο Ιράν, έχει τη δύναμη, γι' αυτό η εργατική τάξη να μην επιτρέψει σε κανέναν να αρπάξει από τα χέρια της αυτό το ισχυρό όπλο. Καθ' όλην την ιρανική επανάσταση, προπαντός τους τέσσερις τελευταίους μήνες, το πετρέλαιο συντάραξε και συνεχίζει να συνταράσσει τον καπιταλιστικό κόσμο. Γι' αυτό να τονίσουμε ότι ο ιρανικός λαός πρέπει να συνειδητοποιήσει το γεγονός ότι για να κρατήσει γερά στά χέρια του αυτό το όπλο, να μη φοβάται ούτε τους Αμερικάνους, ούτε τους Σοβιετικούς, ούτε τους άλλους συνασπισμούς, να μη φοβάται την απομόνωση και να υπερασπίσει με αποφασιστικότητα αυτό τον πλούτο. Μια χώρα σε επανάσταση που έχει στο χέρι της τέτοιο όπλο, όπως είναι το πετρέλαιο, που έχει έναν λαό με τόσο κουράγιο, που γκρέμισε έναν παλιό και σάπιο κόσμο, όπως στην αυτοκρατορία και δυναστεία των Παχλεβί, για να οικοδόμησει μια νέα ζωή εκμεταλλευόμενος καθώς πρέπει, μυαλωμένα και έξυπνα τις περιστάσεις, έχοντας πάντα υπόψη τα συμφέροντα της πατρίδας του και τα συμφέροντα των άλλων λαών του κόσμου που αγωνίζονται για λευτεριά, είναι σε θέση να αντισταθεί σε όλους τους εχθρούς.

Ο ιρανικός λαός, μπορούμε να πούμε, πρέπει να σκέφτεται ότι ο αγώνας του βοηθάει και τον αγώνα απελευθέρωσης όλων των λαών. Για το λόγο αυτό εμείς, οι Αλβανοί, έχουμε εξαιρετικά μεγάλο σεβασμό και υποκλινόμαστε σ' αυτούς που έπεσαν ηρωικά και που πολεμώντας στους δρόμους των ιρανικών πόλεων θυσίασαν τη ζωή τους γι' αυτή τη νίκη.

Να αναφέρουμε στο άρθρο και τους μαρξιστές-λενινιστές κομμουνιστές και τους αληθινούς επαναστάτες. Αυτοί, να πούμε στο άρθρο, πρέπει να είναι μπροστάρηδες του αγώνα και να μην είναι σεχταριστές σ' αυτές τις στιγμές, ούτε οπορτουνιστές, σε καμιά περίπτωση να μην κάνουν το παιγνίδι εκείνων που με χίλιες δυο πανουργίες θα προσπαθήσουν να εξαπατήσουν το λαό, να εμποδίσουν τις ριζικές μεταρρυθμίσεις και να εξυπηρετήσουν τις υπερ-

δυνάμεις, κάτω από οποιοδήποτε προσωπείο κι αν παρουσιαστούν.

Μπροστά στην επιμονή και αποφασιστικότητα του λαού για να απόχτησα τα δικαιώματα του, η μοναρχία, η αυτοκρατορία των Παχλεβί και η ανώτερη κάστα των στρατιωτικών, άσχετα που υποστηρίχτηκαν από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό, δεν μπόρεσαν να αντισταθούν, ανατράπηκαν. Σ' αυτή τη λαϊκή εξέγερση η στρατιωτική κάστα, μαντρόσκυλο του σάχη του Ιράν, χορτασμένη από τα αμερικάνικα δολάρια, δεν μπόρεσε να διατηρήσει την ενότητα του στρατού, γιατί τα παιδιά του λαού δεν την ακολούθησαν. Η κυριότερη δύναμη σε όποιον στρατό, να λεχθεί στο άρθρο, είναι τα παιδιά του λαού, γι' αυτό ο νέος στρατός στο Ιράν πρέπει να είναι στρατός δημοκρατικός. Οι προοδευτικοί άνθρωποι που θα μπουν επικεφαλής του να μην επιτρέψουν να διεισδύσουν στις γραμμές του στοιχεία της αντιδραστικής κάστας, που θα πασχίσει να στείλει τα παιδιά του λαού να σκοτώνουν το λαό. Να ειπωθεί ότι και στην αστικοδημοκρατική επανάσταση της Γαλλίας οι συνκυλλώτες έβγαλαν από τους κόλπους τους άξιους διοικητές και κατατρόπωσαν το στρατό των βασιλιάδων, της αριστοκρατίας και του γαλλικού φεουδαρχισμού. Αυτή η στιγμή είναι χαρακτηριστική, μπορούμε να πούμε, και για τους χρόνους μας, όταν τα όπλα έγιναν η φοβέρα του κόσμου, αλλά εξαρτάται από το ποιος τα έχει στα χέρια αυτά τα όπλα και ενάντια σε ποιον τα στρέφει

Τετάρτη, 14 Φλεβάρη, 1979

ΝΕΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Είπα στο σύντροφο Ραμίζ ότι δεν είναι άσχημα στο άρθρο που θα δημοσιευτεί για το Ιράν, όταν θα γίνει λόγος για τις πλατιές μάζες του λαού που κατά εκατομμύρια κατέβηκαν στους δρόμους, ξεσηκώθηκαν ενάντια στον σάχη και τον πάτρωνα του, τον ιμπεριαλισμό, και έκαμαν την επανάσταση, να παρθούν περικοπές από το άρθρο που γράψαμε πριν 10-11 χρόνια στα πρόθυρα της κατάληψης της Τσεχοσλοβακίας από τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές. Ένα είναι αυτό.

Δεύτερο, του είπα να υπογραμμιστεί καλά ότι η επανάσταση δεν γίνεται χωρίς βία. Να, στο Ιράν εκατοντάδες και χιλιάδες άνθρωποι σκοτώθηκαν στους δρόμους από τις συμμορίες του σάχη. Η επανάσταση εκεί νίκησε, αλλά νίκησε με αίμα.

Εξέφρασα κατόπιν τη γνώμη ότι μερικά ζητήματα στο άρθρο πρέπει να πλαισιωθούν με περικοπές παρμένες από το βιβλίο «Ιμπεριαλισμός και επανάσταση»[1]. Το Κόμμα μας υπερασπίζει τις σημαντικές θέσεις του μαρξισμου-λενινισμού ότι η επανάσταση κερδίζεται με βία, ότι η επανάσταση σήμερα είναι στην ημερήσια διάταξη, ότι πολλές ντόπιες κλίκες είναι στη δούλεψη του ιμπεριαλισμού και, αν αυτές δεν καταπολεμηθούν, δεν είναι δυνατό να διεξαχθεί με επιτυχία ο αγώνας κατά του ιμπεριαλισμού. Τα γεγονότα του Ιράν επαληθεύουν την ορθότητα αυτών των θέσεων και να τονιστεί ότι, όπως συνέβηκε στο Ιράν, θα συμβεί και στις άλλες χώρες.

Επίσης, στο άρθρο αυτό να υπογραμμιστεί καλά το γεγονός ότι η εργατική τάξη άδραξε τα όπλα και κατέβηκε στους δρόμους, ρίχτηκε στον αγώνα, μποικοτάρησε τη διοίκηση του σάχη και, μπαίνοντας μπροστάρης στον αγώνα του ιρανικού λαού για να λυτρωθεί από την άγρια εκμετάλλευση του σάχη και των ξένων ιμπεριαλιστών, συντάραξε τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και όλο το δυτικό καπιταλιστικό κόσμο. Η ιρανική εργατική τάξη, με τον αγώνα που έκαμε και το ρόλο που διαδραμάτισε σ' αυτή τη δημοκρατική

1. Αυτό το βιβλίο του συντρόφου Ενβέρ Χότζια εκδόθηκε το 1978 στην αλβανική και σε μερικές ξένες γλώσσες.

αντιφεουδαρχική και αντιιμπεριαλιστική επανάσταση, έδειξε στον κόσμο ότι αυτή είναι η μοναδική κοινωνική δύναμη στην οποία ανήκει το μέλλον.

Στο άρθρο πρέπει να τονιστεί ότι με βάση τα διδάγματα του Λένιν, η μόνη τάξη που πρέπει να καθοδηγήσει την επανάσταση είναι η εργατική τάξη. Η εξέγερση του ιρανικού λαού αποδείχνει το αντίθετο των αστικορεβιζιονιστικών διακηρύξεων σχετικά με τον ρόλο της εργατικής τάξης στην επανάσταση. Ήταν ακριβώς η ιρανική εργατική τάξη που κλόνισε από τα θεμέλια τον σάπιο αστικό κόσμο, αλλ' όμως αυτή πρέπει να είναι άγρυπνη για να μη της ξανακαθίσουν στο σβέρκο. Έτσι όπως συνέβηκε στο Ιράν θα συμβεί σε όλες ης λεγόμενες ανεξάρτητες και δημοκρατικές χώρες, είτε βασίλεια είναι, είτε δημοκρατίες, στις οποίες οι λαοί δυναστεύονται από την καταπιεστική μεγαλοαστική τάξη, που είναι συνδεμένη πέρα για πέρα με τους ξένους.

Λοιπόν, στο άρθρο αυτό να κάνουμε μια συμπληρωματική εξήγηση στις θέσεις του Κόμματος μας, που εκφράζονται στα διάφορα ντοκουμέντα του.

Μόλις βγεί, παρήγγειλα όπως το άρθρο μεταδοθεί αμέσως από το ραδιόφωνο, διότι η επανάσταση του ιρανικού λαού ενάντια στη μοναρχία και τον ιμπεριαλισμό είναι γεγονός μεγάλης διεθνούς σημασίας.

Πέμπτη, 15 Φλεβάρη, 1979

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΟ ΙΡΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΩΡΙΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Η αντιιμπεριαλιστική επανάσταση του ιρανικού λαού θα έχει μεγάλη απήχηση όχι μόνο στη Μέση Ανατολή, αλλά και σε όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα στον ιμπεριαλιστικό, στον καπιταλιστικορεβιζιονιστικό κόσμο.

Όπως έχω γράψει και προηγούμενα, αυτή ήταν μια λαϊκή αντιφεουδαρχική και αντιιμπεριαλιστική επανάσταση, με χαρακτηριστικά μιας αστικοδημοκρατικής επανάστασης. Ο λαϊκός χαρακτήρας αυτής της επανάστασης απορρέει από την πλατιά συμμετοχή σ' αυτή των εργαζόμενων μαζών της πόλης και του χωριού, εργάτες των πετρελαίων και των άλλων κλάδων της οικονομίας, φτωχοί αγρότες, σπουδάζουσα νεολαία, προοδευτικά στοιχεία της διανόησης, αστικοδημοκράτες πολιτικοί, ηγέτες της σχιιτικής αίρεσης, στρατιώτες παιδιά του λαού. Μα, θα μετατραπεί αυτή σε πραγματική αστικοδημοκρατική επανάσταση, εγώ νομίζω πως γι' αυτό πρέπει να περιμένουμε, γιατί εξαρτάται από τις μεταρρυθμίσεις που πρέπει να γίνουν και ποιες θα γίνουν μετά τη νίκη της, ιδιαίτερα από την εφαρμογή μιας βαθιάς αγροτικής μεταρρύθμισης, η οποία θα επιστρέψει την αρπαγμένη γη στους Ιρανούς αγρότες που τη δουλεύουν, εξαρτάται από άλλες μεταρρυθμίσεις που θα εξασφαλίσουν στο λαό πραγματικές δημοκρατικές ελευθερίες και να συνεχιστεί αδιάλλαχτη η πάλη ενάντια στην επίδραση και την επέμβαση του καθελογής απόχρωσης ιμπεριαλισμού στις εσωτερικές υποθέσεις του Ιράν. Αυτό, θα μας το αποδείξει ο καιρός.

Ο ιρανικός λαός είχε αφεθεί στο σκοτάδι, σε οπισθοδρομικότητα, προπαντός το χωριό, όπου οι μεγαλογαιοκτήμονες επέβαλλαν τον μεσαιωνικό νόμο. Κι αυτός ο βιομηχανικός ψευτομοντερνασμός που παρατηρούνταν στις πόλεις, ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα και στις άλλες κυριότερες πόλεις όπως το Ισπαχάν κλπ, ήταν μια βεβιασμένη εκβιομηχάνιση, δημιουργημένη από έναν μεγάλο πληθωρισμό του πετρελαιοδολαρίου, που δεν είχε απαλλάξει τον ιρανικό λαό από τη φτώχεια και τη μιζέρια. Η ιρανική εργατική τάξη, καταπιεσμένη και εκμεταλλευμένη, είναι πράγματι μια ηρωική τάξη· ο ίδιος ο ιρανικός λαός είναι ένας λαός έξυπνος, με αρχαίο και πολύ-

πλευρό πολιτισμό, που έχει αναδείξει μεγάλους ανθρώπους, αλλά οι εκμεταλλευτές Άγγλοι ιμπεριαλιστές και αργότερα οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές έχουν ενέργησα από κοινού σε τρόπο ώστε ο λαός αυτός να αφεθεί σε οπισθοδρομικότητα και ο πλούτος του Ιράν να γινόταν περιουσία τους, το έδαφος και το υπέδαφος με όλο τον πλούτο του, όλο δηλαδή το Ιράν να γινόταν κτήμα του διεθνούς καπιταλισμού.

Οι μεγάλες εταιρείες πετρελαίων, αγγλικές, αμερικάνικες, ολλανδικές κλπ, είχαν στο Ιράν τους ανθρώπους τους, στελέχη και ανώτερους και μεσαίους άδικους, ενώ η ιρανική εργατική τάξη είχε αφεθεί σε τέτοιο βαθμό ώστε, δύσκολα από τις γραμμές της να βγαίνανε άνθρωποι εξειδικευμένοι να διηύθυναν την παραγωγή στις φάμπρικες, στα εργοστάσια, στα διυλιστήρια. Αυτοί που είχαν φτάσει να γίνουν τέτοιοι διευθύνοντες και είχαν σταλεί σε σχολεία, ήταν άνθρωποι διαλεγμένοι μόνον από την αστική τάξη, η οποία είχε παχύνει και είχε εκφυλιστεί στο απροχώρητο, μαζί και με το σάχη.

Σε μια τέτοια κατάσταση «προόδου και ανάπτυξης» που είχε καταντήσει το Ιράν, η παιδεία και η κουλτούρα είχαν καλυφθεί από μια πυκνή καταχνιά, για να μη πούμε ότι δεν υπήρχαν καθόλου. Η κουλτούρα αναπτυσσόταν με τόση μεγάλη βραδύτητα και είχε διαστραφεί σε τέτοιον τρόπο που να κρατούσε τις καταπιεζόμενες μάζες κάτω από το καθεστώς των απολυταρχικών. Φυσικά, στην προκειμένη περίπτωση έπαιξαν μεγάλο ρόλο οι αντιδραστικοί εκπρόσωποι της θρησκείας που έκαναν το σκοταδιστικό τους έργο από την εποχή ακόμα της δυναστείας των Χατζάρων και των Παχλεβί. Για να ανακόψουν την ανάπτυξη της συνείδησης του λαού για εθνική απελευθέρωση από το ζυγό των ιμπεριαλιστών καταχτητών, επέμβηκαν ιδιαίτερα στο εποικοδόμημα, δηλαδή στην τέχνη και την κουλτούρα. Ο αρχαίος περσικός πολιτισμός και τέχνη είχαν αγνοηθεί, είχαν χαθεί και στην ιρανική τέχνη και κουλτούρα κυριαρχούσε η ισλαμική φιλοσοφία των ιμάμηδων. Τα τζαμιά τώρα δεν ήταν πια και εστίες πολιτισμού, όπως ήταν στον καιρό του Σααντί και του Φιρντουσί, όπου, πέρα από τις θρησκευτικές τελετουργίες, αναπτύσσονταν και φιλοσοφικές αυξητήσεις, συζητήσεις σχετικά με την αστρονομία, τα μαθηματικά και την κοινωνική κατάσταση των ανθρώπων. Όχι. Τα τζαμιά τώρα είχαν την ίδια αποστολή όπως εκείνα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, χρησίμευαν στους πιστούς μόνο για να προσεύχονται στον Μωάμεθ και το θεό, στους διαδόχους του Μωάμεθ, τον ιμάμη Αλή, τον ιμάμη ΧουσεΓν και σ' άλλους ιμάμηδες.

Η κατάσταση αυτή επιβάρυνε πολύ τις λαϊκές μάζες, αλλά με τον καιρό η καταπίεση εντάθηκε, το πετρέλαιο, αυτός ο μεγάλος υπόγειος πλούτος του Ιράν, έγινε ισχυρό όπλο στα χέρια των ιμπεριαλιστών, του σάχη και των σεΐχηδων, που άπληστοι για πλούτο, έπαιζαν με την τύχη και τον πλούτο του λαού προς όφελος της αυτοκρατορίας και του καταπιεστικού στρατού που αυτοί δημιουργούσαν. Έτσι λοιπόν ο σάχης του Ιράν ήταν από τους πιο πλούσιους του κόσμου. Ο ιρανικός στρατός, αναφορικά με τον εξοπλισμό και την ισχύ πυρός, θεωρούνταν τέταρτος στον κόσμο. Οι στρατηγοί όμως και οι ανώτεροι αξιωματικοί αυτού του στρατού αποτελούσαν μια διεφθαρμένη κλίκα που υπεράσπιζε τα αναρίθμητα πλούτη του σάχη και των οπαδών του. Μεγάλο ήτανε το χάσμα που υπήρχε μεταξύ αυτής της κλίμας αξιωματικών και των στρατιωτών, των παιδιών του λαού. Αυτό το στρατό, τον τέταρτο όπως είπα στον κόσμο, εξοπλισμένο με τα πιο υπερσύγχρονα όπλα, η λαϊκή αντιιμπεριαλιστική επανάσταση του ιρανικού λαού τον αχρήστευσε. Ετσι ο στρατός του σάχη δεν μπόρεσε να παίξει το ρόλο που του είχαν ανάθεσει σαν καθήκον ο σάχης και ο πάτρωνας του, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός.

Αυτή λοιπόν η καταπίεση, αυτή η δυσαρέσκεια που είχε αγκάλιασει όλες τις λαϊκές μάζες, συγκεκριμενοποιήθηκε, αποδείχτηκε το πέρασμα από την ποσότητα στην ποιότητα και οι πιο κατάλληλες αντικειμενικές και υποκειμεντκές στιγμές βρέθηκαν ακριβώς από τη μεριά του λαού, από τη μεριά των εργατών, πράγμα που οδήγησε στην επανάσταση κατά του σάχη και κατά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των άλλων ιμπεριαλιστών.

Την επανάσταση λοιπόν την έκαμε ο ιρανικός λαός, γυναίκες και άντρες, γέροι και νέοι. Στις πρώτες γραμμές αυτής της επανάστασης υπήρχαν από την ιρανική εργατική τάξη, ήταν οι εργάτες των πετρελαίων και όλων των άλλων κλάδων της οικονομίας.

Ο λαός ξεσηκώθηκε σε αιματηρές διαδηλώσεις, συνέχισε την πορεία του, όσο κι αν ο σάχης νόμιζε πως θα τον φοβίσει χτυπώντας τον με τα όπλα και σκοτώνοντας εκατοντάδες και χιλιάδες ανθρώπους. Ο ιμάμης Χομεϊνί εκμεταλλεύτηκε φυσικά αυτή την αντικειμενική κατάσταση και με τους ανθρώπους του, με εκείνη την υπολογίσιμη, μπορούμε να πούμε, παράταξη των πιστών σχιιτών, κατόρθωσε να παίξει ένα ρόλο κατ' επίφαση πολύ σημαντικό, καθώς τον προπαγάνδισε όλος ο κόσμος. Πρέπει όμως να απωθεί ότι σ' αυτή τη λαϊκή εξέγερση έβλεπες κυρίως νέους και νέες, άντρες και γυναίκες, που σήκωναν ψηλά τη γροθιά και σκοτώνονταν στους δρόμους. Αυτούς κάποιος τους καθοδηγούσε.

Τα δυτικά πρακτορεία ειδήσεων επευφημούν τον αγιατολάχ Χομεϊνί και την σχιιτική του ομάδα, σαν να ήταν αυτός ο εμπνευστής αυτής της αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης του ιρανικού λαού. Εγώ όμως νομίζω ότι, μη αποκλείοντας την επιρροή της σχιιτικής αίρεσης και της θρησκευτικής πίστης, η επανάσταση αυτή είχε χαρακτήρα ταξικό, ήταν βασικά κοινωνική επανάσταση και όχι με θρησκευτικό χαρακτήρα. Συνεπώς, από μέρους μας δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν ισλαμική επανάσταση. Για πολλούς λόγους την αποκαλούν ισλαμική επανάσταση, αλλά το κυριότερο είναι ότι θέλουν να συγκαλύψουν από τις πλατιές λαϊκές μάζες μια μεγάλη αλήθεια: την αλήθεια ότι μονάχα με ταξική επανάσταση ανατρέπονται οι ντόπιες εκμεταλλεύτριες τάξεις που είναι στενά συνδεμένες με τους ξένους ιμπεριαλιστές. Να λοιπόν γιατί προσπαθούν να παρουσιάσουν τις παρόμοιες εξεγέρσεις πως καθοδηγούνται δήθεν από τη θρησκεία. Βλέπουμε λοιπόν και πάλι ότι στα επαναστατικά κινήματα χρησιμοποιούν πάντα τη θρησκεία σαν στοιχείο μετριασμού και ανάσχεσης, σαν ιδεαλιστικό στοιχείο.

Εκτός αυτού, ο δυτικός κόσμος, ο καπιταλιστικός κόσμος προσπαθεί να δώσει την απόχρωση ενός αταξικού, θρησκευτικού αγώνα σ' αυτή την επανάσταση, για να δημιούργησει την ψεύτικη ιδέα ότι να, ο ισλαμικός κόσμος ξεσηκώνεται ενάντια στον χριστιανικό κόσμο. Θέλα δηλαδή να μετατρέψει τις επαναστατικές στιγμές που υπάρχουν σήμερα και που ζητάνε λύση, τις στιγμές των προλεταριακών επαναστάσεων, όπως τις ονομάζει ο Ένγκελς, σε μεσαιωνικούς θρησκευτικούς πολέμους, σαν τους πολέμους μεταξύ των καθολικών από τη μια μεριά και των προτεσταντών από την άλλη, μ' ένα λόγο ζητάει να φέρει πίσω τον καιρό των σταυροφοριών. Οι σταυροφορίες, σύμφωνα μ' αυτούς, επαναλαμβάνονται στη Μέση Ανατολή τάχα για το ποιος θα κράτησει την Ιερουσαλήμ, ποιος να έχει συμμαχία με τη Συρία, ποιος να τα έχει καλά με τον Λίβανο, με τους χριστιανούς ή με τους μουσουλμάνους του Λιβάνου και άλλες τέτοιες ιστορίες.

Είναι αλήθεια ότι ο αραβικός κόσμος, γενικά, πίστευει στη μουσουλμανική θρησκεία, αλλά σ' αυτό τον αραβικό κόσμο υπάρχει και το αίσθημα του μίσους ενάντια στους εσωτερικούς εκμεταλλευτές και ενάντια στους εξωτερικούς ιμπεριαλιστές, οι οποίοι, για να δυναστεύουν, μηχανορραφούν προς κάθε κατεύθυνση, εξωθούν τον έναν λαό κατά του άλλου και όταν βλέπουν που χάνουν το παιγνίδι, όπως συμβαίνει τώρα στο Ιράν, προσπαθούν να δώσουν στους εθνικοαπελευθερωτικούς, αντιφεουδαρχικούς και αντιιμπε-

ριαλιστικούς αγώνες την απόχρωση ενός θρησκευτικού, ισλαμικού, αντεπιστημονικού αγώνα. Κι αυτό το κάνουν ακριβώς τη στιγμή που ο διεθνής καπιταλισμός περνάει μια μεγάλη κρίση και τη στιγμή που αυτός δεν μπορεί να βρει λύση σ' αυτή την κρίση. Όλες όμως αυτές οι κοινωνικές αντιιμπεριαλιστικές επαναστάσεις είναι αποτέλεσμα του μίσους που έχει ο λαός ενάντια σε κείνους που του πίνουν το αίμα. Αυτά προκαλούν δυσαρέσκεια, μεγάλες απεργίες, ακόμη και στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, στην Αγγλία, στη Γαλλία, στην Ιταλία, στη Σοβιετική Ένωση κι αλλού. Οι ιμπεριαλιστές μ' αυτούς τους χρωματισμούς που θέλουν να δώσουν σε τέτοια κινήματα, όπως σ' αυτό του Ιράν, έχουν σαν σκοπό να πούνε στους απεργούς των χωρών τους: Να με τι ανθρώπους έχουμε να κάνουμε, με αγράμματους, με ανθρώπους που θέλουν να γυρίσουν τον κόσμο πίσω στο μεσαίωνα, ζητούν να μας φέρουν πίσω στους θρησκευτικούς πολέμους, γι' αυτό εμείς είμαστε αναγκασμένοι να κλείσουμε τις φάμπρικες, να πετάξουμε τους εργάτες στους πέντε δρόμους, να ανεβάσουμε τις τιμές, να μειώσουμε τους μισθούς, λόγω του ότι δεν «τρέχει» πια το πετρέλαιο. Δηλαδή, δεν έχουμε το σφάλμα εμείς οι καπιταλιστές, αλλά το έχουν οι μουσουλμανικοί λαοί, οι αραβικοί λαοί.

Εδώ υπάρχει ένας σατανικός σκοπός, που εμείς πρέπει να τον ξεσκεπάσουμε. Οι αγώνες για εθνική και κοινωνική απελευθέρωση είτε στη Μέση Ανατολή, είτε στην Αφρική και όπου αλλού, είναι αγώνες εθντκοαπελευθερωτικού και ανττιμπεριαλιστικού χαρακτήρα. Μολονότι σ' αυτούς τους αγώνες, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, το προλεταριάτο δεν είναι επικεφαλής των λαϊκών μαζών και δεν έχει δικό του κόμμα, στις επαναστατικές καταστάσεις που θα διαμορφωθούν, το προοδευτικό στοιχείο που συμμάχησε με την εξαθλιωμένη αγροτιά που ζητάει γη, θα δημιουργήσει προϋποθέσεις ώστε και το μαχητικό προλεταριάτο να ριχτεί στον αγώνα, να δημιουργηθεί το πραγματικό κόμμα του προλεταριάτου, η πραγματική ηγεσία του κράτους, ο πραγματικός λαϊκός στρατός που θα εξυπηρετεί το λαό και όχι τη νέα θεοκρατική αστική τάξη, περιβλημένη αυτή τη φορά με δήθεν δημοκρατικές φόρμες.

Όσον αφορά το Ιράν, είναι γεγονός ότι το προλεταριάτο, οι εργάτες της βιομηχανίας πετρελαίων, που συμμετείχαν στη λαϊκή εξέγερση, νίκησαν.

Πολλά ειπώθηκαν για τον αγιατολάχ Χομεϊνί, που επέστρεψε στο Ιράν. Πολλά είπε και ο Μπαφτιάρ, τελικά όμως έφυγε μαζί με τους στρατηγούς του. Πολλοί από τους στρατηγούς που έμειναν

στο Ιράν. εκτελέστηκαν. Ο αγιατολάχ Χομεϊνί, που δεν αισθάνεται σίγουρος, κάνει στο λαό έκκληση να ηρεμήσει, ο λαός όμως δεν ησυχάσει, συνεχίζει να είναι σε κίνηση και απαντάει: Δεν καταθέτουμε τα όπλα! Αυτά τα βλέπουμε στα δελτία των πρακτορείων ειδήσεων.

Ο αμερικάνικος και ο εγγλέζικος ιμπεριαλισμός, ο σοβυϊτικός σοσιαλιμπεριαλισμός και όλοι οι άλλοι με τη σειρά τους, θα προσπαθήσουν να επωφεληθούν από τις ταραχές που μπορεί να υποκινηθούν ενάντια στο καθεστώς που εγκαθιδρύθηκε στο Ιράν. Το παν σ' αυτή την κατεύθυνση εξαρτάται πολύ από την επαγρύπνηση, από την ικανότητα και την συνέπεια των προοδευτικών ανθρώπων του Ιράν που επιδόθηκαν σ' αυτή την επανάσταση, που πρέπει να τη συνεχίσουν, περνώντας από το ένα στάδιο στο άλλο και λύνοντας στο κάθε στάδιο προβλήματα σημαντικά, με ριζικές και όχι επιφανειακές, όχι ψεύτικες μεταρρυθμίσεις, όχι μόνο με πασαλείμματα, γιατί όλοι θα προσπαθήσουν να καλμάρουν αυτή την κατάσταση. Βλέπουμε ότι ο ίδιος ο Κάρτερ στις συνεντεύξεις του, τελευταία, παρουσιάζεται εξαιρετικά φοβισμένος και κλονισμένος, του σκότωσαν τον πρεσβευτή στο Αφγανιστάν και δεν μιλάει καθόλου. Οι «Φρουροί της Επανάστασης» στην πρωτεύουσα του Ιράν επετέθηκαν στην αμερικάνικη πρεσβεία μπήκαν και αιχμαλώτισαν τον πρεσβευτή, 60 υπαλλήλους και 19 φύλακες πεζοναύτες, που όλοι τους σήκωσαν ψηλά τα χέρια. Πιάστηκαν εκεί και πολλά ντοκουμέντα, τα οποία θα χρησιμεύσουν αργότερα στον ιρανικό λαό. Χρειάστηκε να επέμβει ο νέος προσωρινός πρωθυπουργός του Ιράν, Μπαζαργκάν, για να γλιτώσει τους αιχμαλώτους.

Πρέπει επίσης να απωθεί ότι υπάρχει ο κίνδυνος μιας επέμβασης, που στην πραγματικότητα έχει αρχίσει κιόλας από καιρό εκ μέρους των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών, οι οποίοι θέλουν να δημιουργήσουν τις ζώνες επιρροής τους στη Μέση Ανατολή, προπαντός στο Ιράν όπου υπάρχει μεγάλος αριθμός Αζερμπαΐτζάνων (το ήμισυ των Αζερμπαΐτζάνων ζουν στη Σοβιετική Ένωση και το άλλο ήμισυ στο Ιράν). Υπάρχουν εκεί οι Κούρδοι, οι οποίοι αυτές τις στιγμές βρίσκονται σε κίνηση όχι μόνο στο Ιράν, αλλά και στην Τουρκία. Κούρδοι όμως υπάρχουν και στη Σοβιετική Ένωση. Σ' αυτές τις καταστάσεις οι σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές ενεργούν και διά της Κα-Γκε-Μπε.

Το ζήτημα του Ιράν δημιούργησε για τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής εξαιρετικά δύσκολες καταστάσεις αναφορικά με τον Περσικό Κόλπο, όπως στο Κουβέιτ όπου το 35 τα εκατό του πλη-

θυσμού είναι Παλαιστίνιοι, στην Σαουδική Αραβία, όπου μπορεί να ζητηθεί η κρατικοποίηση της αραβοαμερικάνικης εταιρείας πετρελαίων-Aramco.

Με το διώξιμο από το Ιράν του σάχη, που είχε γίνει ο χωροφύλακας των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής στη Μέση Ανατολή και στον Περσικό Κόλπο, κόπηκε στο Ισραήλ η κυριότερη πηγή πετρελαίου. Έτσι οι κίνδυνοι είναι μεγάλοι. Γι' αυτό πρέπει να παρακολουθούμε με μεγάλη επαγρύπνηση και με ιδιαίτερη προσοχή για να ιδούμε πώς και σε όφελος ποιανού θα λυθούν αυτά τα ζητήματα.

Για όλους όσους θέλουν να μας ακούσουν, εμείς πρέπει να τα εξηγούμε καθαρά, ανοιχτά, όπως έχουν στην πραγματικότητα τα πράγματα σ' αυτό το μεγάλο επαναστατικό κίνημα των αραβικών λαών, χωρίς να θίγουμε τα θρησκευτικά τους αισθήματα. Ωστόσο, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, πρέπει να πούμε ότι δεν πρόκειται για ισλαμικό πόλεμο, καταπώς λέει ο Κάρτερ και άλλοι, αλλά είναι αγώνας, επανάσταση των φτωχών ενάντια στους πλούσιους.

Τετάρτη 21 Φλεβάρη 1979

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΕΝ ΕΞΕΛΙΣΣΟΝΤΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Τα γεγονότα στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και στο Ιράν δεν εξελίσσονται φυσικά προς όφελος των Ενωμένων Πολιτειών και ούτε του διεθνούς ιμπεριαλισμού. Σ' αυτές τις καταστάσεις, σε περίπτωση σύγκρουσης, η Σοβιετική Ένωση, που βρίσκεται στα σύνορα με το Ιράν, είναι έτοιμη να κατακλύσει γρήγορα το Ιράν. Τώρα όμως αυτή ενεργεί κατά τρόπο υπονομευτικό, διαμέσου των μεγάλων δυνάμεων του κόμματος «Τουντέχ», των Αζερμπαϊτζάνων και των Κούρδων, παρ' όλο που ο μουλάχ Μπαρζάνι δεν βρίσκεται πια στο Ιράκ, αλλά στις Ενωμένες Πολιτείες. Το γεγονός που αυτός βρίσκεται στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής αφήνει να εννοήσουμε ότι αυτές έβαλαν επίσης σε κίνηση, και τον κουρδικό παράγοντα μέσα στο Ιράν για να είναι ως αντίβαρο στον από το Αζερμπαϊτζάν σοβιετικό δυναμιτισμό.

Στη Μέση Ανατολή οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής έστειλαν τον Μπράουν, υπουργό Αμύνης, ο οποίος περιοδεύει από κράτος σε κράτος για να κανονίσει κάτι και αυτό το κάτι είναι μια αποτελεσματική αντίσταση των κυρίαρχων αστικών κύκλων ενάντια σε λαϊκές εξεγέρσεις που μπορεί να ξεσπάσουν στις χώρες της Μέσης Ανατολής, όπως συνέβηκε στο Ιράν, ή για να αποσπάσει υποσχέσεις από τα Εμιράτα και τις άλλες αραβικές χώρες ότι θα προβάλουν αντίσταση σε μια ενδεχόμενη σοβιετική απειλή. Βλέπουμε επίσης ότι ο Κάρτερ κάλεσε ξανά στην Ουάσιγκτον τον Μοσέ Νταγιάν και τον Αιγύπτιο πρωθυπουργό να συνεχίσουν στο Κάμπ Νταίηβιντ τις διαπραγματεύσεις για την υπογραφή του συμφώνου ειρήνης.

Επί του παρόντος το Ισραήλ βρίσκεται σε κίνδυνο. Ο αγιατολάχ Χομεϊνί δήλωσε ανοιχτά ότι θα υπερασπίσει τους Παλαιστινίους στον αγώνα τους κατά του Ισραήλ. Έκλεισε την ισραηλινή πρεσβεία στην Τεχεράνη και απέλασε από το Ιράν τους ισραηλινούς διπλωμάτες. Στο Ισραήλ κόπηκε το πετρέλαιο που έπαιρνε από το σάχη του Ιράν, γι' αυτό χρειάζεται τώρα να το προμηθεύεται από αλλού. Σ' αυτές τις συνθήκες οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής υποχρεώνουν το Ισραήλ να συνάψει συμφωνία με την Αίγυπτο,

με άλλα λόγια να μη κάνει κλοτσήματα, αλλά να δεχτεί τους όρους που του βάζει ο Κάρτερ για τέτοια συμφωνία.

Βλέποντας αυτή την τόσο επικίνδυνη κατάσταση στο Ιράν, στον Περσικό Κόλπο και σ' όλη τη Μέση Ανατολή, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής έβαλαν σε κίνηση τους πράκτορες της CIA. Βλέπουν ότι ο σοβιετικός κίνδυνος μπορεί να έρθει και από το Ιράν, και από το Ιράκ, μπορεί να έρθει και από τη Συρία, επίσης και από τη Νότια Υεμένη, που διέρχεται την έρημο Ρουμπ αλ-Χάλι και βγαίνει στο Ομάν και ενώνεται με κανένα παλαιστινιακό πραξικόπημα στο Κουβέιτ. Αν συμβεί αυτό, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής χάνουν όλη τη στρατηγική τους και οικονομική θέση ως προς το πετρέλαιο στη Μέση Ανατολή και στο Ιράν.

Σήμερα άκουσα ότι ο αγιατολάχ Χομεϊνί απαγόρευσε τις διαδηλώσεις με μαρξιστικές-λενινιστικές τάσεις στα πανεπιστήμια της χώρας. Από δω καταλαβαίνει κανείς ότι εκεί τέθηκαν τώρα σε κίνηση οι αριστερές δυνάμεις, ασφαλώς το κόμμα «Τουντέχ», αλλά και μαρξιστικές-λενινιστικές δυνάμεις. Πιθανώς και το Κομμουνιστικό Κόμμα των εργατών και αγροτών, που είναι γνωστό και με την ονομασία «Τουφάν», ή κανένα άλλο κόμμα που δεν ξέρουμε τι είναι, να έχει τους ανθρώπους του στα πρόσφατα γεγονότα. Πάντως, εκεί μπαίνουν σε κίνηση ομάδες που υποστηρίζουν μια κατάσταση ακόμα πιο επαναστατική και όχι το ισλαμικό πνεύμα που η διεθνής αντίδραση θέλει να δώσει στην επανάσταση του Ιράν.

Θα ιδούμε πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση στο Ιράν, αλλά τώρα δεν είναι ήρεμη και θα έχει ασφαλώς εξελίξεις. Εμείς γράψαμε ένα άρθρο για τα γεγονότα που εξελίχθηκαν σ' αυτή τη χώρα, αλλά διαπιστώνουμε ότι τα πρακτορεία ειδήσεων, που πάντα έχουν δειχτεί πρόθυμα μεταδίδοντας τα άρθρα μας, αυτή τη φορά αναφορικά με το άρθρο μας σχετικά με την κατάσταση στο Ιράν και σχετικά με το μέλλον της επανάστασης σ' αυτή τη χώρα, δεν κάνουν λόγο, το σκέπασαν, γιατί δεν τους συμφέρει.

Πέμπτη, 8 Μάρτη, 1979

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Σύμφωνα με τις πληροφορίες που μας έρχονται και ης ειδήσεις από τα πρακτορεία ειδήσεων, που τα παρακολουθώ συνεχώς, φαίνεται καθαρά ότι ή ιρανική επανάσταση, ανεξάρτητα από τα ισλαμικά συνθήματα που χρησιμοποιούνται πως σ' αυτή επικρατεί τάχα το θρησκευτικό πνεύμα, είναι μια λαϊκή αντιφεουδαρχική και αντιιμπεριαλιστική επανάσταση.

Ο Χομεϊνί, που εμφανίζεται σαν ο κυριότερος καθοδηγητής της εξέγερσης, φαίνεται είναι αρχηγός του ισλαμικού κόμματος, το οποίο πρέπει να είναι το μεγαλύτερο κόμμα στη χώρα. Αυτό το διαπιστώσαμε αφότου άρχισαν οι διαδηλώσεις ενάντια στο καθεστώς του σάχη, με άλλα λόγια αφότου άρχισε η εξέγερση. Και από την τηλεόραση και από τις εφημερίδες βλέπαμε και διαβάζαμε πως ο Χομεϊνί παρουσιαζόταν ως πνευματικός ηγέτης των μαζών στις εξεγέρσεις κατά του σάχη.

Προκύπτει τώρα ότι ο Χομεϊνί συνεργάζεται και με τα άλλα δημοκρατικά κόμματα, σκοπός των οποίων ήταν η ανατροπή της φεουδαρχικής μοναρχίας και της κυβέρνησης της και είναι υπέρ της εγκαθίδρυσης της δημοκρατίας. Προκύπτει ότι ο Χομεϊνί είναι και κατά της επέμβασης των ξένων.

Στην ιρανική επανάσταση, απ' ό,τι φάνηκε και απ' ό,τι λένε και τα διάφορα πρακτορεία ειδήσεων, τον κυριότερο ρόλο έπαιξε το ισλαμικό κόμμα, το κόμμα των Μουτζαχιντίν και το κόμμα «Τουντέχ». Το κόμμα των Μουτζαχιντίν φαίνεται ότι είναι το δεύτερο κόμμα στο Ιράν. Λέγεται πως στους κόλπους αυτού του κόμματος υπήρχε και μια φράξια υπό την επιρροή των μαοϊκών, πράγμα που μπορεί να είναι αλλά και να μην είναι αλήθεια. Υπάρχει όμως η πιθανότητα ότι οι μαοϊστές σε συνεργασία με τον σάχη, να έχουν δημιουργήσει μια τέτοια φράξια, η οποία για όσον καιρό ο σάχης βρισκόταν στην εξουσία, τον υπεράσπιζε και τον υποστήριζε, ενώ τώρα που ο σάχης ανατράπηκε, βγήκε ίσως ως ανεξάρτητη. Οι φενταγίν είναι προφανώς τα κομμάντος του κόμματος των Μουτζαχιντίν, μερικοί από τους οπίους έχουν εκπαιδευτεί σε ξένα κέντρα. Βλέποντας την επιρροή που έχει αυτό το κόμμα στο λαό, καθώς και τη δύναμη του, ο Χομεϊνί συνεργάζεται μ' αυτό και ο ίδιος έδωσε δια-

ταγή να αποφυλακιστούν χιλιάδες μαχητές φυλακισμένοι από τον σάχη.

Το κόμμα «Τουντέχ», που αποκαλείται κομμουνιστικό κόμμα, είναι συνδεμένο με τη Σοβιετική Ένωση. Αυτό κατέχει την τρίτη θέση μέσα στ' άλλα κόμματα.

Μετά τη λήξη της εξέγερσης, τα δυο αυτά κόμματα δεν δέχτηκαν να παραδώσουν τα όπλα, αλλά ο Χομεϊνί τους απείλησε ότι θα τους συντρίψει με τη βία και, καθώς φαίνεται, αυτά υποχρεώθηκαν να υποστηρίξουν την πολιτική του.

Λέγεται ότι ο σοβιετικός πρεσβευτής στο Ιράν ζήτησε από την ιρανική κυβέρνηση να έδινε απόλυτη ελευθερία δράσης σ' αυτό το κόμμα (στο κόμμα «Τουντέχ»), αλλά του είπαν ξεκάθαρα ότι αυτό πρέπει να πράξει το ίδιο όπως και τ' άλλα κόμματα. Τώρα αυτό το κόμμα ζητάει, με την ευκαιρία των νέων εκλογών, να έχει κι αυτό δυο αντιπροσώπους του στην κυβέρνηση. Παρακολουθώντας με προσοχή τις πληροφορίες και τις ειδήσεις των ξένων πρακτορείων σχετικά με τα γεγονότα στο Ιράν, μπορούμε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι η ιρανική επανάσταση επιδιώκει να δώσει δημοκρατικές ελευθερίες στις μάζες και να βάλει τέρμα στην ξένη επέμβαση στο Ιράν. Μολαταύτα, κατά πόσον θα πραγματοποιηθεί αυτό, θα το ιδούμε από την εξέλιξη των πραγμάτων στο μέλλον.

Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, η Αγγλία, τα καπιταλιστικά κράτη και οι χώρες της Μέσης Ανατολής με αντιδραστικά καθεστώτα πολύ ανησυχούν για την κατάσταση στο Ιράν. Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής αναγκάστηκαν να αναγνωρίσουν το νέο καθεστώς του Ιράν, αλλά με τους πράκτορες τους προσπαθούν να οργανώσουν συνωμοσίες, να φρενάρουν την επαναστατική ορμή του ιρανικού λαού, να τον εκφοβίσουν και να τον σταματήσουν στο δρόμο που αυτός ακολουθεί.

Και το αντιδραστικό καθεστώς της Σαουδικής Αραβίας ανησυχεί πολύ για την κατάσταση στο Ιράν, επειδή η ίδια φεουδαρχική καταπίεση και εκμετάλλευση, όπως στο Ιράν, υπάρχει και σ' αυτή τη χώρα. Σίγουρα, αν όχι σήμερα, αύριο η ίδια τύχη αναμένει και το αντιδραστικό καθεστώς της Σαουδικής Αραβίας.

Λέγεται ότι, μετά το δημοψήφισμα για την ανακήρυξη της δημοκρατίας καθώς και τη λήψη μερικών άλλων μέτρων, ο Χομεϊνί θα ζητήσει και την απομάκρυνση των αμερικανικών βάσεων από το Ιράν. Λέγεται ότι οι Αμερικάνοι θέλουν να μεταφέρουν αυτές τις βάσεις στο ελληνικό νησί της Κρήτης. Κι αυτό θα το ιδούμε κατά πόσο θα πραγματοποιηθεί. Ένα πράγμα είναι σίγουρο: Σήμερα ο

Κάρτερ πηγαίνει στην Αίγυπτο και από εκεί θα πάει στο Ισραήλ. Η μετάβαση του σ' αυτές τις δυο χώρες σχετίζεται με την υπογραφή της συμφωνίας «ειρήνης» μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ. Με άλλα λόγια οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής τους έχουν βάλει τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι αυτών των δύο δορυφόρων. Με τις Ενωμένες Πολιτείες αυτές οι δύο χώρες μπορεί να έχουν κι άλλες μυστικές συμφωνίες και όχι μόνο για να πάρουν όπλα. Ο Αμερικανός υπουργός Αμύνης, Μπράουν, που περιόδευσε ολόκληρες βδομάδες σ' αυτή την περιοχή, μαζί και με τις κεφαλές της Σαουδικής Αραβίας, θα έχει ίσως κουρδίσει και καμιά μυστική συμφωνία. Υπάρχει δηλαδή πιθανότητα να δημιουργηθεί με μερικές απ' αυτές τις χώρες ένα μπλοκ χωροφυλάκων κατά της Συρίας, του Ιράκ και του Ιράν, τα οποία εκφράζονται ενάντια στο Σαντάτ και το Ισραήλ. Η Συρία και το Ιράκ έχουν και τη συμπαράσταση και την υποστήριξη των Σοβιετικών, από τους οποίους αγοράζουν και όπλα.

Μέχρι την ώρα ο Χομεϊνί λέει ότι η Σοβιετική Ένωση δεν πρέπει να επέμβει στις εσωτερικές υποθέσεις του Ιράν, αλλά η στάση του είναι ακόμα ακαθόριστη. Να ιδούμε ποια θα είναι αργότερα η στάση του. Όπως και να 'χει στην περιοχή του πετρελαίου στη Μέση Ανατολή δεν υπάρχει πια εκείνο το στάτους κβο το τόσο πολυπόθητο από τους Αμερικάνους. Αυτό το στάτους κβο το χάλασε η ανατροπή του σάχη Μωχαμέντ Παχλεβί και της μοναρχίας των Παχλεβί, η οποία ήταν ο χωροφύλακας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σε όλη αυτή τη ζώνη.

Σύμφωνα με ειδήσεις που έχουμε από τις πρεσβείες, το άρθρο που γράφαμε για το Ιράν και που δημαηεύτηκε στην εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλλιτ» στις 18 Φλεβάρη[1], έχει απήχηση στις αραβικές χώρες και το επιδοκιμάζουν απόλυτα. Δεν ξέρουμε αν μπόρεσε να φτάσει και ως το Ιράν.

1. Βλέπε υποσημείωση σε τούτο το βιβλίο, σελ. 164.

Πέμπτη, 15 Μάρτη, 1979

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΝ ΤΟΥ ΚΑΡΤΕΡ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ

Ο Αμερικανός πρόεδρος Κάρτερ επέστρεψε στην Ουάσιγκτον από την Αίγυπτο και το Ισραήλ. Φυσικά, στο αεροδρόμιο, όπως είδαμε κι από την τηλεόραση, επιφυλάχτηκε σ' αυτόν μια προετοιμασμένη υποδοχή με χειροκροτήματα και με λουλούδια για να δώσουν την εντύπωση ότι επιστρέφει θριαμβευτής από την επίσκεψη του σ' αυτές τις δύο χώρες. Και ο αντιπρόεδρος Μονταίηλ σαν τέτοιον παρουσίασε τον Κάρτερ.

Αυτό που έκαμε τούτος ο πρόεδρος των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, κανένας από τους προκατόχους του δεν το έκαμε, εκτός από τον υπουργό Εξωτερικών Κίσσινγκερ, ο οποίος το είχε σαν «καθήκον» του να πηγαινοέρχεται, να πουλάει και ν' αγοράζει, να κάνει απειλές και να χαϊδεύει τις πλάτες του ενός και του άλλου. Συνεπώς, ο πρόεδρος Κάρτερ πήγε στην Αίγυπτο και στο Ισραήλ για πολλές διαπραγματεύσεις με τον Σαντάτ και με τον Μπέγκιν. Τις συνομιλίες με το Σαντάτ τις άρχισε και τις τέλειωσε, περνώντας από το Κάιρο στην Ιερουσαλήμ, στο Ασσουάν, κι από δω πάλι πήγε στην Ιερουσαλήμ και από την Ιερουσαλήμ ξανά στο Κάιρο, κατόπι έφυγε για την Ουάσιγκτον.

Ο Κάρτερ, καθώς μαθαίνουμε από τα διάφορα πρακτορεία ειδήσεων, είχε συνομιλίες με τις κεφαλές των δύο χωρών, αλλά είχε και εναντιώσεις, πιέσεις από τον έναν και από τον άλλο, και από τους Ισραηλινούς, και από τους Αιγυπτίους. Τις μεγαλύτερες πιέσεις στον Αμερικανό πρόεδρο έκαμαν οι Ισραηλινοί, ο Μπέγκιν, ενώ ο Σαντάτ φάνηκε πιο φιλοφρονητικός, πιο μετριοπαθής στις προτάσεις του.

Με άλλα λόγια, ο Σαντάτ, απ' ό,τι αφήνουν να εννοηθεί τα διάφορα πρακτορεία ειδήσεων, δεν ήταν πολύ απαιτητικός στα αιτήματα του, τα οποία σε πολλά σημεία ταυτιζόταν με εκείνα του Κάρτερ. Μόνο σε ορισμένα μικροπράγματα, όπως ομολόγησε ο ίδιος ο Κάρτερ, υπήρξε διάσταση μεταξύ αμερικανικών και αιγυπτιακών απόψεων.

Ενώ με το Ισραήλ το προσωπείο έδειχνε αλλιώς. Οι προσπάθειες με το Ισραήλ, σύμφωνα με τα πρακτορεία ειδήσεων, ήταν πιο

«σκληρές». Αυτό παρατηρήθηκε τόσο στις συνομιλίες του προέδρου Κάρτερ με τον Μπέγκιν και σ' αυτές με την ισραηλινή κυβέρνηση, όσο και στο λόγο που ο Μπέγκιν εκφώνησε στο Κνεσέτ — Εθνοσυνέλευση του Ισραήλ. Και εδώ φάνηκε πως ο Μπέγκιν σαν να βρέθηκε πράγματι μπροστά σε εναντιώσεις για το σχέδιο που παρουσίαζε στον Κάρτερ. Από την τηλεόραση είδαμε διάφορους βουλευτές του ισραηλινού κοινοβουλίου, μια γυναίκα προπαντός, η οποία δεν άφηνε τον Μπέγκιν ούτε να μιλήσει. Η εν λόγω βουλευτίνα μιλούσε με μεγάλη έξαψη και στο τέλος, για να δείξει, όπως φαίνεται, ότι το σύμφωνο που προετοίμαζε ο Μπέγκιν με το Σαντάτ ήταν ένα κομμάτι χαρτί, εκείνη πήρε ένα φύλλο χαρτί από το τραπέζι που είχε μπροστά της και το έσκισε κάνοντας το κομμάτια-κομμάτια. Σε έκανε να γελάς η συμπεριφορά κάποιου άλλου βουλευτή που καθόταν δίπλα της και τη συμβούλευε να είναι πιο μετριοπαθής και όλα αυτά γίνονταν τη στιγμή που σε μια γωνία, σε τιμητική θέση καθόταν ο Κάρτερ που παρευρισκόταν σ' αυτές τις συζητήσεις. Ισως αυτό να ήταν μια καλή mise en scene για να πούνε στον Κάρτερ ότι «Εγώ, ο Μπέγκιν, επιθυμώ να είμαι κοντά στις απόψεις σου, αλλά αδυνατώ να πραγματοποιήσω αυτά που επιθυμείς εσύ, πρόεδρε των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, λόγω της μεγάλης εναντίωσης που συναντώ στο κοινοβούλιο. Γι' αυτό οι Ενωμένες Πολιτείες οφείλουν να κάνουν καθετί δυνατό για να αποσπάσουν από τους Αιγυπτίους μεγαλύτερες και πιο πολλές παραχωρήσεις σε όφελος του Ισραήλ».

Μετά απ' αυτό ο Κάρτερ γύρισε ξανά στο Κάιρο, συζήτησε κάπου μιάμιση ή δυο ώρες με τον Σαντάτ στους χώρους του αεροδρομίου και, ύστερα, σαν αγκαλιάστηκε και φιλήθηκε μ' αυτόν, καθώς έκαμε και με τον Μπέγκιν στην Ιερουσαλήμ, τον αποχαιρέτησε και επέστρεψε στην Ουάσιγκτον.

Στο λόγο που εκφώνησε στην Ουάσιγκτον, ο Αμερικανός πρόεδρος δήλωσε ότι είχε επιτυχία. Κι αυτή η επιτυχία ήτανε ότι διευθετήθηκαν μια σειρά ζητήματα για την υπογραφή του Αιγυπτιοϊσραηλινού Συμφώνου. Τό Σύμφωνο, κατ' αυτόν και τον Μπέγκιν, αν στο διάστημα αυτό δεν συμβεί κάποια άλλη ασυμφωνία, θα υπογραφεί την προσεχή εβδομάδα.

Αρα, για να κρίνουμε τις υποχωρήσεις έκαμε ο ένας και τις υποχωρήσεις ο άλλος, πρέπει να περιμένουμε το κείμενο του Συμφώνου, αλλ' όμως από τώρα εμείς μπορούμε να πούμε τη γνώμη μας για τους σκοπούς της μετάβασης του Αμερικάνου πρόεδρου στην Αίγυπτο και στο Ισραήλ Η υποβίβαση του κύρους αυτού του

προέδρου στο επίπεδο ενός υπουργού Εξωτερικών, έχει λόγους βαθιούς και ζωτικούς για τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Αυτό συνδέεται με το όλο ζήτημα της Μέσης Ανατολής. θα γίνει η Μέση Ανατολή μια κτήση των Αμερικάνων, θα μπει αυτή κάτω από την επιρροή των Σοβιετικών ή στην περιοχή αυτή θα ξεσπάσει η λαϊκή αντιιαπεριαλιστική επανάσταση, όπως συνέβηκε στο Ιράν; Και σε περίπτωση που στη Σαουδική Αραβία, στην Αίγυπτο, στις άλλες χώρες της Μέσης Ανατολής συμβεί αυτό που συνέβηκε στο Ιράν, τότε η κατάσταση για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και για όλα τα δυτικά καπιταλιστικά κράτη θα είναι ολέθρια.

Το πετρέλαιο δεν είναι σίγουρο για τους Αμερικάνους, γι' αυτό με τη μετάβαση του στη Μέση Ανατολή, ο πρόεδρος Κάρτερ έβαλε στη ζυγαριά το κύρος ως σημερινός πρόεδρος των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και ως μελλοντικός πρόεδρος, αν υποβάλει υποψηφιότητα στις προσεχείς εκλογές.

Οι σκοποί της μετάβασης του Κάρτερ στις δυο αυτές χώρες της Μέσης Ανατολής πρέπει να είναι: μεταξύ Ισραήλ και Αιγύπτου να υπάρξει ειρήνη, αλλά όχι μόνον τόσο. Το Ισραήλ και η Αίγυπτος από κοινού να αποτελούν ένα χωροφύλακα πιο ισχυρό απ' ό,τι ήτανε πριν το Ισραήλ, για να φρουρούν αυτή την περιοχή πετρελαίων από δύο κινδύνους: από τον σοβιετικό κίνδυνο και από τον κίνδυνο της επανάστασης. Έτσι λοιπόν ο σκοπός του προέδρου Κάρτερ, καθώς και όλων των άλλων δυτικών καπιταλιστών, είναι να μη συμβούν «ταραχές» σ' αυτή την πετρελαιοφόρα περιοχή, όπως συνέβηκαν στο Ιράν, όπου ακόμα η κατάσταση δεν σταθεροποιήθηκε. Και το πώς θα σταθεροποιηθεί η κατάσταση εκεί, αυτό είναι ένα ερωτηματικό για τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές και για όλους τους δυτικούς καπιταλιστές.

Γίνεται, δηλαδή, πόλεμος για το πετρέλαιο και ετοιμάζεται από πριν η υπεράσπιση του από κάθε κίνδυνο. Αλλά, όπως τόνισα ήδη, αυτό γίνεται για την περίπτωση που συμβεί μια σοβιετική επίθεση προκαλούμενη από άλλους φιλοπόλεμους λόγους, αλλά και για την περίπτωση που εκραγεί μια επανάσταση ενάντια στις τωρινές ηγεσίες πολλών κρατών αυτής της περιοχής, που είναι στην υπηρεσία του ιμπεριαλισμού, που έχουν ξεπουλήσει τη χώρα στο διεθνή καπιταλισμό και καταπιέζουν το λαό.

Γι' αυτούς τους λόγους ο Κάρτερ ανήγγειλε ότι θα χορηγήσει και στο Ισραήλ και στην Αίγυπτο μια μεγάλη βοήθεια που φτάνει, αν δεν κάνω λάθος, τα 4 και πλέον δισεκατομμύρια δολάρια. Και ασφαλώς αυτά τα 4 δισεκατομμύρια δολάρια θα είναι κυρίως για

εξοπλισμούς. Στον Αμερικανό πρόεδρο συμφέρει η Αίγυπτος, αφού υπογράψει το σύμφωνο ειρήνης με το Ισραήλ σε αντίθεση με τη Συρία, με το Ιράκ και με όλες τις άλλες αραβικές χώρες, να δημιουργήσει έναν «στρατό ξεφτεριών», όπως είναι ο ισραηλινός στρατός. Και έπειτα, οι δυό μαζί, σε ενότητα, να αρχίσουν την επίθεση και τη συντριβή των κύκλων που κυριαρχούν στις άλλες χώρες αυτής της περιοχής ή και πιο πέρα απ' αυτή την περιοχή, όπως λογουχάρη στη Λιβύη. Και η χώρα αυτή είναι μια θερμή πετρελαιοφόρα ζώνη, που την εποφθαλμιούν και οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, και οι δυτικοί καπιταλιστές, και οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές.

Επομένως, σκοπός της μετάβασης του Κάρτερ στην Αίγυπτο και στο Ισραήλ ήταν η ενίσχυση της συμμαχίας μεταξύ αυτών των δυο χωρών, η διακήρυξη ενός οικονομικού δήθεν σχεδίου βοηθείας «Κάρτερ», για να μην το πούμε «Σχέδιο Μάρσαλ», γι' αυτά τα δυο κράτη, φιλικά διακείμενα προς τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, για τη δημιουργία ενός στρατού έτοιμου να επέμβει στην Βόρειο Υεμένη, στο Ομάν, αν διατρέχουν κίνδυνο, και για να υπερασπίσουν επίσης τη Σαουδική Αραβία, σε περίπτωση που στο Ιράν εξακολουθεί να βαθαίνει κατά τρόπο πιο ριζοσπαστικό η επανάσταση.

Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής βλέπουν ότι διακινδυνεύουν οι υδάτινοι δρόμοι, η διώρυγα του Σουέζ, γι' αυτό τους χρειάζεται να ενισχύσουν τις θέσεις τους εκεί. Μά το Άντεν, η έξοδος στην Ερυθρά Θάλασσα, βρίσκεται τώρα στα χέρια των Σοβιετικών, λόγω του ότι αυτοί είναι συνδεμένοι με τους Αιθίοπες, οι οποίοι κατέλαβαν την Ερυθραία. Οι Σοβιετικοί και οι Κουβανοί βρίσκονται μέσα στη Νότιο Υεμένη και από κει προετοίμασαν και εξαπέλυσαν τον πόλεμο κατά της Βόρειας Υεμένης, που είναι ένα προπύργιο για την υπεράσπιση της Σαουδικής Αραβίας. Η Βόρεια Υεμένη «βοηθήθηκε» άλλοτε από το Νάσερ, ο οποίος έστειλε εκεί δυνάμεις του και οι κυβερνήτες της Υεμένης τις υποδέχτηκαν με μεγάλο ενθουσιασμό. Υπάρχει τώρα η πιθανότητα ο στρατός του Σαντάτ, ενισχυμένος με σύγχρονα όπλα, να προστρέξει ξανά σε «βοήθεια» της Βόρειας Υεμένης και να διακινδύνεψει τη Νότια Υεμένη.

Έτσι λοιπόν, προοπτικά, σε όλη αυτή τη μεγάλη, την εύφλεκτη περιοχή, έχουμε να ιδούμε συγκρούσεις μεταξύ των δυο ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων, των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Σοβιετικής Ένωσης, για να πιάσει η καθεμιά κλαδιά και θέσεις στρατηγικές. Γι' αυτό ακριβώς το σκοπό οι δυο υπερ-

δυνάμεις θα προσπαθήσουν να συνάψουν συμμαχίες με τα κράτη αυτής της περιοχής και να αρχίσουν τοπικούς πολέμους, όχι έναν γενικό πόλεμο. Αυτές οι τοπικές μάχες γίνονται βοηθώντας άμεσα ή έμμεσα με όπλα ή με συμβούλους τις αντιδραστικές κλίκες στις χώρες της Μέσης Ανατολής. Ο Λευκός Οίκος, λογουχάρη, δήλωσε τώρα τελευταία ότι θα στείλει 3 χιλιάδες συμβούλους στην Βόρεια Υεμένη. Αυτό σημαίνει ότι θα στείλει στη Βόρεια Υεμένη μια ισχυρή στρατιωτική δύναμη. Και όσο για όπλα, τα μέτρα έχουν ληφθεί από πριν, από τότε που οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής επέτρεψαν δήθεν στη Σαουδική Αραβία να δώσει στη Βόρεια Υεμένη από τα όπλα που έχει πάρει απ' αυτές.

Το ζήτημα όμως τώρα είναι πώς εξελίσσονται τα πράγματα στο Ιράν. Εκεί καμιά σταθεροποίηση δεν έγινε. Ο Χομεϊνί ήταν της γνώμης ότι με την ανατροπή του σάχη, θα διεύθυνε την επανάσταση στο πνεύμα του Κορανίου, που το παρουσιάζει σαν δημοκρατικό, για την πλήρη δήθεν ελευθερία, για την πραγματική ισλαμική δημοκρατία κλπ, κλπ.

Τώρα, όχι πως η κατάσταση ξέφυγε από τα χέρια του Χομεϊνί αλλά η επανάσταση στο Ιράν, που στόχο είχε την ανατροπή της μοναρχίας των Παχλεβί, την εξάλειψη αυτής της μεσαιωνικής μοναρχίας, έφερε σε φως οργανωμένα στοιχεία, πιο ριζοσπαστικά, πιο προοδευτικά από τον Χομεϊνί και που δρουν για ένα δημοκρατικό, αστικό Ιράν με μεγαλύτερα δικαιώματα. Μα κατά πόσο θα πετύχουν αυτό το σκοπό τους, θα το ιδούμε.

Αυτά τα ισχυρά κινήματα στο Ιράν καθοδηγούνται ασφαλώς από μερικά κόμματα, από μερικά μέτωπα, τα οποία θεωρούνται ότι είναι ανεξάρτητα από τις ξένες δυνάμεις, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι έτσι. Οι Σοβιετικοί έχουν δουλέψει μέσα στο Ιράν με το κόμμα «Τουντέχ», που εμείς δεν ξέρουμε σε τι κατάσταση βρίσκεται. Αλλά και οι Κινέζοι, κάτω από την προστασία του σάχη, έχουν δουλέψει για να ιδρύσουν το μαοϊστικό τους κόμμα, το οποίο να βοηθούσε τον σάχη να κρατηθεί στην εξουσία και, σε περίπτωση κινδύνου, όταν η μοναρχία των Παχλεβί θα καταλύονταν, να έβγαινε στο φως σαν κόμμα δήθεν μαρξιστικο-λενινιστικό. Και λέγεται ότι το κόμμα αυτό υπάρχει εκεί. Ενώ το κόμμα του Χομεϊνί, ή το Μέτωπο του, φαίνεται να είναι πιο ισχυρό. Στο Ιράν υπάρχουν επίσης και στοιχεία φυλοπαλαιστινιακά.

Φυσικά, όλα αυτά τα κόμματα και μέτωπα μάχονται για να αποκτήσουν θέσεις, για να σχηματίσουν στο Ιράν μια κυβέρνηση τέτοια που να υπεράσπιζει τα συμφέροντα μιας «νέας», πιο δημο-

κρατικής αστικής τάξης, αλλά, στην πραγματικότητα, ξανά μιας αστικής τάξης, η οποία θα προσπαθεί να χτυπήσει τα πιο ριζοσπαστικά επαναστατικά λαϊκά κινήματα που θα επιθυμούν να προωθήσουν την ιρανική επανάσταση.

Σ' αυτή τη μεγάλη λαϊκή εξέγερση, όπως γράφαμε στο άρθρο μας «Η ιρανική εργατική τάξη κατέβηκε στο πεδίο της μάχης, ανέτρεψε το σάχη και συντάραξε τον καπιταλιστικό κόσμο», δημοσιευμένο στην εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», βλέπουμε να βγαίνουν στο προσκήνιο μεγάλες δυνάμεις που διεκδικούν δικαιώματα και καθορίζουν προγράμματα για βαθιούς μετασχηματισμούς σε πολλά πεδία της ζωής.

Οι γυναίκες του Ιράν βρίσκονται σε κίνηση και σε διαδηλώσεις. Αυτές διεκδικούν ίσα δικαιώματα με τους άντρες και το πέταγμα του φερετζέ, τον οποίο ο Χομεϊνί τον διαφυλάσσει σαν σημάδι του Ισλάμ. Πολλοί προοδευτικοί φοιτητές βρίσκονται επίσης σε κίνηση. Χιλιάδες φοιτητές κάνουν διαδηλώσεις μέσα στο Πανεπιστήμιο της Τεχεράνης, άλλοι ζητούν ο στρατός να είναι στρατός του λαού, οι αξιωματικοί να εκλέγονται από το λαό. Τα λαϊκά δικαστήρια στο Ιράν εκτελούν στρατηγούς, ανώτερους αξιωματικούς, αξιωματικούς της ασφάλειας και καθελογής σατράπηδες που υπηρετούσαν το σάχη. Με άλλα λόγια εκεί γίνονται εκκαθαρίσεις, ανεξάρτητα αν τις θέλει ή δεν τις θέλει ο Χομεϊνί.

Φυσικά, το Ιράν θα επιζήσει και ο κυριότερος πλούτος του είναι το πετρέλαιο. Άρχισε τώρα να βγάζει πετρέλαιο, αλλά όχι σε ποσότητες όπως πριν, άρχισε μάλιστα να ανεβάζει τις τιμές του. Η τωρινή προσωρινή ιρανική κυβέρνηση έχει στο πρόγραμμα και πήρε και μέτρα να κρατικοποιήσει τις ξένες εταιρείες που εκμεταλλεύονταν το πετρέλαιο στο Ιράν. Αν αυτή πετύχει να κάνα πραγματικότητα αυτό το μέτρο, αυτό θα είναι κάτι το θετικό. Άλλο είναι το ζήτημα του πώς θα διοικείται και ποιος θα διεύθυνει αυτό τον τόσο μεγάλο πλούτο της χώρας αυτής. Γι' αυτό εκεί θα διεξαχθεί αγώνας...

Όμως ο ιρανικός λαός πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι αυτό τον μεγάλο πλούτο που διάθετει να τον διαχειρίζεται ο ίδιος, με άλλα λόγια να τον διαχειρίζεται μια νέα κρατική και κομματική οργάνωση του Ιράν. Αλλά το πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα σ' αυτή την κατεύθυνση, θα το ιδούμε. Μόνον τώρα για τώρα βλέπουμε ότι και η αμερικάνικη κυβέρνηση συμπεριφέρεται σαν τ' αρνί προς την τωρινή κυβέρνηση του Ιράν, ώσπου να κέρδισει τις θέσεις, αν όχι όπως τις είχε πριν, τουλάχιστον κάπως καλύτερα απ' ό,τι είναι τώρα, διότι προς το παρόν είναι άσχημες.

Ο Χομεϊνί έχει δηλώσει ότι θα καταπολεμήσει τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, τη Σοβιετική Ένωση και κάθε άλλη δύναμη που θα επιχειρήσει να βάλει κάτω από το ζυγό της το Ιράν. Φυσικά, ο αγώνας του αυτός δεν μπορεί να αποσπαστεί από την ξένη καπιταλιστική αστική τάξη. Για να προσδιοριστεί η στήριξη του στον έναν ή τον άλλον, αυτό εξαρτάται από τις πιέσεις που θα του γίνονται. Ο ιρανικός λαός δεν πρέπει να επιτρέψει η στήριξη αυτή να είναι υποδουλωτική. Επίσης, ο προοδευτικός λαός του Ιράν να αγωνιστεί για να εκκαθαρίσει τα επικίνδυνα στοιχεία, να ξεπατώσει τις βαθιές ρίζες των διαφόρων κατασκοπευτικών διχτύων που υπάρχουν εκεί και γι' αυτό θα χρειαστεί πολύς καιρός, και να μην επιτρέψει στις αμερικάνικες, σοβιετικές κλπ κατασκοπείες, άμεσες ή με το προσωπείο των ειδικών, ή στα διάφορα δήθεν δημοκρατικά, δήθεν κομμουνιστικά κόμματα, να αποκαταστήσουν την επιρροή των υπερδυνάμεων σ' αυτή την πλούσια και συνάμα δύστυχη χώρα.

Η επίδραση της επανάστασης του Ιράν θα είναι μεγάλη και θα ξεπεράσει τα σύνορα του. Και είναι γεγονός ότι η επίδραση αυτή είναι αισθητή στα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου, αλλά και στο Ιράκ, τη Συρία, στην Σαουδική Αραβία, στο Ομάν κλπ. Το Ιράν όμως πρέπει να αγρυπνεί, να έχει υπόψη του και τους μεγάλους κινδύνους που μπορεί να προέρχονται είτε από τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, είτε από τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές. Η Σοβιετική Ενωση συνορεύει σε μεγάλο μήκος με το Ιράν και ο πληθυσμός του ιρανικού Αζερμπαϊτζάν έχει στενούς δεσμούς με το σοβιετικό Αζερμπαϊτζάν. Έτσι, Σοβιετικοί πράκτορες θα μπαινοβγαίνουν στο Ιράν να οργανώνουν και σαμποτάζ, να υποκινούν εξεγέρσεις, να κάνουν και διεκδικήσεις αυτονομίας, να ζητούν και παραχωρήσεις κλπ, κλπ.

Σ' αυτές τις καταστάσεις μόνον μια γερή πολιτική δύναμη, επαναστατική μαρξιστική-λενινιστική, που να έχει την υποστήριξη της εργατικής τάξης και του λαού, μπορεί να κέρδισει σιγά σιγά έδαφος και να αντισταθεί σε όλους αυτούς τους κινδύνους που διατρέχει το Ιράν και όλος ο κόσμος. Λέω όλος ο κόσμος γιατί όλη η περιοχή της Μέσης Ανατολής είναι περιοχή με συγκρούσεις πολύ μεγαλύτερες απ' ό,τι ήταν οι συγκρούσεις στα Βαλκάνια τον περασμένο αιώνα. Όλα τα κράτη αυτής της περιοχής είναι κάτω από την επιρροή των ξένων, οι οποίοι υποστηρίζουν τους ιθύνοντες κύκλους τους και τους εξωθούν για τοπικούς πολέμους.

Βλέπουμε τώρα την αιγυπτιοϊσραηλινή συμμαχία, είμαστε μάρτυρες των προσπαθειών που κάνουν οι Σύροι και οι Ιρακινοί

για να ενωθούν αλλά πόσο θα ενωθούν, αυτό είναι άλλο πρόβλημα. Διαπιστώνουμε επίσης ότι η Αίγυπτος εποφθαλμιεί τη Λιβύη και ότι ο Σαντάτ έχει στενή φιλία με τον Νιμέιρυ του Σουδάν. Γι' αυτό υπάρχει πιθανότητα να ξεσπάσει καμιά σύγκρουση μεταξύ Λίβυων, Αιγυπτίων και Σουδανέζων για κυριαρχία, εξαιτίας του πετρελαίου, καθώς και για να εμποδίσουν τη σοβιετική διείσδυση στην Αφρική.

Οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές εφοδιάζουν τώρα τον Καντάφι της Λιβύης με όπλα. Σίγουρα εκεί υπάρχουν Σοβιετικοί ειδικοί που εκπαιδεύουν το στρατό αυτής της χώρας. Η Λιβύη, από μέρους της, έχει διεκδικήσεις έναντι της Αιγύπτου και των άλλων χωρών προς τα νοτιά της. Έχει εκεί ακόμα διεκδικήσεις για την έρημο προς νότον, όπου επικρατεί η γαλλική επιρροή. Η έρημος αυτή δεν έχει νερό, αλλά στα βάθη της έχει πετρέλαιο. Εδώ ο πόλεμος γίνεται για το πετρέλαιο, γι' αυτό μπορεί να συμβούν ταραχές.

Δεν είναι καθόλου δίχως έννοια η επίσκεψη του Ζισκάρ ντ' Εσταίν στην γαλλόφωνη Αφρική και οι προσπάθειες που εκείνος καταβάλλει για να προσδέσει πιο γερά πίσω από το άρμα του αυτές τις χώρες και να τις εκμεταλλεύεται για καλά διαμέσου των τραπεζών και πολυεθνικών εταιρειών, για να κάνει επενδύσεις στις πρώην γαλλικές αποικίες, για να απομυζεί έτσι τον μεγάλο πλούτο αυτών των χωρών και να έχει τις κλίκες τους στην υπηρεσία της Ελυζέ.

Όχι φυσικά άσκοπα η Γαλλία τρέχει να βοηθήσει τον Μομπούτου, όχι άσκοπα ενθαρρύνει το Μαρόκο να τον βοήθησει. Η Γαλλία δεν ξεχνά την Αλγερία, ίσα ίσα, περίμενει την κατάλληλη στιγμή που από τη Σαχάρα ή το Μαρόκο θα ξεσπάσουν ξανά ταραχές. Αυτές δεν διαφαίνονται τώρα στον ορίζοντα, αλλά οι ταραχές, οι συγκρούσεις είναι γέννημα του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού, που τις οργανώνουν νια να υπερασπίσουν τα συμφέροντα τους και αυτά των κλικών που είναι συνδεμένες μ' αυτούς.

Γι' αυτό στην αφρικανική ήπειρο και στη Μέση Ανατολή βλέπουμε μια κατάσταση ταραχώδη, όπου συγκρούονται τα μεγάλα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού, παρατηρούμε ταυτόχρονα και ένα ξύπνημα του λαϊκού ξεσηκωμού, των καταπιεσμένων λαών οι οποίοι βλέπουν ποιος τους καταπιέζει, ποιος δολοπλοκεί, ποιος τους καταληστεύει και ποιος πλούταινει με το αίμα και τον ιδρώτα τους. Και φυσικά ο λαϊκός ξεσηκωμός ανέβαινει, πάει πιό ψηλά και ξεσπάει, ίσως ενίοτε δεν έχει αποτελέσματα, αλλά το ξέσπασμα φέρνει το ξέσπασμα κατά τρόπο διαδοχικό και σχηματίζει μια γερή αλυσίδα.

Επομένως, η ιμπεριαλιστική καταπίεση και εκμετάλλευση θα φέρουν μαζί τους την αντίδραση των λαϊκών μαζών των καταπιεζόμενων χωρών για απελευθέρωση.

Σάββατο, 31 Μάρτη, 1979

ΕΝΑ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΑΝΤΙΑΡΑΒΙΚΟ ΣΥΜΦΩΝΟ

Όπως είναι γνωστό, αυτές τις μέρες στην Ουάσιγκτον, σε μια μεγάλη τέντα επίτηδες στημένη από τον Κάρτερ στην πλατεία μπροστά στον Λευκό Οίκο και ενώπιον χιλίων και πλέον ατόμων, εξόν του λαού που έκανε γούστο πίσω από τα κάγκελα του πάρκου, σε ένα παραδοσιακό τραπέζι, όπου έχουν υπογραφεί διάφορα ιμπεριαλιστικά, υποδουλωτικά σύμφωνα από τους Αμερικάνους, υπογράφηκε το σύμφωνο ειρήνης μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ και υπογράφηκε αυτό και από τον Κάρτερ με την ιδιότητα του μάρτυρα.

Υπογράφηκε δηλαδή ένα ιμπεριαλιστικό σύμφωνο έπειτα από έναν ιμπεριαλιστικό ληστρικό επιθετικό πόλεμο που κηρύχτηκε από το σιωνισμό, υποστηριζόμενος δυναμικά με όπλα και πολεμοφόδια και χρηματοδοτημένος από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Αυτός ο ληστρικός πόλεμος του Ισραήλ είχε σαν σκοπό - και τον πέτυχε - να εξαλείψει την πατρίδα των Παλαιστινίων, να κατάλαβει την Ιερουσαλήμ, τη δυτική όχθη του Ιορδάνη ποταμού, τη λωρίδα της Γάζας, να καταχτήσει όλο το Σινά, να κάθεται σαν γέρακας πάνω από τα κεφάλια του Λιβάνου και της Αιγύπτου. Πέρα απ' αυτό, τα επιθετικά στρατεύματα του Ισραήλ κατέλαβαν επίσης και τα Υψώματα του Γκολάν, που ανήκουν στη Συρία.

Αυτός ήτανε ο σκοπός του επιθετικού ιμπεριαλιστικού πολέμου εναντίον των αραβικών λαών της Παλαιστίνης, Συρίας, Αιγύπτου, Ιορδανίας και έμμεσα και εναντίον όλων των άλλων αραβικών λαών. Ο ληστρικός αυτός πόλεμος του Ισραήλ, δυναμικά υποστηριζόμενος από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, είχε επίσης για σκοπό να κρατούσε κάτω από την επιρροή του την πλούσια σε πετρέλαια περιοχή της Μέσης Ανατολής, με άλλα λόγια τη Σαουδική Αραβία, τα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου, το Κουβέιτ, το Ιράν κ.ά. και να δημιουργεί έναν σοβαρό οικονομικοστρατιωτικό φραγμό ενάντια σε μερικές άλλες αραβικές χώρες και τους εταίρους τους, τις δυτικές καπιταλιστικές χώρες, οι οποίες ζούνε χάρη στο πετρέλαιο της Μέσης Ανατολής.

Οι Αιγύπτιοι, οι Σύροι και οι Ιορδανοί, σε ενότητα δήθεν, αλλά διαιρεμένοι στην πραγματικότητα, αντιμετώπισαν μερικές φορές

αυτό τον επιθετικό πόλεμο, χωρίς όμως επιτυχία, λόγω του ότι δεν ήταν σοβαρά ενωμένοι στον αγώνα τους ενάντια σ' αυτή τη βάρβαρη επιδρομή και απέτυχαν από τον καιρό του Φαρούκ ακόμα, του Νάσερ και τώρα επί Σαντάτ, καθώς επίσης και κάτω από τη βασιλεία του Χουσεΐν. Ενώ ο κοσμοπολίτικος Λίβανος, όπου είχαν εγκατασταθεί μεγάλος αριθμός Παλαιστινίων, ιδιαίτερα στις νότιες περιοχές αυτής της χώρας και στα σύνορα του Ισραήλ, απέβηκε η συνεχής λεία του Ισραήλ και μένει πάλι το ίδιο μπροστά στις βάρβαρες επιθέσεις του πεζικού, πυροβολικού και αεροπορίας του Ισραήλ. Ο Λίβανος μετατράπηκε επίσης σε χώρα εμφυλίων πολέμων μεταξύ Σύρων, μαρωνιτών χριστιανών και μουσουλμανικών αιρέσεων.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής και το Ισραήλ, εκτός από τη χρησιμοποίηση των όπλων, κατόρθωναν επίσης να συνδυάζουν μεταξύ τους και τις μεθόδους της διάσπασης, ανεξάρτητα απ' αυτά που διασαλπίζουν καθημερινά και συνεχώς οι αραβικές χώρες ότι το αραβικό έθνος είναι δήθεν ενωμένο. Η δράση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και ο επιθετικός πόλεμος του Ισραήλ, από την μια μεριά, και ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός, από την άλλη, κάνουν τη δουλειά τους για την κατάλυση αυτής της ενότητας, ενότητας που δεν είναι παρά μια φόρμουλα. Ολες αυτές οι δυνάμεις του σκότους — ο ιμπεριαλισμός, ο σοσιαλιμπεριαλισμός και τα όργανα τους — προκαλούν την διάσπαση σ' αυτές τις χώρες και σ' αυτούς τους λαούς και η διάσπαση αυτή έχει τη βάση της και τις καπιταλιστικές αντιδραστικές ηγεσίες εκείνων των αραβικών χωρών που έχουν συμφέροντα διαφορετικά, έχουν σκοπούς κυριαρχίας η μια επί της άλλης κλπ. Στις αραβικές χώρες δεσπόζουν, φυσικά, εκείνα τα κράτη που είναι πλούσια σε πετρέλαιο, δηλαδή η Σαουδική Αραβία, το Ιράκ, το Κουβέιτ, τα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου που, μολονότι δεν έχουν μια στρατιωτική δύναμη τέτοια που να μπορούν να κυριαρχούν επί των άλλων χωρών, έχουν όμως μια μεγάλη οικονομική δύναμη διά της οποίας επηρεάζουν ακριβώς εκείνους που εξουσιάζουν στη Συρία, στον Λίβανο, στην Ιορδανία, στην Υεμένη, στην Αίγυπτο και σε όλες τις άλλες χώρες της Βόρειας Αφρικής.

Μ' αυτή λοιπόν την μεγάλη οικονομική δύναμη των οργανέτων του, που ήξερε να τα βάλει στα χέρια του, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός μπόρεσε να καπαρώσει τη μερίδα του λέοντος στα έσοδα του πετρελαίου, ιδιαίτερα στο Ιράν και στη Σαουδική Αραβία. Κατά συνέπεια και στα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου ο αμερικάνικος

ιμπεριαλισμός ασκούσε μεγάλη επιρροή και συνεχίζει να την ασκεί και τώρα. Αυτό σήμερα μπορεί να είναι προσωρινό, λόγω του ότι ο σάχης του Ιράν ανατράπηκε και τα συμφέροντα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σ' αυτό το κράτος εξασθένησαν σε καταφανή βαθμό.

Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής πασχίζουν τώρα να αποκαταστήσουν την κυριαρχία τους στο Ιράν. Άνοιξε δε και η όρεξη του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού, που επηρεάζει την κατάσταση στο Ιράν μέσω των Κούρδων, Αξερμπαϊτζάνων και του παλιού δήθεν κομμουνιστικού κόμματος «Τουντέχ». Μα στο Ιράν, από τον καιρό του σάχη ακόμα, έχουν ιδρυθεί, κάτω από διάφορα προσωπεία, και μαοϊστικά, τροτσκιστικά κόμματα, τα οποία φυτοζωούσαν υπό την κατόπτευση της ιρανικής Savak και τώρα, με την πραγματοποίηση της λαϊκής αντιφεουδαρχικής και ανττιμπεριαλιστικής επανάστασης, βγήκαν στην επιφάνεια, και μερικά υποστηρίζουν τον Χομεϊνί, που είναι για μια ισλαμική δημοκρατία, μερικά θέλουν μια δημοκρατία κάπως πιο πλατιά. Χθες ακριβώς έγιναν οι εκλογές στο Ιράν και θα ιδούμε τα αποτελέσματα τους.

Δηλαδή, τα συνδεμένα με το πετρέλαιο οικονομικά συμφέροντα των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής στο Ιράν και κατά συνέπεια στη Μέση Ανατολή έχουν ζημειωθεΐ μερικώς και όχι οριστικώς, και σήμερα οι προσπάθειες τους σ' αυτή τη χώρα αποσκοπούν να ξανασταθεροποιήσουν την κατάσταση, όχι φέρνοντας ξανά το σάχη στην εξουσία, αλλά εκμεταλλευόμενες άλλους τρόπους και δρόμους.

Γι' αυτό το λόγο οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής ενεργούν εσπευσμένα και με απειλητικές πιέσεις έναντι του Ισραήλ και του πρωθυπουργού του, Μπέγκιν, να υπογράψει σύμφωνο ειρήνης με την Αίγυπτο, καλύτερα όμως να λέγεται ένα σύμφωνο άχερο. Με την υπογραφή αυτού του συμφώνου η Αίγυπτος έρχεται σε αντίθεση με όλα τα άλλα αραβικά κράτη. Ο Σαντάτ επιθυμούσε, έστω και για τα μάτια, να έπαιρναν μέρος σ' αυτή τη συμφωνία και οι Παλαιστίνιοι (τούτοι αρνήθηκαν) ή να καθιερώνονταν σ' αυτό το σύμφωνο μια ρήτρα τέτοια που στους Παλαιστινίους να αναγνωρίζεται τάχα το δικαίωμα να έχουν στο μέλλον την πατρίδα τους, που την έχει καταβρόχθισει το Ισραήλ Αλλά, φυσικά, εκείνος δούλευε για να βρεθούν μερικές φόρμουλες ώστε στην πραγματικότητα ποτέ να μην αναγνωριστεί σ' αυτόν το λαό ένα τέτοιο νόμιμο και φυσικό δίκαιο.

Ο Σαντάτ πείστηκε να δεχτεί τις αμερικάνικες απόψεις και έφερε και τον Μπέγκιν σ' αυτό το δρόμο που είχε διάλεξει ο αμερικάνι-

κος ιμπεριαλισμός. Το Ισραηλινο-Αιγυπτιακό Σύμφωνο από τα πράγματα δεν είναι σύμφωνο μεταξύ αυτών των δυο κρατών, τα οποία βρισκόντουσαν και βρίσκονται σε πόλεμο μεταξύ τους, αλλά είναι ένα σύμφωνο αμερικάνικο, σύμφωνο ιμπεριαλιστικό, που διαφυλάσσει και υπερασπίζει τα συμφέροντα των Ενωμένων Πολιτειων της Αμερικής στη Μέση Ανατολή. Στο σύμφωνο αυτό από 9 άρθρα, η Αίγυπτος ξαναπαίρνει φυσικά ένα μέρος του Σινά με μια σειρά όρους, ανακτά τα πηγάδια του πετρελαίου στο Σινά εκμεταλλευΟέντα από τους Ισραηλινούς, υποχρεούται να δηλώσει ως διεθνή τον Κόλπο της Ακαμπα και τα Στενά του Τιράν, να δεχτεί ώστε καΟελογής πλοία να περνούν ελεύθερα στη διώρυγα του Σουέζ, να έχει μερικά δικαιώματα στην λωρίδα της Γάζας και τόσο. Ενώ το Ισραήλ κρατάει, εννοείται, υπό την κατοχή του αρκετά αραβικά εδάφη, τα έχει ενσωματώσει αυτά στο δικό του σιωνιστικό κράτος. Το Ισραήλ με κανέναν τρόπο δεν δέχεται να αφήσει προπαντός την Υπεριορδανία και την Ιερουσαλήμ. Η Ιερουσαλήμ, δήλωσε ο Μπέγκιν, θα μείνει η πρωτεύουσα του Ισραήλ.

Για όλο αυτό το αποτέλεσμα, γι' αυτό το ιμπεριαλιστικό σύμφωνο, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής πλήρωσαν στους Ισραηλινούς και στους Αιγυπτίους από 2 δισεκατομμύρια δολάρια στον καθέναν, δηλαδή τους αγόρασαν και τους δυο. Ασφαλώς το μεγαλύτερο ποσόν απ' αυτά τα 2 δισεκατομμύρια θα δοθούν σε όπλα. Θα αναπτυχθεί λοιπόν ακόμα πιό πολύ η αμερικάνικη βιομηχανία όπλων και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα εφοδιάζει με όπλα και πολεμοφόδια αυτές τις δυο χώρες, που τις κρατάει δεμένες για τα συμφέροντα του. Αυτός είναι ο σκοπός και η έννοια αυτού του Συμφώνου ειρήνης, το οποίο δεν φέρνει την ειρήνη, αλλά τον πόλεμο, γιατί δεν είναι προς το συμφέρον των αραβικών λαών και χωφών, έστω αυτά και καπιταλιστικά αστικά κράτη.

Ενάντια στο Ισραηλινό-Αιγυπτιακό Σύμφωνο κατά τρόπο ανειρήνευτο, είναι, κατά πρώτο λόγο, οι Παλαιστίνιοι. Δικαιολογημένα και ανοιχτά, σταθερά και με κουράγιο δήλωσαν ότι θα καταπολεμήσουν ανελέητα αυτό το Σύμφωνο και αυτά τα αποτελέσματα του. Χαρακτήρισαν τον Σαντάτ προδότη και ότι «θα του κόψουν τα χέρια και το κεφάλι». Αυτή την ορολογία χρησιμοποίησε ο Αραφάτ ενάντια στον Σαντάτ, σύμφωνα με τα πρακτορεία ειδήσεων.

Με τους Παλαιστινίους ενώθηκαν, κατά πρώτο λόγο, οι Σύροι, γιατί αυτοί βρίσκονται μπροστά σε μια αιγυπτιοϊσραηλινή «ενότητα», πράγμα που καθιστά σ' αυτούς δύσκολη την επανάκτηση των Υψωμάτων του Γκολάν. Επομένως, αν αυτοί θα επιχειρήσουν να

πάρουν το δικό τους Γκολάν, τότε πρέπει να συνδεθούν στενά σε μια μαχητική ενότητα με τις άλλες αραβικές χώρες που αντιτάσσονται σ' αυτό το Σύμφωνο. Ωστόσο, μια τέτοια μαχητική ενότητα είναι δύσκολο να επιτευχθεί απ' αυτές. Πριν ακόμα από το Σύμφωνο αυτό, είχαν δηλώσει ότι θα γινόταν στη Βαγδάτη η διάσκεψη όλων, των χωρών που εναντιώνονται στο Ισραηλινό-Αιγυπτιακό Σύμφωνο. Πράγματι συνήλθαν εκεί οι αντιπρόσωποι αυτών των χωρών, αλλά γρήγορα διαλύθηκαν πάλι, γιατί δεν ήταν όλοι σύμφωνοι να διακόψουν τις σχέσεις με την Αίγυπτο, να την μποϊκοτάρουν και να κηρύξουν τον Σαντάτ προδότη της αραβικής υπόθεσης, που ξεπούλησε αυτές στο Ισραήλ και στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Φυσικά, στη διάσκεψη αυτή η Συρία και το Ιράκ μπορεί να ήταν πιο κοντά η μια στην άλλη και κατά τα τρία τέταρτα στο πλευρό των πιο αποφασισμένων, που είναι οι Παλαιστίνιοι ναι αλλά ψυχρές αποδείχτηκαν η Σαουδική Αραβία και οι χώρες των Εμιράτων του Κόλπου, ενώ μερικές άλλες κάνουν πιότερο λόγια. Από τις τελευταίες η Λιβύη του Καντάφι υψώνει λιγάκι περισσότερο τη φωνή της και μετακίνησε στρατεύματα προς την Αίγυπτο, φυσικά για επίδειξη, ενώ ο Σαντάτ, πριν επιστρέψει στην Αίγυπτο, έδωσε κι αυτός διαταγή στα στρατεύματα του να κινηθούν προς τα δυτικά, γιατί επί του παρόντος έχουν ελεύθερα τα νώτα από τη μεριά της διώρυγας του Σουέζ, γι' αυτό κατευθύνει το στρατό του προς τα σύνορα με τη Λιβύη.

Έτσι, στην Αίγυπτο απομένει μόνο μια υποστήριξη, το Σουδάν, που ο Σαντάτ προσπαθεί με όλες τις δυνάμεις του να το κρατήσει πλησίον για να είναι συνδεμένοι μαζί στο ενδεχόμενο μιας πιθανής γρατζουνιάς από μέρους της Λιβύης.

Η Σαουδική Αραβία και τα Εμιράτα του Κόλπου, μαζί βέβαια και η Ιορδανία, καταδίκασαν το Ισραηλινό-Αιγυπτιακό Σύμφωνο, αλλά δεν ήταν σύμφωνοι να μποϊκοτάρουν την Αίγυπτο, να διακόψουν τις σχέσεις μ' αυτή και να οργανώσουν τέλος και κάποιον μικροπόλεμο εναντίον της, γιατί ο μικρός πόλεμος κατά της Αιγύπτου θα στρεφόταν και κατά του Ισραήλ, συμμάχου της Αιγύπτου, θα στρεφόταν προπαντός κατά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ο οποίος, όταν ο ιρανικός λαός γκρέμισε το σάχη, έστειλε στην Σαουδική Αραβία και σε όλη την περιοχή της Μέσης Ανατολής τον αμερικανό υπουργό Αμύνης, Μπράουν, που ενήργησε σ' αυτές τις χώρες να εμποδίσει την αραβική ενότητα. Έπειτα από τον Μπράουν πήγε και ο Μπρζεζίνσκι, βοηθός του Κάρτερ για την εθνική ασφάλεια, ο οποίος συνομίλησε με το βασιλιά της Σαουδικής Αραβίας

και με τους δυνάστες του Ομάν και των Εμιράτων του Περσικού Κόλπου. Φυσικά σ' αυτές τις συνθήκες η διάσκεψη της Βαγδάτης απέληξε. όπως λέει ο λόγος του λαού μας, «Πού ήσουν; — πουθενά».

Καμιά λοιπόν ενότητα δεν επιτεύχθηκε στις χώρες που τάχα εναντιώνονται στο Αιγυπτιοϊσραηλινό Σύμφωνο. Προπαγάνδα φυσικά γίνεται πολλή και όση θέλεις, λέγοντας ότι το Σύμφωνο αυτό δεν μπορεί να έχει ζωή, ότι οι αραβικοί λαοί είναι ενάντια σ' αυτό το Σύμφωνο, ότι οι αραβικοί λαοί θα εξαλείψουν το Ισραήλ, ότι οι αραβικοί λαοί θα εξαλείψουν τον Σαντάτ, μάλιστα ότι θα τον ξεκάμουν, ότι τα 2 δισεκατομμύρια αμερικάνικα δολάρια δεν θα βελτιώσουν τη ζωή στην Αίγυπτο κλπ, κλπ. Αυτά βέβαια ανησυχούν τον Σαντάτ και του δημιουργούν φασαρίες μέσα στην Αίγυπτο, γιατί ο αιγυπτιακός λαός δεν είναι όλος μ' αυτόν.

Είναι όμως επίσης γνωστό ότι ο αιγυπτιακός στρατός έκαμε μια προσπάθεια, πέρασε τη διώρυγα και μπήκε στο Σινά. Στον πόλεμο του Κιπούρ το Ισραήλ αιφνιδιάστηκε. Ωστόσο, με στρατιωτικούς ελιγμούς πέρασε την ανατολική όχθη του Σινά και υπερφαλάγγισε τα επιτιθέμενα αιγυπτιακά στρατεύματα που εισέβαλαν στο Σινά, τα απέκλεισε εδώ, και εμπόδισε έτσι την παραπέρα προέλαση τους. Πάντως, ο πόλεμος αυτός δημιούργησε στις αραβικές χώρες μια κατάσταση κάπως ευνοϊκή για την Αίγυπτο, αλλά η ευνοϊκή αυτή κατάσταση προέκυψε στις σημερινές περιστάσεις που είναι δυσμενείς για τον ίδιο τον αιγυπτιακό λαό, τον συριακό λαό, και κατά πρώτο λόγο για τον παλαιστινιακό λαό, και μετά για όλους τους άλλους αραβικούς λαούς.

Με άλλα λόγια σήμερα, με το Ισραηλινο-Αιγυπτιακό Σύμφωνο, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός καλαφάτισε μια πολύ κρίσιμη κατάσταση που δημιουργήθηκε στη Μέση Ανατολή με την ανατροπή του σάχη της Περσίας. Αυτό το Σύμφωνο μπορεί να θεωρηθεί σαν μια μικρή προεκλογική επιτυχία του Κάρτερ.

Ο Σαντάτ, στο γυρισμό του από την Ουάσιγκτον, δεν παρέλειψε να απευθυνθεί στη Βόννη και να ζητήσει όχι ένα δισεκατομμύριο δολάρια πιστώσεις, αλλά 20 δισεκατομμύρια. Τα δυτικά πρακτορεία ειδήσεων μιλούν για την εγκάρδια υποδοχή που του έγινε από τον πρόεδρο της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, Κάρστεν, και από τον καγκελλάριο Σμίτ. Τα πρακτορεία λένε ότι η Δυτική Γερμανία θα βοηθήσει με πιστώσεις την Αίγυπτο για την βελτίωση της οικονομικής της κατάστασης και ένα τέτοιο πράγμα θα γίνει, αλλά φυσικά όχι με 20 δισεκατομμύρια. Αυτός είναι υπερβο-

λικός αριθμός και στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές δεν συμφέρει ένα τέτοιο πράγμα, γιατί θα ανατρέπονταν η ισορροπία και το στάτους κβο, που μετά βίας τα δημιούργησαν στη Μέση Ανατολή. Εν πάση περιπτώσει οι πιστώσεις που η Αίγυπτος μπορεί να πάρει από τη Βόννη, πρέπει να εξοφληθούν με ικανούς τόκους και στην καθορισμένη προθεσμία. Έτσι η Αίγυπτος μπήκε πατόκορφα στη σφαίρα επιρροής και στην υπαγόρευση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των ρεβανσιστών της Βόννης.

Ασφαλώς, στην προκειμένη περίπτωση ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός προσπαθεί ώστε τις αραβικές χώρες που εναντιώνονται στο Ισραηλινό-Αιγυπτιακό Σύμφωνο να τις προτρέψει σε πόλεμο ενάντια στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, δηλαδή εναντίον του Ισραήλ και της Αιγύπτου και να τις ενώσει κάτω από την επιρροή και την διεύθυνση του. Για τους λόγους αυτούς, πριν ακόμα υπογραφεί το Σύμφωνο, μια μέρα πριν, αν δεν κάνω λάθος, ο Γκρομύκο έκαμε μια επίσκεψη στη Συρία και στο Ιράκ. Ξεκάθαρο είναι ότι ο σκοπός αυτής της επίσκεψης ήτανε σαν αντίβαρο στην επίσκεψη που ο Μπέγκιν και ο Σαντάτ έκαναν στην Ουάσιγκτον για να υπογράψουν το Σύμφωνο. Ασφαλώς κατά την επίσκεψη του ο Γκρομύκο έκαμε «κουβέντες», έδωσε υποσχέσεις, παρουσίασε σχέδια κλπ, αλλά η διάσκεψη της Βαγδάτης δεν έδωσε ωστόσο κανένα αποτέλεσμα. Αυτά τα αραβικά κράτη μπορούν να πάρουν μονάχα όπλα από τη Σοβιετική Ένωση και τίποτε άλλο, η ένωση τους κάτω από το ραβδί των Σοβιετικών δεν επιτυγχάνεται και δεν θα επιτευχθεί. Οι άλλες αραβικές χώρες προσπαθούν να βελτιώσουν τις σχέσεις αναμεταξύ τους. Φήμες υπάρχουν και για κάποια ένωση της Συρίας με το Ιράκ, αλλά αυτή η ένωση — σε περίπτωση που γίνει — θα μοιάζει με την πριν λίγα χρόνια ένωση της Συρίας με την Αίγυπτο. Ανάμεσα τους υπάρχουν μεγάλες αντιθέσεις, οι οποίες βαθαίνουν μεταξύ των κομμάτων «Μπαάθ» και των ηγεσιών αυτών των δυο χωρών.

Όσο για ης προσπάθειες που κάνουν οι Σύροι να συνδεθούν με το Ιράν, είναι βέβαια κι αυτό υποθετικό. Το Ιράν έχει τους δικούς του σκοπούς, έχει τα δικά του οικονομικά συμφέροντα, που το σπρώχνουν σ' ένα δρόμο που δεν ταίριαζει στις αραβικές χώρες, αλλά αντίθετα. Η δε Σαουδική Αραβία έχει υπό την επιρροή της τα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου. Από μέρους τους, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής ενισχύουν την Σαουδική Αραβία, την εξοπλίζουν. Αυτή, αν και ο πληθυσμός της είναι κατά πολύ ολιγότερος απ' αυτόν του Ιράν, μπορεί να γίνει ο υποκινητής της ένωσης όλης

της Αραβικής Χερσονήσου σε ενιαίο συνομοσπονδιακό κράτος, όπου να κυριαρχεί βέβαια η Σαουδική Αραβία και πίσω απ' αυτή να στέκουν οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Να πραγματωθεί με άλλα λόγια η ενοποίηση των δυο Υεμενών, να ενωθεί μ' αυτές και το Ομάν, η Σαουδική Αραβία, το Κουβέιτ και άλλες χώρες, να δημιουργηθούν κατά το δυνατόν σχέσεις με το Ιράν ακόμα καλύτερες απ' ό,τι ήταν στον καιρό του σάχη των Παχλεβί. Εκείνη την περίοδο οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής υποστήριζαν γερά το σάχη του Ιράν για να τον είχαν σαν αντίβαρο ενάντια στην Σαουδική Αραβία, ενώ τώρα η τελευταία έγινε η πιο προτιμητέα κοπελιά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που κλείνει το μάτι στον αγιατολάχ Χομεϊνί και του κάνει νεύμα για προσέγγιση. Κατά πόσον θα επιτευχθεί αυτός ο σκοπός, θα το ιδούμε. Εν πάση περιπτώσει σήμερα, μολονότι οι χώρες του πετρελαίου, της ΟΡΕΚ, έχουν ανεβάσει πολύ τις τιμές του και οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής είναι υποχρεωμένες να παραδεχτούν αυτή την ύψωση των τιμών ώσπου σταθεροποιήσουν καλύτερα τη συγκεχυμένη κατάσταση που επικρατούσε και που δημιουργήθηκε ακόμα πιο πολύ στη Μέση Ανατολή, η περιοχή αυτή παραμένει όπως πάντα μια εστία πυρών.

Δευτέρα. 2 Απρίλη, 1979

ΤΟ ΙΡΑΝ ΑΝΑΚΗΡΥΚΤΗΚΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Χθες στην Τεχεράνη ανακοινώθηκαν τα αποτελέσματα του πανεθνικού δημοψηφίσματος για το πέρασμα της χώρας από μοναρχία σε δημοκρατία. 95 τα εκατό των εκλογέων ψήφισαν υπέρ της ανακήρυξης της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν. Με την ευκαιρία αυτή ο αγιατολάχ Χομεϊνί εκφώνησε λόγο στον οποίο τόνισε ότι το πανενθικό δημοψήφισμα και η ψήφιση υπέρ της δημοκρατίας έθεσε τέρμα στη μοναρχική κυριαρχία στο Ιράν.

Αυτή είναι μια άλλη μεγάλη νίκη του αγώνα του ιρανικού λαού για κοινωνική απελευθέρωση και για απόσπαση από την επιρροή των ιμπεριαλιστών. Τα γεγονότα εκεί πάνε εμπρός και σε θετικό δρόμο.

Τρίτη, 3 Απρίλη, 1979

ΟΙ ΑΛΛΕΣ ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ ΜΠΟΪΚΟΤΑΡΟΥΝ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Εκδόθηκε το επίσημο κείμενο του ψηφίματος που εγκρίθηκε από τη Διάσκεψη του Συμβουλίου του Αραβικού Συνδέσμου στο επίπεδο υπουργών Εξωτερικών, που συνήλθε στη Βαγδάτη. Η διάσκεψη αυτή είχε αποτελέσματα, τουλάχιστον επιφανειακά, ενάντια στην αιγυπτιακή κυβέρνηση. Στο ψήφισμα αυτό λέγεται ότι η κυβέρνηση της Αραβικής Δημοκρατίας της Αιγύπτου, υπογράφοντας το σύμφωνο ειρήνης με το Ισραήλ, δεν υπολόγισε τις αποφάσεις της αραβικής διάσκεψης κορυφής, ιδιαίτερα τις αποφάσεις των διασκέψεων κορυφής του Ραμπάτ και του Αλγερίου και τις αποφάσεις της 9-ης αραβικής Διάσκεψης κορυφής. Λέγεται επίσης πως δεν υπολόγισε ούτε την έκκληση των αράβων βασιλιάδων και προέδρων για την μη υπογραφή ουδενός συμφώνου ειρήνης με τον σιωνιστή εχθρό. Σύμφωνα με το ψήφισμα αυτό, τα μέλη της Διάσκεψης της Βαγδάτης θεωρούν προδοσία την από μέρους της κυβέρνησης Σαντάτ υπογραφή του συμφώνου ειρήνης με το Ισραήλ.

Στο ψήφισμα λέγεται ότι η αιγυπτιακή κυβέρνηση με την ενέργεια αυτή ξέκοψε από τις γραμμές των Αράβων και διάλεξε την πολιτική συνεργασίας με ης Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής για να βρεθεί σης ίδιες θέσεις με τον εχθρό. Κατηγορούν την κυβέρνηση του Σαντάτ ότι παραιτήθηκε από το εθνικό της χρέος για την απελευθέρωση των κατειλημμένων αραβικών εδαφών, ιδιαίτερα της Ιερουσαλήμ· για την επανάκτηση των απαράγραπτων εθνικών δικαιωμάτων του παλαιστινιακού λαού, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος να επιστρέψει στην πατρίδα του, του δικαιώματος αυτοδιάθεσης για να δημιουργήσει στο εθνικό του έδαφος ένα ανεξάρτητο κράτος της Παλαιστίνης· για τη διαφύλαξη της αραβικής αλληλεγγύης και ενότητας· για την υπεράσπιση της αραβικής υπόθεσης κλπ.

Στο ψήφισμα λέγεται ότι το Συμβούλιο Αραβικού Συνδέσμου, στο επίπεδο υπουργών Εξωτερικών, αποφάσισε:

Πρώτον,

α) Να ανακληθούν πάραυτα από την Αίγυπτο οι πρεσβευτές των αραβικών κρατών.

β) Να συστήσει τη διακοπή των πολιτικών και διπλωματικών σχέσεων με την κυβέρνηση της Αιγύπτου. Οι αραβικές κυβερνήσεις πρέπει να πάρουν τα απαιτούμενα μέτρα για να εφαρμόσουν αυτή την υπόδειξη μέσα σ' ένα μήνα από την ανακοίνωση αυτής της απόφασης και σύμφωνα με τις συνταγματικές διατάξεις κάθε χώρας.

Δεύτερο, αρχίζοντας από την ημέρα της υπογραφής του συμφώνου ειρήνης με τους Σιωνιστές, η ιδιότητα της Αιγύπτου ως μέλος του Αραβικού Συνδέσμου να θεωρηθεί άκυρη. Αυτό σημαίνει ότι η Αίγυπτος πρέπει να στερηθεί όλων των δικαιωμάτων ως μέλος του Αραβικού Συνδέσμου.

Τρίτο,

α) Αρχίζοντας από την ημέρα της υπογραφής του συμφώνου ειρήνης μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ, η Τύνιδα, πρωτεύουσα της Τυνησίας θα είναι η προσωρινή έδρα του Αραβικού Συνδέσμου, της γενικής γραμματείας του, των υπουργικών συμβουλίων και των μονίμων τεχνικών επιτροπών.

β) Να γίνει έκκληση στην κυβέρνηση της Τυνησίας να δημιουργήσει όλες τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για τη νέα έδρα του Αραβικού Συνδέσμου.

γ) Να συσταθεί μια επιτροπή από ης έξι χώρες μέλη: το Ιράκ, Συρία, Τυνησία, Κουβέιτ, Σαουδική Αραβία και την Αλγερία και από τον αντιπρόσωπο της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου του Αραβικού Συνδέσμου για να εφαρμόσει αυτή την απόφαση, να αποτανθεί στα κράτη μέλη για να δοθεί σ' αυτές τις χώρες η ζητηθείσα βοήθεια.

Η επιτροπή αναλαμβάνει ης πλήρεις αρμοδιότητες του Συμβουλίου του Αραβικού Συνδέσμου να πάρει τα απαιτούμενα μέτρα για την εφαρμογή αυτής της απόφασης, περιλαμβανομένης και της υπεράσπισης του πλούτου, των κονδυλίων, των ντοκουμένων και των πρωτοκόλλων του Αραβικού Συνδέσμου. Η επιτροπή πρέπει να πάρει τα απαιτούμενα μέτρα ενάντια οποιασδήποτε ενέργειας που μπορεί να ανάλαβει η αιγυπτιακή κυβέρνηση για να εμποδίσει την μετάθεση της έδρας του Αραβικού Συνδέσμου, ή να παραβίασει τα δικαιώματα και τα συμφέροντα του.

Το ψήφισμα αυτό περιέχει αρκετές άλλες αποφάσεις για συγκεκριμένα μέτρα εναντίον της Αιγύπτου. Με άλλα λόγια οι αραβικές χώρες στη Βαγδάτη πήραν μια απόφαση διά της οποίας μποϊκοτάρουν την Αραβική Δημοκρατία της Αιγύπτου, θεωρούν τον Σαντάτ προδότη και δεν αναγνωρίζουν το αιγυπτιοσιωνισηκό σύμφωνο,

που υπογράφηκε και από τον Κάρτερ υπογράφηκε στις 26 Μάρτη 1979 στο Κάμπ Νταίηβιντ των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Αυτό θα έχει, φυσικά, επιπτώσεις στην Αίγυπτο, μα μου φαίνεται όμως ότι όχι όλες οι αραβικές χώρες της διάσκεψης της Βαγδάτης είναι απόλυτα αποφασισμένες στη στάση τους κατά της Αιγύπτου. Επιφανειακά φαίνεται πως η απόφαση αυτή πάρθηκε ομόφωνα, αλλά εκτός από τη Συρία, που έχει τα συμφέροντα της, γιατί ένα μέρος του εδάφους της είναι κατεκτημένο από το Ισραήλ, εκτός από τους Παλαιστινίους που έμειναν χωρίς πατρίδα και που το ζήτημα τους δεν υπολογίστηκε καν στο Αιγυπτιοϊσραηλινό Σύμφωνο που υπογράφηκε, και το Ιράκ που στέκει πίσω από τη Συρία, εκτός δηλαδή απ' αυτούς που είναι πιο πολύ ενδιαφερόμενοι να αντιταχτούν στην Αίγυπτο, με τα άλλα κράτη, όπως με τη Σαουδική Αραβία κι άλλα, δεν συμβαίνει το ίδιο. Σ' αυτά τα κράτη υπάρχουν ταλαντεύσεις και θα κινούνται ανάλογα με τις καταστάσεις και τις εκάστοτε συγκυρίες και προς την κατεύθυνση της αμερικάνικης πολιτικής και δεν θα κόψουν τελείως τις γέφυρες με την Αίγυπτο. Ο δε βασιλιάς Χουσεΐν παρουσιάζεται κατά, αλλά ταυτόχρονα και υπέρ των Αμερικάνων. Εμφανίζεται αντίθετος γιατί φοβάται μήπως κάποια μέρα οι 500 περίπου χιλιάδες Παλαιστίνιοι, που διαμένουν στην Ιορδανία, τον τουμπάρουν. Έτσι λοιπόν αυτός καμώνεται τον φυλοπαλαιστίνιο, ενώ στην πραγματικότητα είναι ένας λακές των Αμερικάνων και της Σαουδικής Αραβίας.

Ετσι πρέπει να κατανοήσουμε την αραβική ενότητα, η οποία δεν επιτεύχθηκε, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι στη διάσκεψη της Βαγδάτης οι συμμετέχουσες χώρες κατέληξαν σ' ένα κοινό συμπέρασμα. Σίγουρα οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής θα αναπτύξουν δράση για να τις κρατούν κάτω από την επιρροή τους. Κάποτε, άγνωστο πότε, πιθανόν και η Συρία να έλθει σε μακρές και δύσκολες διαπραγματεύσεις με το Ισραήλ, και έτσι, κατά τον έναν ή τον άλλο τρόπο, να εξοφληθεί το ζήτημα του Γκολάν. Επομένως, στην προκειμένη περίπτωση την παθαίνουν οι Παλαιστίνιοι, οι οποίοι μένουν χωρίς πατρίδα και έτσι θα εξακολουθεί η κατάσταση ώστε τα ζητήματα στη Μέση Ανατολή να μη βρίσκουν λύση και οι μεγάλες δυνάμεις να ενεργούν ανάλογα με τα συμφέροντα τους.

Μόνον οι λαϊκές εξεγέρσεις μπορούν να βάλουν τέρμα σε μια τέτοια δύσκολη, πολύπλοκη κατάσταση σ' αυτή την περιοχή, όπου έχουν βαλα το πόδι τους και ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός, και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, και τα άλλα καπιταλιστικά κράτη του κόσμου. Αυτή είναι μια ζώνη λεπτή και στρατηγική πολύ

μεγάλης σημασίας· είναι ζώνη πετρελαίου, είναι ζώνη διιμπεριαλιστικού πολέμου, ενός πολέμου ληστρικού, τον οποίο μπορούν να αντιμετωπίσουν μόνο οι λαοί αυτής της περιοχής και όχι οι αντιπρόσωποι των δυνάμεων που βρίσκονται στην εξουσία σε μερικές χώρες. Αυτές οι δυνάμεις συνδέονται και αποσυνδέονται σύμφωνα με τα συμφέροντα της αστικής τάξης που εκπροσωπούν και που κυριαρχούν σ' αυτές τις χώρες και όχι σύμφωνα με τα εθνικά συμφέροντα των λαών, τους οποίους καταδυναστεύουν, συνδέονται και αποσυνδέονται με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και με τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό, σύμφωνα με τα συμφέροντα της μεγάλης αστικής τάξης του πετρελαίου.

Δευτέρα, 16 Απρίλη, 1979

ΚΑΘΕΤΙ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ, ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

Τα πρακτορεία ειδήσεων λένε ότι μεταξύ Σοβιετικής Ένωσης και Συρίας θα υπογραφεί ένα σύμφωνο φιλίας και συνεργασίας. Και ίσως, αλλά υπάρχει πιθανότητα ο θόρυβος αυτός να είναι ένα ballon d' essai*, καθώς λένε οι Γάλλοι, για να σφυγμομετρήσουν τη δραστηριότητα του Γκρομύκο, ο οποίος τελευταία ήταν στη Δαμασκό, όπου είχε συνομιλίες με τους ηγέτες της Συρίας. Ο Γκρομύκο επισκέφτηκε αυτή τη χώρα ακριβώς τη στιγμή που στο Καμπ Νταίηβιντ, υπό τη διεύθυνση του Κάρτερ, υπογράφονταν το σύμφωνο ειρήνης μεταξύ Ισραήλ και Αιγύπτου, υπογραμμένο και από τον ίδιο τον Κάρτερ.

Αν ο Γκρομύκο κατέληξε σ' αυτό το συμπέρασμα, δηλ η Σοβιετική Ένωση, υπογράψει σύμφωνο φιλίας με τη Συρία, αυτό σημαίνει ότι η σοβιετική επιρροή θα αυξηθεί στη Μέση Ανατολή, προπαντός στη Συρία και το Ιράκ. θα αυξηθεί αυτή ιδιαίτερα στον παλαιστινιακό λαό που αγωνίζεται και που θα ιδεί τάχα με ενδιαφέρον τη φιλία με τη Σοβιετική Ένωση, επειδή αυτή «θα τον εφοδιάσει» με όπλα. θα υπάρξουν και τάσεις όπως γύρω απ' αυτή τη συμφωνία περιστραφούν και τα άλλα αραβικά κράτη που αντιτάσσονται στο Ισραηλινό-Αιγυπτιακό Σύμφωνο ειρήνης. Εξάλλου, και οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής φροντίζουν να μη μειωθεί η επιρροή τους, γι' αυτό δουλεύουν στη Σαουδική Αραβία και ιδιαίτερα με τους σείχες του Περσικού Κόλπου, καθώς και στο Ιράκ.

Και στο Ιράν ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός δουλεύει, πρώτα στο ιδεολογικό πεδίο, χρηματοδοτώντας και ενισχύοντας μέσα και έξω το ρεβιζιονιστικό κόμμα «Τουντέχ». Βάζει επίσης σε κίνηση και τους Κούρδους, πρώην παλιούς φίλους των Σοβιετικών, που ζούνε στο Ιράν, βάζει σε κίνηση τους Τουρκμένιους, οι οποίοι διεκδικούν αυτονομία μέσα στην Ισλαμική Δημοκρατία του αγιατολάχ Χομεϊνί. Φυσικά, όλα αυτά τα προβλήματα μπαλώνονται, μα στο κάτω κάτω μπαλώματα είναι, κουρέλια. Η φωτιά στο Ιράν καίει και οι Σοβιετικοί ρίχνουν σ' αυτή βενζίνη, βενζίνη ρίχνει

* **Βολιδοσκόπηση.**

επίσης και η CIA, η οποία, μολονότι είχε μεγάλη απώλεια με την εκκαθάριση του σάχη, έχει πάλι εκεί βάσεις και ρίζες βαθιές, γι' αυτό και αφήνει να περάσει αυτός ο πρώτος χόχλος, άσχετα που εκτελούνται και ικανός αριθμός πιστών της ανθρώπων. Δεν την πειράζει αυτό, γιατί έχει κι άλλους πιστούς που θέλει να τους σώσει, και μπορεί να τους σώσει. Αυτοί μπορεί να διαδραματίσουν το ρόλο τους αργότερα, όχι βέβαια για τα συμφέροντα του σάχη, αλλά για τα συμφέροντα των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, σε κάποια μορφή διακυβέρνησης αποκαλούμενης αστική δημοκρατία, αλλά εξαρτημένης από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Εννοείται για ποιο λόγο γίνονται όλες αυτές οι προσπάθειες. Γίνονται για το πετρέλαιο. Και το σύμφωνο φυλίας μεταξύ Συρίας και Σοβιετικής Ένωσης, αν πραγματοποιηθεί, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κι αυτό γίνεται για το πετρέλαιο. Για τον ίδιο σκοπό υπογράφηκε και το Ισραηλινο-Αιγυπτιακό Σύμφωνο ειρήνης. Και οι καλοπροαίρετες στάσεις των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής προς τη Σαουδική Αραβία και τα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου, καθώς και οι απόπειρες για ένωση των δυο Υεμενών για να πετάξουν στην Ερυθρά Θάλασσα τη σοβιετική βάση του 'Αντεν, πρώτα απ' όλα για το πετρέλαιο γίνονται.

Ο αραβικός κόσμος βρίσκεται σε κίνηση, όχι σε σταθερότητα.

Σάββατο, 26 Μάη, 1979

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Η κατάσταση στον κόσμο είναι συγκεχυμένη και ανησυχαστική. Οι λαοί, οι κυβερνήσεις, τα διάφορα κόμματα βρίσκονται σε πυρετό, βρίσκονται σε κίνηση. Έχει δημιουργηθεί μια χαώδης κατάσταση στην πολιτική και παντού, σαν αποτέλεσμα της γενικής και βαθιάς κρίσης που περισφίγγει σε γερή μέγγενη τις καπιταλιστορεβιζιονιστικές χώρες. Αυτή η κατάσταση προκαλεί φυσικά μεγάλες αναταραχές στην κοινωνική ζωή των λαών και των χωρών και μεγάλες και ανεπίλυτες ανησυχίες για τους κυβερνώντες που δυναστεύουν αυτούς τους λαούς και αυτές τις χώρες.

Μια τέτοια ανησυχαστική κατάσταση είναι πολύ επικίνδυνοι γι' αυτούς που επιθυμούν το στάτους κβο. Η ανατροπή αυτού του στάτους κβο, που αποτελείται από διάφορες συμφωνίες και συμμαχίες μεταξύ καπιταλιστικών και ρεβιζιονιστικών χωρών, μπορεί να προκαλέσει μικρές καταστροφές, αλλά μπορεί να οδηγήσει και στη μεγάλη καταστροφή. Απ' αυτή ακριβώς την τελευταία φυλάγονται αυτοί όσο είναι δυνατό, γι' αυτό δουλεύουν για μικρές καταστροφές, για νέες οικονομικοπολιτικοστρατιωτικές κομπίνες μεταξύ τους. Όλα αυτά τα κάνουν για να κατασβήσουν ή να ατονήσουν το μεγάλο κοινωνικό κίνημα των λαών, οι οποίοι κάθε μέρα που περνά βλέπουν καλύτερα και πιο ξάστερα καταπού τους πάει η εξωτερική και εσωτερική καταπίεση, η κυριαρχία των μονοπωλίων του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλιμπεριαλισμού, καθώς και η εσωτερική καταπίεση από ης πλούσιες τάξεις που δυναστεύουν τους λαούς σε στενή συνεργασία με τον εξωτερικό κυρίαρχο καπιταλισμό.

Σ' αυτή την κατάσταση, εκτός των άλλων, μπορεί να καθοριστούν δυο νευραλγικά κέντρα. Αυτά είναι η Αφρική και η Μέση Ανατολή.

Η Αφρική είναι μια μεγάλη ήπειρος σε αφύπνιση. Φυσικά, η αφύπνιση αυτή δεν είναι η ίδια παντού, πάντως όμως αυτό το προτσές συνοδεύεται αναμφίβολα με εξανηώσεις από μέρους των υποδουλωμένων ενάντια στους καταπιεστές, προκαλεί απεργίες και διαδηλώσεις, που καταστέλλονται αιματηρά από ης διάφορες εξουσιάζουσες κλίκες καθώς και από τους αποικιοκράτες, που δεν είναι άλλοι παρά οι παλαιοί αποικιοκράτες και, κατά πρώτο λόγο, από τους

Αμερικάνους. Αυτοί έχουν επενδύσει μεγάλα κεφάλαια στις αφρικανικές χώρες, συνεργάζονται με τους αντιδραστικούς κυβερνήτες αυτών των χωρών και είναι συνδεμένοι με τ' άλλα καπιταλιστικά, νεοαποικιακά κράτη, μέσω των κονσέρνς, των τραστ και των κοινών εταιρειών. Διαπιστώνουμε ωστόσο ότι εκτός από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, στην Αφρική έχουν από καιρό την επιρροή τους και η Αγγλία και η Γαλλία και τώρα άπλωσαν τα πλοκάμια τους και ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός και αυτός ο κινέζικος σοσιαλιμπεριαλισμός, που σαν ο πεινασμένος ζητάει να βρει άνοιγμα για να μπει στο γάμο με πέντε γρόσια.

Αυτές οι αποικιοκρατικές δυνάμεις προσπαθούν να διατηρήσουν στην Αφρική το καθιερωμένο μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο στάτους κβο. Να κρατήσουν δηλαδή εκείνο το κατεστημένο που σχετίζεται με τη στιγμή της από μέρους τους παροχής κάποιας επιφανειακής ελευθερίας και ανεξαρτησίας σε μια σειρά αφρικανικά κράτη, τα σύνορα των οποίων τα έχουν καθόρισει αυτές οι δυνάμεις ανάλογα με τα συμφέροντα κυριαρχίας τους. Η Γαλλία υποχρεώθηκε να δώσει «λευτεριά» και «ανεξαρτησία» σ' όλες τις αποικίες της, η Αγγλία το ίδιο, ενώ οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, μολονότι δεν είχαν αποικίες με την παλιά σημασία, είχαν εν τούτοις πολύ μεγάλη επιρροή στην Αφρική, ιδιαίτερα μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ενώ η Γερμανία έχασε την επιρροή της σαν έχασε τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Μόνον η Πορτογαλία συνέχιζε και μεταπολεμικά, ακόμη ως τώρα τελευταία, να διατηρεί τις αποικίες της στην Αφρική, όπως στην Αγκόλα, τη Μοζαμβίκη, στα νησιά του Πράσινου Ακρωτηρίου κι αλλού. Μετά το θάνατο του φασίστα δικτάτορα Σαλαζάρ, έγιναν τώρα αλλαγές και σ' αυτές τις χώρες αποκτήθηκε και αναγνωρίστηκε η ανεξαρτησία, «καθορίστηκαν» μερικά κρατικά σύνορα. Μολαταύτα τα σύνορα των αφρικανικών κρατών, προπαντός εκείνων της Ανατολικής, Κεντρικής και Νότιας Αφρικής, έχουν καθοριστεί τυπικά. Ακριβώς αυτός ο επιβλημένος τυπικός καθορισμός δεν επιτρέπει αυτό το στάτους κβο που θέλουν τώρα στην Αφρική τα μεγάλα καπιταλιστικά και νεοαποικιακά κράτη, γιατί όταν έγινε ο διαχωρισμός αυτών των κρατών δεν ελήφθη υπόψη η διαμόρφωση των εθνοτήτων και η Αφρική, που έχει με εκατοντάδες διαφορετικούς λαούς, διαμελίστηκε σε χωριστά κράτη. Περίπου 400 φύλα διαφόρων εθνοτήτων ζητούν τώρα, ωθούμενοι και από τους άλλους, να αποσπαστούν ή να χωριστούν από τα ιδρυμένα κράτη και να δημιουργήσουν νέα, ανεξάρτητα κράτη.

Οι καπιταλιστές της Δυτικής Ευρώπης, οι Αμερικάνοι καπιταλιστές και οι Σοβιετικοί έχουν μεγάλα συμφέροντα σ' αυτές τις χώρες. Τα ορυχεία και όλο τον άλλο μεγάλο υπόγειο και επίγειο πλούτο τον εκμεταλλεύονται αυτοί με σύγχρονες μεθόδους και με ντόπιο εργατικό δυναμικό που είναι εξαιρετικά φτηνό. Γι' αυτό οι νεοαποικιοκράτες όλων των αποχρώσεων, για να φυλάξουν σ' αυτά τα κράτη τη χρηματιστική και οικονομικοπολιτική κυριαρχία, να διαφυλάξουν, με κάτι μικρές αλλαγές, τις παλιές δομές και υποδομές τους, δημιούργησαν κάποια νέα διανόηση που την προετοίμασαν στις μητροπόλεις τους για να δώσουν την ψεύτικη εντύπωση μιας αυτοδιοίκησης αυτών των κρατών. Στην πραγματικότητα είναι γνωστό ποιος διευθύνει εκεί. Έτσι, για παράδειγμα, σε όλη τη Γαλλική Αφρική, κατά τις στατιστικές, βρίσκονται 50 χιλιάδες Γάλλοι που εργάζονται και διευθύνουν. Το ίδιο συμβαίνει και στη Νότια Αφρική, όπου μονάχα μια χούφτα λευκών ανθρώπων δυναστεύουν και καταπιέζουν όλο εκείνο το μεγάλο μέρος της ηπείρου, που αποτελεί τη Νότιο Αφρική, τη χώρα των Ζιμπάμπουε. Και, για να δώσουν κάποια εξωτική μορφή σ' αυτά τα κράτη, έφεραν στην εξουσία ανθρώπους σαν τον Μομπούτου, τον Μποκάσα, άλλοτε καποράλης στον πόλεμο της Ινδοκίνας, πρόεδρος αυτοκράτορας του Κράτους της Κεντρικής Αφρικής και άλλους σαν κι αυτούς. Σ' αυτά τα αφρικανικά κράτη προνομιούχοι είναι οι αποικιοκράτες που μένουν στις πόλεις, που οι ίδιοι τις έχουν φτιάξει, με μεγάλες ανέσεις, έρχεται μετά ένα άλλο στρώμα που το αποτελούν οι υπάλληλοι κατώτερων κατηγοριών που παίρνουν μεσαίους μισθούς και τέλος είναι το αγροτικό προλεταριάτο πεταγμένο έξω απ' αυτά τα στρώματα, ένα ιθαγενές πάμφτωχο προλεταριάτο, που παράγει μικροπράγματα με πρωτόγονο τρόπο και είναι τόσο φτωχό, ώστε να μη μπορεί ούτε να πουλάει, γιατί δεν έχει τι να πουλήσει και ούτε ν' αγόραζει, γιατί δεν έχει με τι να αγόραζει.

Μια τέτοια κατάσταση δεν είναι δυνατό να την ανεχτούν οι προοδευτικοί άνθρωποι και ιδιαίτερα η νέα διανόηση, οι οποίοι, με την ανάπτυξη τους, βλέπουν στην πράξη τη βάρβαρη εκμετάλλευση που γίνεται στους λαούς τους από τους ξένους και ντόπιους δυνάστες και αυξάνουν τις διεκδικήσεις προς τα αφεντικά, μη αφήνοντας αυτούς ήσυχους να ζουν και να τους εκμεταλλεύονται όπως τους κάνα κέφι.

Στις σημερινές καταστάσεις που δημιουργεί ο διιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός για το μοίρασμα και το ξαναμοίρασμα των ζωνών επιρροής και των αγορών γεννούνται και οι προστριβές και

οι φιλοδοξίες μεταξύ των καπιταλιστικών δυνάμεων για την υποδούλωση της Αφρικής. Έτσι, λογουχάρη, οι Βέλγοι, οι Γάλλοι, οι Άγγλοι, οι Αμερικάνοι, οι Σοβιετικοί και οι Κινέζοι, όχι μόνο προσπαθούν να δημιουργήσουν ή να ενισχύσουν την επιρροή τους στα κράτη της Βόρειας Αφρικής, όπως στο Μαρόκο, στην Αλγερία, Τυνησία, Λιβύη, Αίγυπτο, Σουδάν κλπ, αλλά ιδιαίτερα σ' αυτές τις χώρες που αργά γνώρισαν την ανεξαρτησία τους, αυτοί πασχίζουν να διεισδύσουν ο ένας σε βάρος του άλλου για να απλωθούν εκεί και να πιάσουν τόπο καλύτερα. Για το σκοπό αυτό η Γαλλία του Ζισκάρ ντ' Εσταίν αναπτύσσει με συνέπεια μια ευρωαφρικανική πολιτική, στην οποία πρόσθεσε και τη λέξη αραβική και τη λένε τώρα ευρωαφρικανοαραβική. Μ' αυτή την πολιτική της η Γαλλία όχι μόνο αποβλέπει να διατηρήσει τα προνόμια της στις γαλλόφωνες αφικανικές χώρες, αλλά να αυξήσει και να επεκτείνει την επιρροή της και στις αραβικές χώρες.

Η Γαλλία είχε αποικίες στην Αφρική και στην Εγγύς Ανατολή, όπως λογουχάρη στη Συρία, στον Λίβανο, όπου σήμερα η άλλοτε επιρροή της διαβρώθηκε από τα άλλα καπιταλιστικά κράτη. Μολαταύτα η Γαλλία, αν όχι μεγάλη οικονομική επιρροή, ασκεί εκεί πολιτική και πολιτιστική επιρροή που προσπαθεί να την εκμεταλλευτεί. Αυτό η Γαλλία θα το κάνει, γιατί βλέπει πως η Αγγλία, σε στενή συνεργασία με τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και με το νοτιοαφρικανικό αντιδραστικό ρατσιστικό καθεστώς, κατέλαβε γερές θέσεις στην αφρικανική ήπειρο. Εκτός από τον εγγλέζικο κίνδυνο, η Γαλλία βλέπει μεγάλο κίνδυνο και από μέρους της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, η οποία προσπαθεί και πέτυχε να έχει την πρώτη θέση στην Κοινή Ευρωπαϊκή Αγορά και στην «Ενωμένη Ευρώπη», θέση που τη λαχταρά η Γαλλία. Ωστόσο, για να γίνει πραγματικότητα η λαχτάρα της αυτή, πρέπει η Γαλλία να εξασφαλίσει μια τέτοια οικονομική και στρατιωτική ισχύ ώστε να είναι σε θέση να αντιμετωπίσει την επιρροή της Δυτικής Γερμανίας.

Έτσι λοιπόν για τη Γαλλία η Αφρική αποτελεί μια σκακιέρα όπου αυτή προσπαθεί να κινεί τα πιόνια προς όφελος της για να κάνει ματ τους άλλους. Ένας απ' αυτούς τους άλλους, εκτός αυτών που είπαμε, είναι και η Σοβιετική Ενωση, η οποία, με τη μεσιτεία των Κουβανών και με πιστώσεις, όχι βέβαια τόσο μεγάλες, αλλά συνεχείς, μπήκε στην Αγκόλα, στην Αιθιοπία, στην Ερυθραία και προσπαθεί να διείσδυσει και όπου μπορεί αλλού, όπου βρει τρύπα να χωθεί.

Ο συνασπισμός των δυτικών κρατών στην Αφρική προσπαθεί λοιπόν, με έριδες και ανταγωνισμούς μεταξύ τους, να ενισχύσει τις θέσεις του. Κατά τρόπο ιδιαίτερο ο συνασπισμός αυτός πασχίζει να εμποδίσει τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό για να μην έχει αυτός τη δυνατότητα να εισχωρήσει σ' αυτή την ήπειρο, όπου αποβλέπει να δημιούργησει αγορές και να κατάλαβει πολεμικές στρατηγικές θέσεις.

Σ' αυτό το μεγάλο πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό κίνημα, βλέπουμε πώς αυτές οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις υποκινούν και μερικούς πολέμους ανάμεσα στις αφρικανικές χώρες, όπως λογουχάρη τους μερικούς πολέμους μεταξύ Μαρόκου και Μετώπου Polisario, υποδευλίζουν την αμάχη μεταξύ Μαρόκου και Αλγερίας, μεταξύ Μαυριτανία και Μετώπου Polisario. Βλέπουμε το Ζαΐρ να μπαίνει σε πόλεμο με την Ουγκάντα· στην Αγκόλα η κατάσταση δεν είναι ήρεμη, στην Αιθιοπία το ίδιο, η κατάσταση δεν έχει σταθεροποιηθεί, άσχετα που εκκαθαρίστηκε ο Χαΐλέ Σελασιέ, ο οποίος ήταν ήταν ένας αιθίοπας Μποκάσα. Τώρα η χώρα αυτή, με τη βοήθεια των Σοβιετικών βρίσκεται σε πόλεμο με την Ερυθραία και με τη Σομαλία. Κι αυτή η τελευταία είχε κάποτε την υποστήριξη της Σοβιετικής Ένωσης, ενώ τώρα στράφηκε με πρόσωπο και παίρνει βοήθεια από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και από την Κίνα. Η αστική τάξη που βρίσκεται στην εξουσία σ' αυτές τις χώρες προσπαθεί να εξασφάλιζει θέσεις παχυλές για τον εαυτό της και να καταστέλλει τις εξεγέρσεις των λαϊκών μαζών, εξεγέρσεις αυτές που δεν έχουν αλληλουχία, είναι σποραδικές και όχι οργανωμένες καθώς πρέπει, γιατί οι άνθρωποι δεν είναι ακόμα διαμορφωμένοι ιδεολογικά και πολιτικά. Φυσικά, αυτά τα κινήματα δεν μπορεί να είναι οργανωμένα αφού δεν έχει δημιουργηθεί καθώς πρέπει εκείνος ο αντικειμενικός παράγοντας που θα απαίτησει και τη δημιουργία του υποκειμενικού παράγοντα ή την ενίσχυση του, αν είναι που υπάρχει, για να οδηγηθεί ο λαός σε μια ανοιχτή και νικηφόρα εξέγερση ενάντια στους εξωτερικούς και εσωτερικούς καταπιεστές.

Στην Κεντρική Αφρική και στη Νότια Αφρική οι καταστάσεις είναι ευμετάβλητες, μη σταθερές, ενώ στη γαλλόφωνη Αφρική υπάρχει κάποια σταθερότητα. Προφανώς εδώ οι υποδομές, οι γαλλικές εταιρείες και τα κονσέρνς έχουν πιάσει κάπως γερή θέση και έχουν δημιουργήσει μια κατάλληλη οργανωτική δομή όπως αυτή της μητρόπολης, όχι πάντως κατάλληλη για τις νέες αποικίες που αυτή έχει υπό την οικονομικοπολιτικοστρατιωτική της διεύθυνση.

Στη Βόρεια Αφρική, υπάρχουν χώρες που παρουσιάζονται πιο

ανεξάρτητες τάχα και κάνουν μια πολιτική δήθεν όχι σύμφωνα με τα συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων. Όλοι μιλούν για την αραβική ενότητα, αυτοκαλούνται ανεξάρτητες χώρες, αλλά στην πραγματικότητα, αν πάρεις και κάμεις ανάλυση στο περιεχόμενο όλων αυτών των ονομασιών που επικολλούν στον εαυτό τους, προκύπτει ότι δεν είναι τέτοιες που θέλουν να εμφανίζονται. Με άλλα λόγια αυτές είναι αραβικές χώρες, αλλά στην πραγματικότητα τίποτε το κοινό δεν έχουν εκτός από τη μουσουλμανική θρησκεία, η οποία ποτέ δεν μπορεί να είναι ένα πνευματικό μέσο τέτοιο που να εξαλείφει τις οικονομικές και πολιτικές αντιθέσεις μεταξύ τους. Σήμερα δεν βρισκόμαστε στην εποχή του Προφήτη και των χαλιφών, δεν κυριαρχεί ούτε η Δαμασκός, ούτε η Βαγδάτη, ούτε και η Τεχεράνη, αλλά τα συμφέροντα των τάξεων. Η μουσουλμανική θρησκεία, καθώς και οι άλλες θρησκείες, έγινε η άμεση αρωγός των πλούσιων κυρίαρχων τάξεων, για να εκμεταλλεύονται και να κρατάνε στο σκοτάδι το προλεταριάτο και τις καταπιεζόμενες μάζες, για να υπόσχονται σ' αυτές ένα ευτυχισμένο μέλλον, μα όχι σ' αυτό τον κόσμο, αλλά «στον άλλο κόσμο».

Όπου είναι δυνατό και όπου τα οικονομικά και πολιτικά τους συμφέροντα ταυτίζονται, εκεί οι αραβικές και μουσουλμανικές χώρες επιχειρούν να καταστήσουν τη θρησκεία ένα μέσο ενοποίησης, μα αυτή αποβαίνει και ένα μέσο πολέμου όταν τα συμφέροντα τους αλληλοσυγκρούονται. Συγκεκριμένα βλέπουμε ότι στη Βόρεια Αφρική δεν υπάρχει ενότητα σκέψης και θα είναι παράλογο να σκεφτεί κανείς ότι μπορεί να υπάρξει ενότητα μεταξύ φεουδαρχικών και αστικοκαπιταλιστικών καθεστώτων. Θα είναι επίσης λάθος αν λεχθεί ότι αυτές οι χώρες είναι απόλυτα ανεξάρτητες από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Στην πραγματικότητα είναι δεσμευμένες και αλληλοδεσμευμένες με τα συμφέροντα του διεθνούς καπιταλισμού και, προς εξυπηρέτηση αυτών των συμφερόντων, καθώς και των συμφερόντων της άρχουσας αστικής τάξης, συνάπτονται και διαλύονται συμφωνίες με εκείνα τα αναπτυγμένα καπιταλιστικά κράτη που τους παρέχουν ισχυρή υποστήριξη στην πραγματοποίηση των σκοπών τους.

Ασφαλώς, δεν μπορούμε να πούμε ότι στο πρόγραμμα των κυβερνήσεων των χωρών της Βόρειας Αφρικής δεν υπάρχει κάτι το προοδευτικό. Πρέπει όμως να ειπωθεί ότι σε πολλές απ' αυτές τις χώρες αυτό το κάτι προοδευτικό, σ' αυτό τον άτονο βαθμό που υπάρχει, εξυπηρετεί την τάξη που έχει την εξουσία και όχι τις καταπιεζόμενες μάζες, που παράγουν και υφίστανται την εκμετάλλευση,

ενώ οι πλουτοκράτες κερδίζουν και κυριαρχούν. Γι' αυτό σήμερα υπάρχουν εκεί αντιθέσεις, οι οποίες, στις σχέσεις μεταξύ των τάξεων μέσα σ' αυτά τα κράτη, βαθαίνουν και προκαλούν την ανατροπή αυτού του στάτους κβο που επιθυμούν να φυλάξουν οι νεοαποικιοκράτες, χαλαρώνουν επίσης την εναρμόνιση των συμφερόντων τους στις σχέσεις που έχουν μερικά κράτη μεταξύ τους.

Μόνο ένας αδαής στην πολιτική, που δεν είναι σε θέση να κάνει ρεαλιστική ανάλυση της πολιτικής που αναπτύσσεται σ' αυτές τις χώρες και της κοινωνικής τους κατάστασης, μόνον αυτός μπορεί να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι σ' αυτές τις χώρες, σ' αυτές τις καταστάσεις υπάρχουν και δρουν μόνο οι αντιθέσεις μεταξύ των κρατών και ξεχνά ότι και άλλες αντιθέσεις, τις οποίες ο Λένιν έχει προσδιορίσει σωστά, υπάρχουν και αναπτύσσονται σε κάθε καιρό και σε κάθε κατάσταση, κάνοντας ανέφικτο το από τους καπιταλιστές επιθυμητό στάτους κβο.

Είναι ομοίως ρηχή η σκέψη ότι μόνον οι ιμπεριαλιστές και οι σοσιαλιμπεριαλιστές είναι εκείνοι που κάνουν το νόμο και ότι είναι οι μεταξύ τους αντιθέσεις, διαφωνίες και διαπάλη που προκαλούν αυτή την ανατροπή του στάτους κβο. Απο δω απορρέει και το γεγονός ότι οι άρχουσες τάξεις, για να εξαπατήσουν ασφαλώς τις μάζες του λαού, στηρίζονται στον έναν ή στον άλλον ιμπεριαλιστή, παρουσιάζοντας καλό τον έναν και κακόν τον άλλο, έτσι που τα αίτια του κακού ή του «καλού» αφήνονται μόνο στη στήριξη στον έναν ή στον άλλο ιμπεριαλισμό. Στην πραγματικότητα οι αντιθέσεις δρουν μετωπικά κατά έντονο τρόπο ή ολιγότερο έντονα ή σε μορφές λανθάνουσες, αλλά τη δουλειά τους την κάνουν.

Ας δούμε μερικές απ' αυτές, μη μπαίνοντας σε λεπτομέρειες.

Το Μαρόκο ήταν αποικία της Γαλλίας, η οποία επί δεκαετίες ολόκληρες το εκμεταλλεύτηκε. Σ' αυτή τη χώρα είχε εγκαθιδρύσει την ηγεμονία της και τέτοιες μορφές εποικοδομήματος και δομής που να ανταποκρίνονταν στις ανάγκες της μητρόπολης. Στον γαλλικό στρατό υπήρχαν μαροκινά τμήματα μοσθοφόρων που έχουν χύσει το αίμα τους για τη Γαλλία, για τη μητρόπολη, για τις αποικίες των διακοσίων γαλλικών οικογενειών.

Σήμερα το Μαρόκο δυναστεύει ένας βασιλιάς, που προσπαθεί νά κάνει το δημοκράτη και να παίζει ένα ρόλο δήθεν προοδευτικού, ενώ στην πραγματικότητα βασιλεύει με μεσαιωνικούς νόμους. Το Μαρόκο, όπου αναπτύσσονται οι ραδιουργίες των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, βρίσκεται σε βαθιές αντιθέσεις με τα γειτονικά κράτη, όπως με τη Μαυριτανία, την Αλγερία και με το Μέτωπο Polisario

Το βασίλειο του Μαρόκου, με τη βοήθεια φυσικά του γαλλικού και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, δεν επιθυμεί να έχει η Αλγερία επιρροή επί του Μετώπου Polisario και ζητάει να έχει τη Μαυριτανία υπό την εξάρτηση του. Εδώ αναπτύσσονται επίσης και ραδιουργίες και αντιζηλίες μεταξύ Αμερικάνων και Σοβιετικών. Οι τελευταίοι προσπαθούν να δημιουργήσουν στον Ατλαντικό δικές τους ναυτικές βάσεις, γι' αυτό κάνουν το κατά δύναμη να επηρεάσουν την Αλγερία, το Μέτωπο Polisario και επιζητούν στιγμές πιο κατάλληλες για να καταστήσουν το βασίλειο του Μαρόκου δορυφόρο τους για δύσκολους καιρούς. Ωστόσο, τώρα για την ώρα τέτοιο πράγμα δεν συμβαίνει, η Σοβιετική Ενωση δεν δύναται να επηρεάσει το Μαρόκο.

Η Αλγερία είναι η μόνη χώρα της Βόρειας Αφρικής που έχει πολεμήσει, μπορούμε να πούμε ηρωικά στον αγώνα κατά των Γάλλων κατακτητών, κερδίζοντας έτσι τη λευτεριά και την αστική εθνική ανεξαρτησία.

Στην Αλγερία έγιναν μερικές κοινωνικές μεταρρυθμίσεις. Υπάρχει εκεί κάποια ισλαμική και σύγχρονη πολιτιστική ανάπτυξη, υπάρχει πάντα η επιρροή της γαλλικής κουλτούρας και με τη Γαλλία διατηρεί σημαντικές οικονομικές σχέσεις, ιδιαίτερα για την εξαγωγή του εργατικού δυναμικού, των αλγερινών κρασιών και σταφυλιών και κατά πρώτο για την εκμετάλλευση των πετρελαίων και του φυσικού αερίου της Σαχάρας. Το πετρέλαιο της και το φυσικό αέριο παίζουν αποφασιστικό ρόλο για όλες τις χώρες που έχουν μοιράδι σ' αυτή την έρημο, την τόσο πλούσια σε πετρέλαια και σε φυσικό αέριο, πιθανόν και σε άλλα πολύτιμα ορυκτά. Γι' αυτό το λόγο υπάρχουν συνεχείς συγκρούσεις μεταξύ των ομόρων κρατών...

Σήμερα η Αλγερία παίζει ένα σημαντικό ρόλο στο ζήτημα της ενότητας των αραβικών χωρών, καθώς και στις λεγόμενες αδέσμευτες χώρες. Ο Τίτο, που θέλει να είναι ο αρχηγός αυτών των «αδέσμευτων» χωρών, στηρίζει μεγάλες ελπίδες στην Αλγερία για να επηρεάσει αυτή τις άλλες χώρες να διατηρήσουν μεταξύ τους την αποκαλούμενη ένωση, ένωση που ούτε υπήρχε και ούτε πρόκειται ποτέ να υπάρξει, γιατί πού περισσότερο και πού λιγότερο, η εξάρτηση αυτών των χωρών από τις μεγάλες δυνάμεις είναι ενεργός.

Η Λιβύη είναι μια χώρα που απελευθερώθηκε, ή έγινε «ανεξάρτητη», όταν ο συνταγματάρχης Καντάφι με πραξικόπημα ανέτρεψε τον βασιλιά Ιντρίς. Είναι γεγονός ότι η Λιβύη, άλλοτε ιταλική αποικία, με τον Καντάφι τώρα επικεφαλής, προσπαθεί να παίξει το ρόλο μιας «σοσιαλιστικής» μουσουλμανικής χώρας, καθαρά ισλαμικής. Ο

Καντάφι έχει πολλές βλέψεις: θέλει η Αίγυπτος να είναι υπό την εξάρτηση της Λιβύης, έχει βλέψεις προς ορισμένα κράτη της Κεντρικής Αφρικής και πασχίζει επίσης να ανάλαβει ένα σημαντικό ρόλο στο αραβικό ζήτημα.

Η Αίγυπτος, κάποτε με το Νάσερ επικεφαλής και τώρα με τον Σαντάτ, έχει ή δεν έχει επικεφαλής βασιλιά, είναι αστική χώρα. Οι πλούσιοι αστοί δημοκράτες τον πέταξαν έξω τον βασιλιά Φαρούκ, και καλά έκαμαν, αλλά αυτοί δεν οδήγησαν την Αίγυπτο στο δρόμο που απαιτούσε ο λαός. Αντίθετα, εκεί οι οικονομικές μεταρρυθμίσεις ήταν ανύπαρκτες και πολιτικά η Αίγυπτος έγινε μια σκακιέρα στο παιγνίδι των ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων, της Σοβιετικής Ενωσης και των Ενωμένων πολιτειών της Αμερικής.

Σαν συνέπεια της αλλοπρόσαλλης πολιτικής του Νάσερ και του Σαντάτ προξενήθηκαν μεγάλες απώλειες στην Αίγυπτο κατά τους πολέμους που της επιβλήθηκαν από το Ισραήλ, το οποίο είναι εξοπλισμένο ως τα δόντια. Ακόμη και το Κάιρο βρέθηκε μπροστά στον κίνδυνο της κατάληψης από το Ισραήλ, αλλά επέμβηκαν και απέτρεψαν αυτό το ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, οι οποίες με την πλήρη κατάληψη της Αιγύπτου έβλεπαν μια ακόμη μεγαλύτερη καταστροφή στη Μεσόγειο. Μολαταύτα το Ισραήλ μπόρεσε να δυναμώσει το σιωνιστικό του κράτος, να καταλάβει τα αιγυπτιακά εδάφη και το Γκολάν, ένα δεσπόζον και στρατηγικό σημείο, η κατάληψη του οποίου ήταν σε βάρος της Συρίας.

Με την Αίγυπτο και τη σύρραξη μεταξύ αυτής και του Ισραήλ, διά της οποίας υπονοείται η σύρραξη μεταξύ του ισραηλινού επιδρομέα και όλων των αραβικών χωρών, συμπεριλαμβανομένου και του παλαιστινιακού λαού, *περνάμε στο δεύτερο νευραλγικό σημείο της σημερινής διεθνούς κατάστασης.*

Με την υπογραφή του συμφώνου ειρήνης μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ δημιουργήθηκε νέα κατάσταση. Όλες οι αραβικές χώρες, τουλάχιστον δημόσια, αντιτάσσονται σ' αυτό το σύμφωνο, γιατί είναι ένα σύμφωνο άδικο και τα δίνει χαράτσι τα συμφέροντα του παλαιστινιακού λαού. Στην πραγματικότητα, η Αίγυπτος, σε αντίθεση προς την κοινή πολιτική των αραβικών χωρών, υπόγραψε αυτό το σύμφωνο με το Ισραήλ, που είναι το κατασκοπευτικό κέντρο των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής στη Μέση Ανατολή, πήρε μόνο ένα μέρος των κατειλημμένων από το Ισραήλ εδαφών και ξέχασε το Γκολάν και τους Παλαιστίνιους. Αυτός είναι ο λόγος που σ' αυτή αντιδρούν «σφοδρώς» όλες οι άλλες αραβικές χώρες, καθώς επίσης και το Ιράν του αγιατολάχ Χομεϊνί. Σ' αυτή τη συμμαχία τη

δηθεν αραβική δεν υπάρχει πλήρης ενότητα απόψεων και ενεργειών εναντίον του Σαντάτ για την προδοσία που έκαμε στην κοινή υπόθεση των Παλαιστινίων και της Συρίας. Η Σαουδική Αραβία, λογουχάρη, καθώς και τα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου, όσο κι αν μετέχουν σ' αυτό το σύνολο που εναντιώνεται στο Αιγυπτιοϊσραηλινό Σύμφωνο, έχουν πάλι ένα χέρι καταδώ, ένα χέρι στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, γιατί νοιάζονται για τα πετρελαιοδολάρια.

Ετσι η Συρία, στην πραγματικότητα, βρίσκεται σε πόλεμο με την Αίγυπτο και με το Ισραήλ. Μαζί της και το Ιράκ. Τα δυο αυτά κράτη, το Ιράκ και η Συρία, καταβάλλουν προσπάθειες να ενωθούν, να φτιάξουν μια ενότητα. Είναι φανερό πως λόγια γίνονται, μα ο σκοπός αυτός ποτέ δεν επιτυγχάνεται λόγω των μεγάλων αντιθέσεων που υπάρχουν ανάμεσα στα δυο καθεστώτα αυτών των κρατών και της διαφοράς στο οικονομικό τους επίπεδο, καθώς επίσης και εξ αιτίας της στρατηγικής θέσης του ενός και του άλλου. Αλλά και οι διάφορες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις είναι εναντίον μιας τέτοιας ένωσης και γι' αυτό προσπαθούν ώστε να μη επιτευχθεί αυτή.

Η Συρία και το Ιράκ είναι δυο δημοκρατίες με αρχαίο και λαμπρό ισλαμικό πολιτισμό, αλλά ως υποδομή αυτές στέκουν στη θέση των αστικοφεουδαρχικών χωρών όπου κυριαρχούν οι πλουτοκράτες και οι θρησκευτικοί. Σ' αυτές τις χώρες η θρησκεία, σαν τέτοια, παίζει μπορούμε να πούμε αρκετά μεγάλο ρόλο στην καταπίεση των εργαζόμενων μαζών. Η γαλλική κουλτούρα στη Συρία και η αγγλική στο Ιράκ έχουν παίξει και παίζουν, επίσης, μεγάλο ρόλο.

Στο Ιράκ υπάρχει η κουρδική μειονότητα, λαός αρκετά μεγάλος, κατάσπαρτος σε πολλές χώρες από ης άδικες συμφωνίες των ιμπεριαλιστών. Κούρδοι υπάρχουν και στην Τουρκία, στη Σοβιετική Ενωση και στο Ιράν. Στο Ιράκ ο πόλεμος μεταξύ Κούρδων και Ιρακινών έχει εκδηλωθεί πολλές φορές. Υπάρχουν εκεί μεγάλες εθνικές αντιθέσεις, που υποδαυλίζονται ιδιαίτερα από τους Σοβιετικούς και κατά καιρούς εκδηλώνονται.

Τη στιγμή που στον Περσικό Κόλπο η κυβέρνηση της Βαγδάτης παίζει, θα λέγαμε, πάνω σε τεντωμένο σχοινί, η Σαουδική Αραβία εξαιρετικά, πλούσια σε πετρέλαια και συνδεμένη στενά με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό μέσω της μεγάλης Εταιρείας πετρελαίου lramco. ιδρυμένης επί Ρούσβελτ ακόμα, παίζει μεγάλο και διπλό ρόλο δήθεν προς το συμφέρον των αραβικών λαών, δήθεν κατά του Ισραήλ, δήθεν ανεξάρτητα από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Ουσιαστικά, αυτή είναι πάντα ένα ισχυρό καπιταλιστικό κράτος ως προς τον πλούτο, αλλά ανίσχυρο από πολιτικοστρατιωτικής

πλευράς. Η σαουδική πολιτική είναι μόνο πολιτική των δολαρίων, του πετρελαίου και τίποτε άλλο.

Η Σαουδική Αραβία ασκεί ασφαλώς αρκετά μεγάλη επιρροή σε όλες τις αραβικές χώρες, ενώ αυτές από μέρους τους έχουν συμφέρον να παίρνουν πιστώσεις από τη Σαουδική Αραβία, και αυτή απο μέρους της υπαγορεύει, μέχρι ενός βαθμού, την υπεράσπιση των συμφερόντων της και των συμφερόντων των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Συνεπώς, τη Σαουδική Αραβία μπορούμε να την χαρακτηρίσουμε ως τρία τέταρτα υποστήριξη της αμερικάνικης ιμπεριαλιστικής πολιτικής, ενώ το Ιράν μέχρι εχθές ήταν ολόκληρο ένα φέουδο των Αμερικάνων. Με την ανατροπή όμως του σάχη, σαν αποτέλεσμα των μεγάλων λαϊκών διαδηλώσεων σε όλες τις πόλεις του Ιράν, ιδιαίτερα των εργατών του πετρελαίου και με τον ερχομό στην εξουσία του αγιατολάχ Χομεϊνί, η κατάσταση σ' αυτή τη χώρα άλλαξε: το Ιράν από χώρα υπόδουλη στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής μετατράπηκε σε χώρα εξεγερμένη εναντίον της καταπίεσης και της άγριας εκμετάλλευσης των Αμερικάνων, 'Αγγλο>ν και άλλων ιμπεριαλιστών.

Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι το Ιράν έγινε προοδευτική λαοκρατική δημοκρατία. Όχι, κατ' ουδέναν τρόπο, αλλά η δράση των λαϊκών μαζών προσέδωσε στην οπισθοδρομική ισλαμική δράση μια απόχρωση λίγο πολύ προοδευτική. Αυτές οι μάζες γκρέμισαν την αυτοκρατορία των Παχλεβί και εφάρμοσαν τα ισλαμικά επαναστατικά δικαστήρια, τα οποία μέχρι τώρα έκοψαν μερικά κεφάλια υπηρετών και πρακτόρων του σάχη και των Αμερικάνων, που είχαν βάψει τα χέρια τους με το αίμα του ιρανικού λαού. Θα συνεχίσουν αυτά τα δικαστήρια στο Ιράν να δίνουν τέτοιες καταδίκες; Αυτό δεν ξέρεται.

Το άλλο όμως, και το πιο σπουδαίο ζήτημα είναι ότι οι μεγάλες απεργίες των εργατών πετρελαίου στο Ιράν προκάλεσαν μεγάλη οικονομική κρίση, κρίση ενέργειας σ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα στις δυτικές ιμπεριαλιστικές χώρες με επικεφαλής τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Η δημιουργηθείσα κατάσταση στο Ιράν απέδειξε ότι η ισχυρή CIA υποτίμησε τη δύναμη του ιρανικού λαού, που ξέσπασε παρά τη θέληση και τη γνώση των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, οι οποίες φάνηκαν κοντόμυαλες για τα ηγεμονιστικά τους συμφέροντα και νόμιζαν πως ο σάχης του Ιράν, κάτω από την άμεση κυριαρχία τους, θα βασίλευε ολοζωής και θα συνέχιζε να εκμεταλλεύεται για καλά τον ιρανικό λαό. Συνέβηκε όμως το αντίθετο. Τώρα το Ιράν τίποτε ακόμα δεν σταθεροποιήθηκε. Ασφαλώς,

κατά την περίοδο αυτή, οι ιμπεριαλιστές και οι σοσιαλιμπεριαλιστές με την πολιτική τους μανουβράρουν πώς και πώς να κατευνάσουν τα αίματα, να μαλακώσουν την εξέγερση προς το συμφέρον των πλούσιων τάξεων, να αποφύγουν τη θραύση που γίνεται στην εκκαθάριση των πρακτόρων τους και να φέρουν στην εξουσία νέους ανθρώπους για να καλαφατίσουν κάπως την κατάσταση αυτής της μεγάλης ανισορροπίας που τους προκάλεσε το ιρανικό ζήτημα. Κι αυτό το αποδείχνει ξεκάθαρα το γεγονός ότι η αμερικάνικη γερουσία συνεχίζει τις επεμβάσεις της στις εσωτερικές υποθέσεις του Ιράν, απειλώντας το με τη λήψη αποφάσεων ενάντια στην εκδίκαση και τον τουφεκισμό των φονιάδων υπερασπιστών του σάχη. Ενώ ο αγιατολάχ Χομεϊνί αντιτάσσεται αυστηρά σ' αυτές τις επεμβάσεις και αντιτάσσεται συνεχίζοντας να επιτρέπει τα ισλαμικά δικαστήρια να κάνουν τη δουλειά τους.

Μπορούμε να πούμε ότι στο Ιράν οι λαϊκές δυνάμεις βρίσκονται σε κίνηση, η αντικειμενική στιγμή είναι σε ανάπτυξη, αλλά το ζήτημα της ηγεσίας ακόμη δεν αποφασίστηκε. Η πιό ισχυρή τωρινή ηγεσία είναι αυτή η ισλαμική του αγιατολάχ Χομεϊνί, με πολλές τάσεις, αλλά πάλι με κάποια ενότητα, ενώ στην κυβέρνηση του Μπαζαργκάν παρατηρούνται τάσεις συμφυλίωσης με τους παλιούς ιμπεριαλιστές και η συμφιλίωση αυτή, αν βέβαια επιτευχθεί, θα πραγματοποιηθεί με μορφές διαφορετικές απ' αυτές που υπήρχαν στον καιρό του σάχη Ριζά Παχλεβί.

Πάντως η εξέγερση του ιρανικού λαού εναντίον της φεουδαρχικής μοναρχίας του σάχη επηρέασε παντού όλο τον κόσμο, όχι μόνο από οικονομική πλευρά, πράγμα που δείχνει πόσο ισχυρό είναι το όπλο του πετρελαίου, όπλο που μπορεί να καταστήσει αδύνατη τη διεξαγωγή πολέμου, διότι δίχως πετρέλαιο δεν είναι δυνατό να μπουν σε κίνηση τα πολεμικά μέσα εναντίον των λαών, αλλά και από πολιτική πλευρά. Η εξέγερση αυτή, σαν απελευθερωτικό κίνημα, δημιούργησε σ' όλη την αραβική και αφρικανική περιοχή μια ευνοϊκή κατάσταση και οι λαοί μπορούν να παραδειγματιστούν για να ξεσηκωθούν σε απελευθερωτικό αγώνα.

Ο παλαιστινιακός λαός, επίσης, δεν καταθέτει τα όπλα, με τον αγώνα του εκδηλώνει το άκαμπτο μαχητικό πνεύμα, αλλά το μεγάλο κακό είναι ότι ο λαός αυτός έμεινε χωρίς πατρίδα και πολεμά εκεί όπου έχει τη δυνατότητα να εγκατασταθεί. Η τωρινή αιγυπτιακή κυβέρνηση τηρεί ενάντια στους Παλαιστινίους αυστηρή στάση, κατ' επίφαση όμως αυστηρή, γιατί δεν είναι παράξενο η «Αλ Φατάχ» στα μουλλωχτά και κρυφά να συνεργάζεται μ' αυτή για να πε-

τύχουν να μετατρέψουν τη λωρίδα της Γάζας και την Υπεριορδανία σε κράτος με κάποια αυτονομία για τους Παλαιστινίους. Αυτή μπορεί να είναι μια ιδέα μη αποκρυσταλλωμένη, όχι όμως αβάσιμη. Ενώ οι εγκατεστημένοι στον Λίβανο Παλαιστίνιοι υφίστανται συνεχώς τις επιθέσεις των βομβαρδιστικών αεροπλάνων του Ισραήλ, σαν αντίποινα σε κάθε επιχείρηση από μέρους τους. Οι συνεχείς επιχειρήσεις των Παλαιστινίων είναι έκφραση του αγώνα τους για την απελευθέρωση της χαμένης πατρίδας.

Σήμερα, όλες οι χώρες που αντιφέρονται στην Αίγυπτο, υπερασπίζουν την παλαιστινιακή υπόθεση, αλλά η υπεράσπιση αυτή είναι κάπου πιο ουσιώδης, κάπου στομωμένη, κάπου μόνο με λόγια. Δεν είναι παράξενο οι Παλαιστίνιοι, οι εγκατεστημένοι στη Συρία, στο Ιράκ κι αλλού, ιδιαίτερα δε στα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου και στο Ιράν, χρησιμοποιούνται από μέρους αυτών των κρατών σαν μέσο πίεσης επί του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αλλά ταυτόχρονα και σαν εμπόδιο στις συμφωνίες που μπορεί να κάμουν αυτά τα κράτη με τις ιμπεριαλιστικές και σοσιαλιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Και οι Παλαιστίνιοι δεν είναι μεταξύ τους συνδεμένοι σε σθεναρή ενότητα. Η κατάσταση τους είναι ο καθρέπτης των πολλαπλών αντιθέσεων που κατατρώγουν τους ίδιους τους αραβικούς λαούς και κράτη. Στους κόλπους των Παλαιστίνιων μαχητών υπάρχουν πολλές και διάφορες φράξιες. Η πολιτική που ακολουθεί ο Αραφάτ και η «Αλ Φατάχ», ένεκα των διακυμάνσεων τους, δεν είναι δυνατό να προσδιοριστεί τι είδος πολιτική είναι, ενώ ο Χαμπάς που εμφανίζεται σαν πολύ αδιάλλαχτος εναντίον του Ισραήλ και δεν συμφωνεί με την «Αλ Φατάχ», για να πετύχει το σκοπό του μπορεί να έρθει σε συμφωνία με τη σοσιαλιμπεριαλιστική Σοβιετική Ένωση.

Έτσι, η Μέση Ανατολή δεν είναι και δεν θα είναι ποτέ ήρεμη και, άσχετα που οι θέσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ενισχύθηκαν κάπως με την υπογραφή του Αιγυπτιοϊσραηλινού Συμφώνου, η πολιτική των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής πάλι συναντά μεγάλες δυσχέρειες σ' αυτή τη μεγάλη περιοχή τη λεγόμενη λεκάνη του πετρελαίου, λεκάνη αραβική. Σ' αυτή την περιοχή δεν θα υπάρξει ησυχία, διότι οι αντιθέσεις ανάμεσα στους Αμερικάνους, Άγγλους, γάλλους ιμπεριαλιστές και οι αντιθέσεις τους με τους Σοβιετικούς και με τις διάφορες εξουσιάζουσες κλίκες, οι οποίες θα πάρουν το μέρος του ενός ή του άλλου ιμπεριαλιστικού κράτους, καθώς και οι από μέρους των λαών αντιθέσεις ενάντια στις κυρίαρχες τάξεις, θα αυξάνονται συνεχώς.

Η σοσιαλιστική Αλβανία, όσο κι αν είναι μικρή, μέσω των πολιτικών, οικονομικών και πολιτιστικών επαφών έγινε γνωστή και χαίρει μεγάλης υπόληψης σε όλους τους λαούς αυτών των χωρών, ακόμη και σε πολλούς ηγέτες τους, που έχουν αντιθέσεις με τις υπερδυνάμεις και με τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες. Σ' αυτές λοιπόν τις χώρες θαυμάζουν την Αλβανία για την πολιτική της αρχών, για το θάρρος, τη γενναιότητα, για την ανεξαρτησία και την κυριαρχία της που τις διαφυλάσσει άθιχτες από τις ξένες δυνάμεις, καθώς και για τη συνεχή συμπαράσταση της στον αγώνα τους ενάντια στους Ισραηλινούς επιδρομείς, ενάντια στον αμερικάνικο και σοβιετικό ιμπεριαλισμό, ιδιαίτερα για τη συμπαράσταση της στον αγώνα του παλαιστινιακού λαού, για την εθνική και κοινωνική τους απελευθέρωση!

Η στάση μας και η πολιτική μας κάνουν μεγάλη εντύπωση σ' αυτούς τους λαούς που λαχταρούν τη λευτεριά και την πραγματική ανεξαρτησία. Εντύπωση επίσης κάνει και το σοσιαλιστικό μας σύστημα, που είναι το όνειρο τους, αλλά που ακόμα δεν το βλέπουν και δεν το κατανοούν σαφώς πώς μπορεί να επιτευχθεί και πώς μπορεί να οικοδομηθεί η νέα κοινωνία όπως στη χώρα μας.

Εμείς πιστεύουμε ότι κι εκεί θα οικοδομηθεί η νέα κοινωνία...

Η καταπίεση, η φτώχεια, η εξαθλίωση, η έντονη ταξική διαφορά, οι οξυμένες αντιθέσεις που υπάρχουν σ' αυτές τις χώρες, κάνουν τους προοδευτικούς ανθρώπους, τους προλετάριους των πόλεων και των χωριών και την προοδευτική διανόηση ώστε, μη γνωρίζοντας καθώς πρέπει το μαρξισμό-λενινισμό, να σκέπτονται και να καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι αυτή η επαναστατική θεωρία και πράξη καταπολεμάται τόσο άγρια από τους καπιταλιστές και τους ρεβιζιονιστές επειδή είναι ενάντια σ' αυτούς, ενάντια στους καταπιεστές και υπέρ των καταπιεζόμενων...

Στην πραγματικότητα οι ιμπεριαλιστικές και σοσιαλιμπεριαλιστικές βρίσκονται σε σάπισμα, είναι εκφυλισμένες και τα θεμέλια τους είναι κλονισμένα. Συμβαίνει αυτό επειδή το καθεστώς τους βρίσκεται σε μεγάλη κρίση, επειδή οι λαοί έχουν ξεσηκωθεί σε αγώνα εναντίον τους. Ωστόσο, οι υπερδυνάμεις αυτές με την πολεμική τους μηχανή, με τη ισχύ και με την οργάνωση των οικονομικών δομών και των πολιτικών τους εποικοδομημάτων, στα οποία δίνουν διάφορες μορφές, προσπαθούν να κάμουν τους ανθρώπους να σκέπτονται ότι είναι αδύνατο να τους αντιμετωπίσει κανείς. Και γεγονός είναι ότι υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι που τρέφουν και αποδέχονται μια τέτοια ιδέα.

Το ζήτημα είναι οι ιμπεριαλιστικές και σοσιαλιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις να θεωρηθούν ρεαλιστικά αυτές που είναι, ούτε να υποτιμηθούν, ούτε και να υπερεκτιμηθούν. Μόνο κατ' αυτό τον τρόπο θα βρεθούν τα ραγίσματά τους, που είναι φανερά και μέσα σ' αυτά μπορεί να γίνει με επαναστατική βία η διείσδυση για τη διάρρηξη των θεμελίων του σαρακιασμένου οικοδομήματος τους και για να τιναχτεί έπειτα στον αέρα όλο αυτό το οικοδόμημα.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός καταβάλλουν σήμερα μεγάλες προσπάθειες να δυναμώσουν και να φανούν σαν δυο μεγάλες και ακατάβλητες υπερδυνάμεις. Είναι αλήθεια ότι διαθέτουν μεγάλο στρατιωτικό πυρηνικό δυναμικό, έχουν μεγάλη οικονομική ισχύ, εφαρμόζουν παγκόσμια πολιτική υποδούλωσης, επηρεάζουν και επεμβαίνουν στις εσωτερικές υποθέσεις των λαών και των άλλων κρατών, κάνουν το νόμο σε πολλές χώρες, αλλού σκληρά, αλλού έμμεσα, αλλά πάλι όμως αυτοί πάνω στο σάπισμα τους βρίσκονται, οι θέσεις τους κλονίζονται. Προσπαθούν να ενισχύσουν τις θέσεις τους, μα είναι αδύνατο να πετύχουν αυτό το σκοπό σε βάρος των λαών που καταπιέζουν, όσο πιό πολύς καιρός περνά, τόσο πιο πολύ και οι λαοί βλέπουν ότι στον κόσμο γίνεται η πόλωση μεταξύ εκείνων των δυνάμεων που θέλουν την επανάσταση και των δυνάμεων που θέλουν να την καταπνίξουν. Είναι οι λαοί εκείνοι που θα κάμουν την επανάσταση, γι' αυτό και πρέπει να αποτρέψουν τους ιμπεριαλιστικούς ληστρικούς πολέμους και ν' ανάψουν τους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες, που ανοίγουν το δρόμο της παγκόσμιας προλεταριακής επανάστασης.

Να διαθέτεις όπλα, να διαθέτεις δολάρια, δεν σημαίνει ότι έχεις δύναμη ακατάβλητη. Αν έχεις το λαό πολιτικά συνειδητοποιημένο για μια σκληρή αντίσταση, τότε ναι, μπορεί να πεις πως έχεις στα χέρια σου τη δύναμη για να γκρεμίσεις αυτούς τους άγριους και ισχυρούς εχθρούς. Γνωστό είναι ότι οι εχθροί αυτοί κατατρώγονται από τις μεταξύ τους βαθιές αντιθέσεις, που προσπαθούν να τις αποφύγουν, αλλά στα χαμένα. Εμείς αγωνιζόμαστε ενάντια στους άδικους πολέμους, τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, γιατί αυτοί γίνονται σε βάρος των λαών, αλλά και από μέρους των ιμπεριαλιστών, ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες της ύπαρξης των πυρηνικών όπλων και του ξυπνήματος της συνείδησης των λαών, γίνονται προσπάθειες για να αποφύγουν τις αντιθέσεις, γιατί το ξέρουν πως άμα εκραγεί ένας νέος παγκόσμιος πυρηνικός πόλεμος, θα είναι ταυτόχρονα προς ζημία τους και προς όφελος της επανάστασης, θα

φέρει στην ανθρωπότητα κολοσιαίες απώλειες, θα θέσει όμως σε κίνδυνο και το σύστημα των ιμπεριαλιστών.

Απ' αυτή την άποψη οι συμφωνίες Salt και τ' άλλα παζαρέματα που κάνουν οι υπερδυνάμεις, τα κάνουν από φόβο της επανάστασης, από την οικονομική κρίση της υπερπαραγωγής, από την πολιτική, ιδεολογική και στρατιωτική κρίση. Με τις συμφωνίες Salt θέλουν να ισορροπήσουν τα πυρηνικά όπλα και ταυτόχρονα, την οικονομική ισχύ, που μπορεί να εξοικονομήσουν από τέτοια χαρτζιλίκια, να τη διαθέσουν, σε μορφή επενδύσεων, για την καταπίεση των λαών, για την απομύζηση του ιδρώτα και την εκμετάλλευση του πλούτου αυτών των λαών προς το συμφέρον των μητροπόλεων, για να φτιάχνουν μια ζωή πλούσια και παραμυθένια για την κοινωνία των μεγάλων αφεντικών.

Η επιδίωξη των διάφορων ιμπεριαλιστών, Αμερικάνων, Σοβιετικών, Κινέζων, Γιαπωνέζων, Γάλλων, Άγγλων και άλλων είναι δηλαδή να ισορροπήσουν τις οικονομικές και στρατιωτικές τους δυνάμεις τόσο μεταξύ τους όσο και μεταξύ των διαφόρων συνασπισμών. Αυτό φυσικά επιτυγχάνεται υπογράφοντας διάφορες συμφωνίες, ανοιχτές και μυστικές.

Ο νέος κινέζικος σοσιαλιμπεριαλισμός, διψασμένος για νέες καταχτήσεις, για νέες αγορές, ανοίχτηκε προς τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, την Ιαπωνία και τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες. Σκοπός της Κίνας είναι να γίνει οικονομική και στρατιωτική υπερδύναμη και να κυριαρχήσει σ' όλη τη Νοτιοανατολική Ασία, να κάνει το νόμο στις χώρες του ASEAN κι αν είναι δυνατό και στον Ειρηνικό και να φράξει το δρόμο στην Ιαπωνία. Πιθανόν η Κίνα να κάνει επίθεση και κατά της Σιβηρίας, μπορεί όμως και να ενωθεί με τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές για να αντιταχτεί στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Σε περίπτωση όμως που οι τελευταίοι θα βοηθήσουν την Κίνα, κλείνοντας τα μάτια τους μπροστά στις επιδιώξεις της, τότε αυτή μπορεί να αποβεί ένας πολύ μεγάλος κίνδυνος και για τον ίδιο τον ιμπεριαλιστικό επεκτατισμό των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής.

Γι' αυτό βλέπουμε σήμερα ότι η Κίνα, με ένα καπιταλιστικό καθεστώς, με απερίσκεπτες και αβάσιμες προσπάθειες στην ανάπτυξη της οικονομίας, με μεγαλομανείς φιλοδοξίες για την πραγματοποίηση των «τεσσάρων εκσυγχρονισμών» μέσα σε μια περίοδο, έτσι να πούμε, όσο ν' ανοιγοκλείσεις τα μάτια, κι αυτό με τη βοήθεια των Αμερικάνων, Γιαπωνέζων ιμπεριαλιστών και άλλων καπιταλιστών, βρίσκεται σε μεγάλο χάος. Η κατάσταση στην Κίνα είναι

σταθεροποίηση και χωρίς σταθερότητα δεν είναι δυνατό να βαδίζει κανείς στο δρόμο των μεγάλων καταχτήσεων και του μεγάλου ανταγωνισμού κατά των υπερδυνάμεων. Γι' αυτό καταβάλλονται καθημερινές προσπάθειες, μάταιες προς το παρόν», για «ενότητα», για πειθαρχία εναντίον των «δεξιών», εναντίον των «αριστερών», εναντίον της «άκρας δεξιάς» και της «άκρας αριστεράς», εναντίον των «ριζοσπαστικών» και των «δημοκρατικών».

Αυτό δείχνει ότι η Κίνα βρίσκεται σε μεγάλο πολιτικό χάος, υπάρχει εκεί η εξουσία των αφεντάδων, ότι στην Κίνα ποτέ δεν οικοδομήθηκε ο σοσιαλισμός, ποτέ δεν υπήρξε η δικτατορία του προλεταριάτου, παρά μόνο η προσωπική ή της ομάδας δικτατορία. Και τώρα αυτές οι ομάδες αλληλοσπαράζονται ποια να πρωτοκυριαρχήσει, αλλά η απόλυτη κυριαρχία της μιας ή της άλλης ομάδας είναι αδύνατη. Θα χρειαστεί γι' αυτό πολύς καιρός. Ωστόσο αυτή η κατάσταση ευνοεί την τυχοδιωκτική πολιτική. Ο πρώτος τυχοδιωκτισμός είναι το άνοιγμα της Κίνας με τόσο μεγάλο ζήλο προς τη Δύση· ο δεύτερος τυχοδιωκτισμός είναι ο πόλεμος στο Βιετνάμ και η επιμονή της να του δώσει κι άλλα «μαθήματα». Όμως, αυτά τα «μαθήματα» που η Κίνα εκτός από το Βιετνάμ, δίνει στο Λάος, στην Καμπότζη και στις χώρες του ASEAN, από τις Φιλιππίνες κι ως την Ινδονησία, ένα σκοπό έχουν: να μπουν αυτές οι χώρες στην οικονομικοπολιτική και στρατιωτική τροχιά της Κίνας,
ρώπη της αντίδρασης, του καπιταλισμού, η Ευρώπη που δυο φορές από το 1941 έριξε τον κόσμο στην πυρκαγιά και που μπορεί να τον ρίξει και για για τρίτη φορά, αποτελεί μια μεγάλη οικονομική, πολιτική και στρατιωτική ισχύ. Ωστόσο, σαν στρατιωτική ισχύ αυτή δεν δύναται να αντιμετωπίσει τη σοβιετική ισχύ μπορεί να το παίξει το χαρτί της. Φυσικά, στις περίπλοκες μορφές που υπάρχουν τώρα στις σχέσεις μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, και η «Ενωμένη Ευρώπη» δεν είναι δυνατό, ως οντότητα, να απαλλαχτεί απ' αυτές τις διασυνδέσεις της με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Αυτός ο ιμπεριαλισμός για την «Ενωμένη Ευρώπη» θα είναι πάντα ο της δωδέκατης ώρας υποστηριχτής εναντίον μιας σοβιετικής εισβολής. Η «Ενωμένη Ευρώπη» πασχίζει να εφαρμόσει μια ήπια πολιτική με τη Σοβιετική Ενωση, διότι έχει μεγάλα οικονομικά συμφέροντα και θέλει πώς και πώς να αποφύγει μια ανάφλεξη μεταξύ αυτής και της Σοβιετικής Ένωσης. Συμφέρει πιο πολύ στην «Ενωμένη Ευρώπη» να βαθαίνουν οι αντιθέσεις μεταξύ Σοβιετικής Ένωσης και Κίνας και να καταλήξει αυτό σε έναν πόλεμο στην Απω Ανατολή, τη συμφέρει επίσης να οξύνονται οι αντιθέσεις με-

ταξύ Κίνας και Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, μεταξύ Κίνας, από τη μια μεριά, και Ιαπωνίας και Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, από την άλλη. Έτσι η «Ενωμένη Ευρώπη» σκέφτεται πως οι άλλοι θα βγάλουν γι' αυτή τα κάστανα από τη φωτιά. Αυτά όμως είναι ψευδαισθήσεις, καθώς είναι και εκείνες οι δίχως γερές βάσεις ελπίδες για την ενοποίηση αυτής της Ευρώπης των διαφορετικών κρατών, με διαφορετικούς πολιτισμούς, με διαφορετικά οικονομικά συμφέροντα και με διαφορετικές φιλοδοξίες κυριαρχίας, είτε στην Ευρωπαϊκή Κοινή Αγορά, είτε στη συμμαχία της «Ενωμένης Ευρώπης», είτε στην Αφρική και στις άλλες αποικιοκρατούμενες χώρες.

Έτσι λοιπόν και η «Ενωμένη Ευρώπη», για την οποία κάνουν σήμερα μεγάλο θόρυβο όλα τα κράτη του κόσμου, δεν είναι παρά λύση εφήμερη μιας αντιδραστικής πολιτικής, μιας καπιταλιστικής πολιτικής, που, αργά ή γρήγορα, θα βρεθεί μπροστά σε απειράριθμες, ποικίλες και πάσης φύσεως δυσχέρειες, οι οποίες αντί να την καταστήσουν ισχυρή, θα την αποδυναμώσουν.

Το ευρωπαϊκό προλεταριάτο δεν είναι δυνατό να υποτάσσεται συνεχώς στα συνδικαλιστικά αφεντικά και στα σοσιαλδημοκρατικά και ρεβιζιονιστικά κόμματα που φλυαρούν ότι με την ανάπτυξη δομών, με τον κοινοβουλευτικό δρόμο ή με το δρόμο των μεταρρυθμίσεων θα κατακτηθεί ένα μέλλον καλύτερο. Κάθε μέρα και πιο πολύ γίνεται ξεκάθαρο ότι η «Ενωμένη Ευρώπη» επισκιάζει το όνειρο του προλεταριάτου και των λαών της Ευρώπης για ένα ευτυχισμένο μέλλον. Γι' αυτό οι επιτηδευμένες απεργίες και διαδηλώσεις που γίνονται στην Ευρώπη, τα ναρκωτικά, οι εκφυλισμός, κλπ, που έχουν αγκαλιάσει τις χώρες αυτής της ηπείρου, δεν θα μπορέσουν να σταματήσουν το μεγάλο και υγιές μέρος αυτών των λαών που εξεγείρονται ενάντια στα αντιδραστικά καθεστώτα που εξουσιάζουν. Και, κάποια στιγμή, ο ξεσηκωμός αυτός θα φτάνει στο κορύφωμα που ζητάει οπωσδήποτε λύση.

Η ίδια διαδικασία, φυσικά με διαφορετικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα, συμβαίνει και στη Λατινική Αμερική. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επηρεάζει πιο ισχυρά ης χώρες της Νοτίου Αμερικής, επειδή οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής έχουν δουλέψει πιο εντατικά, κατά τρόπο πιο ριζοσπαστικό και πέτυχαν ώστε σης στρατιωτικές ηγεσίες αυτών των χωρών να δημιουργήσουν το αίσθημα μιας διακυβέρνησης με πραξικοπηματικό τρόπο και σε μορφές δήθεν δημοκρατικές. Το πραξικοπήματα φέρνουν στην εξουσία διάφορους στρατηγούς, κυβερνήσεις που δημιουργούν την εντύπωση πως κάνουν τάχα οικονομικές και πολιτικές μεταρρυθμίσεις, αλ-

λα που στην πραγματικότητα αυτές δεν είναι παρά στρατιωτικές δικτατορικές κυβερνήσεις, που εκμεταλλεύονται ανελέητα τους λαούς της Λατινικής Αμερικής, και συνεργάτριες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Επομένως, σαν συμπέρασμα μπορούμε να πούμε ότι το σημερινό πολιτικό πανόραμα έχει ως εξής: ο αμερικάνικος, ο σοβιετικός, ο κινέζικος, ο γιαπωνέζικος ιμπεριαλισμός φαίνονται σαν να είναι μεγάλες δυνάμεις που κάνουν το νόμο στον κόσμο, ενώ όμως αν γίνει πιο βαθιά η ανάλυση της κατάστασης, προκύπτει ότι δεν είναι ακριβώς έτσι. Αυτές οι στρατιωτικά και οικονομικά μεγάλες δυνάμεις, εξασθενούν κάθε χρόνο και πιο πολύ. Η ολόπλευρη κρίση που μαστίζει γερά τις καπιταλιστικές και ρεβιζιονιστικές χώρες, τα εκατομμύρια των ανέργων, ο πληθωρισμός και η εκατοστιαία ελάττωση της βιομηχανικής παραγωγής αυτών των χωρών, όλα αυτά δείχνουν την εξασθένιση, δείχνουν επίσης τη μεγάλη φτώχευση των εργαζόμενων μαζών πράγμα που φέρει και τον ξεσηκωμό τους ενάντια στους πάτρωνες.

Στην παρούσα κατάσταση κάθε μέρα και πιο ισχυρή διεξάγεται η αδιάκοπη πάλη των λαών ενάντια στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και τις ντόπιες εξουσιάζουσες κλίκες. Αυτός ο αγώνας είναι αισθητός, ορατός και απτός. Μερικές φορές ο αγώνας αυτός φαίνεται σαν χωρίς ελπίδες, αλλά δεν είναι έτσι. Ισως, σε μια δοσμένη στιγμή ο επαναστατικός αγώνας να πάθει και μια ήττα, αυτό όμως είναι προσωρινό. Μετά την ήττα γίνεται πάλι η προετοιμασία της επανάστασης κι έρχεται η νίκη. Σ' αυτή την πάλη των καταπιεζόμενων μαζών, βλέπουμε ένα ζωντανό κίνημα, μια οργάνωση κάπου πιο δυνατή κι αλλού στο έμβρυο της, ενάντια στους ελιγμούς των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, οι οποίες είναι υποχρεωμένες να χρησιμοποιήσουν όλες τις δυνατές τακτικές για να ξεγελάσουν, να εξαπατήσουν και να απομακρύνουν τους λαούς από τον σωστό δρόμο τους.

Γι' αυτό είναι απαραίτητο να καταλαβαίνουμε καλά τις διάφορες τακτικές των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, να βλέπουμε ξάστερα πώς εξελίσσονται, πώς μηχανεύονται και ποιες οι βλέψεις τους, με σκοπό ώστε να προσδιοριστεί σωστά και καθώς πρέπει ο τρόπος δράσης μας για να κάνουμε να αποτύχουν η μια μετά την άλλη αυτές οι επιδιώξεις. Η αποτυχία τους δημιουργεί προϋποθέσεις για εναντιώσεις, που ακολουθούν η μια την άλλη, ώσπου φτάνουν στη γενική εξέγερση.

Τρίτη, 26 Ιούνη, 1979

ΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΛΑΩΝ ΤΗ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΝ ΟΙ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ

Η συμφωνία της ενότητας ή της ενοποίησης της Συρίας και του Ιράκ τέλειωσε σαν σαπουνόφουσκα, έπαθε φιάσκο. Σε κάποιο προηγούμενο γραπτό τόνιζα ότι αυτές οι ενοποιήσεις δεν είναι δυνατόν να επιτευχθούν πάνω σε καπιταλιστικές βάσεις. Τα κόμματα του Ιράκ και της Συρίας μόνον το όνομα «Μπαάθ» έχουν κοινό, ενώ αυτά είναι δύο εθνικιστικά κόμματα που πασχίζουν το καθένα να κυριαρχήσει επί του άλλου. Από την ενοποίηση αυτή, το Ιράκ ήθελε, φυσικά, η Συρία να ήταν κάτω από τη διοίκηση του, ενώ η Συρία ήθελε το Ιράκ να τεθεί κάτω από τη δική της διεύθυνση. Συνεπώς, δήθεν ένωση, αλλά στην πράξη προσπάθειες μεταξύ Δαμασκού και Βαγδάτης για κυριαρχία.

Αυτό ασφαλώς είναι ένα μεγάλο μειονέκτημα για τους αραβικούς λαούς, οι οποίοι είναι λαοί μαχητικοί και τίμιοι, αλλά στις ηγεσίες μερικών απ' αυτών των χωρών τους δεν υπάρχουν άνθρωποι να υπερασπίσουν τα συμφέροντα των λαών τους.

Η Συρία στηρίζεται στους Σοβιετικούς. Αυτοί της δίνουν όπλα και πιστώσεις. Η βοήθεια της Σοβιετικής Ένωσης δεν είναι ειλικρινής. Στην πραγματικότητα η Σοβιετική Ένωση ούτε την έχει υπερασπίσει και ούτε την υπερασπίζει τη Συρία από τους Ισραηλινούς. Ίσα ίσα, τα όπλα που οι Σοβιετικοί δίνουν στη Συρία είναι παλιά, ενώ στο Ισραήλ δίνουν κρέας για τα κανόνια. Όλη η εβραίοσύνη της Σοβιετικής Ένωσης, με δεκάδες χιλιάδες το χρόνο, επιστρέφουν στο Ισραήλ. Αυτό το είδος μετανάστευσης πληθαίνει και δυναμώνει το στρατό του Νταγιάν και του Μπέγκιν. Μ' αυτούς τους ανθρώπους δημιουργούνται ισραηλινοί σιωνιστικοί οικισμοί στα κατεχόμενα εδάφη του ηρωικού παλαιστινιακού λαού.

Από την άλλη μεριά, η Βαγδάτη, όπως προκύπτει από τον ξένο τύπο, χαρίζει χαμόγελα στους Αμερικάνους, πράγμα που δείχνει ότι θα γίνει ένα κέντρο εκμετάλλευσης από μέρους τους. Το Ιράκ του Αλ Μπακρ είναι τόπος πλούσιος σε πετρέλαια. Τις τελευταίες μέρες τα πρακτορεία ειδήσεων αναγγέλλουν ότι σ' αυτή την αραβική χώρα ανακαλύφτηκαν ακόμα μεγαλύτερα πετρελαιοφόρα πεδία, γι' αυτό και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, που έχασε μέχρι

ενός σημείου το Ιράν, πασχίζει τώρα να ρίξει τα αρπάγια του στη Βαγδάτη. Το όνειρο του Αλ Μπάκρ και του κόμματος «Μπαάθ» είναι να κυριαρχούν στον Περσικό Κόλπο, για να κάμουν εκεί το νόμο, τώρα που το Ιράν βρίσκεται σε «επαναστατική» δίνη.

Ωστόσο, οι Αμερικάνοι δεν τράβηξαν χέρι από το Ιράν και τα πρακτορεία ειδήσεων λένε ότι και η κυβέρνηση του Ιράν ενέκρινε δήθεν ώστε μεγάλο μέρος των Αμερικάνων ειδικών πετρελαίου να επιστρέψουν στην Περσία. Να ιδούμε κατά πόσον αυτό αληθεύει. Οι δε Σοβιετικοί παίζουν το χαρτί του Ιράκ και της Συρίας. Γι' αυτούς είναι καλύτερα οι χώρες αυτές να είναι διηρημένες παρά ενωμένες λόγω του ότι το ζήτημα του Ισραήλ τίποτε δεν δίνει στη Σοβιετική Ενωση, γιατί το Ισραήλ και η Αίγυπτος προσδέθηκαν πια πίσω από το αμερικάνικο άρμα. Αυτό βέβαια δεν άρεσε στους Σοβιετικούς, που προσπαθούν να καταπολεμήσουν και να διαιρέσουν αιτές τις χώρες, αλλά δύσκολο είναι, διότι επιθυμούν ταυτόχρονα να κρατήσουν και να διαφυλάξουν τη φιλία με τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Η μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ συμφωνία, που υπογράφηκε στο Κάμπ Νταίηβιντ, δεν μπορεί να χτυπηθεί τόσο ανοιχτά από τους Σοβιετικούς. Φυσικά, αυτοί θα παίξουν το χαρτί της Συρίας, θα παίξουν το χαρτί της Λιβύης και, ώσπου θα 'χουν τη δυνατότητα, το χαρτί τους αυτό να το παίξουν και μέσα στην Αίγυπτο, αλλά το καλύτερο που επιθυμούν είναι η Συρία και το Ιράκ να βρίσκονται διηρημένες και κάτω από την επιρροή τους.

Στο Ιράκ οι Σοβιετικοί παίζουν με το χαρτί των Κούρδων του Μπαρζάν ή κάποιου άλλου, το οποίο εξακολουθεί να είναι γι' αυτούς ένα ατού για να χαλαρώνουν ή να εντείνουν τις πιέσεις επί του Αλ Μπακρ. Το ίδιο κάνουν οι Σοβιετικοί και με το Ιράν, όπου οι Κούρδοι και οι Αζερμπαϊτζανοί μπορεί να κινηθούν, και κινούνται, σύμφωνα με τις οδηγίες της Μόσχας. Τον τελευταίο καιρό, σε δημόσιο λόγο του, ο αγιατολάχ Χομεϊνί προειδοποίησε τους Σοβιετικούς να μη δημιουργήσουν ταραχές στο Ιράν, αλλά αυτές οι ταραχές και οι σκευωρίες εκεί θα συνεχιστούν τόσο από τους Σοβιετικούς, με τα κατασκοπευτικά τους δίχτυα, όσο και από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, με τη CIA.

Μόνο μια παραπέρα ανάπτυξη της επανάστασης αστικοδημοκρατικού χαρακτήρα μπορεί να απαλλάξει το Ιράν απ' αυτές τις σκευωρίες...

Με άλλα λόγια, η Μέση Ανατολή, η πετρελαιοφόρα αυτή λεκάνη, βρίσκεται σε φωτιά, είναι πεδίο με νάρκες που μπορεί να

εκραγούν όποια ώρα, με την πυροδότηση τους από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Η μόνη σωστή επιλογή είναι το πραγματικό ξύπνημα των αραβικών λαών της Μέσης Ανατολής. Το παράδειγμα γενικά του ηρωικού αγώνα του παλαιστινιακού λαού είναι αυτό που θα πρέπει να δημιουργήσει εκείνο το αίσθημα ενότητας που θα εξαλείψει το βαρύ φόρτωμα ραδιουργιών και καταπιέσεων από μέρους των ιμπεριαλιστών και των ντόπιων καπιταλιστών. Ένας λαός χωρίς πατρίδα, όπως είναι οι Παλαιστίνιοι, δείχνει στον κόσμο ότι ο αγώνας για λευτεριά, για γη, για ψωμί, για δημοκρατία, ο ένοπλος αγώνας, ο επαναστατικός αγώνας, είναι ο μοναδικός δρόμος λυτρωμού. Σ' αυτό τον αγώνα βρίσκεται η δικαιοσύνη, βασίζεται η ενότητα.

Δυστυχώς και οι Παλαιστίνιοι είναι διηρημένοι από μέσα και η διάσπαση τους υποκινείται από τους ίδιους Άραβες αδελφούς. Υπάρχουν Παλαιστίνιοι που υποκινούνται από τους Σύρους, ορισμένοι άλλοι επηρεάζονται από τα Εμιράτα του Κόλπου, άλλοι δε από τη Σαουδική Αραβία, από το Ιράκ και ούτω καθεξής. Οι Σοβιετικοί κάνουν πως βοηθούν τον Αραφάτ, ο οποίος πηγαινοέρχεται στη Μόσχα και ολούθε, πηγαίνει από τη μια πρωτεύουσα στην άλλη. Ωστόσο είναι κι αυτός αντίθετος με τα διάφορα παλαιστινιακά ρεύματα που πολεμούν κατά του Ισραήλ, κατά των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και κατά της Αιγύπτου, που συνδέθηκε με το Ισραήλ και τους άφησε στη λάσπη.

Το ζήτημα του πετρελαίου μπορεί να πάρει φωτιά, γιατί η έλλειψη του τώρα, η αύξηση των τιμών κλπ. μπλοκάρισε τα ιμπεριαλιστικά και καπιταλιστικά κράτη, δημιουργώντας σ' αυτά αλλεπάλληλες δυσχέρειες και προβληματισμούς και βάζοντας τους μπροστά σε μεγάλη σκοτούρα. Γι' αυτό και παίρνουν δρακόντεια μέτρα οικονομίας. Τα μέτρα όμως αυτά μειώνουν τα κέρδη τους, τα οποία θέλουν με κάθε τρόπο να τα πραγματοποιήσουν και να τα αποκομίσουν σε βάρος των εργατών και των εργαζόμενων μαζών, οι οποίοι, στο κάτω κάτω, πολυποθούμενοι και δυστυχισμένοι καθώς είναι, θα τα παίξουν όλα για όλα, θα έρθει επομένως η ώρα να συγκρουστούν με τον καπιταλισμό που σαπίζει. Και παρά την κατάσταση αυτή, το ζήτημα του πετρελαίου παίζει ένα μεγάλο ρόλο, είναι ένα ισχυρό όπλο στα χέρια των αραβικών λαών για την απελευθέρωση τους και προς βοήθεια των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων και της προλεταριακής επανάστασης, αλλά είναι συνάμα και όπλο καταπίεσης, σε περίπτωση που αφεθεί στα χέρια των ιμπεριαλιστών και των πρακτόρων τους.

Πογκραντέτς, Πέμπτη 19 Ιούλη, 1979

Η ΚΡΙΣΗ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ ΚΑΙ Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η κρίση πετρελαίου, ή, όπως συνηθίζουν γενικότερα να τη λένε, η παγκόσμια κρίση ενέργειας, που σχετίζεται με τη μείωση της παραγωγής και με το από μέρους των χωρών παραγωγής συνεχές ανέβασμα της τιμής πούλησης του πετρελαίου, είναι ένας από τους βασικούς παράγοντες που επιβαρύνει ή ελαφρύνει τις επιπτώσεις της γενικής οικονομικής κρίσης που μαστίζει τον καπιταλιστικορεβιζιονιστικό κόσμο. Σε πολλά πολιτικά γεγονότα, σε κυβερνητικές κρίσεις, στην ελάττωση της συνολικής βιομηχανικής παραγωγής, στις διακυμάνσεις ή στην ασυγκράτητη υποτίμηση αυτής ή της άλλης μονέδας, στις τεράστιες ανωμαλίες στις συγκοινωνίες όλων των ειδών, στην αύξηση των τιμών ή στη μη αντιμετώπιση των βαριών συνεπειών των μεγάλων χειμώνων, το πετρέλαιο έχει την επίδραση του, αποτελεί, πώς να πεις, το βασικό κλειδί στην επιδείνωση ή τη βελτίωση της κατάστασης, στο ξεπέρασμα ή το βάθεμα των δυσκολιών. Για την εξασφάλιση ή μη του πετρελαίου στήνονται και πέφτουν μονοπώλια και μεγάλες τράπεζες διάφορες κυβερνήσεις και κόμματα της καπιταλιστικής και ρεβιζιονιστικής αστικής τάξης.

Τα συγκλονιστικά αποτελέσματα της έλλειψης πετρελαίου, αυτής της ζωτικής σημασίας πρώτης ύλης για την οικονομία και για την πολεμική μηχανή των ιμπεριαλιστορεβιζιονιστικών κρατών, φάνηκαν κατά τρόπο οξύτατο το 1973, όταν οι Άραβες κήρυξαν το μποϊκοτάζ κατά των δυτικών χωρών που υποστήριζαν το Ισραήλ Αυτός ο αποκλεισμός, νομίζω εγώ, έδειξε στις αραβικές χώρες που παράγουν το πετρέλαιο ότι διά του όπλου αυτού μπορούν να γονατίσουν το Ισραήλ, τους πάτρωνες του — τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και όποιον άλλο εχθρό τους. Αλλά γι' αυτό θα πρέπει να αποκρούσουν τις καθελογής οικονομικές, πολιτικές και στρατιωτικές πιέσεις καθώς και τις ίντριγκες που γίνονται από τις απεργοσπάστριες χώρες που παράγουν πετρέλαιο.

... Η κρίση του πετρελαίου συντάραξε σε τέτοιο βαθμό τον

αμερικάνικο ιμπεριαλισμό ώστε ο λόγος του Κάρτερ[1], άσχετα από το ότι, καθώς ειπώθηκε, μπόρεσε να έχει την επιδοκιμασία μιας σχετικά ικανής μερίδας των μεσαίων στρωμάτων του αμερικάνικου πληθυσμού, προκάλεσε την αντίδραση των μεγάλων εταιρειών και τραστ, των οποίων ο Κάρτερ έθιξε τα έσοδα όχι μόνον εξαιτίας της έλλειψης του πετρελαίου και της μη ανάπτυξης της βιομηχανίας (εν μέρει βέβαια) των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής για μια περίοδο κρίσης, αλλά και επειδή ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θέλει να βγει από τη βαριά κατάσταση στην οποία βρίσκεται, βουτηγμένος σε μεγάλα χρέη που φτάνουν σε δισεκατομμύρια δολάρια, ιδιαίτερα έναντι της Ιαπωνίας και της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Για να εξέλθει απ' αυτή την κατάσταση και για να κρατήσει κάπως ακλόνητη την αξία του δολαρίου, η κυβέρνηση των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής επιβάρυνε με καινούργιους φόρους τα μεγάλα αμερικάνικα τραστ και κονσέρνς. Και, φυσικά, σαν τα πατήσεις αυτά στον κάλλο, ρίχνονται αμέσως τ' αψήλου και ο «χορός» αυτός αποδείχτηκε με την παραίτηση όλης της κυβέρνησης του Κάρτερ. Πάνε τώρα δυο μέρες που οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής δεν έχουν κυβέρνηση· όλη έδωσε παραίτηση. Αυτό μαρτυρεί μια μεγάλη κρίση και απ' όσα γνωρίζουμε είναι η πρώτη κρίση αυτού του είδους, που όλη η κυβέρνηση ενός Αμερικάνου προέδρου δίνει παραίτηση. Έκαμαν αυτό όχι μόνο τα μέλη της κυβέρνησης, αλλά και πολλοί ανώτεροι λειτουργοί του Λευκού Οίκου. Εκεί σίγουρα θα συμβεί αυτό που λέει μια γαλλική φράση: Prendre les commandes[2]. Και ο Κάρτερ θα πάρει άλλους αντιπροσώπους των τραστ, θα έλθει σε συνεννόηση μ' αυτούς που είναι αγανακτισμένοι και θα σχημάτισει μια άλλη κυβέρνηση, η οποία θα βάλει σε εφαρμογή ό,τι λέειναυτός, αν βέβαια το αποδεχτεί η αμερικάνικη γερουσία. Αλλιώς θα αρχίσει ο «βαλλισμός» και για τον ίδιο τον Κάρτερ, ο οποίος μπορεί και να ξεκουμπιστεί, αν όχι τώρα, στις προσεχείς εκλογές, φιλώντας το κατώφλι του Λευκού Οίκου για να μην ξαναγύρισει πια εκεί

Η κρίση του πετρελαίου προκάλεσε στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής βαριά οικονομική κατάσταση, που θα έχει φυσικά και πολιτικές επιπτώσεις. Έτσι, εκεί ανεβαίνουν οι τιμές, αυξάνει η ανεργία, μεγάλωνει ο πληθωρισμός. Από τον έλεγχο που έγινε αυτές τις δυο μέρες στην αξία του δολαρίου παρατηρείται ότι εξακο-

1. Λόγος προς το έθνος, που εκφωνήθηκε από την αμερικάνικη τηλεόραση στις 15 Ιούλη 1979, μετά την επιστροφή του από το Καμπ Νταίηβιντ.

2. Αναλάβατε τη διοίκηση.

λουθεί αυτή να πέφτει σε σύγκριση με τον χρυσό, ακόμη και σε σύγκριση με τα άλλα νομίσματα της Δυτικής Ευρώπης. Μπορεί κανείς να φανταστεί μέχρι πού έφτασε το πράγμα, αφού και η ιταλική λιρέτα ανεβαίνει, ενώ το δολάριο πέφτει. Το συμπέρασμα είναι ότι ο επικεφαλής του ιμπεριαλισμού, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, υφίσταται μια μεγάλη οικονομικοπολιτική ήττα.

Την έλλειψη πετρελαίου οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και οι άλλοι καπιταλιστές την νιώθουν ως έλλειψη «αίματος» στον μεγάλο πόλεμο που προετοιμάζουν. Ασφαλώς, όταν το «αίμα» λείπει, πρέπει να καταβληθούν προσπάθειες να αποκτηθεί αυτό το «αίμα», πρέπει λοιπόν να αποκτηθεί το πετρέλαιο, γι' αυτό και η διεθνής κατάσταση γίνεται ακόμα πιο επικίνδυνη, αυξάνουν οι απειλές ενός παγκόσμιου πολέμου ή τοπικών πολέμων. Ναι, αλλά δίχως πετρέλαιο είναι αδύνατο ο παγκόσμιος πόλεμος να διεξαχθεί σε τέτοια κλίμακα και με τέτοιες συνέπειες καθώς τον φαντάζονταν οι Αμερικάνοι και οι άλλοι ιμπεριαλιστές, συνάμα και οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές ή καθώς φωνασκούσε ο Κινέζος τελάλης.

Και η σύναψη του Αιγυπτιοϊσραηλινού Συμφώνου φάνηκε να είναι μια επιτυχία για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Έχω ήδη τονίσει ότι το σύμφωνο αυτό πραγματοποιήθηκε υπό την κηδεμονία των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, που θέλουν στη Μέση Ανατολή να έχουν όχι μία αλλά δυο καμπούρες, για να προασπίσουν τα πλευρά αυτής της πετρελαιοφόρου λεκάνης από μια οικονομικοπολιτική και κατόπιν στρατιωτική εισβολή των Σοβιετικών. Ωστόσο πρέπει να λεχθεί ότι η εχθρότητα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού με τις αραβικές χώρες παραμένει Αυτή είναι, φυσικά, μια έχθρα διαφοροποιημένη λόγω του ότι λείπει εκείνη η ενότητα που πρέπει να υπάρχει μεταξύ των αραβικών χωρών για μια αντίταξη στις μεγάλες σκευωρίες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού. Εν πάση περιπτώσει το Αιγυπτιοϊσραηλινό Σύμφωνο εξόργισε τα άλλα αραβικά κράτη, τα οποία αντιφέρθηκαν σ' αυτό το σύμφωνο κάποιο πιο θερμά και κάποιο πιο ψυχρά, αλλά σ' όλα αυτά τα κράτη, μπορούμε να πούμε, η εναντίωση αυτή υπήρξε μέτρια. Η εναντίωση αυτή εκδηλώθηκε, φυσικά, πιο δυναμικά στο Ιράν, όπου ανατράπηκε ο σάχης και επιβραδύνθηκε η εξαγωγή πετρελαίου και η πούληση του κατά πρώτον στους Αμερικάνους. Αλλά επηρέασε αυτό και τους άλλους και κατά συνέπεια ανέβηκαν οι τιμές του πετρελαίου. Και η Σαουδική Αραβία ενώθηκε σ' αυτή την πράξη, μολονότι είναι φίλη, έτσι να πούμε, των Αμερικάνων ενήργησε χωρίς να χαλάσει, αλλά και χωρίς να

εκδηλώσει ανοιχτά αυτή τη φιλία. Αυτές οι καταστάσεις έκαμαν μέσα στις αραβικές χώρες να συνδαυλιστούν οι μεταξύ τους διαφωνίες και εννοείται ότι αυτές οι διαφωνίες έρχονται σαν αποτέλεσμα της γενικής πολιτικής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, του διεθνούς καπιταλισμού και του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού, περιλαμβανομένων εδώ και των Κινέζων σοσιαλιμπεριαλιστών, που όλοι τους σ' αυτές τις περιστάσεις θέλουν να επωφεληθούν.

Σ' αυτές τις συνθήκες καταβλήθηκαν προσπάθειες για την ένωση της Συρίας με το Ιράκ, αλλ' όμως αυτή η ένωση προέκυψε με την παραίτηση του Αλ Μπακρ και του αρχηγού του κόμματος «Μπαάθ» και με τον ερχομό στην εξουσία κάποιου άλλου αντικαταστάτη του Αλ Μπακρ και του αρχηγού αυτού του κόμματος. Αυτό προφανώς συνέβη όχι επειδή ο Αλ Μπακρ ήταν γέρος. Όχι, ο Αλ Μπακρ δεν είναι γέρος, αλλά δεν είναι γνωστό κατά πόσο ήταν συνδεμένος με τους Σοβιετικούς. Εγώ νομίζω ότι στο Ιράκ οι Σοβιετικοί τα παίζουν και τα δυο χαρτιά, και αυτό των Κούρδων, και εκείνο του Αλ Μπακρ. Σ' αυτές τώρα τις ταραχές, οι Σοβιετικοί έβαλαν σε κίνηση τους Κούρδους, οι οποίοι σηκώνονται στο Ιράκ, στη Συρία, στο Ιράν. Φυσικά, αυτό είναι προς όφελος των Σοβιετικών και προς ζημία των Αμερικάνων. Έτσι ώστε η CIA που έπαθε μεγάλη ήττα στο Ιράν, πασχίζει τώρα να κερδίσει έδαφος. Κατά πόσο και πώς θα το πετύχει αυτό, εμείς πρέπει νά παρακολουθάμε.

Για να βγουν από την κατάσταση στην οποία βρίσκονται, οι λαοί και οι αραβικές χώρες πρέπει να πετύχουν να δημιουργήσουν μια πραγματική ενότητα δράσης κατά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και της άρχουσας αντίδρασης. Γι' αυτό μπαίνει τώρα το ζήτημα πώς θα αντισταθούν αυτοί οι λαοί κι αυτές οι χώρες στην πίεση των ξένων ιμπεριαλιστών και της εσωτερικής αντίδρασης και πώς θα ενεργήσουν σχετικά με τα δυο σημαντικά προβλήματα που εγώ νομίζω ότι αφορούν και τη Μέση Ανατολή, και τον πόλεμο ή την παγκόσμια ειρήνη: το ζήτημα των δικαιωμάτων του παλαιστινιακού λαού και το ζήτημα του πετρελαίου. Λέγω αυτό, γιατί οι Αμερικάνοι, με τα μέτρα που έλαβαν και με τα άλλα μέτρα που μέσα σε 10 ή 15 χρόνια θα λάβουν, για να παράγουν τη συνθετική βενζίνη και να χρησιμοποιήσουν για ενέργεια σε ακόμη πιο πλατιά κλίμακα τους άνθρακες και την ηλιακή και την πυρηνική ισχύ, ασκούν οικονομική πίεση επί της OPEC. θέλουν μ' αυτό να πούνε στις χώρες που παράγουν πετρέλαιο πως δεν θα έχουν πια μεγάλα κέρδη από την εξαγωγή του, ενώ στην πραγματικότητα οι αραβικές χώρες, μ' όλο που έχουν πουλήσει το πετρέλαιο για πέντε δεκάρες, πά-

λι είχαν κολοσσιαία κέρδη, όχι βέβαια ο λαός, αλλά ο σάχης, οι βασιλιάδες, οι σείχες.

Στο λόγο που εκφώνησε αυτές τις μέρες ο Κάρτερ απείλησε και διά της μάχαιρας τις αραβικές χώρες όταν είπε πως η ΟΡΕC στέκει με ξεθηκαρωμένο το σπαθί κατά των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Ήθελε, φυσικά, μ' αυτό να πει ότι και οι Ενωμένες Πολιτείες θα σηκώσουν τη μάχαιρα εναντίον της ΟΡΕC. Άλλωστε, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής έχουν κράτησει το μαχαίρι πάντα ξεθηκαρωμένο, και πιο πολύ θα το κρατήσουν έτοιμο τώρα που διακινδυνεύουν τα συμφέροντα τους.

Άρα, οι δυο υπερδυνάμεις κάνουν πολλούς ελιγμούς στη Μέση Ανατολή. Ο Μπέγκιν και ο Σαντάτ κάνουν επανειλημμένα συναντήσεις και δυναμώνουν τη «φιλία» μεταξύ τους. Στην Εθνοσυνέλευση της Αιγύπτου ο Σαντάτ πρότεινε, κι αυτή το ενέκρινε, όπως η Αίγυπτος δώσει άσυλο στον σάχη. Αυτό αποτελεί μια άμεση απειλή για την ιρανική επανάσταση. Μ' αυτό ο ιρανικός λαός βρίσκεται μπροστά στην επιλογή: ή να υποταχτεί και να έρθει σε συνδιαλλαγή με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ή να απειλείται με την επάνοδο του σάχη στο Ιράν. Θα ξαναγύρισει αυτός ή όχι, αυτό εξαρτάται από τον ιρανικό λαό, αλλά επί του παρόντος είναι δύσκολο. Η πράξη του Σαντάτ φαίνεται σαν συμβολική χειρονομία, ή ως ανταπάντηση στην εναντίωση των άλλων αραβικών χωρών προς το Ισραηλινό Αιγυπτιακό Σύμφωνο.

Το ζήτημα του πετρελαίου έγινε το επίκεντρο μηχανορραφιών και μεγάλων διεθνών μηχανευμάτων, διότι στο ζήτημα αυτό είναι περιπλεγμένες όλες οι χώρες.

Και η Σοβιετική Ένωση είναι μπλεγμένη σ' αυτό το τόσο μεγάλο πρόβλημα, γιατί κι αυτή, από κοινού με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, έχει μπει σε μια απερίγραπτη κρίση, ενώ για την Κίνα του Χουά Κουό Φενγκ και του Τενγκ Χσιάο Πινγκ ούτε λόγος να γίνεται ότι βρίσκεται σε μεγάλη αναταραχή.

Η Ευρώπη γενικά, ιδιαίτερα η Δυτική Ευρώπη, περνά μέρες δύσκολες και σκοτεινές, μέρες που, όσο κι αν προσπαθεί, δεν θα μπορέσει να τις κάμει φωτεινές το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο που εκλέχτηκε με καθολική ψηφοφορία

... Η κρίση του πετρελαίου έθιξε κι αυτές τις χώρες, οι οποίες βρίσκονται σε μεγάλη ανησυχία και έχουν εφάρμοσει μέτρα, και μάλιστα δρακόντεια, φυσικά σε βάρος των λαών τους, γιατί ακόμα δεν υπάρχουν σημάδια για να φανεί ότι τα τραστ, τα καρτέλ, οι ευρωπαϊκές πολυεθνικές εταιρείες τη νιώθουν καθώς πρέπει τη μεγάλη

κρίση που τα μαστίζει. Όλο αυτό το βάρος της κρίσης έχει πέσει στη ράχη των εργαζομένων αυτών των χωρών της «Ενωμένης Ευρώπης». Κάθε μέρα, εκατομμύρια απ' αυτούς κατεβαίνουν σε απεργίες. Αυτό μαρτυρεί την επιδείνωση της κατάστασης σ' αυτά τα καπιταλιστικά κράτη και τις προσπάθειες που καταβάλλουν τα καθεστώτα τους να απορρίψουν τα αιτήματα των εργαζομένων μαζών, να καταστείλουν τις εξεγέρσεις και τις επαναστάσεις που μπορεί να ξεσπάσουν εκεί. Πάντως, σ' αυτές τις χώρες συνεχίζεται η μεγάλη αύξηση της ανεργίας, οι τιμές ανεβαίνουν σε δυσθεώρητα ύψη, ο πληθωρισμός είναι μεγάλος, η αβεβαιότητα στη δουλειά και η αβεβαιότητα της ζωής των ανθρώπων δεν έχουν τελειωμό- έχουν αναπτυχθεί σε πλατιά κλίμακα ο συμμοριτισμός, οι δολοφονίες, οι κλεψιές, οι ληστείες.

... Τα πρακτορεία ειδήσεων λένε, κι αυτό μπορεί να'ναι αλήθεια, ότι οι μεγάλες εταιρείες πετρελαίου: γιαπωνέζικες, αμερικάνικες, εγγλέζικες και δυτικογερμανικές, και οι ιταλικές μαζί μ' αυτές, έχουν υπόγραψει συμβάσεις να κάμουν έρευνες στη Νότια Σινική Θάλασσα για να βγάλουν πετρέλαιο. Φυσικά η εξαγωγή του πετρελαίου από τη θάλασσα θα κόστισει πολύ, ιδιαίτερα για την Κίνα, γιατί τα έσοδα σε καθαρό πετρέλαιο θα αποκομίζονται από τους δανειοδότες και η Κίνα θα πάρα το ελάχιστο κέρδος, θα γίνει λοιπόν αυτό που έκανε για πολύ μακρό χρόνο ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και οι εταίροι του με τις αραβικές χώρες που παράγουν πετρέλαιο με και με την OPEC...

Οι συνέπειες της οικονομικής κρίσης, επομένως και αυτής της ενεργειακής, έγιναν και γίνονται αισθητές κατά τρόπο καταφανέστατο με πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις και στις γειτονικές με τη χώρα μας χώρες. Έμμεσα αυτές μπορεί να επιδράσουν και σε μας, αν εμείς χαλαρώσουμε την επαγρύπνηση. Σ' αυτές τις συνθήκες είναι απαραίτητο να ακολουθήσουμε την ως τώρα πολιτική αρχών, να εξακολουθήσουμε να αναπτύσσουμε αμοιβαία το εμπόριο με τα καπιταλιστικά κράτη και με τα ρεβιζιονιστικά κράτη, με εξαίρεση τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό και μερικές άλλες χώρες όπου δυναστεύουν οι φασίστες και οι ρατσιστές. Εμείς πρέπει να προσπαθήσουμε ώστε αυτές οι ανταλλαγές να είναι με αμοιβαίο όφελος και μη κάνοντας σ' αυτά τα κράτη καμία πολιτική και ιδεολογική παραχώρηση, αντίθετα να τα καταπολεμάμε επίμονα στις δυο αυτές αποφασιστικές και κεφαλαιώδεις κατευθύνσεις. Από την άλλη μεριά, η οικονομική και πολιτιστική μας πολιτική πρέπει να είναι πολιτική τίμια, πολιτική αρχών και

να βοηθάει τους λαούς και το προλεταριάτο όλων αυτών των χωρών, με τις οποίες αναπτύσσουμε εμπόριο, ώστε αυτοί να ιδούν πράγματι ότι μια μικρή χώρα μπορεί να επιζεί ελεύθερη, ανεξάρτητη και κυρίαρχη, μη παίρνοντας καμιά πίστωση από κανέναν και μην έχοντας την βοήθεια των μεγάλων δυνάμεων, αλλά μόνη της, με τον ιδρώτα της, με τη δύναμη της, με το Κόμμα της και την ιδεολογία του, αυτή θα προχωρήσει και θα οικοδομήσει την σοσιαλιστική κοινωνία. Είμαστε ένα μικρό κράτος, ένα κράτος χωρίς μεγάλη οικονομική ισχύ, ένα κράτος του οποίου και μπορεί να του δημιουργηθούν δυσκολίες στις κατευθύνσεις που ανέφερα πιο πάνω, αλλά το σοσιαλιστικό μας κράτος είναι κράτος μοναδικό στο είδος του, άθικτο. Τέτοιο το έκαμε το Κόμμα μας, γιατί ήξερε και ξέρει να εκμεταλλεύεται και τις μεγάλες αντιθέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στα διάφορα καπιταλιστικορεβιζιονιστικά κράτη, τέτοιο το έκαμε η δικτατορία του προλεταριάτου. Είναι λοιπόν απαραίτητο να παρακολουθήσουμε βήμα προς βήμα την εξέλιξη των καταστάσεων στην διεθνή ζωή και να ξέρουμε να βρίσκουμε τις ρίζες και να εξηγούμε τα αίτια αυτών των αλλαγών, αυτών των αντιθέσεων, αυτών των χτυπημάτων για να μην πέφτουμε ποτέ στην παγίδα τους, να μην κάνουμε ποτέ μια περιστασιακή πολιτική, αλλά να κάνουμε σε κάθε περίπτωση βήματα μετρημένα, να ακολουθούμε την παροιμιακή φράση του λαού μας: «Μέτραγε εφτά φορές και κόβε μία»! Αυτό σημαίνει να είμαστε συνετοί και άγρυπνοι.

Ωστόσο, αυτό δεν παναπεί ότι εμείς πρέπει να καθόμαστε με τα χέρια δεμένα, αντίθετα πρέπει να είμαστε πάντα σε επίθεση...

Πογκράντς, Δευτέρα 30 Ιούλη, 1979

Ο ΧΟΥΑ ΚΟΥΟ ΦΕΝΓΚ ΖΗΤΑΕΙ ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΑΤΟΛΑΧ ΧΟΜΕΪΝΙ

Σύμφωνα με κάποια είδηση του πρακτορείου ΡΩΥΤΕΡ της 28-ης Ιούλη, ο Χουά Κουό Φενγκ ζήτησε συγγνώμη του αγιατολάχ Χομεϊνί για την επίσκεψη που έκαμε στον σάχη την περασμένη χρονιά. Είναι γνωστό ότι πριν έρθει στην εξουσία ο Χουά Κουό Φενγκ, στην Κίνα του Μάο Τσε Τουνγκ και του Τσου Εν Λάι πηγαινοέρχονταν οι πριγκίπισσες του Ιράν, οι αδελφές του σάχη, και ανταπόδιδαν επίσης τις επισκέψεις τους ο Λι Χσιέν Νιέν και άλλοι σημαίνονες Κινέζοι ηγέτες που πήγαιναν στο Ιράν. Εκείνη την περίοδο ο Ραδιοσταθμός του Πεκίνου διατυμπάνιζε με μεγάλο κρότο τη στενή φιλία μεταξύ σάχη και σάχισσας και του Μάο και Τσου. Αυτό, φυσικά, εμάς τους Αλβανούς, που παρακολουθούσαμε προσεχτικά τις στάσεις της Κίνας, δεν μας ξάφνιασε, αλλά μας αγανάχτιζε. Οι Κινέζοι το θεωρούσαν μεγάλη τιμή και μεγάλη πολιτική να τηρούν με τον σάχη του Ιράν φιλικές και «ειλικρινείς» σχέσεις.

Ναι, αλλά το σκάνδαλο αυτό έφερε κι άλλα σκάνδαλα. Με τον ερχομό του Χουά Κουό Φενγκ στην εξουσία, βάθυνε αυτή η φιλία τόσο πολύ ώστε όταν αυτός ο Κινέζος κόκορας, χωρίς μυαλό στο κεφάλι, πήγε στη Ρουμανία και στη Γιουγκοσλαβία, συμβουλευόμενος και από τον Τίτο, έκαμε μια στάση τρεις ολόκληρες μέρες στην Τεχεράνη, το 'στρωσε στο φαγοπότι και στην κουβέντα με τον σάχη, ενώ στους δρόμους της Τεχεράνης σκοτώνονταν με εκατοντάδες οι διαδηλωτές που ζητούσαν την ανατροπή του σάχη του Ιράν, Μωχαμέντ Ριζά Παχλεβί. Λοιπόν ο *Χουά Κουό Φενγκ, πρόεδρος της «σοσιαλιστικής» Κίνας, είχε στρωθεί σε κουβεντολόι στο παλάτι του σαχινσάση, ενώ η SAVAK έκανε μαζικές εκτελέσεις του λαού και των Ιρανών πατριωτών.* Ο σάχης όμως έπεσε και ήρθε ο Χομεϊνί. Τι θα έκανε η Κίνα; Φυσικά θα 'γλειφε αυτά που είχε φτύσει και θα φυλούσε το χέρι του Χομεϊνί.

Οι Κινέζοι δεν το 'χουν για τίποτε να κάνουν volte face, δεν το 'χουν σε ντροπή, δεν τους χαλάει δουλειά σήμερα να είναι με τον σάχη και με τον Πινοσέτ, αύριο να είναι με τον αγιατολάχ και με κάποιον νέο Αλλέντε. Έτσι χρειάζονταν σ' αυτούς οπωσδήποτε να ζητήσουν συγγνώμη από τον αγιατολάχ Χομεϊνί. Στον καιρό του σάχη και της εξουσίας της SAVAK οι Κινέζοι είχαν ευκαιρίες και

οργάνωναν εκεί το δίχτυο πρακτόρων τους, που συνεργάζονταν στενά με τη CIA. Τώρα αυτοί οι οπαδοί της Κίνας δεν μπορεί να αφεθούν απροστάτευτοι, ναι αλλά, αν δεν υποστηρήξουν τον αγιατολάχ Χομεϊνί, δεν μπορούν να εξασφαλίσουν τους πράκτορες τους στο Ιράν. Έτσι λοιπόν η Κίνα μανουβράρει και σ' αυτή την κατεύθυνση. Σύμφωνα με το πρακτορείο ΡΩΥΤΕΡ ο πακιστανέζος προεδρικός σύμβουλος, Αγκχά Σαχί, που βρίσκεται στο Ιράν για επίσκεψη, επέδωσε μήνυμα του προέδρου Χουά Κουό Φενγκ, με το οποίο ζητάει συγγνώμη από τον αγιατολάχ Χομεϊνί για την επίσκεψη που έκαμε στο Ιράν στην περίοδο του καθεστώτος του διωγμένου σάχη, λέγοντας του ότι «εγώ εκφράζω τα αγνά αισθήματα για την Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν». Κατά το πρακτορείο ΡΩΥΤΕΡ ο Κινέζος ηγέτης προσπαθούσε να δικαιολογήσει μπροστά στον αγιατολάχ Χομεϊνί τη συνάντηση του με τον σάχη του Ιράν λέγοντας ότι στην επιστροφή του από τη Γιουγκοσλαβία είχε σταθμεύσει στο Ιράν για να ξεκουραστεί ύστερα από το μακρινό ταξίδι που είχε κάμει. Έπειτα απ' αυτό, όπως λέγεται, η ιρανική κρατική τηλεόραση τόνιζε ότι ο αγιατολάχ Χομεϊνί συγχώρησε τον Κινέζο πρόεδρο και έλεγε ότι «η χώρα μας επιθυμεί να έχει φιλικές σχέσεις με τις ισλαμικές και μη ισλαμικές χώρες, μολονότι η περιοδεία του (του Χουά Κουό Φενγκ) έγινε σε μια περίοδο που η νεολαία του Ιράν είχε πνιγεί στο αίμα. Εμείς και ο ιρανικός λαός θα τον συγχωρέσουμε». Αμήν!

Ο πρόεδρος Χουά λοιπόν συνταιριάζει τις χορδές με τους ηγέτες του Ιράν, με τις ισλαμικές χώρες, με το Πακιστάν και με τους Αμερικάνους. Είναι ευνόητο ότι *η Κίνα αποτελεί την εμπροσθοφυλακή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και της CIA στο Ιράν.* Δεν ήταν τυχαίο που ο Χουά Κουό Φένγκ, ηγέτης ενός μεγάλου κράτους, ήρθε να υποστηρίξει τον σάχη ενάντια στον εξεγερμένο λαό ακριβώς τις τελευταίες μέρες του. *Για τους Κινέζους δεν παίζει ρόλο αν είσαι σχιίτης ή σουννίτης, βουδδιστής ή μουσουλμάνος, καθολικός ή προτεστάντης.* Γι' αυτούς όλοι το ίδιο είναι, οι «γάτες» όλες το ίδιο είναι, αρκεί «ποντίκια» να πιάνουν, δεν έχει σημασία είναι μαύρη ή άσπρη η «γάτα», φτάνει να 'ναι «γάτα» για την Κίνα. Γι' αυτό και η ταπείνωση των Κινέζων δεν έχει τελειωμό, αυτή η ταπείνωση τους συνοδεύεται με χαμόγελα συνεχή και προς τις δυο μεριες. Έτσι που όποιος θέλει να φέρει σε κέφι τους Κινέζους πρέπει ύστερα από συναντήσεις και συνομιλίες μ' αυτούς να πάει σε στοματολόγο να σιάξει τα σογόνι, γιατί σίγουρα είναι καταπονημένα από το ψεύτικο γέλιο μπροστά στους Κινέζους. Ενώ εμείς όχι μόνο δεν χαρίσαμε χαμόγελα στα κινέζικα τερτίπια τους, αλλά, αντίθετα, τους δώσαμε ένα μπάτσο και τους κόψαμε το γέλιο στη μέση.

Δευτέρα, 17 Σεπτέμβρη, 1979

ΕΜΕΙΣ ΕΠΙΔΙΩΚΟΥΜΕ ΤΗ ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ ΤΗΣ ΦΙΛΙΑΣ ΤΟΥΣ ΑΡΑΒΙΚΟΎΣ ΛΑΟΥΣ

Κάλεσα σήμερα στο γραφείο τον υπουργό Εμπορίου, ο οποίος πηγαίνει αρχηγός της εμπορικής μας αντιπροσωπείας στο Ιράκ και στην Τουρκία.

Του σύστησα να πει στους ιρακινούς αξιωματούχους ότι εμείς είμαστε μια μικρή χώρα που φτιάχνουμε την οικονομία στηριζόμενοι στις δυνάμεις μας, γι' αυτό δεν έχουμε τόσο πολλές δυνατότητες όσο οι δικές τους, ωστόσο επιθυμούμε να έχουμε μ' αυτούς εμπορικές ανταλλαγές σε αμοιβαίο όφελος. ο κυριότερος όμως σκοπός μας δεν είναι απλώς το εμπόριο· μέσω των εμπορικών σχέσεων εμείς πρέπει να δημιουργήσουμε προϋποθέσεις για τη διεύρυνση της φιλίας με τον ιρακινό λαό και με τους άλλους αραβικούς λαούς.

Γενικά, ο ιρακινός λαός και όλοι οι άλλοι αραβικοί λαοί τρέφουν συμπάθεια για το λαό μας και την πολιτική της χώρας μας, που την είδαν πιο καθαρά στον σκληρό και συνεπή αγώνα του Κόμματος και του αλβανικού κράτους κατά του ιμπεριαλισμού και του ρεβιζιονισμού. Αυτή την κοινή γνώμη στις μάζες, είπα στον υπουργό, θα την βρεις εκεί, ανεξάρτητα από το ποιος είναι στην ηγεσία. Αλλά και στην ηγεσία μπορεί να έχει ανθρώπους που θα πούνε καλά λόγια, φυσικά και σεις καλά θα μιλήσετε για το Ιράκ, για το λαό του και για τους άλλους αραβικούς λαούς. Αυτό είναι μεγαλύτερης σημασίας παρά οι εμπορικές συμφωνίες που μπορεί να συναφτούν, γι' αυτό τον παρήγγειλα να πράξουν στο σύνολο, για να μη μείνουμε μόνο στα πλαίσια των εμπορικών συμφωνιών, αλλά, εκμεταλλευόμενοι αυτές, να βρεθούν τρόποι και μορφές — είπα στον υπουργό— για να εκφράσετε στους ανθρώπους, με τους οποίους θα έχετε την ευκαιρία να συναντηθείτε, τον σεβασμό μας για τους αραβικούς λαούς, να μιλήσετε για τις παλιές παραδόσεις φιλίας μεταξύ των δυο λαών μας κλπ.

Να απωθεί επίσης, μεταξύ άλλων, ότι η ομάδα των αραβικών κρατών έχει έναν κοινό εχθρό, το Ισραήλ και όλους εκείνους που συνεργάζονται μ' αυτό. Να τονιστεί σ' αυτούς ότι στον αγώνα τους κατά του Ισραήλ, τους υποστηρίζουμε και θα τους υποστηρίξουμε

με όλες μας τις δυνάμεις, γιατί αυτός είναι ο κοινός μας εχθρός, συνεργάτης και όργανο των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Για το ζήτημα των Κούρδων, που για το Ιράκ είναι πρόβλημα οξύ, στους ιρακινούς συνομιλητές να ειπωθεί καθαρά ότι η Αλβανία δεν αναμειγνύεται ποτέ στις εσωτερικές υποθέσεις των άλλων, ότι αυτή είναι υπέρ της ενότητας του ιρακινού κράτους και κατά των επεμβάσεων και μηχανορραφιών των ιμπεριαλιστορεβιζιοντστικών δυνάμεων στις εσωτερικές υποθέσεις αυτής της χώρας.

Πέμπτη. 27 Δεκέμβρη. 1979

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΝ!

Θέσεις γιο άρθρο

Εδωσα τις θέσεις για να γραφεί και ένα άλλο άρθρο[1] για το Ιράν. Το άρθρο αυτό, το τρίτο ή το τέταρτο που γράφουμε για τα γεγονότα σ' αυτή τη χώρα, πρέπει να έχει σαν στόχο του την υπεράσπιση του Ιράν από τις αμερικάνικες απειλές. Με άλλα λόγια, στο άρθρο αυτό πρέπει να εκφράσουμε τη γνώμη μας σχετικά μ' αυτό το ζήτημα.

Για το περιεχόμενο του άρθρου πρέπει να πάρουμε αφορμή από τις δηλώσεις του Κάρτερ και από τις ενέργειες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που αποφάσισε να εφαρμόσει πλήρη οικονομικό αποκλεισμό κατά του Ιράν. Έχει μπλοκάρει ήδη στις αμερικάνικες τράπεζες και στα παραρτήματα τους τον πλούτο του Ιράν, είτε είναι αυτός του ιρανικού κράτους, είτε τα αρπαγμένα από τον σάχη δισεκατομμύρια. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός απειλεί λοιπόν το Ιράν, αρχικά με ψυχρό πόλεμο, για να τον μετατρέψει σε θερμό πόλεμο αργότερα. Εννοείται για ποιο λόγο το κάνει αυτό ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, γιατί δέχεται τώρα σοβαρά χτυπήματα από τον λαό του Ιράν και παθαίνει ήττες σε κάθε επιχείρηση του. Και άλλες ήττες θα πάθει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αν δεν τραβήξει χέρι από τις απειλές και τον ληστρικό πόλεμο. Μα ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν έχει πώς να μη προστατεύσει την «αυτοκρατορία» του. Αυτό σημαίνει ότι θα συνεχίσει τις προσπάθειες για να κρατήσει υπό τον έλεγχο του το Ιράν, δηλαδή το πετρέλαιο αυτής της χώρας. Υπερασπίζει λοιπόν την καταλήστευση του ιρανικού λαού υπερασπίζει τον δήμιο του ιρανικού λαού, τον σάχη Παχλεβί, που είναι πράκτορας του και ταυτόχρονα αιμοβόρος φονιάς του λαού του.

Αντιμέτωπος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ξεσηκώθηκε ο ιρανικός λαός, που κάνει δίκαιο και ανελέητο πόλεμο ενάντια σ' αυτό τον ιμπεριαλισμό. Συνεπώς ο πόλεμος του ιρανικού λαού είναι σε σωστό δρόμο και πρέπει να υποστηριχτεί, ενώ ο πόλεμος που προετοιμάζει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι πόλεμος ληστρι-

1. Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 30 Δεκέμβρη 1979, με πίλο: «Κάτω τα χέρια από το Ιράν!».

κός και πρέπει να καταδικαστεί. Αυτά που τόνισα πρέπει να αποτελέσουν το φόντο του άρθρου, ενώ στο πλαίσιο αυτό πρέπει να τονίσουμε ότι τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό στις ενέργειες του τον υποστηρίζουν πολύ λίγο, ανοιχτά και καμουφλαρισμένα, όλοι οι άλλοι ιμπεριαλιστές και οι δυτικές καπιταλιστικές χώρες, καθώς και οι δορυφόροι τους, όπως είναι ο Τίτο και Τενγκ Χσιάο Πινγκ και συντροφιά, έπειτα, άμεσα ή έμμεσα, τον υποστηρίζει και η Σοβιετική Ενωση.

Στην πραγματικότητα, όμως, η Σοβιετική Ένωση και οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής μάχονται για να μοιράσουν τις σφαίρες επιρροής σ' αυτή την περιοχή. Μέχρι τώρα το Ιράν ήτανε στη σφαίρα επιρροής των Αμερικάνων, ενώ στις τώρα, ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός πασχίζει και να κατάλαβει τη θέση των Αμερικάνων. Αυτό το κάνα και με καμουφλαρισμένες πιέσεις και με ανοιχτές απαλές, από τη μια μεριά, για να υπεράσπισει τάχα την ανεξαρτησία του Ιράν, και από την άλλη, βλέποντας τις απειλητικές καταστάσεις που δημιουργεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, συγκεντρώνει ένοπλες δυνάμεις στο σοβιετικό Αζερμπαϊτζάν, προκαλεί ταραχές με το δίχτυο πρακτόρων του μέσα στο ιρανικό Αζερμπαϊτζάν και Κουρδιστάν κλπ.

Χθες το βράδυ το αμερικάνικο Σταίητ Ντηπάρτμεντ και τα πρακτορεία ειδήσεων ανήγγειλαν ότι οι Σοβιετικοί εισέβαλαν στο Αφγανιστάν με περίπου 50 χιλιάδες στρατεύματα και με αριθμό αρμάτων μάχης και διέπραξαν πραξικόπημα κατά του πρωθυπουργού Χαφιζουλάχ Αμήν, ο οποίος προσποιούνταν τον φιλοσοβιετικό και που, καθώς είναι γνωστό, ήρθε στην εξουσία με τον ίδιο τρόπο, με πραξικόπημα, αφού ανέτρεψε και σκότωσε τον Ταράκ, που κι αυτός φιλοσοβιετικός ήταν. Φαίνεται πως εδώ παίζεται ένα διπλό παιχνίδι, δηλαδή από μέρους των Σοβιετικών και από μέρους των Αμερικάνων. Σε τελευταία ανάλυση όλα αυτά γίνονται σε βάρος του Ιράν, όπου οι υπερδυνάμεις πασχίζουν να πραγματοποιήσουν τις επεκτατικές βλέψεις τους.

Είναι ξεκάθαρο ότι οι ληστρικές ενέργειες, μυστικές ή ανοιχτές, του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού σ' αυτή την περιοχή, οι πιέσεις επί του Ιράν, η άμεση κατάληψη του Αφγανιστάν, είναι μέρος των συνδυασμένων ιμπεριαλιστικών συνωμοσιών κατά του Ιράν, των χωρών του Περσικού Κόλπου καθώς και των επιδιώξεων για την κατάσβεση των εξεγέρσεων στη Μέση Ανατολή, δηλαδή στις αραβικές χώρες.

Στο άρθρο αυτό εμείς πρέπει να τονίσουμε ότι ο αγώνας του ιρανικού λαού είναι αγώνας απελευθερωτικός, κατά του φεουδαρχισμού και κατά του ιμπεριαλισμού, γι' αυτό το καλό είναι ο ιρανικός λαός να είναι ενωμένος μπροστά στους κυριότερους εχθρούς που τον απειλούν, στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό. Εδώ μπορούμε να μιλήσουμε και για τον Χομεϊνί και να πούμε ότι με την ιδεαλιστική του ισλαμική φιλοσοφία εμείς δεν συμφωνούμε, αλλά συμφωνούμε με τις πολιτικές του θέσεις, με την αντιιμπεριαλιστική, την αντιαμερικανική πάλη και τον υποστηρίζουμε σ' αυτή την πάλη του.

Πρέπει ακολούθως να πούμε ότι αργότερα, αφού παγιωθεί η ανεξαρτησία του Ιράν και απωθηθεί ο κίνδυνος που το απειλεί από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και το σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό, ο ιρανικός λαός οφείλει να αγωνιστεί για τα δημοκρατικά δικαιώματα, για τη γη, για το ψωμί, για τη λευτεριά του.

Εμείς πρέπει να τονίσουμε ότι οι ενέργειες των Αμερικάνων θα προκαλέσουν επικίνδυνες ταραχές, που μπορεί να οδηγήσουν σε παγκόσμιο πόλεμο. Ο αγιατολάχ Χομεϊνί δήλωσε ότι οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής θέλουν να κάμουν αποκλεισμό του Ιράν, πράγμα που σημαίνει ένοπλος πόλεμος μεταξύ τους και ότι αυτός ο πόλεμος θα μετατραπεί σε παγκόσμιο αιματηρό πόλεμο. Ο ιμάμης Χομεϊνί έχει δίκιο, διότι, αν ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός εξαπολύσει επίθεση κατά του Ιράν, πρέπει να λάβει υπόψη ότι όλη η Μέση Ανατολή, όλη η περιοχή του πετρελαίου θα πάρει φωτιά και στον πόλεμο αυτό οι λαοί αυτών των χωρών δεν μπορούν παρά να υπερασπίσουν τον ιρανικό λαό που είναι της ίδιας θρησκείας μ' αυτούς, ανεξάρτητα από τις αντιθέσεις που μπορεί να έχουν μεταξύ τους οι κυβερνήσεις των χωρών αυτής της περιοχής. Συνεπώς, στη Μέση Ανατολή, ένας πόλεμος μεταξύ Αμερικάνων και Ιρανών θα ανατρέψει την τωρινή κλονισμένη συγκυρία που έχει στηθεί με τις ίντριγκες και στη σύγκρουση θα εμπλακούν η Σοβιετική Ένωση, η Αγγλία, η Γαλλία και άλλες χώρες.

Έτσι, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, σε περίπτωση πολέμου, θα έχουν αντιμέτωπο όχι μόνον το λαό του Ιράν, αλλά και τους άλλους λαούς του Περσικού Κόλπου, τους λαούς της Μέσης Ανατολής γενικά. Από την άλλη μεριά, οι πολεμικές επιχειρήσεις των Αμερικάνων ή ο αποκλεισμός που θα επιβάλουν, θα συναντήσουν οπωσδήποτε αντίσταση από τους ίδιους τους εταίρους και συμμάχους των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, από την Ιαπωνία, την Αγγλία, τη Γαλλία, την Ιταλία, την Δυτική Γερμανία, οι

οποίοι θα ζημιωθούν οικονομικά γιατί θα τους κοπούν οι πηγές του πετρελαίου. Αυτές οι χώρες δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς πετρέλαιο, χωρίς το πετρέλαιο αυτοί δεν μπορούν να κάμουν πόλεμο. Ούτε οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής μπορούν να συνεχίσουν επί μακρόν τον πόλεμο χωρίς το πετρέλαιο της Μέσης Ανατολής. Σε περίπτωση που οι Ενωμένες Πολιτείες μετατρέψουν τον ψυχρό πόλεμο σε θερμό πόλεμο, θα το χάσουν το πετρέλαιο.

Πρέπει να τονίσουμε ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και οι άλλοι ιμπεριαλιστές έχουν στο Ιράν τα παλιά κατασκοπευτικά τους κέντρα, τα οποία θα ενεργήσουν ενάντια στη λαϊκή αντιιμπεριαλιστική εξέγερση του Ιράν, ενάντια στους φοιτητές. Γι' αυτό, ο ιρανικός λαός, η εργατική τάξη, οι φοιτητές και η αγροτιά, πρέπει να είναι άγρυπνοι και να βρίσκονται ενωμένοι σ' ένα μπλοκ κατά του εχθρού, εξωτερικού και εσωτερικού, που ελίσσεται με χίλιους δυο τρόπους, ανοιχτά και καμουφλαρισμένα, σε μορφές ψευτοδημοκρατικών κινημάτων ή σε μορφές συνωμοσιών.

Όλες αυτές οι συνωμοσίες και τα ψευτοδημοκρατικά κινήματα είναι συνδεμένα με τους ξένους ιμπεριαλιστές, που θέλουν να ξαναφέρουν στο Ιράν το παλιό καθεστώς, όργανο τους, τον παλιό πράκτορα τους, τον σάχη, ή τους ανθρώπους του, για να τους υπηρετήσουν καλύτερα και να τους εξασφαλίσουν το πετρέλαιο του Ιράν.

Εμείς πρέπει να τονίσουμε ότι οι όμηροι της αμερικάνικης πρεσβείας, οι λεγόμενοι διπλωμάτες, δεν είναι παρά πράκτορες. Σήμερα η αμερικάνικη διπλωματία, η σοβιετική διπλωματία και η διπλωματία αρκετών άλλων κρατών, δεν έχει πια τον αληθινό χαρακτήρα μιας διπλωματίας και δεν εφάρμοζει έκεινες τις αρχές που εκφράζονται όταν πρεσβευτές αυτών των χωρών επιδίδουν τα διαπιστευτήρια στο κράτος που είναι διαπιστευμένοι· στην πραγματικότητα όλοι αυτοί είναι πράκτορες της CIA, της FBI, της KGB κλπ., και σ' αυτές τις χώρες που είναι διαπιστευμένοι, οργανώνουν τα δίχτυα κατασκοπείας και συνωμοτών κατά της λευτεριάς, της δημοκρατίας και της ανεξαρτησίας των λαών αυτών των χωρών.

Τέτοιοι είναι λοιπόν οι Αμερικάνοι διπλωμάτες που υποστηρίζουν τον σάχη και τους ανθρώπους του για να αποχτήσουν τον παραμυθένιο πλούτο του Ιράν.

Ο αγιατολάχ Χομεϊνί, οι φοιτητές και ο ιρανικός λαός είχαν και έχουν δίκιο να παραπέμψουν σε δίκη αυτούς τους ανθρώπους για να λογοδοτήσουν για τη δράση τους αντιπερισπασμού που έχουν ανάπτυξει σε συνεργασία με τον σάχη του Ιράν.

Αυτή τη δίκαιη ενέργεια του ιρανικού λαού ο αστικός κόσμος τη θεωρεί σαν παραβίαση των διεθνών κανόνων που διέπουν τη θέση των διπλωματών και τις διπλωματικές σχέσεις, αλλά ξεχνά όμως να πει ότι αυτοί οι διπλωμάτες έχουν παραβιάσει από πριν αυτούς τους κανόνες και αρχές σε βάρος του ιρανικού λαού. Και ο πάπας, ένας από τους μεγαλύτερους καπιταλιστές του κόσμου, από το παράθυρο του Βατικανού, αυτού του ιδρύματος που έχει άπλωσει σε όλο τον κόσμο τον ιστό της μαύρης αράχνης, απειλεί το Ιράν «παρακαλώντας» τον Χομεϊνί να αφήσει ελεύθερους τους ομήρους. Ωστόσο η φωνή του πάπα του Βατικανού δεν ακούστηκε τότε που οι Αμερικάνοι μέσω της CIA και του πρεσβευτή Χέντερσον πέρασαν με τα τανκς πάνω στα κορμιά του λαού της Τεχεράνης που γκρέμισε τον σάχη στον καιρό του Μοσσαντέκ.

Ασφαλώς ο Πολωνός πάπας Βοϊτίλα βρίσκεται σε πλήρη συγχορδία με τον αμερικάνο Πολωνό Μπρζεζίνσκυ, αρχηγό του συμβουλίου εθνικής ασφάλειας των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και κυριότερο αρχιτέκτονα της προετοιμασίας του ψυχρού και του θερμού πολέμου εναντίον του Ιράν.

Ομως ο λαός του Ιράν, οι φοιτητές και ο αγιατολάχ Χομεϊνί, καθώς βλέπουμε, τηρούν στάση γενναία και σωστή όχι μόνον ενάντια στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές επιδρομείς, αλλά ενάντια σε όλους τους λακέδες τους, που με τον μανδύα της εκκλησίας, με τον μανδύα του διπλωμάτη και με «επιστολές και συστάσεις» των προέδρων των κρατών τους, πηγαίνουν στο Ιράν να ασκήσουν πιέσεις, με μορφή συμβουλών ή ικεσιών, στον αγιατολάχ Χομεϊνί για να αφήσει ελεύθερους τους ομήρους, γιατί παραβίαζει, λένε, τα διπλωματικά δικαιώματα τα καθιερωμένα από τον Οργανισμό Ενωμένων Εθνών ή από τις διπλωματικές παραδόσεις. Πρέπει να κατανοηθεί και αυτό είναι ξεκάθαρο ότι όλοι αυτοί δεν έχουν ούτε κατά το απειροελάχιστον υπόψη τους τα μεγάλα συμφέροντα του ιρανικού λαού και όλων των άλλων λαών που καταπιέζονται από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό και τον παγκόσμιο καπιταλισμό, αλλά έχουν τα δικά τους συμφέροντα, τα συμφέροντα των κλίκων τους που είναι ενωμένες μ' αυτούς τους ιμπεριαλιστές στον πόλεμο κατά του ιρανικού λαού και των άλλων λαών.

Όλοι αυτοί που ζητούν από το Ιράν να πάρα άδικες για τα εθνικά του συμφέροντα αποφάσεις και ευνοϊκές για τους Αμερικάνους καλύπτονται κάτω από το προσωπείο της «φιλίας» με το Ιράν, κάτω από το προσωπείο της δήθεν δημοκρατίας και καλής συμπεριφοράς. Μα δεν υπάρχει καλή συμπεριφορά προς τους

εχθρούς των λαών, δεν είναι δυνατό να υπάρχει δικαιοσύνη στη διπλωματική συμπεριφορά όταν αυτή παραβιάζεται από τους άλλους, τους πιο μεγάλους, ή και από τους μικρούς πανούργους. Σκληρή πρέπει να διεξαχθεί η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τα όργανα του και στις ενέργειες του.

Πέμπτη, 3 Γενάρη, 1980

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ ΑΦΓΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΧΤΗΤΩΝ

Να καταδικάσουμε και να ξεσκεπάσουμε τη στρατιωτική επιδρομή της Σοβιετικής Ένωσης κατά του λαού του Αφγανιστάν. Για το σκοπό αυτό πρέπει να δημοσιεύσουμε ένα άρθρο[1], στο οποίο να τονίζουμε ότι οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές και η κατασκοπεία τους στο Αφγανιστάν εκμεταλλεύτηκαν πρώτα την εκθρόνιση του βασιλιά Μωχάμεντ Ζαχίρ Σαχ, έπειτα την ανατροπή του πρίγκιπα Νταούντ, καθώς και τον πόθο για λευτεριά του αφγανικού λαού, που δοκίμαζε την καταπίεση της απόλυτης μοναρχίας και των ξένων φίλων της, στην πρώτη γραμμή των Σοβιετικών, που τη χρηματοδοτούσαν και την κρατούσαν στην εξουσία.

Στο άρθρο αυτό να γράψουμε καλά και να εκτιμήσουμε θετικά το αντιστασιακό κίνημα που φουντώνει στο Αφγανιστάν κατά των Σοβιετικών καταχτητών. Προς την κατεύθυνση αυτή ο αγώνας του αφγανικού λαού είναι δίκαιος και δεν μπορεί να κατασταλεί. Ο λαός αυτής της χώρας έχει αρχαίες παραδόσεις στην πάλη του κατά των ξένων καταχτητών. Και στους στρατούς των Άγγλων ιμπεριαλιστών καταχτητών ο λαός αυτός έχει δώσει κάποτε ένα ένα καλό μάθημα που να το θυμούνται.

Με την ευκαιρία αυτή να εκφράσουμε και την αλληλεγγύη του λαού μας προς τον αφγανικό λαό που πολεμάει στα βουνά και στις πόλεις ενάντια στους ρεβιζιονιστές καταχτητές, τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές και τα όργανα τους.

Το άρθρο μας θα χρησίμευσει για να διασαφήνισει και τους λαούς, να συνειδητοποιήσουν την ένοπλη επίθεση της ρεβιζιοναστικής Σοβιετικής Ένωσης εναντίον του Αφγανιστάν, τους σκοπούς των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών σ' αυτή την περιοχή του κόσμου, καθώς και τον δίκαιο αγώνα του αφγανικού λαού ενάντια στους ξένους καταχτητές.

1. Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 5 Γενάρη 1980. με τίτλο: «Έξω οι επιδρομείς από το Αφγανιστάν!».

Σάββατο. 5 Γενάρη, 1980

Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΚΑΙ Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ

Σήμερα ο Αμερικανός πρόεδρος Κάρτερ ανήγγειλε ότι, σε ένδειξη αποδοκιμασίας για την στρατιωτική κατάληψη του Αφγανιστάν, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής δεν θα εκπληρώσουν τη σύμβαση για την πούληση των 17 εκατομμυρίων τόννων σιτάρι στη Σοβιετική Ένωση, ανακοίνωσε δηλαδή ότι αναστέλλει αυτή τη σύμβαση. Ο Κάρτερ ανήγγειλε επίσης ότι αναβάλλει την ψήφιση από τη Γερουσία της συμφωνίας SALT-2 και ότι θα προμηθεύσει όπλα στο Πακιστάν κλπ.

Μ* αυτές τις ενέργειες οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής προσπαθούν να ανεβάσουν το ηθικό τους και το ηθικό των συμμάχων τους. Θα ιδούμε τι αντίμετρα θα λάβει η Σοβιετική Ένωση, αλλά σίγουρα έκαμε κι αυτή τους λογαριασμούς της. Σιτάρι στους Σοβιετικούς δίνουν και ο Καναδάς και η Αυστραλία.

Γενάρης 1980

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΕΞΕΛΙΣΣΟΝΤΑΙ ΣΤΙΣ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΑ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΔΙΑΛΕΧΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΥΛΙΣΜΟΥ

Σήμερα η διεθνής κατάσταση παρουσιάζεται αρκετά τεταμένη. Σε πολλές περιοχές του κόσμου, και κυρίως στη μεγάλη περιοχή πετρελαιοπαραγωγικών χωρών, ιδιαίτερα της Ασίας, η πάλη μεταξύ των δυο ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων, των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Σοβιετικής Ένωσης, μη εξαιρώντας την ιμπεριαλιστική Κίνα και τις άλλες καπιταλιστικές δυνάμεις, για το μοίρασμα και το ξαναμοίρασμα των αγορών και των ζωνών επιρροής, για να παραγκωνίσουν ο ένας τον άλλον, όπως σωστά έχει προβλεφτεί με καιρό από το Κόμμα μας, πήρε νέες και μεγάλες διαστάσεις. Οι πιέσεις και οι συνωμοσίες τους συνοδεύονται με τις προσπάθειες και με τον διπλωματικό και προπαγανδιστικό θόρυβο για «συναλίκια και συμβιβασμούς» για να διαφυλάξουν δήθεν την ειρήνη και την ισορροπία των δυνάμεων. Στην πραγματικότητα, όπως δείχνουν τα γεγονότα του τελευταίου καιρού, ανεξάρτητα από τη μεγάλη όξυνση της αντιπαλότητας βλέπουμε ότι η συνδιαλλαγή και ο συμβιβασμός αποτελούν ακόμα τη βασική αρχή της πολιτικής του ενός προς τον άλλον. Κάποια μέρα όμως η αντιδικία μεταξύ τους θα φτάσει σε τέτοιο σημείο ώστε να μη μπορούν να δώσουν λύση ή να μη μπορούν πια να την ξεπεράσουν, παρά με πολεμική αναμέτρηση. Οι συνέπειες μιας τέτοιας αναμέτρησης, όπως συνέβηκε και στους προηγούμενους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, θα πέσουν πάνω στους λαούς.

Το πιο πρόσφατο αποτέλεσμα αυτής της αντιδικίας είναι η ένοπλη επίθεση των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών κατά του Αφγανιστάν, είναι η κατάληψη με τη δύναμη των όπλων αυτής της χώρας εκ της μιάς των ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων. Γεγονός είναι ότι αυτό που έγινε τώρα ανοιχτά και με ένοπλες δυνάμεις από τους Σοβιετικούς εναντίον της κυριαρχίας του λαού του Αφγανιστάν, είναι από καιρό μαγειρεμένο από τους Σοβιετικούς σωβινιστές σοσιαλιμπεριαλιστές, πολιτικούς και στρατιωτικούς, και από τους Αφγανούς πράκτορες τους. Τόσο οι πρώτοι όσο και οι δεύτε-

ροι, για να φτάσουν εκεί που έφτασαν σήμερα, εκμεταλλεύτηκαν αρχικά την εκθρόνιση του βασιλιά Μωχαμέντ Ζαχίρ Σαχ (το 1973) και αργότερα την ανατροπή του πρίγκιπα Νταούντ (το 1978). Για τους κακούς σκοπούς τους εκμεταλλεύτηκαν και τον πόθο για κοινωνική απελευθέρωση του αφγανικού λαού, ο οποίος δοκίμαζε την καταπίεση της απόλυτης μοναρχίας και των ξένων φίλων της, στην πρώτη γραμμή των Σοβιετικών που τη χρηματοδοτούσαν και την κρατούσαν στην εξουσία. Οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές λοιπόν, παρά τη «συμμαχία» που είχαν με τον βασιλιά του Αφγανιστάν, δούλεψαν και ενήργησαν για την εκθρόνιση του. Για να καμουφλάρουν τους ιμπεριαλιστικούς σκοπούς τους, στην αρχή έφεραν στην εξουσία ανθρώπους με προοδευτικά δήθεν φρονήματα τους άλλαξαν κι αυτούς τον έναν μετά τον άλλον με ενέργειες αιματοκυλήσματος, με πραξικοπήματα και με τανκς, τους πέρασαν στο σατίρι, όπως συνέβηκε με τον Νουρ Μωχάμεντ Ταράκ και με τον Χαφιζουλάχ Αμήν.

Κανένας όμως ξένος καταχτητής, όσο ισχυρός και εξοπλισμένος κι αν είναι, δεν μπορεί να υποτάξει για πάντα το λαό έναντι του οποίου έκαμε την επίθεση. Τους ξένους καταχτητές, όπου κι αν έχουν εισβάλει, οι λαοί, με εξαίρεση τις αντεθνικές, αντιλαϊκές κλίκες πρακτόρων, τους περίμεναν και τους περιμένουν με μίσος και αντίσταση, στην αρχή σποραδική, μετά με ξεσηκωμούς πιο οργανωμένους που σταδιακά μετατρέπονται σε λαϊκές εξεγέρσεις, σε απελευθερωτικούς αγώνες. Βλέπουμε αυτό να αληθεύει και στο Αφγανιστάν, ο λαός του οποίου έχει ξεσηκωθεί και πολεμάει σκληρά στις πόλεις, στα χωριά και στα βουνά ενάντια στα σοβιετικά στρατεύματα κατοχής. Ο πόλεμος αυτός του αφγανικού λαού έχει την συμπαράσταση και τη συμπάθεια των φιλελεύθερων λαών και των επαναστατικών δυνάμεων όλου του κόσμου. Τον υποστήριζει με όλες τις δυνάμεις του και ο λαός μας. Ο αγώνας του αφγανικού λαού εναντίον των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών είναι αγώνας δίκαιος, γι' αυτό και θα θριαμβεύσει

Ο τωρινός αγώνας του αφγανικού λαού ενάντια στη σοβιετική ένοπλη επίθεση καθώς και η λαϊκή αντιφεουδαρχική, αντιιμπεριαλιστική, αντιαμερικανική εξέγερση του ιρανικού λαού πρέπει να μας κάνουν να σκεφτούμε λίγο πιο πολύ και πιο βαθιά, από πολιτικής, θεωρητικής και ιδεολογικής πλευράς και για κάποιο άλλο μεγάλο πρόβλημα, που στις παρούσες καταστάσεις και στην περίπλοκη αυτή παγκόσμια εξέλιξη γίνεται όλο και πιο πολύ εξόφλαθμο: για τις λαϊκές εξεγέρσεις με «ισλαμική έμπνευση», όπως θέλουν να χαρα-

κτηρίσουν αυτά τα κινήματα η αστική τάξη και οι ρεβιζιονιστές μόνον επειδή στην πρωτοπορία αυτού του απελευθερωτικού κινήματος τέθηκαν οι μουσουλμανικοί λαοί των αραβικών χωρών καθώς και των άλλων χωρών. Αυτό είναι ένα γεγονός, μια αντικειμενική πραγματικότητα, στις χώρες αυτές υπάρχουν επαναστατικά κινήματα. Αν αυτά τα κινήματα και εξεγέρσεις των μουσουλμανικών λαών θα τα βλέπουμε και θα τα κρίνουμε κατά τρόπο απλοϊκό, επιπόλαιο, ως κινήματα με χαρακτήρα απλώς ισλαμικό μη εμβαθύνοντας στους πραγματικούς λόγους που ωθούν προς τα μπρος τις πλατιές λαϊκές μάζες, δυνατόν είναι να πέσουμε στις θέσεις των ρεβιζιονιστών και των ιμπεριαλιστών, των οποίων οι εκτιμήσεις για τα κινήματα αυτά είναι δυσφημιστικές και κρύβουν βλέψεις υποδούλωσης έναντι των λαών.

Εμείς, οι μαρξιστές-λενινιστές, το έχουμε πάντα ξεκάθαρο ότι η θρησκεία είναι αφιόνι για τους λαούς. Σε καμιά περίπτωση δεν αλλάζουμε την άποψη μας σχετικά μ' αυτό και δεν πρέπει να πέσουμε στα λάθη του «θρησκευτικού σοσιαλισμού» κλπ. Και η μουσουλμανική θρησκεία τέτοια είναι. Ωστόσο σήμερα βλέπουμε ότι οι πλατιές μάζες των μουσουλμανικών λαών, στις αραβικές χώρες και σε άλλες χώρες, ξεσηκώθηκαν και ξεσηκώνονται σε αγώνα κατά του ιμπεριαλισμού και της νεοαποικιοκρατίας για την εθνική και κοινωνική απελευθέρωση τους. Αυτοί οι λαοί, που στο παρελθόν όχι άσκοπα έχουν αφεθεί στο σκοτάδι, και που βρίσκονται ακόμα σήμερα καθυστερημένοι στις κοσμοαντιλήψεις τους, αισθάνονται τώρα τη μεγάλη καταπίεση και την άγρια εκμετάλλευση που τους έχουν κάνει οι παλιοί αποικιοκράτες, που συνεχίζουν να τους κάνουν οι νέοι αποικιοκράτες και οι ντόπιες καπιταλιστικές αστικοφεουδαρχικές κλίκες. Αυτοί καταλαβαίνουν τους οικονομικοπολιτικούς λόγους της καταπίεσης και, ανεξάρτητα που είναι μουσουλμάνοι και αφέθηκαν σε καθυστέρηση, δείχνουν ήδη μεγάλη ζωτικότητα και δίνουν μια σημαντική συμβολή στην αντιμπεριαλιστική αστικοδημοκρατική επανάσταση που ανοίγει το δρόμο στην προλεταριακή επανάσταση. Είναι τα αντιλαϊκά καταπιεστικά καθεστώτα και οι αντιδραστικοί κληρικοί εκείνοι που έχουν υιοθετήσει και έχουν χρησιμοποιήσει τη μουσουλμανική θρησκεία για να ασκούν την κοινωνική καταπίεση πάνω σ' αυτούς τους λαούς και να τους εκμεταλλεύονται με τον πιο άγριο τρόπο. Την αιμοβόρα εξουσία τους εκείνοι την έχουν διαφυλάξει και την διαφυλάνε με τα όπλα και με την υποστήριξη που είχαν απ' έξω, δηλαδή από τις ληστρικές ιμπεριαλιστικές και αποικιοκρατικές δυνάμεις, καθώς και με την

ενθάρρυνση και ανάπτυξη του θρησκευτικού φανατισμού. Έτσι, η εξέλιξη των γεγονότων αποδείχνει ολοένα και πιο πολύ τη μαρξιστική-λενινιστική θέση ότι οι εσωτερικοί εχθροί συνεργάζονται στενά με τους εξωτερικούς εχθρούς για να καταπιέζουν τους λαούς και ότι η θρησκεία χρησιμοποιείται από μέρους τους σαν όπλο για να κρατούν στο σκοταδισμό και να καταπιέζουν τους λαούς.

Τα γεγονότα που ζούμε δείχνουν σαφώς ότι οι μουσουλμανικοί λαοί είναι πολεμιστές. Οι εξεγέρσεις τους και οι αντιιμπεριαλιστικοί, αντιαποικιοκρατικοί και αντιφεουδαρχικοί αγώνες τους συνοδεύονται και καταλήγουν σε ένοπλες συγκρούσεις. Οι αγώνες αυτοί και οι εξεγέρσεις έχουν την πηγή τους στην άγρια καταπίεση που ασκείτει σε βάρος αυτών των λαών, στα φιλελεύθερα και προοδευτικά τους αισθήματα. Αν δεν είσαι προοδευτικός και ελευθερόφιλος. δεν μπορείς να εξεγερθείς σε αγώνα για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία, ενάντια στη διπλή, την εσωτερική και εξωτερική καταπίεση.

Ένα άλλο κοινωνικό αίτιο και ισχυρό κίνητρο για αντιιμπεριαλιστικές, αντιαποικιακές και αντιφεουδαρχικές εξεγέρσεις είναι η βαριά οικονομική κατάσταση αυτών των λαών, η πείνα και τα δεινά που υφίστανται αυτοί οι λαοί. Συνεπώς δεν μπορεί να μη λαμβάνουμε υπόψη τήν πολιτική αφύπνιση, αλλά και μέχρι ενός σημείου και την κοινωνική αφύπνιση τους.

Ανασκοπώντας τον αγώνα των αραβικών λαών με μουσουλμανική θρησκεία παρατηρούμε ότι στη διεξαγωγή του υπάρχουν χτυπητές αλλαγές, έχει άνοδο, αλλά και πτώση ή και στασιμότητα, έχει αποτελμάτωση που προκαλείται από διάφορους παράγοντες και ιδιαίτερα από την ψευτοπροοδευτική αστική τάξη που βρίσκεται ή που τίθεται επικεφαλής αυτών των λαών.

Ετσι, λογουχάρη, στο Μαρόκο υπήρξε ένα κάποιο κίνημα, αλλά το αντιφεουδαρχικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα του λαού αυτής της χώρας δεν είναι στο ύψος του κινήματος των άλλων χωρών, αντίθετα η μοναρχία και ο φεουδαρχισμός κυριαρχούν πάνω σ' αυτό τον λαό με τη βία, με φιλελεύθερες ψευτομεταρρυθμίσεις, χρησιμοποιώντας και τα θρησκευτικά αισθήματα.

Στην Αλγερία ο λαός έκαμε τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα ενάντια στους Γάλλους αποικιοκράτες και, μ' όλο που δεν διευθύνονταν από ένα μαρξιστικό λενινιστικό κόμμα, αλλά από την εθνική αστική τάξη, ο αγώνας αυτός για την εθνική απελευθέρωση έληξε με την απομάκρυνση των ξένων καταχτητών, αλλά δεν οδηγήθηκε παραπέρα...

Στην Τυνησία ο λαός φαίνεται κοιμισμένος και παρουσιάζεται πολύ απαθής, δεν φαίνεται να ξυπνήσει, όσο κι αν δεν είναι και τόσο καθυστερημένος. Τον τελευταίο καιρό είπαν για κάποιο συνδικαλιστικό κίνημα, συνελήφθηκε και ο γενικός γραμματέας των συνδικάτων, αλλά τίποτε άλλο πέρα απ' αυτό δεν έγινε.

Στην Αίγυπτο, το 1952, συνέβη επίσης μια εξέγερση. Η ανατροπή της μοναρχίας έγινε χωρίς αιματοχυσία. Τον βασιλιά Φαρούκ τον έδιωξε από την Αίγυπτο μια ομάδα αξιωματικών. Αυτοί που τον εξεθρόνισαν τον συνόδεψαν μέχρι την Αλεξάνδρεια, του δώσανε χρήματα, τον ανέβασαν στο καράβι και τον βοήθησαν να φύγει και να γλιτώσει. Με ένα λόγο είπαν στο μονάρχη να έφευγε καλύτερα από μόνος του και να γλίτωνε το τομάρι, διότι στη χώρα δεν ήταν πια δυνατό να μείνει, εκεί δεν είχε πια ρίζες. Έτσι λοιπόν η ομάδα των αξιωματικών με επικεφαλής τον Νάσερ, το Ναγκίμπ και τον Σαντάτ, έκαμαν, έτσι να πούμε, ένα στρατιωτικό αναίμακτο colpo di stato ενάντια μιας τελείως διεφθαρμένης μοναρχίας και πήραν τη δύναμη στα χέρια τους. Τι ήταν και τις αντιπροσώπευε η ομάδα των Αιγυπτίων πραξικοπηματιών αξιωματικών; Οι αξιωματικοί αυτοί ήταν άνθρωποι της αστικής τάξης, εκπρόσωποι της, ήταν αντιεγγλέζοι, αλλά υπήρχαν μεταξύ τους και φιλοχοτλερικοί. Ο Ανουάρ ελ Σαντάτ, όπως έχω αναφέρει, δηλώνει ο ίδιος ότι συνεργάστηκε με τον «λύκο της ερήμου», τον ναζίστα στρατάρχη Ρόμμελ.

Αυτό το γεγονός, ο εκθρονισμός δηλαδή και η εκδίωξη του Φαροόκ, διασαλπίστηκε πάρα πολύ, ως το σημείο να την αποκαλέσουν και «επανάσταση». Απ' όλο όμως αυτό, ο αιγυπτιακός λαός, οι εργαζόμενες μάζες αυτής της χώρας, δεν είδαν καμιά ωφέλεια. Σχεδόν καμιά μεταρρύθμιση δεν έγινε για το καλό του λαού. Και κάποια αγροτική μεταρρύθμιση που άρχισε, κατέληξε σε όφελος των φεουδαρχών και των μεγαλογαιοκτημόνων. Οι νιόφερτοι στην εξουσία, κάτω από το προσωπείο της ενότητας των αραβικών λαών προσπάθησαν να κάμουν και την «ένωση» της Αιγύπτου και Συρίας. Κάθε προσπάθεια όμως προς αυτή την κατεύθυνση ήταν μάταιη, γιατί και στη Συρία, εκείνον τον καιρό, η καπιταλιστική αστική τάξη στην ηγεσία του κράτους είχε αλλάξει μόνον τα άλογα και το αφεντικό. Η ιμπεριαλιστική Σοβιετική Ένωση είχε αντικαταστήσει εκεί τη Γαλλία. Σαμποτάρισε αυτή τη χωρίς θεμέλια «ένωση» και έμπηξε τα νύχια της σ' αυτή τη χώρα.

Και στη Λιβύη, όπως είναι γνωστό, το 1969 έγινε μια εξέγερση- ανατράπηκε η δυναστεία του βασιλιά Ίντρις και στην εξουσία

ήρθε μια ομάδα νέων αξιωματικών, με επικεφαλής τον Καντάφι, ο οποίος κάνει τον αντιυμπεριαλιστική. Αυτή την εξέγερση, αυτό το κίνημα, στην αρχή μπορούμε να το χαρακτηρίσουμε ως προοδευτικό, αργότερα όμως όμως αυτό το κίνημα στόμωσε και σήμερα αποτελματώθηκε. Ο Καντάφι που ήρθε στην εξουσία, και που θεωρεί τον εαυτό του ως αρχηγό του ισλαμισμού, εκμεταλλεύτηκε τη μουσουλμανική θρησκεία για να παρουσιάσει τη Λιβύη σαν χώρα «προοδευτική», την ονόμασε μάλιστα και «σοσιαλιστική», αλλά στην πραγματικότητα τον μεγάλο πλούτο της χώρας, το πετρέλαιο, τον εκμεταλλεύεται για κακούς, τυχοδιωκτικούς και πολύ ύποπτους σκοπούς. Φυσικά, για δημαγωγία και λόγω του ότι τα έσοδα που εξασφαλίζονται από το πούλημα του πετρελαίου είναι πράγματι μεγάλα, το βιοτικό επίπεδο του λαού στις πόλεις παρουσιάζει κάποια βελτίωση, αλλά ο νομαδισμός στην έρημο εξακολουθεί να παραμένει κοινωνική πληγή. Ο Καντάφι, καθώς ξέρουμε, ήταν μαθητής του Νάσερ τόσο στην πολιτική, στην ιδεολογία και στις θρησκευτικές πεποιθήσεις, όσο και στις βλέψεις του.

Στην πρωτεύουσα του Ιράκ, στη Βαγδάτη, έγινε το 1958 μια εξέγερση κάπως πιο προχωρημένη, πιο επαναστατική, ενάντια στη μοναρχία, που κατέληξε με τη δολοφονία του βασιλιά Φαϊζάλ και του πρωθυπουργού Νουρί Σαΐντ. Την εξουσία εκεί την πήραν οι «κομμουνιστές» μαζί και με το στρατηγό Κασέμ, εκπρόσωπο των φιλελεύθερων αξιωματικών. Όμως 5 χρόνια αργότερα, το 1963, συνέβη εκεί ένα πραξικόπημα και ο Κασέμ εκτελέστηκε. Στη θέση του ήρθε ένας άλλος αξιωματικός, ο συνταγματάρχης Αρεφ. Το 1968 εμφανίστηκε επικεφαλής ο στρατηγός Αλ Μπακρ και στην εξουσία ήρθε το κόμμα «Μπαάθ», ένα κόμμα της αντιδραστικής, φεουδαρχικής και μεταπρατικής αστικής τάξης.

Τα γεγονότα που εξελίσσονται στο Ιράν και στο Αφγανιστάν αποτελούν θετικό παράδειγμα για τους λαούς των γειτονικών κρατών, για το Πακιστάν, τη Σαουδική Αραβία, το Ιράκ, τα Εμιράτα του Περσικού Κόλπου, τη Συρία, την Αίγυπτο και για πολλά άλλα. Γι' αυτό τα γεγονότα αυτά θεωρούνται ένας κίνδυνος μεγάλος και για ης εξουσιάζουσες κλίκες μερικών χωρών αυτής της περιοχής. Συνεπώς, όλος ο αραβικός κόσμος βρίσκεται σε κίνηση, σε εξέλιξη.

Η απήχηση της λαϊκής αντιφεουδαρχικής και αντιιμπεριαλιστικής εξέγερσης του ιρανικού λαού που κλονίζει τον ιμπεριαλισμό στις οικονομικές βάσεις του και στις βλέψεις για παγκόσμια ηγεμονία, απλώνεται μέχρι την Ινδονησία, αλλά εκεί το κίνημα είναι πιο αδύναμο από ης χώρες της Κεντρικής Ασίας, της Εγγύς και της

Μέσης Ανατολής, ή και της Βορείου Αφρικής, όπου ο ισλαμισμός σαν θρησκεία είναι πιο συμπαγής και ο πλούτος είναι μεγαλύτερος. Σ' αυτές τις περιοχές υπάρχει ένα προοδευτικό ξύπνημα των μαζών, του οποίου, τώρα για τώρα, καθώς συμβαίνει στο Ιράν, ηγούνται στη γενικότητα θρησκευτικά στοιχεία, που ξέρουν να εκμεταλλεύονται τα αισθήματα για λευτεριά αυτών των λαών, τα αισθήματα τους κατά του καταπιεστικού ιμπεριαλισμού, κατά των μοναρχικών αρχηγών και κατά των άγριων φεουδαρχικών κουρσάρικων, ληστρικών και δολοφονικών κλικών τους κλπ, κλπ. Γι' αυτό εμείς πρέπει να κάνουμε μαρξιστική-λενινιστική ανάλυση αυτών των καταστάσεων. Εμείς δεν μπορούμε να δεχτούμε και να είμαστε σύμφωνοι με τις φήμες που διαδίδουν η αστικορεβιζιονιστική προπαγάνδα, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και ο διεθνής καπιταλισμός ότι ο αγιατολάχ Χομεϊνί, ο άλφα ή ο βήτα στο Ιράν είναι άνθρωποι που δεν καταλαβαίνουν από πολιτική ή είναι τόσο καθυστερημένοι όσο ήταν ο ιμάμης Αλή, ο τμάμης Χασάν και ο ιμάμης Χουσεΐν. Αυτό δεν αληθεύει. Αντίθετα, τα πράγματα δείχνουν ότι άνθρωποι σαν κι αυτόν ξέρουν να εκμεταλλεύονται όπως πρέπει το σημερινό κίνημα αυτών των λαών, που στην ουσία και στην πράξη είναι ένα προοδευτικό, αστικοδημοκρατικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα.

Και οι καθελογής ιμπεριαλιστές και σοσιαλιμπεριαλιστές, για τους ιδιοτελείς σκοπούς τους, πασχίζουν με διάφορους τρόπους και μέσα να υποστηρίξουν και να πάρουν με το μέρος τους αυτά τα κινήματα. Επί του παρόντος όμως αυτά τα κινήματα διάκεινται δυσμενώς προς αυτούς, είναι ενάντια τους. Είναι αυτό τόσο αληθές που οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές εισέβαλαν στο Αφγανιστάν με τα θωρακισμένα συντάγματα τους και δεκάδες χιλιάδες σοβιετικούς στρατιώτες, να κάμουν με ένα λόγο μια ανοιχτή φασιστική επιδρομή εναντίον μιας ανεξάρτητης χώρας, για να φέρουν και να κρατήσουν στην εξουσία τις ντόπιες κλίκες ανδρεικέλων τους, που δεν ήταν σε θέση να διατηρήσουν την εξουσία χωρίς τις λόγχες και τα τανκς του σοβιετικού στρατού των ενόπλων δυνάμεων της Σοβιετικής Ένωσης.

Ευνόητο είναι ότι το γεγονός αυτό, η διά των όπλων αυτή σοβιετική κατάληψη του Αφγανιστάν θα προκαλούσε αντιδράσεις και ανησυχίες στην παγκόσμια κοινή γνώμη, θα προκαλούσε τη μεγάλη οργή και το μίσος στους φιλελεύθερους λαούς και στις προοδευτικές δυνάμεις και, από στρατηγικής πλευράς, τον εκνευρισμό στους αντίζηλους για ηγεμονία και προπαντός στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Και, από τα πράγματα, διαπιστώνουμε ότι αυτές τις

μέρες ο αμερικανός πρόεδρος Κάρτερ σαν να θέλει να κινηθεί κάπως, καθώς φαίνεται για να παρεμβάλει δυσχέρειες στη Σοβιετική Ενωση και να ενισχύσει τις θέσεις του που συνεχώς εξασθενούν, θέλει να λάβει μέτρα για να εμποδίσει μια ενδεχόμενη σοβιετική εισβολή στο Πακιστάν, ή καλύτερα να λέμε να εμποδίσει την από τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές και για τους σκοπούς τους εκμετάλλευση των αντιιμπεριαλιστικών επαναστατικών συναισθημάτων του μουσουλμανικού πληθυσμού του Πακιστάν. Ο πακιστανικός λαός τρέφει συμπάθεια για το αντιιμπεριαλιστικό κίνημα των Ιρανών γειτόνων του και πιθανόν να συμβεί κι εκεί αυτό που συμβαίνει στο Ιράν. Και ακριβώς για να προλάβουν αυτό το ενδεχόμενο, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και ο πρόεδρος τους Κάρτερ πρότειναν στην πακιστανική κυβέρνηση να στείλουν στο Πακιστάν 50 χυλιάδες στρατιώτες και να αυξήσουν την προμήθεια σε οπλισμό, με την πρόφαση της αντιμετώπισης του σοβιετικού κινδύνου. Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής έστειλαν επίσης στην Κίνα τον υπουργό Αμύνης για τη συγκεκριμενοποίηση και τη δραστηριοποίηση της σινοαμερικάνικης συμμαχίας. Κατά την επίσκεψη αυτή, οι δυο πλευρές εξέφρασαν την ανησυχία τους για την ένταση του επεκτατισμού των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών σ' αυτή την περιοχή και τη σχετικά μ' αυτό αποφασιστικότητα τους να υπερασπίσουν αμοιβαίως τα ιμπεριαλιστικά τους συμφέροντα. Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής υποσχέθηκαν να χορηγήσουν στην Κίνα όπλα από τα πιο υπερσύγχρονα.

Μα υπάρχει άραγε ο σοβιετικός κίνδυνος για το Πακιστάν; Ναι, υπάρχει. Στο Πακιστάν όμως η αγανάκτηση εναντίον του Ζιά Ουλ Χακ, συνοδευόμενη με τη συμπάθεια για τον Χομεϊνί, μπορεί να ξεσπάσει και χωρίς την επέμβαση των Σοβιετικών. Ο ίδιος ο Ζιά Ουλ Χακ, για να αποφύγει μια σοβιετική πίεση και την εξέγερση του πακιστανικού λαού, μπορεί να ενωθεί με τους Σοβιετικούς οι οποίοι δικαιολογούν έτσι την επέμβαση τους σ' αυτή τη χώρα. Γι' αυτό και οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής ενεργοποιούν τα στρατιωτικά τους σύμφωνα με το Πακιστάν.

Ο Κάρτερ από μέρους του προσπαθεί να διατηρήσει την ισορροπία, διότι μια επέμβαση της Σοβιετικής Ένωσης στο Πακιστάν αποτελεί κίνδυνο για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σ' αυτή την περιοχή του κόσμου. Ο Κάρτερ έχει και έπεται να έχει επιρροή στο Πακιστάν και για λόγους που η χώρα αυτή έχει ένα «σύμφωνο άμυνας» με τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Εξάλλου ο Κάρτερ, στις νέες καταστάσεις που δημιουργήθηκαν αυτές τις στιγμές

στην Κεντρική Ασία, βλέπει και άλλους κινδύνους, όπως είναι η επάνοδος στην εξουσία της 'Ιντιρα Γκάντι, η οποία ακολουθεί την φιλοσοβιετική της πολιτική. Σε περίπτωση που οι Σοβιετικοί πετύχουν να δυναμώσουν τις θέσεις τους στην Ινδία, που είναι σε διένεξη με το Πακιστάν, αυτό το τελευταίο μπορεί να είναι πιο ευπρόσβλητο από μέρους των Σοβιετικών, με ένα λόγο μεγαλώνει και γίνεται πιο εύκολη η διείσδυση στο Πακιστάν της σοβιετικής επιρροής. Να λοιπόν γιατί οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές θέλουν να προλάβουν το ενδεχόμενο μιάς στρατιωτικής επέμβασης ή την αύξηση της επιρροής της Σοβιετικής Ένωσης στο Πακιστάν. Από την άλλη μεριά, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής πολύ ανησυχούν από το ενδεχόμενο μιας σοβιετικής πίεσης και στο Ιράν με το πρόσχημα της βοήθειας κατά των απειλών που γίνονται επί της χώρας αυτής από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Είναι ξεκάθαρο ότι οι λαοί αυτής της περιοχής είναι μουσουλμάνοι και, όταν λέμε αυτό, έχουμε υπόψη το γεγονός ότι η πλειονότητα αυτών πιστεύουν, αλλά η πίστη τους αυτή είναι σχετική και δεν υπερέχει της πολιτικής. Υπάρχουν εκεί και προοδευτικοί άνθρωποι που το Κοράνιο και τη θρησκεία τα πιστεύουν και τα σέβονται πιο πολύ από συνήθεια και από παράδοση. Όταν λέμε για συντριπτική πλειοψηφία, έχουμε υπόψη εκείνη τη μερίδα του λαού στην οποία έχουν παρουσιάσει τη μουσουλμανική θρησκεία σαν φιλελεύθερο δόγμα που υπηρετεί τα συμφέροντα του λαού και ότι όσα κηρύσσονται εξ ονόματος της, «είναι για το καλό του», διότι «να κάνεις απτέσι, να προσεύχεσαι, να νηστεύεις είναι σε όφελος της υγείας, της σωματικής ευρωστίας και της ψυχικής ανακούφισης του ανθρώπου» κλπ, κλπ. Με ένα λόγο, στους ανθρώπους λένε ότι οι τελετουργίες αυτής της θρησκείας «είναι ωφέλιμες» όχι μόνο για την επίγεια ζωή, αλλά και για τον «άλλο κόσμο», τη μεταθανάτια ζωή. Κι αυτό το πράγμα κηρύσσεται ανοιχτά. Ωστόσο η αθλιότητα και η καταπίεση, τα γράμματα και η κάποια πολιτική ανάπτυξη, έχουν κλονίσει τα θεμέλια αυτής της πίστης.

Γενικά, απ' όλα αυτά τα γεγονότα και εξελίξεις, βλέπουμε ότι τόσο οι ιμπεριαλιστές, όσο και οι σοσιαλιμπεριαλιστές σ' αυτές τις περιοχές του κόσμου βρίσκονται σε δύσκολη θέση. Ευνόητο είναι ότι μαζί μ' αυτούς σε δύσκολες θέσεις βρίσκονται και τα ανδρείκελα τους. Τόσο για τους πρώτους όσο και για τους δεύτερους τις δυσκολότατες αυτές θέσεις τις προκαλεί το επαναστατικό, προοδευτικό, αντιιμπεριαλιστικό και αντιφεουδαρχικό κίνημα των λαϊκών μαζών των μουσουλμανικών αραβικών λαών, είτε σχιίτες είναι, είτε

σουννίτες. Η όλη κατάσταση σ' αυτή την περιοχή είναι θετική, καλή, και μιλάει για μια επαναστατική κατάσταση, για ένα μεγάλο κίνημα αυτών των λαών. Ταυτόχρονα όμως βλέπουμε να γίνονται προσπάθειες από τους εχθρούς τους για να φρενάρουν αυτό το κίνημα ή για να αλλάξουν την πορεία του και την ένταση.

Αυτές τις καταστάσεις, αυτούς τους αγώνες κι αυτές τις εξεγέρσεις αυτών των λαών πρέπει λοιπόν να τις βλέπουμε σαν κοινωνικά, επαναστατικά κινήματα, ανεξάρτητα από το ότι από πρώτη όψη τους έχουν χαρακτήρα θρησκευτικό, και ότι τις ακολουθούν πιστεύοντες ή μη πιστεύοντες στη θρησκεία, αλλά που πολεμούν κατά του ξένου ιμπεριαλισμού, κατά της νεοαποικιοκρατίας ή κατά των μοναρχιών και του καταπιεστικού φεουδαρχισμού μέσα στη χώρα. Η ιστορία μας δίνει πολλά θετικά παραδείγματα σ' αυτή την κατεύθυνση, που πλατιά κινήματα λαϊκών και επαναστατικών μαζών είχαν, από εξωτερική εμφάνιση, χαρακτήρα θρησκευτικό. Τέτοια ήταν: Τα κινήματα των Μπάμπι στο Ιράν στα 1848-1851· το κίνημα των Βαχαβιτών στην Ινδία που προηγήθηκε της μεγάλης λαϊκής εξέγερσης ενάντια στους Άγγλους αποικιοκράτες στα 1857-1859· τα κινήματα των αγροτών στην εποχή της Μεταρρύθμισης τον 16ο αιώνα που συμπαρέσυραν τις περισσότερες χώρες της Ευρώπης και προπαντός τη Γερμανία. Η ίδια η Μεταρρύθμιση, αν και περιβλημένη με τον θρησκευτικό μανδύα, αυτή καθαυτή αντιπροσώπευε ένα πλατύ κοινωνικοπολιτικό κίνημα ενάντια στο φεουδαρχικό σύστημα και ενάντια στην καθολική εκκλησία που υπεράσπιζε αυτό το σύστημα.

Όταν θίγονται τα ζωτικά συμφέροντα ενός λαού, η ελευθερία και η ανεξαρτησία του, αυτός ξεσηκώνεται εναντίον οποιουδήποτε επιδρομέα, έστω κι αν αυτός μπορεί να είναι της ίδιας θρησκείας. Ετσι συνέβηκε λογουχάρη στην Βόρειο Υεμένη το 1962, όταν ο Νάσερ έστειλε εκεί δήθεν για βοήθεια τον αιγυπτιακό στρατό. Σε λίγον καιρό αναγκάστηκε να αποσύρει από την Υεμένη τα στρατεύματα που είχε στείλει, γιατί άρχισε μια σκληρή σύγκρουση μεταξύ του λαού αυτής της χώρας και του αιγυπτιακού στρατού, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι και οι δυο πλευρές πίστευαν στην ίδια θρησκεία.

Στην Νότιο Υεμένη, όπου ζει ένας θρησκόληπτος μουσουλμανικός λαός, υπήρχε ένα λαϊκό επαναστατικό κίνημα κατά του αγγλικού ιμπεριαλισμού, ο οποίος είχε υπό την κατοχή του το λιμάνι του Άντεν. Με δική της θέληση η Αγγλία ποτέ δεν θα έφευγε από το λιμάνι του Άντεν, που αποτελεί ένα στρατηγικό κλειδί μεγάλης

σημασίας στον Ινδικό Ωκεανό και στην είσοδο της Ερυθράς θάλασσας, αλλά ήταν ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας του λαού της Υεμένης που την ανάγκασε να ξεκουμπιστεί από κει, γιατί η παραμονή της εκεί έγινε αδύνατη. Ύστερα από αυτό στη Νότιο Υεμένη ιδρύθηκε ένα «δημοκρατικό-λαϊκό» καθεστώς, το οποίο σταδιακά πέρασε κάτω από την επίδραση των σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών. Το επαναστατικό κίνημα κατά του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού, αν όχι σήμερα, αύριο θα ανάψει κι εκεί.

Τώρα σε όλο το πριγκιπάτο του Ομάν υπάρχουν αντιιμπεριαλιστικά και αντιαποικιακά επαναστατικά κινήματα, καθώς και κατά του ίδιου του σουλτάνου κυρίαρχου της χώρας. Το ίδιο θα συμβεί και στην Αιθιοπία, στη Σομαλία, στις χώρες του Περσικού Κόλπου κλπ.

Οι λαοί των χωρών αυτής της περιοχής είναι όλοι θρήσκοι, οι άνθρωποι εκεί πιστεύουν στο Κοράνιο και στον Μωάμεθ και το ζήτημα του αγώνα κατά της ιμπεριαλιστικής καταπίεσης αυτοί τον συνδέουν με τη θρησκεία. Αυτό είναι μια πραγματικότητα. Μα εννοείται, επίσης, ότι εμείς δεν μπορούμε να καταλήξουμε σε συμπεράσματα ότι είναι η θρησκεία εκείνη που προκαλεί αυτές τις εξεγέρσεις κι αυτή την επαναστατική αφύπνιση. Κατ' ουδέναν τρόπο. Δεν μπορούμε εξάλλου να αγνοήσουμε το γεγονός, ότι αυτοί οι λαοί πιστεύουν στη μουσουλμανική θρησκεία και ταυτόχρονα αγωνίζονται ηρωικά κατά του ιμπεριαλισμού καθελογής απόχρωσης, για την κοινωνική και εθνική τους απελευθέρωση.

Στην Αλβανία πριν την Απελευθέρωση υπήρχαν άνθρωποι που πίστευαν στη μουσουλμανική θρησκεία, δεν υπήρχε όμως φανατισμός. Και στις αραβικές χώρες ή σ' αυτές τις μουσουλμανικές της Μέσης Ανατολής, ιδιαίτερα σήμερα δεν είναι δυνατό να υπάρχει ο άλλοτε κλασικός φανατισμός. Τέτοιος φανατισμός δεν μπορεί να υπάρχει όχι μόνο στους μουσουλμάνους, αλλά ούτε και στους καθολικούς, στους καλβινιστές και στ' άλλα σχίσματα του χριστιανισμού. Ας μη ξεχνάμε την εποχή στην οποία ζούμε. Δεν μπορούμε να μην πάρουμε σήμερα υπόψη μας τη μεγάλη εξέλιξη της επιστήμης, την ανάπτυξη και την ενδυνάμωση του επαναστατικού προλεταριάτου, τη διάδοση των ιδεών του μαρξισμούλενινισμού. Τον φανατισμό, στην κλασική του έννοια, στις χώρες αυτές τον ενθαρρύνουν σήμερα οι θρησκευτικές αντιδραστικές κεφαλές, υπηρέτες του φεουδαρχικού συστήματος και των συνδεμένων μ' αυτούς καταπιεστικών μοναρχιών, που θέλουν να κρατούν τους λαούς στο σκοτάδι και κάτω από τον ζυγό και να κατα-

πολεμούν τα απελευθερωτικά κινήματα αυτών των λαών.

Όσον αφορά τον Χομεϊνί, αυτός είναι ένας θρησκευτικός ηγέτης, αφοσιωμένος στη θρησκεία, ένας ιδεαλιστής φιλόσοφος. Μπορεί να είναι και φανατικός, αλλά βλέπουμε όμως ότι ταυτόχρονα συμβιβάζεται και ενώνεται με το επαναστατικό πνεύμα του ιρανικού λαού. Ο Χομεϊνί πήρε το μέρος των αντιπάλων της μοναρχίας. Η ιμπεριαλιστική αστική τάξη, οι υποστηριχτές της μοναρχίας Παχλεβί και οι άλλες αντιδραστικές δυνάμεις στον κόσμο λένε ότι θέλει ο ίδιος να γίνει μονάρχης. Ας το λένε αυτό, είναι όμως γεγονός ότι το απελευθερωτικό αντιιμπεριαλιστικό, αντιαποικιακό και αντιφεουδαρχικό κίνημα στο Ιράν βρίσκεται σε άνοδο και ο Χομεϊνί εξακολουθεί να παραμένει σε θετικές θέσεις ως προς το κίνημα αυτό.

Αυτό που συμβαίνει στο Ιράν μπορεί να συμβεί και στο Πακιστάν, μπορεί να συμβεί και στις άλλες χώρες της Αραβικής Χερσονήσου, αυτό μπορεί να μετάδωσει φωτιά στην επαναστατική κατάσταση μιας άλλης γειτονικής χώρας, μπορεί να μετάδωσει φωτιά στην κατάσταση και στην ίδια την Σοβιετική Ένωση, λόγω του ότι ο σοσιαλιμπεριαλισμός και ο ρεβιζιονισμός κουβαλούν μαζί τους την εθνική καταπίεση και, κατά συνέπεια, ζωπυρώνουν τα αισθήματα της εθνικής απελευθέρωσης των λαών. Μόνο ο σοσιαλισμός και η μαρξιστική-λενινιστική θεωρία δίνουν λύση σε σωστό δρόμο του εθνικού ζητήματος. Σήμερα τα εθνικά δικαιώματα των εθνών και των λαών έχουν παραβιαστεί και καταπατηθεί στη Σοβιετική Ένωση και παντού όπου κυριαρχούν ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και ο διεθνής καπιταλισμός. Εκεί επικρατεί μεγάλη καταπίεση, γι' αυτό, σύμφωνα με τη λογική, σίγουρα υπάρχει και θα υπάρξει και κίνημα.

Τα τωρινά γεγονότα στο Ιράν εμείς πρέπει να τα βλέπουμε και να τα αναλύουμε έτσι καθώς εξελίσσονται και από δω να βγάζουμε συμπεράσματα με βάση τα διδάγματα της μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας μας. Στην αντιιμπεριαλιστική και κατά της μοναρχίας εξέγερση σ' αυτή τη χώρα, πρωτοπορία των ενεργών δυνάμεων είναι οι θρησκευτικοί, η σπουδάζουσα νεολαία, οι εργάτες, οι διανοούμενοι. Δεν είναι λοιπόν στην ηγεσία του κινήματος ούτε το προλεταριάτο ούτε και το αληθινό μαρξιστικο-λενινιστικό του κόμμα. Σχετικά μ' αυτό το ζήτημα πρέπει να έχουμε υπόψη και το γεγονός ότι εμείς δεν γνωρίζουμε καλά τη δύναμη και τη βάση των διαφόρων πολιτικών ρευμάτων σ' αυτό το κίνημα. Από την πείρα μας ξέρουμε ότι και σε μας η εργατική τάξη δεν ήταν ανεπτυγμένη, αλλά μολαταύτα, μια και υπήρχε ο αντικειμενικός και υποκειμενικός πα-

ραγοντας, στις συνθήκες της κατοχής και του Εθνικοαπελευθερωτικού Αγώνα, το Κόμμα οδήγησε το λαό στη νίκη βασιζόμενο στον μαρξισμό-λενινισμό, που σημαίνει ότι στην καθοδήγηση μπήκε η εργατική τάξη και η πρωτοπορία της, το ίδιο δηλαδή το Κόμμα.

Στο Ιράν δεν συμβαίνει έτσι. Υπάρχει σ' αυτή τη χώρα ένα μαρξιστικό-λενινιστικό κόμμα, το Εργατικό και Αγροτικό Κομμουνιστικό Κόμμα του Ιράν, νέο κόμμα που μόλις έχει ιδρυθεί, αλλά αυτό είναι κόμμα μικρό, ασφυρηλάτητο, όχι συνδεμένο με την εργατική τάξη και με τις μάζες κλπ, ενώ το ρεβιζιονιστικό κόμμα «Τουντέχ» υπήρχε νόμιμα και σε παρανομία, τώρα πάλι είναι αναγνωρισμένο νόμιμα, αλλά αυτό είναι όργανο της Σοβιετικής Ένωσης. Αυτό το κόμμα, κουκουλωμένο με μαρξιστικά-λενινιστικά συνθήματα, σαμποτάρει τον επαναστατικό αντιιμπεριαλιστικό αγώνα του ιρανικού λαού και προσπαθεί να μπάσει το Ιράν στη σοβιετική σφαίρα επιρροής και ζυγό. Γι' αυτό είναι που ο μουσουλμανικός ιρανικός λαός, που ξεσηκώθηκε σε επανάσταση, δεν γνωρίζει τον μαρξισμό-λενινισμό, ούτε σαν θεωρία και ούτε σαν επαναστατική πράξη. Οι φοιτητές που σπουδάζουν στα μουσουλμανικά πανεπιστήμια του Ιράν, τα οποία είναι με μεγάλες παραδόσεις, καθώς και αυτοί της σχιιτικής αίρεσης, και πιστεύουν και δεν πιστεύουν στη θρησκεία. Όσον αφορά τα προοδευτικά λαϊκά στοιχεία, υπάρχουν απ' αυτούς που πιστεύουν και αγωνίζονται για μια φιλελεύθερη αστικοδημοκρατική εξουσία, υπάρχουν και τέτοιοι που πιστεύουν σε μια «προοδευτική» καπιταλιστική κοινωνία αλλά αντικομμουνιστική, έχει κι απ' αυτούς που εξακολουθούν να σκέπτονται ότι η Σοβιετική Ενωση είναι χώρα σοσιαλιστική, που εκπροσωπεί και εφαρμόζει το λενινισμό. Και ακριβώς αυτό είναι ένας από τους λόγους που ο πραγματικός μαρξισμός-λενινισμός δεν απόκτησε ακόμα το δικαίωμα πολιτογράφησης στο Ιράν, γι' αυτό και ο αγώνας εκεί για την απαλλαγή του λαού από το ζυγό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και από τη σοβιετική επιρροή διεξάγεται κάτω από τη σημαία του ισλαμισμού. Αυτό παναπεί ότι οι σχιίτες μουσουλμάνοι κληρικοί είναι στην ηγεσία, στην πρωτοπορία αυτής της εξέγερσης, αλλά εμείς αυταπάτες δεν έχουμε και το ξέρουμε ότι εκείνοι είναι υπέρ ενός αστικού καπιταλιστικού καθεστώτος με θρησκευτική υπερίσχυση, δηλαδή θεοκρατικό. Ποιο δρόμο θα πάρει παραπέρα αυτό το κίνημα το αντιαμερικανικό και κατά της βάρβαρης και μεταπρατικής μοναρχίας των Παχλεβί, αυτό εξαρτάται κυρίως από τις εσωτερικές δυνάμεις που βρίσκονται σε αναβρασμό.

Ποιες είναι αυτές οι δυνάμεις βάσει ενός γενικού προσδιορισμού που μπορεί να γίνει;

Στη σημερινή διεθνή κατάσταση και στην τωρινή φάση του κινήματος των λαών για κοινωνική και εθνική απελευθέρωση, η λαϊκή επανάσταση στο Ιράν αντιπροσωπεύει ένα νέο στάδιο. Αυτό το στάδιο εμείς πρέπει να το επισημάνουμε καλύτερα και να του κάνουμε μια κριτική μαρξιστική-λενινιστική ανάλυση, μη λαμβάνοντας υπόψη τι κάνουν και τι λένε οι άλλοι.

Το Ιράν είναι χώρα πολύ πλούσια σε πετρέλαια, έχει λοιπόν μια εργατική τάξη αποτελούμενη από εργάτες πετρελαίων, εργάτες βιομηχανίας, έχει δε και βιοτέχνες. Από έναν πληθυσμό των 33 εκατομμυρίων κατοίκων που έχει το Ιράν, σχεδόν τα 17 εκατομμύρια τα αποτελεί ο αγροτικός πληθυσμός, εργάτες γης. Αυτοί είναι σε άθλια κατάσταση, καταπιεσμένοι, τους εκμεταλλεύονταν στο έπακρον οι μουλάδες, τα βακούφια, η υπηρετούσα τους Παχλεβί μεγαλοαστική τάξη γαιών, η μεγάλη αστική τάξη εμπόρων και τοκογλύφων συνδεμένη με τη μοναρχία. 99 τα εκατό του πληθυσμού του Ιράν θεωρούνται μουσουλμανικής θρησκείας και κατά το πλείστον τους ανήκουν στη σχιιτική αίρεση.

Το καθεστώς των Παχλεβί ήταν από τα πιο βάρβαρα, τα πιο αιμοχαρή, τα πιο εκμεταλλευτικά και από τα πιο εκφυλισμένα του σημερινού κόσμου. Κατέπνιξε στο αίμα και με τρομοκρατία κάθε προοδευτικό κίνημα, κάθε φιλελευθεριστική εκδήλωση, έστω και την πιο άτονη, κάθε διαμαρτυρία και απεργία των εργατών, των φοιτητών και κάθε προσπάθεια για ανάπτυξη ενός μικρού βοηθητικού νοικοκυριού, που να εξασφάλιζε τα προς το ζειν. Η άγρια δικτατορία των Παχλεβί στηρίζονταν στους μεγάλους φεουδάρχες, στους μυριόπλουτους που είχε γεννήσει αυτό το καθεστώς, στον αντιδραστικό στρατό και στην ηγέτριά του κάστα, καθώς και στην SAVAK, τη μυστική αυτή αστυνομία, που όπως τη χαρακτήριζε ο ίδιος ο σάχης, ήταν «κράτος εν κράτει». Οι Παχλεβί δυνάστευαν δια της τρομοκρατίας, καταλήστευαν το λαό, πλούταιναν κατά τρόπο σκανδαλώδη, ήταν η προσωποποίηση της ηθικής και πολιτικής διαφθοράς, ήταν και συνέταιροι και πουλημένοι στον αγγλικό, στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό κλπ. Οι Παχλεβί είχαν γίνει οι πιο αρματωμένοι κάτω από τις διαταγές της CIA χωροφύλακες του Περσικού Κόλπου.

Το Ιράν καταπιεζόταν, αλλά ο λαός του βρισκόταν σε αναβρασμό, παρά το γεγονός ότι οι μαζικές εκτελέσεις ήταν στην ημερήσια διάταξη. Οι αγιατολάχ που θίχτηκαν από το καθεστώς, κινούνταν.

Το 1951 ο Μοσσαντέκ, εκπρόσωπος της αστικής τάξης, υποστηριζόμενος από τους αντισαχικούς μουλάδες και από το κόμμα «Τουντέχ». κατέλαβε την εξουσία. Το 1953 ο σάχης έφυγε, αλλά η εκθρόνιση του και το φευγιό του δεν ήταν οριστικά, γιατί η CIA οργάνωσε το πραξικόπημα, ανέτρεψε τον Μοσσαντέκ και επανέφερε τον σάχη στο Ιράν και στο θρόνο. Έτσι το Ιράν έγινε κτήμα των Αμερικάνων και του σάχη και το πετρέλαιο απέβηκε το ισχυρό όπλο τους.

Χαρακτηριστικό της εξέγερσης του ιρανικού λαού είναι το ότι, παρά τη μεγάλη τρομοκρατία, δεν έσβησε αλλά συνέχισε με διαλείμματα, με διάφορες μορφές και με διαφορετικές εντάσεις. Αυτή η αδιάκοπη επαναστατική διαδικασία ανέβηκε ποιοτικά και ξεπέρασε το στάδιο του φόβου από την καταπίεση.

Το 1977, παρά τη μεγάλη αυτή τρομοκρατία, η αντίσταση κατά του σάχη άρχισε να εκδηλώνεται πιο δυναμικά, έγινε πιο ανοιχτή και πιο ενεργός. Αν παρακολουθήσουμε χωριστά αυτά τα κατά του σάχη και του καθεστώτος του ρεύματα θα διαπιστώσουμε ότι είναι κάπως αυτόνομα, αλλά με μια κοινή στρατηγική. Βλέπουμε έτσι την εναντίωση των μοσσαντεκιστών, την αντίσταση των θρησκευτικών, τις ενέργειες και τις εκδηλώσεις των φοιτητών, την κατά του καθεστώτος στάση των διανοουμένων, των υπαλλήλων, των συγγραφέων, των ποιητών, των καλλιτεχνών στα συλλαλητήρια, στα πανεπιστήμια και σε άλλους δημόσιους χώρους, κλπ. Μέσα σε όλα αυτά τα ρεύματα βλέπουμε και την αυτοϋπεράσπιση και την αντίσταση της εργατικής τάξης και όλου του λαού που υφίστατο την καταπίεση και την εκμετάλλευση. Η Savak χτυπούσε αμείλιχτα, αλλά και η καταπίεση και οι σκοτωμοί αύξαιναν την αγανάκτηση των μαζών. Αυτή η αντίσταση μεταβλήθηκε σε μόνιμη δραστηριότητα.

Στις ίδιες περιόδους βλέπουμε την εκ νέου αφύπνιση της αντιπολίτευσης των μοσσαντεκιστών του Εθνικού Μετώπου. Ένα από τα στοιχεία αυτού του ρεύματος ήτανε και ο Σαπύρ Μπαφτιάρ, ο οποίος στις παραμονές της ανατροπής του σάχη Παχλεβί έγινε πρωθυπουργός. Ηταν το τελευταίο φυσέκι του σάχη και των αμερικάνων ιμπεριαλιστών κατά της ιρανικής αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης και κατά του Χομεϊνί.

Κατά τις περιπέτειες αυτής της κίνησης από την πολιτική αντιπολίτευση ξέκοψαν το «Κίνημα απελευθέρωσης του Ιράν», το «Κόμμα του Ιράν», ο «Σοσιαλιστικός Σύνδεσμος του εθνικού κινήματος του Ιράν». Το «Κίνημα απελευθέρωσης του Ιράν», με αρχηγό

τον Μπαζαργκάν, που μετά την απομάκρυνση του σάχη έγινε πρωθυπουργός, βρισκόταν πιο κοντά στον Χομεϊνί και στους άλλους ιμάμηδες.

Πρέπει πάντα να έχουμε υπόψη μας ότι, όπως όλες οι πολιτικές αντιπολιτεύσεις, και η θρησκευτική αντιπολίτευση κατά των Παχλεβί δεν ήταν ενωμένη. Μια μερίδα εκείνων που αποτελούσαν αυτή την αντιπολίτευση ήταν ενάντια στη λεγόμενη αγροτική μεταρρύθμιση, ενάντια στο δικαίωμα ψήφου για τις γυναίκες κλπ. Αυτή η μερίδα η αποτελούμενη από συντηρητικούς κληρικούς, έχανε από καιρό σε καιρό την επιρροή στις μάζες, οι οποίες προσέγγιζαν πιο πολύ τους κληρικούς που πολεμούσαν ανοιχτά τη δικτατορία του σάχη με βάση τις σχιιτικές αρχές της ισλαμικής θρησκείας. Τέτοιος ήταν ο αγιατολάχ Χομεϊνί που φυλακίστηκε, βασανίστηκε, ξαναφυλακίστηκε, του σκότωσαν και έναν από τους γιους του και τον έστειλαν εξορία. Αυτό έκαμε να αυξηθεί η επιρροή του ιμάμη στο λαό, στο «Μπαζάρ» (το κυριότερο εμπορικό κέντρο της Τεχεράνης), δηλαδή στους εμπόρους, αλλά και στους εργάτες. Στο κύμα της ζύμωσης και των μεγάλων διαδηλώσεων κατά του σάχη πρόβαλλε το αίτημα των μαζών για την επιστροφή του ιμάμη στην πατρίδα. Ο θάνατος του γιου του, καθώς και ο θάνατος, σε μυστηριώδεις συνθήκες του πολιτικού παράγοντα Αλή Σαριάτ, ήταν η αφορμή ώστε τα θρησκευτικά στοιχεία να πρωτοστατήσουν στις συγκρούσεις και μ' αυτούς ενώνονταν όλος ο λαός ιδιαίτερα στην Ταμπρίζ. στις 18 προς 19 Φλεβάρη του 1977, καθώς και στην Τεχεράνη, στην Κομ και σε πολλές άλλες πόλεις του Ιράν. Όλα αυτά μαρτυρούν το μαχητικό πνεύμα του ιρανικού λαού. Αυτό έκαμε να μην μπορέσει η μοναρχία των Παχλεβί να κρατήσει μπροστά στην επιθετική ορμή και στα αλλεπάλληλα κύματα του επαναστατημένου λαού.

Σ' αυτό λοιπόν το κατά του φεουδαρχισμού, της μοναρχίας και του ιμπεριαλισμού προοδευτικό επαναστατικό κλίμα, οι μαρξιστές-λενινιστές οφείλουν να κάνουν την ανάλυση των διαφόρων πολιτικών τάσεων, των προσανατολισμών αυτών των τάσεων, των συμμαχιών και των μεταξύ τους αντιθέσεων μέσα στο Ιράν και έξω απ' αυτή τη χώρα με τον καπιταλιστικό, τον ρεβιζιονιστικό κόσμο.

Επί του παρόντος βλέπουμε μια δραστήρια και μαχητικής μορφής ενότητα της εξέγερσης κατά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σάχη και μέχρι ενός βαθμού και κατά του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού, και μια ένταση, ταυτόχρονα, της επαγρύπνη-

σης και της αντίταξης ενάντια σε όλα τα άλλα καπιταλιστικά κράτη, αλλ όμως όχι τόσο ανοιχτή και δραστική όσο κατά των πρώτων. Αυτές οι καταστάσεις οπωσδήποτε θα υποστούν εξελίξεις. Εμείς βλέπουμε ότι τα πανεπιστήμια στο Ιράν έγιναν κέντρα φλογερών εκδηλώσεων είτε με πολιτικές τάσεις είτε με θρησκευτικές, βλέπουμε ακόμη ότι και η θρησκευτική και η πολιτική αντιπολίτευση, ενώνονται. Οι μοσσαντεκιστές λοιπόν και οι χομεϊνιστές, παρά τις αντιθέσεις που υπάρχουν μεταξύ τους, φαίνεται να προσεγγίζουν. Στην Ταμπρίζ, όπου εκτός από τους εργάτες των πετρελαίων υπάρχει ταυτόχρονα και μια αξιόλογη εργατική τάξη, μπορούμε να πούμε ότι έγινε αυτή η ενότητα. Το ίδιο συμβαίνει και στο Αμπαντάν και στις άλλες περιοχές όπου υπάρχουν πετρελαιοπηγές και διυλιστήρια.

Η δύναμη και οι προσανατολισμοί της εργατικής τάξης πρέπει να γίνουν, ιδιαίτερα από μέρους των Ιρακινών μαρξιστών λενινιστών, αντικείμενο μιας ανάλυσης σε μαρξιστικό-λενινιστικό πρίσμα και το κόμμα τους να στηριχτεί και να κατέβα μέσα στην εργατική τάξη, να τη διαπαιδαγώγησει και να τη φωτίσει πολιτικά και ιδεολογικά και μαζί της να σφυρηλατηθεί σ' αυτόν τον επαναστατικό ταξικό αγώνα που μόλις έχει άρχισει, που δεν έληξε και που θα πάρει σίγουρα διάφορες μορφές. Μόνον η επαναστατική δράση της εργατικής τάξης και η μαρξιστική-λενινιστική ιδεολογία πρέπει να αποβούν ο αποφασιστικός παράγοντας των σωστών προσανατολισμών που όφειλει να πάρα αυτή η αντιιμπεριαλιστική επανάσταση. Ασφαλώς, στην τωρινή κατάσταση στο Ιράν μπορεί και πρέπει να κερδηθούν πολλά από την επαναστατική δύναμη της ιρανικής εργατικής τάξης, από τα προοδευτικά στοιχεία και προπαντός από τους φοιτητές και τη φτωχή και μεσαία αγροτιά.

Θα είναι σφάλμα αν οι μαρξιστές-λενινιστές δεν αντιληφθούν και δεν εκμεταλλευτούν σωστά στις δημιουργημένες καταστάσεις, αν βγουν σαν αντιθρησκευτικοί μαχητές, παραβλάπτοντας την αντιιμπεριαλιστική και αντιφεουδαρχική ενότητα και με τους οπαδούς του αγιατολάχ Χομεϊνί και με τα αστικοδημοκρατικά κινήματα των μοσσαντεκιστών, του Μπαζαργκάν ή με άλλα αντιιμπεριαλιστικά κόμματα και κινήματα.

Οι Ιρανοί μαρξιστές-λενινιστές, όντας αντιθρησκευτικοί στις αρχές τους, δεν πρέπει αυτές τις στιγμές να αναπτύξουν πάλη ενάντια στην θρησκευτική πίστη του λαού που ξεσηκώθηκε σε επανάσταση ενάντια στην καταπίεση και που πολιτικά ανάπτυσσει δίκαιο αγώνα, αλλά ιδεολογικά είναι αδιαμόρφωτος και βρίσκεται μπρο-

στά σ' ένα μεγάλο σχολείο όπου θα διδαχτεί. Οι μαρξιστές - λενινιστές πρέπει να μάθουν τον λαό να κρίνει τα γεγονότα που εξελίσσονται στο φως του διαλεχτικού και ιστορικού υλισμού. Ωστόσο η κοσμοθεωρία μας δεν είναι δυνατό να αφομοιωθεί εύκολα και ξεκομμένη από την επαναστατική ορμή των μαζών και ούτε μεμονωμένη από τα αντιιμπεριαλιστικά ρεύματα που προσπαθούν να παραμείνουν στην καθοδήγηση και να ελίσσονται για να εμποδίσουν τις αστικοδημοκρατικές μεταρρυθμίσεις της επανάστασης. Οι Ιρανοί μαρξιστές-λενινιστές και η ιρανική εργατική τάξη πρέπει να διαδραματίσουν σπουδαίο ρόλο σ' αυτά τα επαναστατικά κινήματα και να αντιληφθούν καθαρά τις στιγμές μέσα από τις οποίες περνούν· δεν πρέπει να επιτρέψουν να πέσει η επανάσταση, η εργατική τάξη και η γνήσια μαρξιστική-λενινιστική πρωτοπορία της δεν πρέπει να έχουν καμιά αυταπάτη για τις ενέργειες και τις «βαθιές» αστικοδημοκρατικές μεταρρυθμίσεις που μπορεί να κάνουν οι σχιίτες κληρικοί ή τα κατά του σάχη στοιχεία της παλιάς και νέας εθνικής αστικής τάξης. Ασφαλώς, σε περίπτωση που η εργατική τάξη, η φτωχή αγροτιά και οι προοδευτικοί φοιτητές, πιστεύοντες ή μη στη θρησκεία, αφήσουν να πέσει η ορμή της επανάστασης, πράγμα που σημαίνει μη επίμονο, μη ώριμο βάδισμα σε συμμαχίες και σε ενέργειες για αλλεπάλληλες πολιτικές και κοινωνικοπολιτικές μεταρρυθμίσεις, τότε η επανάσταση θα μείνει ημιτελής, οι μάζες θα απογοητευτούν και η εκμετάλλευση τους θα συνεχιστεί σε άλλες μορφές, από άλλους ψευτοδημοκράτες ανθρώπους συνδεμένους με νέες συμμαχίες με διάφορους ιμπεριαλιστές.

Αυτές οι ιδιαίτερες, οι νέες και επαναστατικές καταστάσεις που εξελίσσονται στους λαούς με ισλαμική θρησκευτική πίστη, χρειάζεται να μελετηθούν, να εξαχθούν συμπεράσματα και να βρεθούν νέες μορφές αγώνα, δράσης και συμμαχιών. Αυτές οι επαναστατικές καταστάσεις είναι πολύ πιο προωθημένες από τις καταστάσεις στην Ευρώπη και στην Ασία, ακόμη και στη Λατινική Αμερική μέχρι ενός βαθμού, όπου τα επαναστατικά κινήματα πήραν παγωμένη μορφή, ενσωματωμένα και καθοδηγούμενα από τη σοσιαλδημοκρατία και από το σύγχρονο ρεφορμιστικό και αντεπαναστατικό ρεβιζιονισμό.

Έτσι, στην Ευρώπη, όπου υπάρχει μεγάλο και ισχυρό προλεταριάτο, δεν βλέπουμε να σημειώνονται τέτοιες εξεγέρσεις με έντονο επαναστατικό και πολιτικό πνεύμα. Για ποιο λόγο; Για όλους εκείνους τους λόγους που είναι ήδη γνωστοί και που σχέση έχουν με τη βαριά αντεπαναστατική και σαμποταριστική επίδραση της σο-

σιαλδημοκρατίας και του σύγχρονου ρεβιζιονισμού. Το ζήτημα δεν είναι ότι στην ήπειρο μας δεν υπάρχει εκμετάλλευση, και γι' αυτό δεν υπάρχουν και κινήματα. Όχι. Και σε τούτη την ήπειρο υπάρχει επίσης εκμετάλλευση, υπάρχουν και κινήσεις, αυτά όμως είναι κάποιας άλλης φύσης κινήματα. Δεν είναι, όπως τα λένε οι σοσιαλδημοκράτες, οι ρεβιζιονιστές και οι άλλοι υπηρέτες της καπιταλιστικής αστικής τάξης, πολύ βαθιά επαναστατικά μαρξιστικά· λενινιστικά κινήματα», που περιμένουν «να ωριμάσουν οι συνθήκες» κλπ. Όχι. Η ίδια η καπιταλιστική αστική τάξη και οι υπηρέτες της δεν αφήνουν να ωριμάσουν τέτοιες καταστάσεις και να συμβεί ό,τι συμβαίνει σήμερα στις αραβομουσουλμανικές χώρες, όπου οι επαναστατικές μάζες ξεσηκώνονται σε αγώνα και δημιουργούν δύσκολες καταστάσεις για τον ιμπεριαλισμό, τον φεουδαρχισμό και την καπιταλιστική και κοσμοπολίτικη αστική τάξη.

Μερικοί λένε ότι οι αραβικοί λαοί και αυτοί των μουσουλμανικών χωρών κινούνται επειδή «είναι φτωχοί»! Ναι, είναι φτωχοί. Όσοι όμως λένε αυτό πρέπει να παραδεχτούν ότι οι ίδιοι έχουν αστικοποιηθεί, γι' αυτό και δεν ξεσηκώνονται κατά της πίεσης και της εκμετάλλευσης, ενώ η πραγματικότητα είναι ότι παντού ο καπιταλισμός βάρβαρα καταπίεζει και εκμεταλλεύεται ανεξαίρετα τους λαούς.

Λένε, επίσης, ότι στις χώρες με ισλαμική θρησκεία, «οι μάζες είναι καθυστερημένες», γι' αυτό και τίθενται εύκολα σε κινήσεις. Αυτό σημαίνει ότι εκείνοι που υποστηρίζουν αυτό το λογισμό έχουν εκφυλιστεί και δεν είναι υπέρ της επανάστασης, διότι τη στιγμή που ο καπιταλισμός βρίσκεται στο σάπισμα, οι τίμιοι άνθρωποι οφείλουν να είναι επαναστάτες και να ξεσηκωθούν στον αγώνα κατά του καπιταλισμού και τα όπλα που έχουν στα χέρια τους να τα στρέψουν εναντίον του. Αλλά εδώ, στην Ευρώπη, δεν βλέπουμε τέτοιο πράγμα, αντίθετα, βλέπουμε να κηρύσσεται η «θεωρία» της προσαρμογής στην υπάρχουσα κατάσταση.

Πολιτικοί διάλογοι οργανώνονται σε όλες τις γωνίες των καπιταλιστικών χωρών. Έγινε της μόδας τώρα σ' αυτές τις χώρες ώστε οι σοσιαλδημοκράτες, οι χριστιανοδημοκράτες, οι ρεβιζιονιστές και άλλοι καθελογής άνθρωποι να μιλάνε για «επανάσταση» και για δήθεν επαναστατικές δραστηριότητες και κατ' αυτόν τον τρόπο ο καθένας τους προσπαθεί μ' αυτά τα σλόγκαν να ξελόγιασει και να παραπλανήσει τις εργαζόμενες μάζες. Οι «αριστεροί» ξελαρυγγίζονται φωνάζοντας για «επαναστατικά μέτρα» και μετά βάζουν ευθύς το σύνορο, «εξηγώντας» ότι «όχι παντού και σε όποιο πεδίο πρέπει να

αναλαμβάνονται επαναστατικά μέτρα», αλλά μόνο «να γίνονται μερικές αλλαγές», να δίνεται δηλαδή κάποιο ξεροκάμματο, ακριβώς για να εξαπατήσουν τις μάζες, που ζητούν ριζικές επαναστατικές αλλαγές, για να εμποδίσουν και να σαμποτάρουν την επαναστατική ορμή των μαζών.

Σ' αυτές τις καταστάσεις και φαινόμενα πρέπει να κάνουμε αναλύσεις και με άρθρα θεωρητικά ή με άλλες μορφές και μέσα ενημέρωσης σε δρόμο μαρξιστικο-λενινιστικό, με σκοπό να εξηγήσουμε την ουσία της εξέγερσης και των επαναστάσεων των λαών ενάντια στον ιμπεριαλισμό, την νεοαποικιοκρατία και ενάντια στους ντόπιους δυνάστες, να εξηγήσουμε το ζήτημα της πίστης ακόμα στις παλιές θρησκευτικές παραδόσεις κλπ. Αυτό δεν αποκλείει την από μέρους μας υποστήριξη των απελευθερωτικών κινημάτων, διότι τέτοια κινήματα έχουν σημειωθεί και πριν από τον Μαρξ, όπως παραπάνω αναφέραμε. Να περιμένεις να εξαλειφθεί πρώτα η θρησκεία και μετά να κάνεις την επανάσταση, αυτό δεν πάει προς όφελος της επανάστασης και των λαών.

Στις σημερινές καταστάσεις οι επαναστατημένοι άνθρωποι που πιστεύουν στη θρησκεία, δεν είναι πια στο στάδιο της συνείδησης και της επίγνωσης του Σπαρτάκου, ο οποίος εξεγέρθηκε κατά της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, κατά των δουλοκτητών, αλλά είναι γεμάτοι από αισθήματα αγανάκτησης ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση και ενάντια στην βάρβαρη πολιτική του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλιμπεριαλισμού. Η εξέγερση των δούλων με αρχηγό τον Σπάρτακο, όπως την εξηγούν ο Μαρξ και ο Ένγκελς, ήταν προοδευτική, καθώς και το ξεκίνημα του χριστιανισμού.

Σ' αυτές τις σημαντικότατες καταστάσεις παρατηρούμε ότι και οι άλλοι λαοί της Αφρικής έχουν ξεσηκωθεί, αλλά όχι με το σθένος και την επαναστατική ορμητικότητα των αραβικών λαών, του ιρανικού κλπ. λαών. Αυτό είναι άλλο ένα πρόβλημα που πρέπει επίσης να εξεταστεί για να βρεθούν τα αίτια για ποιο λόγο δεν ξεσηκώνονται και γιατί δεν εμπνέονται κι αυτοί στον ίδιο βαθμό όπως οι λαοί που ανάφερα; Είναι αλήθεια ότι και οι αφρικανικοί λαοί είναι καταπιεσμένοι, μάλιστα καταπιέζονται πιο πολύ απ' ό,τι οι αραβικοί λαοί, ο ιρανικός λαός κλπ. Και στην Αφρική ο μαρξισμός δεν μπήκε καθώς πρέπει, άλλωστε και εκεί υπάρχει η επίδραση της θρησκείας παρ' όλο που όχι σε εκείνον το βαθμό όπως στις μουσουλμανικές χώρες. Στην Αφρική χρειάζεται να γίνει δουλειά για να διαδοθεί πιο πλατιά και πιο βαθιά η μαρξιστική-λενινιστική θεωρία. Εκεί υπάρχει έδαφος ακόμα πιο παρθένο, με λαούς καταπιεσμένους.

όπου το θρησκευτικό συναίσθημα βρίσκεται σ' ένα στάδιο ακόμα βρεφικό. Υπάρχουν λαοί στην Αφρική που ζούν περισσότερο με την πίστη στη θεία δύναμη του ήλιου, της σελήνης, στα μάγια κλπ, λατρείες αυτές του παγανισμού που δεν έχουν αποκρυσταλλωθεί σε μια ιδεολογία και σε μια συγκεκριμένη θεολογία, όπως είναι η μουσουλμανική θρησκεία, και χώρια πλέον η χριστιανική, η βουδική θρησκεία και οι αιρέσεις τους. Αν και στην Αφρική υπάρχει μια άγρια καταπίεση και εκμετάλλευση, το κίνημα σ' αυτή τη ζώνη του κόσμου είναι πιο καθυστερημένο. Κι αυτό για το λόγο που το στάδιο κοινωνικής ανάπτυξης στην Αφρική είναι πιο χαμηλό.

Αν αυτά τα ζητήματα τα πάρουμε και τα εξετάσουμε στην ενότητα τους, θα παρατηρήσουμε ότι στο τωρινό στάδιο ανάπτυξης, ο ισλαμισμός, γενικά, παίζει ένα ρόλο ενεργό στους απελευθερωτικούς αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες των μουσουλμανικών λαών, ενώ στις ευρωπαϊκές χώρες και σε μερικές άλλες χώρες όπου ενεργεί η καθολική θρησκεία, η οποία κήρυσσει την υποταγή, που, όπως λέγεται στην χριστιανική φιλοσοφία, «αν σε χτυπήσουν στην μια παρειά, στρέψε και την άλλη», βλέπουμε ότι οι ηγέτες της τηρούν αντιδραστική στάση και πασχίζουν να εμποδίσουν το κίνημα των μάζωνα, την εξέγερση, την επανάσταση τους για κοινωνική και εθνική απελευθέρωση. Σ' αυτές τις χώρες είναι ασφαλώς μεγαλύτερη και η καταπιεστική δύναμη της αστικής τάξης και του καπιταλισμού, της σοσιαλδημοκρατίας, του σύγχρονου ρεβιζιονισμού, αλλά και η καθολική θρησκεία χρησίμευει για να κατάπνιξει το επαναστατικό πνεύμα των μαζών, για να κρατά την κατάσταση αποτελματωμένη.

Τους μουσουλμανικούς λαούς, από πλευράς οικονομικής ανάπτυξης, τους έχουν κράτησει καθυστερημένους· στις περασμένες δεκαετίες, σαν συνέπεια των αποικιακών κατακτήσεων και της αποικιοκρατικής και νεοαποικιοκρατικής εκμετάλλευσης, η μουσουλμανική θρησκεία σ' αυτές τις χώρες έχει καταπιεστεί από την καθολική ή την προτεσταντική θρησκεία που αντιπροσωπεύονταν από τους ξένους κατακτητές, πράγμα που δεν πέρασε χωρίς συνέπειες και αντίσταση, κι εδώ μπορούμε να βρούμε και ένα άλλο πολιτικό και ιδεολογικό θρησκευτικό αίτιο της αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης των μουσουλμανικών λαών.

Μπαίνει το ζήτημα να ιδούμε τώρα το στάδιο εξέλιξης της μουσουλμανικής θρησκείας σε σύγκριση με τους περασμένους αιώνες. Η εξέλιξη της ανθρώπινης κοινωνίας έχει επιδράσει ώστε η μουσουλμανική θρησκευτική λατρεία να καταστεί όλο και ολιγότερο ενεργός, διείσδυσε δηλαδή σ' αυτή κάποιος φιλελευθερισμός που

φαίνεται στο γεγονός ότι ο μουσουλμάνος θρήσκος πίστευα μεν στην ισλαμική θρησκεία, αλλά σήμερα δεν είναι πια σαν ο θρησκόληπτος του Μεσαίωνα ή των τελευταίων αιώνων, του Που, του 18ου ή του 19ου.

Σήμερα η γυναίκα με τσαρτσάφι στις μουσουλμανικές χώρες έχει τα ίδια συναισθήματα που είχε πριν την Απελευθέρωση η Αλβανίδα γυναίκα που κουκουλώνονταν με τσαρτσάφι, όπως λογουχάρη στην Καβάγια[1], ασφαλώς όμως όχι απόλυτα εκείνα μιας προοδευτικής γυναίκας σ' αυτό το βαθμό που ήτανε η Αλβανίδα. Ωστόσο μέσα της τα αισθήματα αγανάκτησης υπάρχουν και εκδηλώνονται μάλιστα στο μέτρο που επιτρέπει η κοινή γνώμη. Οι γυναίκες του Ιράν έχουν δευσμευτεί σήμερα στο πλατύ κίνημα του ιρανικού λαού κατά του σάχη και του ιμπεριαλισμού.

Βλέπουμε λοιπόν ότι η θρησκευτική καταπίεση υπάρχει και στις χώρες με μουσουλμανικό πληθυσμό, αλλά στην θρησκεία αυτή είχε κάποια εξέλιξη, προπαντός στην εξωτερική της εμφάνιση. Να κατανοούμαστε, η θρησκεία δεν εξαλείφθηκε σ' αυτές τις χώρες, ήρθε όμως σήμερα ένας καιρός κατά τον οποίο το πνεύμα της εξέγερσης από τη μια μεριά και ο φιλελευθερισμός της θρησκείας από την άλλη, κάνα τους ανθρώπους που πιστεύουν στα ισλαμικά δόγματα να ενεργούν ενάντια σε κείνους που θεωρούνται θρήσκοι και ζητούν να εφαρμόσουν τους άλλοτε κανόνες της θρησκείας για να καταπιέζουν και να κρατάνε σε αθλιότητα τους λαούς. Μ' αυτό ακριβώς συνδέεται και ο αγώνας τους κατά των ιμπεριαλιστών, που εξακολουθούν να τους θεωρούν άπιστους, δηλαδή εχθρούς τους, εχθρούς της θρησκείας τους. Αυτοί οι λαοί το νιώθουν ότι οι ξένοι καταχτητές είναι άνθρωποι της καθολικής ή της προτεσταντικής θρησκείας, που θέλουν να τους καταπνίξουν σαν λαούς και σαν θρησκεία. Αυτόν τον θρησκευτικό ανταγωνισμό, που ενέχει και τον ταξικό ανταγωνισμό ενάντια στους ξένους καταχτητές, οι Δυτικοί τον λένε θρησκευτικό αγώνα και μόνο ή του βάζουν άλλα άδικα δυσφημιστικά επίθετα. Έτσι χαρίζονται αυτοί σήμερα τους απελευθερωτικούς αγώνες των μουσουλμανικών λαών, αραβικών και μη αραβικών λαών, στην Ασία και στην Αφρική, ακόμη και τον απελευθερωτικό αγώνα του ιρλανδικού λαού, όπου ο πληθυσμός κατά το πλείστον είναι καθολικός, εναντίον των Άγγλων καταχτητών, που είναι προτεστάντες. Βλέπουμε ταυτόχρονα μη σωστές εκδηλώσεις και στους εξεγερμένους μουσουλμανικούς λαούς, που κι αυτοί λένε: «Μας καταπιέζουν οι γκιαούρηδες, άνθρωποι που δεν έχουν

1. Πόλη στην Κεντρική Αλβανία.

ούτε πίστη, ούτε μπέσα, που είναι κατά της θρησκείας μας» κλπ. Ετσι, την υπόθεση της εθνικής απελευθέρωσης αυτοί την κάνουν ένα με την θρησκευτική υπόθεση, δηλαδή την κοινωνική και οικονομική καταπίεση που τους κάνει ο ιμπεριαλισμός τη βλέπουν σαν θρησκευτική καταπίεση. Αύριο, σ' αυτά τα ζητήματα, και οι άλλοι μουσουλμανικοί λαοί οπωσδήποτε θα φτάσουν σε κείνο το στάδιο εξέλιξης που έχουν φτάσει ο αλγερινός λαός, ο λαός της Συρίας ή των άλλων χωρών.

Αυτοί οι αγώνες οδηγούν όχι μόνο στο να αυξηθεί η συμπάθεια για τους λαούς που επαναστατούν, αλλά και στην ένωση τους, γιατί όλοι είναι μουσουλμάνοι. Εάν ένας λαός ξεσηκώνενται ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τους αντιδραστικούς αρχηγούς που δυναστεύουν τη χώρα και που χρησιμοποιούν τη θρησκεία σαν μέσο καταπίεσης, τότε αυτή η επανάσταση καταδιαλυει το αίσθημα της θρησκείας και σε κείνους που τώρα πιστεύουν. Όταν ένας λαός επαναστατεί ενάντια στην καταπίεση, τότε σ' αυτόν το λαό πλαταίνει και βαθαίνει το επαναστατικό αίσθημα και οι άνθρωποι φτάνουν σ' ένα στάδιο που τους κάνει να σκέφτονται λίγο καλύτερα για το ζήτημα της θρησκείας. Ο φτωχός χωρικός του Ιράν μέχρι χθες έλεγε μόνο «ισαλλάχ» και μ' αυτό παρηγοριόταν, τώρα όμως το καταλαβαίνει ότι με το «ισαλλάχ» τίποτα δεν καταχτιέται. Άλλοτε οι λαοί αυτοί έλεγαν «έτσι ήτανε γραμμένο», μα τώρα αυτοί που πιστεύουν στη θρησκεία ξεσηκώθηκαν μαζικά και ενωμένοι και κατεβαίνουν στους δρόμους με το όπλο στο χέρι για να διεκδικήσουν τα δικαιώματα τους, τη λευτεριά τους. Και σίγουρα, όταν ζητήσουν να πάρουν τη γή, οι αγρότες σ' αυτές τις χώρες θα βρεθούν αντιμέτωποι με τις μεγάλες περιουσίες που διαθέτουν τα θρησκευτικά ιδρύματα, δηλαδή με τον κλήρο. Γι' αυτό οι σκοτεινές δυνάμεις της αντίδρασης θορυβούν μεγαλόστομα γύρω από τη φανατική άποψη, γύρω από το θέμα της επανάθεσης του φερετζέ των γυναικών και άλλα, και άλλα, γιατί προσπαθούν να δυσφημήσουν την ιρανική επανάσταση, μ' όλο που ο ιμπεριαλισμός και ο διεθνής καπιταλισμός έχουν στη θρησκεία ένα μεγάλο, τεράστιο στήριγμα. Έτσι στέκει το ζήτημα και με το Βατικανό, με την πολιτική αυτού του μεγάλου και του πιο αντιδραστικού στον κόσμο κέντρου σκοταδισμού, με την νοοτροπία και τις κοσμοαντιλήψεις των καθολικών. Αλλά η επανάσταση διαλύει την ομίχλη της θρησκείας. Έτσι θα συμβεί οπωσδήποτε και με τους αραβικούς λαούς, με τους άλλους μουσουλμανικούς λαούς που ξεσηκώνονται σε επανάσταση και με τους λαούς των άλλων θρησκειών, δηλαδή το πράγμα θα πάει προς

το σβήσιμο, προς την εξάλειψη των θρησκευτικών πεποιθήσεων και της θρησκευτικής ηγεσίας. Αυτό είναι ένα μεγάλο πρόβλημα.

Εδώ πρόκειται περί ολόκληρων λαών που ξεσηκώνονται σε επαναστάσεις στις μουσουλμανικές χώρες, αραβικές ή μη αραβικές. Στην Ευρώπη δεν υπάρχουν τέτοια κινήματα. Σ' αυτή την ήπειρο δρουν ρεφορμιστικά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα και δυνάμεις- ο αριθμός των μαρξιστικών λενινιστικών κομμάτων εδώ είναι ακόμα μικρός, ενώ υπάρχουν μεγάλα ρεβιζιονισηκά κόμματα, που ενεργούν σε αντίθεση με τα συμφέροντα και τα αισθήματα των ανθρώπων, έχασαν την εμπιστοσύνη του λαού, υποστηρίζουν τον καπιταλισμό, τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλιμπεριαλισμό. Οι μουσουλμανικοί λαοί των αραβικών και μη αραβικών χωρών δεν έχουν εμπιστοσύνη ούτε στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, ούτε στους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές, διότι αυτοί αντιπροσωπεύουν μεγάλες δυνάμεις που πασχίζουν να τους καταπιέζουν και να τους καταληστεύουν· είναι γνωστό ότι αυτοί οι λαοί δεν έχουν και ως μουσουλμάνοι εμπιστοσύνη σης θρησκευτικές δοξασίες αυτών των δυνάμεων.

Σαν αποτέλεσμα, η εξέγερση που γίνεται τώρα στο Ιράν και στο Αφγανιστάν έχει και θα έχει επακόλουθα σε όλον τον μουσουλμανικό κόσμο. Γι' αυτό, αν οι μαρξισηκές-λενινισηκές ομάδες, οι σύντροφοι μας σ' αυτές ης χώρες και στις άλλες χώρες αυτής της περιοχής κατανοήσουν σωστά τα ζητήματα που αναφύονται από τα γεγονότα στο Ιράν, στο Αφγανιστάν και στις άλλες μουσουλμανικές χώρες, τότε υπάρχουν όλες οι δυνατότητες να αναπτυχθεί από μέρους τους μεγάλο έργο. Και, ασφαλώς, η δουλειά εκεί πρέπει να γίνεται φροντισμένα. Τη θρησκεία δεν είναι δυνατό να την εξαλείψεις με κατευθυντήριες γραμμές, με εξτρεμιστικά συνθήματα, και ούτε με εσφαλμένες αναλύσεις. Για να βρούμε την αλήθεια πρέπει εμείς να αναλύουμε τη δράση αυτών των δυνάμεων στις σημερινές συγκεκριμένες περιστάσεις, γιατί πολλά λέγονται, υπαρκτά και ανύπαρκτα, όπως συμβαίνει και για τον αγιατολάχ Χομεϊνί. Αυτό αλήθεια είναι θρησκευτικός, αλλά, άσχετα απ' αυτό, πρέπει να γίνεται η ανάλυση των θέσεων του και της αντιιμπεριαλιστικής του δράσης που θέλοντας και μη χύνει νερό στον μύλο της επανάστασης.

Όλη αυτή η εξέλιξη γεγονότων είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Εδώ, στη συμπάθεια και την αλληλεγγύη μεταξύ των λαών, εμπλέκεται το ζήτημα της θρησκείας με τα πολιτικά ζητήματα, θέλω να πω ότι, αν λογουχάρη η ηγεσία της άλφα χώρας σηκωθεί ενάντια στην εξέγερση του ιρανικού λαού, τότε αυτή θα χάσει στο εσωτερι-

κό τις πολιτικές θέσεις και ο λαός της χώρας αυτής θα τεθεί ενάντια, θα καταγγείλει την κυβέρνηση νια σχέσεις με τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, με τους «γκιαούρηδες», γιατί αυτοί είναι κατά του μουσουλμανισμού. Συμβαίνει έτσι επειδή γι' αυτούς ο μουσουλμανισμός είναι προοδευτικός, ενώ οι Ενωμένες Πολιτείες αντιπροσωπεύουν εκείνη τη δύναμη που καταπιέζει τους λαούς όχι μόνο από κοινωνικής πλευράς, αλλά και από πνευματικής πλευράς. Γι' αυτό και βλέπουμε, γενικά, ότι καμιά απ' αυτές τις χώρες δεν βγαίνει ανοιχτά να καταδίκασει τα γεγονότα στο Ιράν.

Άλλο εμπόδιο που ορθώνει η αντίδραση για να σαμπόταρει την επανάσταση του ιρανικού λαού είναι να ενσπείρει έριδες καθώς και να ανακινεί το ζήτημα των εθνικών μειονοτήτων. Για να εξασθενίσει αυτή τη μεγάλη αντιιμπεριαλιστική και «φιλομουσουλμανική» εξέγερση του ιρανικού λαού, η αντίδραση αναμόχλευει τα εθνικά πάθη στο Αζερμπαϊτζάν, υποκινεί τους Κούρδους και άλλα, και άλλα. Το ζήτημα της αναμόχλευσης των εθνικών παθών ήτανε και μένει ένα όπλο στα χέρια του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλιμπεριαλισμού, όλης της αντίδρασης, για να σαμποτάρουν τους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες, τους αντιιμπεριαλιστικους αγώνες. Γι' αυτό είναι σωστή η θέση του Κόμματος μας κατά την οποία, σήμερα, το ζήτημα της επίλυσης των προβλημάτων των εθνικών μειονοτήτων δεν είναι το κυριότερο πρόβλημα. Τώρα οι Κούρδοι, οι Τατζίκοι, οι Αζερμπαϊτζάνοι και άλλοι πρέπει να ξεσηκωθούν σε αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τους υπηρέτες του και, αν είναι δυνατό, αν εξεγερθούν με βάση τα μαρξιστικά-λενιναστικά διδάγματα και πνεύμα. Και οι Κούρδοι, οι Τατζίκοι και οι Αζερμπαϊτζάνοι που ζουν στη Σοβιετική Ένωση, και που σήμερα είναι καταπιεσμένοι και υποδουλωμένοι, πρέπει να ξεσηκωθούν πρώτα πρώτα κατά του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού.

Έτσι παρουσιάζεται, σε γενικές γραμμές, η κατάσταση σ' αυτές τις περιοχές του κόσμου και αυτά είναι μερικά από τα προβλήματα που προκύπτουν. Σίγουρα τα γεγονότα θα εξελιχθούν παραπέρα. Χρέος μας είναι τις καταστάσεις αυτές και τα γεγονότα που εξελίσσονται στον μουσουλμανικό κόσμο να τις αναλύουμε με βάση τη μαρξιστική-λενινιστική θεωρία και να καθορίζουμε τις θέσεις μας με σκοπό όπως βοηθήσουμε στη σωστή κατανόηση τους και να δώσουμε έτσι τη συμβολή μας στην επιτυχή ανάπτυξη του επαναστατικού κινήματος των λαών.

Τετάρτη, 9 Απρίλη, 1980

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΙΚΑΙΟ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ ΙΡΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Συζήτησα με τον σύντροφο Ραμίζ για ένα άρθρο της σύνταξης προς υπεράσπιση του Ιράν[1]. Στο άρθρο να ξεσκεπάσουμε και να καταδικάσουμε τα μέτρα βίας που έλαβαν οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και που τα ανακοίνωσε με το στόμα του ο ίδιος ο Κάρτερ, να καταδικάσουμε τις προετοιμασίες που κάνει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός για ένοπλη επίθεση, να ζητήσουμε να σηκωθεί η παγκόσμια κοινή γνώμη προς υπεράσπιση του Ιράν. Να σπάσει ο αντιιραννικός συνασπισμός, τον οποίο διακηρύσσει ο Κάρτερ. Να τονίσουμε ότι οι μόνοι φταίχτες της ιρανικής κρίσης είναι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ο πράχτοράς του, ο σάχης Παχλεβί, οι συνωμοσίες της CIA και οι αντιθέσεις μεταξύ Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και Σοβιετικής Ένωσης.

Στόχος των δυο υπερδυνάμεων είναι το πετρέλαιο. Αυτό το ισχυρό όπλο ο ιρανικός λαός πρέπει να το χρησιμοποίησει για να σμπαραλιάσει τα σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και αυτούς που θα ακολουθήσουν τον Κάρτερ στον πόλεμο κατά του Ιράν. Στο άρθρο να ξεσκεπάσουμε και τη σοβιετική ψευτοσυμπαράσταση προς το Ιράν. Να υπογραμμίσουμε ότι η Σοβιετική Ένωση με τη δημαγωγία της οξύνει την κατάσταση και προετοιμάζει την επέμβαση και θέλει ν' αυτό να καλύψει το έγκλημα της κατά του Αφγανιστάν. Δεν μπορεί να απορριφθεί η θέση των μυστικών συμφωνιών μεταξύ Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και Σοβιετικής Ενωσης για να σταθεροποιήσουν τις ζώνες επιρροής τους σ' αυτή την περιοχή. Στο άρθρο να υπογραμμίσουμε την ανάγκη ενίσχυσης της ενότητας του ιρανικού λαού μπροστά στον εξωτερικό κίνδυνο, να τονίσουμε την εθνική στιγμή, που απαιτεί αυτή την ενότητα για να βγει με επιτυχία στον αγώνα κατά των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών και των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών. Να φέρουμε σαν παραδείγματα τη στάση της χώρας μας ενάντια στις απειλές, τους εκβιασμούς και τους αποκλεισμούς των εχθρών. Όλα αυτά τα σπάσαμε και τα σπάζουμε, προχωράμε- επομένως και το Ιράν θα νικήσει.

1. «Ο ιρανικός λαός απορρίπτει με αποφασιστικότητα τις νέες απειλές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού». «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 13 Απρίλη 1980.

Κυριακή, 27 Απρίλη, 1980

ΛΗΣΤΡΙΚΗ ΠΡΑΞΗ ΤΟΥ ΚΑΡΤΕΡ ΠΟΥ ΕΠΑΘΕ ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΗ ΗΤΤΑ

Η βάρβαρη αμερικάνικη επιχείρηση των κομμάντος που ρίχτηκαν στο Ιράν[1] για να σώσουν τη συμμορία των σπιούνων, που βρίσκονταν στο άντρο της κατασκοπείας στη Τεχεράνη και που λέγεται Αμερικάνικη Πρεσβεία, απέτυχε με μεγάλη ντροπή. Αυτή η ληστρική πράξη των γκάνγκστερς σκέπασε με ένα άλλο σκάνδαλο ντροπής τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τον πρόεδρο των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, Τζίμμυ Κάρτερ.

Σε ομιλία του που εκφώνησε από την τηλεόραση πριν δυο μέρες, ο Κάρτερ ομολόγησε πως η επιχείρηση από το Νοέμβρη του 1979 προετοιμαζόταν και ότι ο ίδιος ευθύνονταν για τη διακοπή αυτής της επιχείρησης, λόγω του ότι απέτυχε, πως συγκρούστηκαν ή δεν ήταν σε ετοιμότητα τα αεροπλάνα και τα ελικόπτερα. Ο Κάρτερ ανακοίνωσε ότι 8 αξιωματικοί από το πλήρωμα των αεροπλάνων σκοτώθηκαν, μερικές δεκάδες άλλοι τραυματίστηκαν, ενώ αυτοί που απόκαμαν, αποσύρθηκαν και εκείνος παρηγόρησε τις οικογένειες των σκοτωμένων, λέγοντας ζήτω οι «ήρωες»! Αυτά είπε ο Τζίμμυ Κάρτερ, που σκεπάστηκε με ντροπή.

Αυτή η ληστρική ενέργεια ρεζίλεψε μια από τις μεγαλύτερες δυνάμεις του κόσμου, με την πιο υπερσύγχρονη τεχνολογία, την αμερικάνικη στρατιωτική δύναμη και έδειξε την αδυναμία και το σάπισμα των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Ο αμερικάνικος λαός τραυματίστηκε και ο Κάρτερ, αυτός ο «Άμλετ του Λευκού Οίκου», καθώς τον αποκάλεσε ο Αντρέ Φονταίν σ' ένα τελευταίο άρθρο του στην εφημερίδα «Le Mond», που ήθελε να δεχτεί σαν «λέοντας», απομονώνεται ως και από τους φίλους του.

Η βάρβαρη αυτή πράξη καταγγέλλεται παντού στον κόσμο όχι μόνον από τους λαούς, αλλά και από τους ίδιους τους συμμάχους των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, οι οποίοι, καθώς οι ποντικοί που εγκατελείπουν το καράβι όταν πάει να βουλιάξει, βρίσκουν χίλιους δυο λόγους να αποτινάξουν τον αμερικάνικο ζυγό, κατηγορώντας τον Κάρτερ που δεν τους ειδοποίησε. Έτσι, αυτοί «νίπτουν

1. **Πρόκειται για την αεροπορική επιχείρηση στο Ταμπάς.**

τας χείρας των» καθώς ο Πόντιος Πιλάτος. Μόνον η πρωθυπουργός της Βρετανίας Θάτσερ και ο Τρουντώ του Καναδά επαίνεσαν την τραγική «παλικαριά» του Κάρτερ. Στην πραγματικότητα, ο καπιταλιστικός κόσμος, βουτηγμένος σε μια μεγάλη σύγχυση, σε φόβο και αμφιβολίες για την αμερικάνικη άμυνα και ανήσυχος στο απροχώρητο από την ενεργειακή κρίση, ιδιαίτερα σαν κόπηκε το ιρανικό πετρέλαιο, προσπαθεί να κολλήσει τις «σπασμένες κούπες». Από τη μεριά τους οι σοβιετικοί επιδρομείς τρίβουν τα χέρια. Σκέφτονται πως η εισβολή και η αποτυχία της αμερικάνικης επιχείρησης θα καλύψουν την επιδρομή τους στο Αφγανιστάν. Αλλά, τόσο οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής όσο και η Σοβιετική Ένωση είναι και οι δυο ιμπεριαλιστές, επιδρομείς. Οι πράξεις και των δυο μερών είναι επιθέσεις. Εκείνη των Σοβιετικών έγινε και παθαίνει ήττα, ενώ αυτή των Αμερικάνων απότυχε μόλις άρχισε, μ' όλο που μπορεί να επαναληφθεί αργότερα. Οι ιμπεριαλιστές είναι γκάνγκστερς, αυθάδεις, φιλοπόλεμοι, δεν παραιτούνται από τέτοιες βάρβαρες ενέργειες, γι' αυτό εμείς πρέπει να τους καταπολεμήσουμε και να τους ξεσκεπάσουμε μέχρι τέλος.

Η αμερικάνικη επίθεση κατά του Ιράν, καθώς και η σοβιετική κατά του Αφγανιστάν και η κινέζικη κατά του Βιετνάμ, θα έχουν πάντα επακόλουθα στη διεθνή σκηνή. Είναι ξεκάθαροι οιωνοί που προηγούνται ενός νέου παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Γι' αυτό εμείς πρέπει να είμαστε κατά πολύ άγρυπνοι, να δυναμώσουμε την οικονομία, να ενισχύσουμε την άμυνα και την ενότητα καθώς και την προλεταριακή πειθαρχία παντού στις δουλειές μας. Μέσα στη χώρα πρέπει να είμαστε. ισχυροί, αλλά και στο διεθνή στίβο, με τις σωστές θέσεις μας να προσπαθήσουμε να διευρύνουμε τον κύκλο των φίλων και των λαών που διάκεινται ευμενώς προς τη σοσιαλιστική μας χώρα. Να χτυπάμε, να χτυπάμε και πάντα να χτυπάμε τους πιο άγριους εχθρούς των λαών, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό κι αυτόν τον κινέζικο, τους διάφορους ρεβιζιονιστές και όλον τον παγκόσμιο καπιταλισμό.

Συνέστησα να γραφεί ένα άρθρο για την «Ζέρι ι Πόπουλλιτ»[1], στο οποίο, εκτός από τ' άλλα, να ξεσκεπάσουμε την πλαστότητα της επιχειρηματολογίας των Αμερικάνων και αυτής των φίλων τους που δίνουν καθελογής παραλλαγές για την ολέθρια ήττα της αμερικάνικης επιθετικής επιχείρησης.

1. «Κάτω η αμερικάνικη φασιστική επίθεση κατά του Ιράν!». «Ζέρι ι Πόπουλλιτ», 29 Απρίλη 1980.

Πρώτο, να γραφεί ότι οι δικαιολογίες που έδωσε ο Κάρτερ είναι επιτηδευμένες και πλαστές. Αυτό που λέγεται ότι της μεγαλύτερης επιθετικής δύναμης του κόσμου, με εξοπλισμούς από τους πιο υπερσύγχρονους, έπαθε δήθεν βλάβη ένα ελικόπτερο, μετά το δεύτερο, έπειτα το τρίτο, το πέμπτο... κανένας δεν το χάφτει, όσα λέγονται σχετικά λέγονται μόνο για να φυλάξουν το πρόσωπο των αυτουργών της επιδρομής. Πώς είναι δυνατό μια τέτοια επιχείρηση προετοιμασμένη επί 100 μέρες συνέχεια, να πάθει Βατερλώ; Και όχι μόνο αυτό, αλλά όσοι από τους συμμορίτες σώθηκαν, έφυγαν πανικόβλητοι, αφήνοντας στην καυτερή άμμο του Ιράν τους σκοτωμένους Αμερικάνους αξιωματικούς σαν τροφή για τα κοράκια, καθώς και τα καμένα αεροπλάνα που τα παράτησαν στο πεδίο του Ταμπάς. Ο Κάρτερ ομολόγησε ότι δήθεν για λόγους τεχνικής βλάβης έδωσε εντολή για το σταμάτημα της επιχείρησης, δηλαδή την υποχώρηση των πανικοβληθέντων κομμάντος. Μόνον η αποτυχία, η υποχώρηση σε πανικό και η πολιτική καταστροφή των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής μένουν, όλα τα άλλα πέφτουν.

Δεύτερο, δεν στέκει ούτε η άλλη εκδοχή, κατά την οποία δήθεν οι Σοβιετικοί, με τους δορυφόρους τους, έφεραν σύγχυση στην υπηρεσία διαβιβάσεων των Αμερικάνων. Τέτοιο πράγμα μπορεί να συμβεί, μα όχι κατά των Αμερικάνων που γνωρίζουν τόσο καλά όσο και οι Σοβιετικοϊ αυτά τα μέσα και τρόπους και γι' αυτό όχι μόνο επόμενο ήταν να έχουν λάβα, αλλά σίγουρα οι Αμερικάνοι είχαν λάβει από πριν τα μέτρα τους ενάντια στις ενδεχόμενες ενέργειες των Σοβιετικών. Τα αεροπλάνα έλαβαν σαφώς τη διαταγή να υποχωρήσουν σε πανικό, γιατί λοιπόν οι Σοβιετικοί δεν έκαμαν κι εδώ να ματαιωθεί η λήψη της διαταγής; Γι' αυτό και η εκδοχή αυτή που πέφτει είναι σαπουνόφουσκα.

Τρίτο, μένα η υπόθεση σύμφωνα με την οποία οι Σοβιετικοί, παρακολουθώντας αυτές τις ενέργειες των Αμερικάνων, τους άφησαν να δεσμευτούν στο Ταμπάς και ευθύς αμέσως τους έδωσαν τελεσίγραφο ώστε μέσα σε χρόνο ρεκόρ, ασφαλώς μέσα σε λίγες ώρες, να σταματήσουν την επιχείρηση και να φύγουν, διαφορετικά θα επέμβαιναν με τα στρατεύματα τους δήθεν για να σώσουν το Ιράν, με άλλα λόγια να το καταχτούσαν όπως έκαμαν και με το Αφγανιστάν. Οι Σοβιετικοί εκδικήθηκαν μ' αυτό για το χαστούκι που έφαγαν οι χρουστσιοφικοί εδώ και 18 χρόνια[1]. Τότε οι Σοβιετικοί ρεβι-

1. Το Νοέμβρη του 1962, την εποχή της Καραβαϊκής κρίσης, οι Σοβιετικοί ρεβιζιονιστές, κάτω από την πίεση και τις απειλές των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών, υποχρεώθηκαν να αποσύρουν τους πυραύλους τους από την Κούβα και να επιτρέψουν στα αμερικάνικα πολεμικά πλοία να τους ελέγχουν στην ανοιχτή θάλασσα.

ζιονιστές ρεζιλεύτηκαν, ενώ τώρα ρεζιλεύτηκαν οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές. Ο Κάρτερ, όπως κάποτε ο Χρουστσιόφ, αποσύρθηκε με την ουρά στα σκέλη, πανικόβλητος. Η Σοβιετική Ένωση ίσως και μπλόφαρε. Είχε τη δυνατότητα και να καταλάβει το Ιράν, γιατί στρατεύματα και τις σχετικές υπηρεσίες επιμελητείας τα είχε τόσο στα σύνορα με το Ιράν, όσο και στο Αφγανιστάν.

Ο Κάρτερ δεν υπολόγισε τον σοβιετικό παράγοντα. Αυτός δεν ήταν προετοιμασμένος για μια αναμέτρηση πλατιάς κλίμακας, που θα οδηγούσε σε έναν παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Εκείνος είχε υπολογίσει να τέλειωνε η επιχείρηση με αστραπιαία ταχύτητα, αλλά δεν τον άφησαν οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές να το κάνει αυτό. Εκείνος κράτησε μυστική αυτή την επιθετική επιχείρηση και από την ίδια τη Γερουσία, και από τους πιο στενούς του συνεργάτες, αλλά και από τους Νατοϊκούς συμμάχους. Αν παραδεχτούμε την εκδοχή αυτή, η Σοβιετική Ένωση του ανακάλυψε το σχέδιο και του προκάλεσε αθόρυβα τη συμφορά. Τον θόρυβο τον προκάλεσε ο ίδιος ο Κάρτερ. Ο ίδιος προσωπικά ανήγγειλε την αποτυχία, τον πανικό, τη δυσπιστία που δημιούργησε η αποτυχία της επιχείρησης και το ρεζίλεμα των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, που όλα αυτά βρίσκονται σήμερα στην ημερήσια διάταξη. Ο Κάρτερ δούλεψε ο ίδιος σε όφελος των Σοβιετικών, οι οποίοι μιλούν μεγαλόστομα για την αποτυχία της αμερικάνικης επιδρομής, γιατί αυτή κάλυψε το θόρυβο για το πρόβλημα του Αφγανιστάν και για τις άλλες προστυχιές των σοβιετικών επιδρομέων.

Τέταρτο, και μια άλλη υπόθεση. Οι Αμερικάνοι ίσως να έχουν ρίξει μεγάλο άγημα κομμάντος στο Ιράν και να το έχουν αφήσει εκεί με την αποστολή να διαλυθεί για την ώρα και να συγκεντρώνονταν αργότερα, μαζί και με τους κατασκόπους που έχουν σ' αυτή την χώρα και στην Τεχεράνη και από κοινού να ανάψουν τον εμφύλιο πόλεμο. Ίσως ο Κάρτερ προτίμησε έτσι ένα προσωρινό ρεζίλεμα για να δρέψει αργότερα στις παραμονές των εκλογών ως πρόεδρος μια άλλη μεγαλύτερη νίκη. Αυτή η ενέργεια μπορεί να θεωρηθεί ένα πολεμικό τέχνασμα για κάποια άλλη μεγαλύτερη επιχείρηση αργότερα. Ο καιρός θα αποκαλύψει την πραγματική εκδοχή·

Οι Ιρανοί πρέπει να είναι πολύ άγρυπνοι. Οι λαοί, επίσης, πρέπει να είναι πολύ άγρυπνοι και να πολεμήσουν ενάντια στους Αμερικάνους, Σοβιετικούς, Κινέζους και άλλους συμμορίτες ιμπεριαλιστές. Σ' αυτές τις επικίνδυνες καταστάσεις, η παγκόσμια κρίση βαθαίνει και σίγουρα θα ανακύψουν διαφωνίες μεταξύ των Αμερι-

κάνων και των συμμάχων τους στο ΝΑΤΟ. Οι Κινέζοι μπορεί να κάμουν στροφή των 90 μοιρών προς τους Σοβιετικούς ταυτόχρονα με τη στροφή των 90 πάλι μοιρών που έχουν κάνει προς τους Αμερικάνους και να τηρήσουν έτσι τις θέσεις του τιτοϊσμού. Οι αντιθέσεις μεταξύ εχθρών είναι μια νίκη για τους λαούς, γι' αυτό εμείς πρέπει να βοηθήσουμε να βαθύνουν αυτές οι αντιθέσεις, να τις αποκαλύπτουμε, να επωφεληθούμε και να βοηθήσουμε τους λαούς να καταχτήσουν τη λευτεριά, την πραγματική ανεξαρτησία, ώστε οι λαοί να συντρίψουν τις προετοιμασίες που κάνουν για πόλεμο οι Σοβιετικοί, οι Αμερικάνοι και το διεθνές κεφάλαιο.

Παρασκευή, 2 Γενάρη, 1981

Ο ΑΦΓΑΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΔΕΝ ΥΠΟΤΑΣΣΕΤΑΙ

Οι Αφγανοί πατριώτες περίμεναν με μεγάλες διαδηλώσεις και με τα όπλα την επέτειο της κατάληψης της χώρας τους από τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλιστικό στρατό. Σε μερικές περιοχές, ανάλογα με τις δυνατότητες και τις τοπικές συνθήκες, οι καταχτητές δέχτηκαν επιθέσεις και χτυπήματα με όπλα και με πέτρες.

Απ' όσα διάβασα στα δελτία ειδήσεων, αυτές τις μέρες σε μια κεντρική συνοικία της Καμπούλ, έγινε μια ισχυρή έκρηξη σε μια σημαντική εγκατάσταση των Σοβιετικών. Πολλά άλλα κυβερνητικά ιδρύματα πετροβολήθηκαν, ενώ οι Σοβιετικοί στρατιώτες χρησιμοποίησαν τα πυροβόλα όπλα ενάντια στους διαδηλωτές, φοιτητές, εργάτες και απλούς πολίτες. Υπήρξαν τραυματίες και έγιναν πολλές συλλήψεις.

Οι Αφγανοί είναι λαός φτωχός, αλλά περήφανος και με παραδόσεις γενναιότητας. Γι' αυτό και δεν μπορούν να τον υποτάξουν ούτε η μεγάλη αριθμητική δύναμη των καταχτητών, ούτε τα σύγχρονα όπλα, ούτε η άγρια τρομοκρατία τους. Οι τωρινές επιχειρήσεις είναι ακόμα μικρές, αλλά στο μέλλον θα αυξηθούν και θα μετατραπούν σε σκληρές και συντριπτικές μάχες εναντίον των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστικών ορδών μέχρι την πλήρη εκδίωξη τους από το έδαφος του Αφγανιστάν.

Η ξενική καταπίεση δεν το σβήνει αλλά το ανάβει περισσότερο το μίσος των λαών. Αυτό εμείς οι Αλβανοί το έχουμε δοκιμάσει στη ράχη μας, ώσπου πετύχαμε την τελειωτική νίκη ενάντια στους ναζιφασίστες καταχτητές και στους ντόπιους λακέδες τους.

Σάββατο. 10 Γενάρη. 1981

Ο ΚΙΣΣΙΝΓΚΕΡ ΞΑΝΑ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Από μερικές μέρες τώρα περιφέρεται στη Μέση Ανατολή ένας από τους πιο άγριους εχθρούς του παλαιστινιακού λαού και των άλλων αραβικών λαών, ο εκ γενετής συμπαραστάτης της δυϊθνούς εβραιοσύνης, ο κακόφημος Χένρυ Κίσσινγκερ. Αυτή τη φορά δεν ήρθε με κρατικές αρμοδιότητες, αλλά ως ειδικός απεσταλμένος του προέδρου Ρήγκαν για να ερευνήσει, να σφυγμομετρήσει και για να συνωμοτήσει σε βάρος των αραβικών λαών και πάνω απ' όλα να εξασφαλίσει τα συμφέροντα των αμερικάνικων μονοπωλίων του πετρελαίου και της παραγωγής όπλων.

Παντού, όπου πήγε, στη Σαουδική Αραβία ή στο Ισραήλ, στο Ομάν ή αλλού, όχι άσκοπα εξύμνησε το Καμπ Νταίηβιντ και το σύμφωνο ειρήνης Ισραήλ-Αίγυπτος, για τη σύναψη του οποίου καυχιέται ότι έχυσε κι αυτός «ιδρώτα*. Παντού έκανε έκκληση για την «κατά περιοχή κατανόηση», μ' ένα λόγο για την κατάπαυση του πολέμου εναντίον των Ισραηλινών επιδρομέων, για την αποδοχή ως τετελεσμένο γεγονός της από το Ισραήλ κατάληψης των αραβικών εδαφών, της Υπεριορδανίας, της λωρίδας της Γάζας, του Γκολάν και μερικών τμημάτων του Σινά — αυτό που λέγεται Ισραηλινό κράτος με ασφαλή σύνορα κλπ.

Ανοιχτά και με αυθάδεια, επανειλημμένα, απείλησε με την «αποφασιστικότητα της αμερικάνικης κυβέρνησης για μια πιο μεγάλη στρατιωτική επέμβαση στη Μεσόγειο και στον Περσικό Κόλπο».

Αυτός είναι ο Χένρυ Κίσσινγκερ, ο στρατηλάτης και συντάκτης της αντιαραβικής πολιτικής των Κένεντυ, Τζόνσον, Νίξον, Κάρτερ και τώρα του Ρήγκαν.

Πέμπτη, 22 Γενάρη, 1981

ΓΕΡΟ ΧΤΎΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΑΥΘΑΔΕΙΑ

Τα πρακτορεία ειδήσεων ανήγγειλαν ξανά για κάποιο νέο γεγονός και με σοβαρές επιπτώσεις για το κύρος των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής στον διεθνή στίβο. Η ιρανική κυβέρνηση αποφυλάκισε τους 52 ομήρους που ο λαός και οι επαναστάτες της Τεχεράνης συνέλαβαν στην αμερικάνικη πρεσβεία στις 4 Νοέμβρη 1979. Πρόκειται για διπλωμάτες των διαφόρων βαθμών, τεχνικούς και άλλους υπαλλήλους, καθώς και για τους φρουρούς του πολεμικού ναυτικού των Ενωμένων Πολιτειών που ήταν επιφορτισμένοι να φρουρήσουν την πρεσβεία τους στην Τεχεράνη. Εκείνοι κρατήθηκαν φυλακισμένοι και υποβλήθηκαν σε ανάκριση επί 444 μέρες, άσχετα από τις πάμπολλες πολιηκό-οικονομικές πιέσεις, καθώς και τους εκβιασμούς και ης απειλές που άσκησε για ένοπλη επέμβαση η κυβέρνηση της Ουάσιγκτον.

Το προσωπικό της Αμερικάνικης Πρεσβείας στην Τεχεράνη πιάστηκε λόγω του ότι, σε αντίθεση και παραβιάζοντας τους νόμους και ης διάφορες διεθνείς συνθήκες, είχε ασχοληθεί με παράνομη δράση και με επεμβάσεις σης εσωτερικές υποθέσεις του ιρανικού λαού. Η ίδια η πρεσβεία είχε μεταβληθεί σε επικίνδυνο άντρο κατασκοπευηκής και ανατρεπηκής δράσης των πρακτόρων της CIA. Το 1953 αυτή οργάνωσε και πραγματοποίησε, με τη βοήθεια των οπαδών του σάχη, το στρατιωτικό πραξικόπημα που ανέτρεψε την κυβέρνηση του Μοσσαντέκ και σαμποτάρισε τον αγώνα του ιρανικού λαού κατά του σάχη και κατά των αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Σ' αυτό το άντρο πεπειραμένων κατασκόπων της CIA, οι Ιρανοί έπιασαν μεγάλο αριθμό ενοχοποιητικών ντοκουμέντων για τη σαμποταριστική και συνωμοτική δράση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού όχι μόνο στο Ιράν, αλλά και σε άλλες χώρες της πετρελαιοφόρου λεκάνης της Μέσης Ανατολής.

Η σύλληψη από τον ιρανικό λαό και η κράτηση για το μακρό διάστημα των Αμερικάνων διπλωματών-σπιούνων ήταν ένα γερό χτύπημα κατά του ετσιθελισμού και της οικονομικοπολιτικής και στρατιωηκής αυθάδειας των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Αυτό είχε μεγάλη απήχηση στον κόσμο. Οι Ενωμένες Πολιτείες

της Αμερικής λύσσαξαν και κατέβαλαν κάθε προσπάθεια για να βγουν με όσο γίνεται λιγότερη οδύνη από την κατάσταση ντροπής στην οποία βρέθηκαν, αλλά δεν το κατόρθωσαν. Υποχρεώθηκαν τελικά να δεχτούν τους βαριούς όρους που δικαιολογημένα έβαλε το ιρανικό Μετζιλίσι (Κοινοβούλιο) για να αφήσει ελεύθερους τους ομήρους και συγκεκριμένα: την αποδέσμευση του ιρανικού πλούτου αποταμιευμένου στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής· το θέσιμο στη διάθεση του Ιράν όλου του πλούτου που ανήκει στο Ιράν· την αναγνώριση του γεγονότος ότι τα πλούτη του πρώην σάχη και των συγγενών του ανήκουν στον ιρανικό λαό κλπ.

Εκτός απ' αυτό, στην ανακοίνωση που εκδόθηκε από την ιρανική κυβέρνηση για την απελευθέρωση των ομήρων, καταγγέλλονταν και μια ακόμη φορά με αποφασιστικότητα όλες οι πολιτικές και στρατιωτικές επεμβάσεις των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, καθώς και οι θορυβώδεις απειλές του προέδρου Ρήγκαν.

Η απελευθέρωση των αμερικάνων ομήρων, αφού η κυβέρνηση των Ενωμένων Πολιτειών αναγκάστηκε να δεχτεί τους όρους που έβαλε το ιρανικό Μετζλίσι, αποτελεί μια άλλη νίκη του ιρανικού λαού στην επανάσταση του κατά της φεουδαρχικής μοναρχίας των Παχλεβί και του ιμπεριαλισμού. Μαρτυράει ότι αυτός είναι ένας λαός γενναίος, αποφασισμένος και έτοιμος να δώσει και άλλα χτυπήματα στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές και σε όλους τους άλλους ιμπεριαλιστές που θα επιχειρήσουν να τον εμποδίσουν στην πορεία του για ένα Ιράν πραγματικά ελεύθερο και ανεξάρτητο.

Η πράξη αυτή της ιρανικής κυβέρνησης και του ιρανικού λαού αξίζει να χαιρετιστεί και μεις θα την χαιρετίσουμε από τον τύπο σαν καλό παράδειγμα που δείχνει ότι καμιά ιμπεριαλιστική ή σοσιαλιμπεριαλιστική δύναμη, όσο μεγάλη και όσο εξοπλισμένη κι αν είναι, δεν μπορεί να επιβληθεί και να καταβάλει τη θέληση των λαών για λευτεριά και ανεξαρτησία.

Τρίτη, 24 Φλεβάρη, 1981

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Τα πρακτορεία ειδήσεων επανειλημμένα αναφέρονται στον θαρραλέο αγώνα των Αφγανών πατριωτών εναντίον του σοβιετικού στρατού κατοχής στο Αφγανιστάν, καθώς και για τις συχνές επιχειρήσεις τους στην ύπαιθρο, προπαντός στα περίχωρα της Καμπούλ Τα πρακτορεία αναφέρονται επίσης και στα άγρια και βάρβαρα αντίποινα των Σοβιετικών κατά κατά του αφγανικού λαού. Σκληρά είναι τα μέτρα αντιποίνων ιδιαίτερα στις αγροτικές περιοχές, όπου υπάρχει αντίσταση και ο λαός υποστηρίζει τους μαχητές της λευτεριάς. Οι μονάδες του σοβιετικού στρατού σφυροκοπούν αδιάκοπα και χωρίς διάκριση ολόκληρες περιοχές με πυροβολικό, με αεροπλάνα και με ελικόπτερα. Γίνεται λόγος για χιλιάδες νεκρούς ανάμεσα στον άμαχο πληθυσμό.

Αυτές τις μέρες ο σοβιετικός στρατός κατοχής σφυροκόπησε με πυροβολικό και την πόλη Κανταχάρ περιλαμβάνοντας και μια τεχνική σχολή. Στο κέντρο της πόλης περιπολούν τώρα τεθωρακισμένα αυτοκίνητα και άλλα βαριά πολεμικά μέσα.

Αυτές οι πειρατικές επιχειρήσεις των Σοβιετικών τα πρακτορεία ειδήσεων δικαιολογημένα τις θεωρούν από τα πιο άγρια αντίποινα από τον Δεκέμβρη του 1979.

Σάββατο, 11 Απρίλη, 1981

ΟΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΙ ΑΝΤΙΔΡΟΥΝ ΣΤΗΝ ΙΣΡΑΗΛΙΝΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Από μερικές μέρες τώρα διαβάζουμε πολλές ειδήσεις για τις διαδηλώσεις του παλαιστινιακού λαού ενάντια στη βία και την τρομοκρατία που οι Ισραηλινοί ασκούν σε βάρος του στα κατεχόμενα αραβικά εδάφη, καθώς και στα κατοικημένα από τους Παλαιστινίους κέντρα στο Νότιο Λίβανο. Παντού, ιδιαίτερα στην Υπεριορδανία, η αντίσταση των παλαιστινιακών δυνάμεων είναι σθεναρά.

Γίνεται ωστόσο λόγος για κάποια μαζική απόβαση μερικών ισραηλινών ειδικών μονάδων, που καλύπτονται από βολές βαριού πυροβολικού, σε μερικά σημεία της βορειοδυτικής περιοχής της Βηρυτού, Ναμπατιέχ, Τιρ κλπ. Διεξάγονται μάχες. Υπάρχουν νεκροί και τραυματίες. Οι Ισραηλινοί είχαν μεγάλες απώλειες.

Παράλληλα με τις πολεμικές επιχειρήσεις, οι Ισραηλινοί συνεχίζουν την απαλλοτρίωση των γαιών και των κτημάτων των παλαιστινιακών οικογενειών για να στήσουν εκεί καινούργιους εβραϊκούς αγροτικούς οικοσμούς.

Οι απάνθρωπες αυτές πράξεις, η άγρια αυτή τρομοκρατία εναντίον των Παλαιστινίων μου αυξάνουν τον πόνο που αισθάνομαι αυτές τις μέρες για τους αδελφούς Κοσοβάρους, οι οποίοι υφίστανται μια άγρια τρομοκρατία από τους μεγαλοσέρβους τιτοϊκούς[1]. Το ίδιο σαν οι Εβραίοι ρατσιστές του Τελ-Αβίβ και οι μεγαλοσέρβοι τιτοϊκοί που με αθέμιτα μέσα ασκούν απάνθρωπη βία και τρομοκρατία κατά των Αλβανών της Κοσόβας μόνον επειδή αυτοί διεκδικούν τα πολιτικά και οικονομικά τους δίκαια με βάση και εντός του Συντάγματος της ίδιας της Γιουγκοσλαβίας. Αλλά όπως οι Ισραηλινοί έτσι και οι μεγαλοσέρβοι μ' αυτές τις ενέργειες μόνο κακό του εαυτού τους κάνουν.

1. Βλέπε το βιβλίο: «Σχετικά με τα γεγονότα στην Κοσόβα» (συλλογή άρθρων), Εκδοτικό «8 Νοέμβρη», Τίρανα 1981, έκδοση στην αγγλική.

Τετάρτη. 27 Μάη. 1981

Ο ΦΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΩΝ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ

Ο βασιλιάς Χουσεΐν της Ιορδανίας βρίσκεται για επίσημη επίσκεψη στη Μόσχα, όπου τον υποδέχονται με όλες τις τιμές που του ανήκουν σαν μονάρχης και σαν παλιός φίλος των σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών, αλλά και σαν αγοραστής των όπλων τους. Ο Χουσεΐν συναντήθηκε με τον Μπρέζνιεφ για να ανταλλάξουν γνώμες για κάποια «διεθνή διάσκεψη που θα λύσει το πρόβλημα της Μέσης Ανατολής».

Ο Χουσεΐν, ο φονιάς των Παλαιστινίων, γίνεται δεχτός από τον Μπρέζνιεφ, «φίλος» των Παλαιστινίων, για να λύσουν τα προβλήματα της Μέσης Ανατολής, στο κέντρο των οποίων είναι ο παλαιστινιακός λαός!

Να μέχρι πού φτάνουν τα όρια της «φιλίας» των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών προς τον Παλαιστινιακό λαό και προς τους άλλους Αραβικούς λαούς! Πρόβλημα γι' αυτούς είναι το εμπόριο όπλων και όχι η πραγματική φιλία με τους λαούς. Οι Αραβικοί λαοί και ιδιαίτερα ο πολύπαθος και ηρωικός Παλαιστινιακός λαός δεν πρέπει αυτό κατ' ουδέναν τρόπο και σε καμιά στιγμή να το ξεχάσουν.

Δευτέρα, 10 Αυγούστου, 1981

ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΛΑΩΝ

Σημείωσης

Στην έκθεση του 8ου Συνεδρίου του Κόμματος[1], στο κεφάλαιο για τη διεθνή κατάσταση, θα αφιερώσουμε οπωσδήποτε, όσο μας το επιτρέπουν οι συνθήκες, χώρο και για τα γεγονότα που σχετίζονται με τη Μέση Ανατολή. Μέσα στ' άλλα να τονίσουμε:

1) Ο αγώνας των αραβικών λαών κατά των Ισραηλινών καταχτητών και των Αμερικάνων πατρώνων τους πήρε μεγαλύτερες διαστάσεις και ένταση. Στο κέντρο αυτού του αγώνα βρίσκεται ο ηρωικός παλαιστινιακός λαός, ο οποίος από δεκαετίες τώρα και σε συνθήκες εξαιρετικά δύσκολες, δίνει μια τιτάνια μάχη για να επιστρέψει στην πατρίδα του που την σφετερίστηκαν οι Ισραηλινοί, για να εξασφαλίσει το δικαίωμα να ζει ελεύθερος και ανεξάρτητος στο πάτριο έδαφος του.

2) Η επανάσταση του ιρανικού λαού κατά της φεουδαρχικής μοναρχίας των Παχλεβί και του πάτρωνα της, του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αποτελεί ένα γερό χτύπημα ενάντια στον ιμπεριαλισμό γενικά. Η επανάσταση αυτή σάρωσε με σιδερένια σκούπα τον σάχη και το μεσαιωνικό του καθεστώς και πέταξε έξω τους Αμερικάνους πάτρωνες του. Αυτή τη μεγάλη πολιτική ήττα που έπαθαν, οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής δεν είναι σε θέση να την καλαφατίσουν ούτε σε διπλωματικό δρόμο, ούτε με οικονομικούς εκβιασμούς, ούτε και με στρατιωτικές επεμβάσεις.

— Στο Ιράν ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχασε μια από τις πιο σημαντικές πηγές πετρελαίου, τα τεράστια κέρδη που είχε απ' αυτό, καθώς και την εμπιστοσύνη ως ακατανίκητου προστάτη που είχαν σ' αυτόν οι Άραβες «σύμμαχοι» του Περσικού Κόλπου.

— Κλονίστηκε η αιγυπτιοϊσραηλινή συνδιαλλαγή του Κάμπ Νταίηβιντ, ανέκυψαν απροκάλυπτες και συγκαλυμμένες διαφωνίες με τους εταίρους του ΝΑΤΟ.

1. Το 8ο Συνέδριο του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας συνήλθε το Νοέμβρη του 1981.

3) Με παλικαριά και θάρρος αγωνίζεται ο λαός του Αφγανιστάν εναντίον των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών και των ντόπιων λακέδων τους, για να ανακτήσει την εθνική του ανεξαρτησία.

* *

Εμείς ήμασταν και είμαστε στο πλευρό του δίκαιου αντιφεουδαρχικού και αντιιμπεριαλιστικού αγώνα του ιρανικού λαού, στο πλευρό του δίκαιου αγώνα του παλαιστινιακού λαού και των άλλων αραβικών λαών, καθώς και της θαρραλέας αντίστασης του αφγανικού λαού για την απελευθέρωση της χώρας του από τους Σοβιετικούς καταχτητές.

Δευτέρα, 7 Σεπτέμβρη, 1981

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Χθες ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, Μεναχέμ Μπέγκιν, έφθασε στην Ουάσιγκτον για συνομυλίες με τον Αμερικανό πρόεδρο Ρήγκαν.

Όπως κάθε άλλη φορά, και η επίσκεψη αυτή σχετίζεται με το αίτημα της ισραηλινής κυβέρνησης για πολιτική και στρατιωτική υποστήριξη από μέρους του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού εν όψει των νέων αντιαραβικών της τυχοδιωκτισμών.

Στην πραγματικότητα, όλον αυτό τον τελευταίο καιρό ο ισραηλινός στρατός συνέχισε τους βομβαρδισμούς των παλαιστινιακών κατοικημένων κέντρων στον Λίβανο, εξακολούθησε η τρομοκρατία κατά των Παλαιστινίων, καθώς και η εβραιοποίηση των εδαφών τους. Εντάθηκαν οι πολεμικές προκλήσεις εναντίον του Λιβάνου και των άλλων αραβικών χωρών.

Όπως δείχνουν τα σημάδια, το Ισραήλ προετοιμάζεται για νέα ένοπλα χτυπήματα όχι μόνον κατά των Παλαιστινίων, αλλά νια μια ένοπλη πλατιάς κλίμακας επέμβαση στον Λίβανο, ακόμη και για προκλήσεις ενάντια στις στρατιωτικές δυνάμεις της Συρίας που βρίσκονται σ' αυτή τη χώρα.

Τετάρτη. 7 Οχτώβρη, 1981

ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΑΝ ΤΟΝ ΣΑΝΤΑΤ

Την ώρα που γινόταν μια στρατιωτική παρέλαση στο Κάιρο, μια ομάδα Αιγυπτίων κομμάντος πυροβόλησε και σκότωσε τον Ανουάρ ελ Σαντάτ.

Ποιος τον σκότωσε; Τρομοκράτες;

Θα ιδούμε ποιον θα δαχτυλοδείξουν. Στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και στο Ισραήλ δεν συνέφερε ο σκοτωμός του. Στους Σοβιετικούς ναι, συνέφερε, για τη γενική στρατηγική τους και γι' αυτήν στη Μέση Ανατολή, όπου η κατάσταση έγινε πιο περίπλοκη απ' ό,τι ήταν. Άμεσα αυτό συνέφερε στον Καντάφι της Λιβύης, ο οποίος κάτω από την «ομπρέλα» των Σοβιετικών κύκλωσε την Αίγυπτο με συμμαχίες που έκαμε με τη Συρία, την Αιθιοπία και με την Νότιο Υεμένη. Επιτίθενταν ανοιχτά κατά του Σαντάτ και του Νιμέιρυ του Σουδάν, επιτέθηκε και κατά του Τσαντ. Σε κάποιο βαθμό πιο πέρα, αυτό συνέφερε και στις άλλες αραβικές χώρες, που είναι υπέρ των Παλαιστινίων και κατά του Ισραήλ. Σ' αυτές τις αραβικές χώρες συνέφερε και για φοβέρα κατά των Αμερικάνων.

Ο σκοτωμός του Σαντάτ, σίγουρα έγινε από άλλους τυχοδιώκτες για τα συμφέροντα άλλων μεγαλύτερων τυχοδιωκτών. Και πριν από τη δολοφονία αυτή η κατάσταση ήταν επικίνδυνη, μα τώρα αυτή γίνεται ακόμα πιο επικίνδυνη. Οι υπερδυνάμεις συγκρούονται μεταξύ τους και μπάζουν τον κόσμο, κάθε μέρα και πιο πολύ, στον δρόμο του πυρηνικού πολέμου.

Και οι λαοί πρέπει να εντείνουν τον αγώνα τους κατά των φιλοπόλεμων και των οργανέτων τους.

Τρίτη, 3 Νοέμβρη, 1981

ΣΥΝΕΧΗ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΥΣ ΚΑΤΑΧΤΗΤΕΣ

Αν και πολύ απασχολημένος με τις εργασίες του Συνεδρίου του Κόμματος, διαβάζω προσεκτικά τις ειδήσεις από τα διάφορα πρακτορεία, όχι μόνο για να ιδώ την απήχηση των εργασιών του Συνεδρίου μας, αλλά και για να παρακολουθώ τα κυριότερα δυϊθνή γεγονότα.

Παρατηρώ ότι αυτές τις μέρες οι Αφγανοί πατριώτες διεξήγαν αιματηρές συγκρούσεις με τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές καταχτητές και έβαλαν στο χέρι τους μια ολόκληρη περιοχή στα περίχωρα της κυριότερης πόλης της βόρειας περιοχής του Τακάρ. Οι πολεμικές επιχειρήσεις των πατριωτών εντάθηκαν πολύ και μέσα στην Καμπούλ, όπου χτύπησαν το υπουργείο Εσωτερικών και τις τρομερές φυλακές της Πούλ-ελ Σαρκ. Οι πατριώτες ελέγχουν μερικούς δρόμους που συνδέουν την Καμπούλ με τις κυριότερες περιοχές της χώρας και όπου υπάρχουν μεγάλες συγκεντρώσεις στρατιωτικών δυνάμεων και ιδιαίτερα το δρόμο προς τα σύνορα με τη Σοβιετική Ένωση. Σ' έναν αερολιμένα, κοντά στην Καμπούλ, οι πατριώτες κατέρριψαν ένα ελικόπτερο των Σοβιετικών.

Ο σοβιετικός στρατός και τα υπολείμματα του αφγανικού στρατού ανδρικέλων, άρχισαν, λένε, μια πλατιάς κλίμακας επίθεση «για να απελευθερώσουν» την Κανταχάρ, τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη του Αφγανιστάν, που πάνω από δυο μήνες τώρα την κρατούν οι πατριωτικές δυνάμεις.

Μπράβο στους Αφγανούς πατριώτες! Η αντίσταση και ο αγώνας τους οπωσδήποτε θα στεφτούν με νίκη.

Τετάρτη, 13 Γενάρη, 1982

ΝΕΕΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΕΣ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ

Η μεγάλη ιμπεριαλιστοσιωνιστική συνωμοσία σε βάρος των αραβικών λαών και ιδιαίτερα σε βάρος του μαρτυρικού παλαιστινιακού λαού συγκεκριμενοποιείται όλο και πιο πολύ. Στα δελτία των πρακτορείων ειδήσεων διάβασα ότι ο Αμερικάνος πρόεδρος Ρήγκαν έστειλε κάποιο νέο μήνυμα στον ισραηλινό πρωθυπουργό Μπέγκιν για να του πει δημόσια ότι οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής είναι αποφασισμένες να εγγυηθούν σε όποιον καιρό «την ασφάλεια του Ισραήλ».

Το μήνυμα αυτό, παράλληλα με την καθελογής οικονομική και στρατιωτική βοήθεια που τον τελευταίο καιρό οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές χορηγούν κάθε μέρα και σε πιο μεγαλύτερες ποσότητες στην κυβέρνηση του Μπέγκιν, μαρτυράει για ένα νέο και προμελετημένο βήμα τους που θα ενθαρρύνει παραπέρα την επιθετική και τυχοδιωκτική αντιαραβική πολιτική των Ισραηλινών για να νομιμοποιήσουν αυτό που λέγεται «ασφαλή σύνορα του Ισραήλ». Με την πολιτική των «σίγουρων συνόρων» το Ισραήλ αποβλέπει να διαιωνίσει την κατοχή στα κυριότερα τμήματα των κατεχόμενων αραβικών εδαφών προπαντός στην Υπεριορδανία (δυτική όχθη του Ιορδάνη ποταμού), τη Γάζα και τα Υψώματα του Γκολάν.

Στη Μέση Ανατολή, και ιδιαίτερα στην αντιπαλαιστινιακή πολιτική του ιμπεριαλισμού, του σιωνισμού και της αντίδρασης θα έχει νέες εξελίξεις.

Δευτέρα, 8 Φλεβάρη, 1982

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Τον τελευταίο καιρό η Μέση Ανατολή έγινε τόπος προσκυνήματος των ανώτατων Αμερικάνων πολιτικών και στρατιωτικών. Φυσικά, με τις επισκέψεις αυτές ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός πασχίζει να εδραιώσει τις θέσεις και τα προνόμια που κατάχτησε σ' αυτή την περιοχή του κόσμου, ιδιαίτερα στο οικονομικοστρατιωτικό στρατηγικό πλαίσιο.

Στη Μέση Ανατολή άρχισε αυτή τη φορά να κάνει μια νέα περιοδεία ο υπουργός Αμύνης Βάινμπεργκερ. Εκτός από το σφίξιμο των λουριών στους υποτελείς και την συγκεκριμενοποίηση των αντιαραβικών και αντιπαλαιστινιακών συνωμοσιών, εκείνος πηγαίνει εκεί σαν μεσολαβητής των αμερικάνικων μονοπωλίων και της βιομηχανίας παραγωγής όπλων για να πουλήσουν σύγχρονα όπλα στους συμμάχους-υπηρέτες των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Την τωρινή περιοδεία του ο Βάινμπεργκερ την άρχισε από τη Σαουδική Αραβία, στην οποία, καθώς λένε τα πρακτορεία ειδήσεων, οι Ενωμένες Πολιτείες θα πουλήσουν όπλα από τα πιο σύγχρονα, συμπεριλαμβανομένων και υπερηχητικών αεροπλάνων F-15, καθώς και αεροπλάνα AWACS, αφού προκαταβολικά έχουν πάρει εγγυήσεις από τη δυναστεύουσα μοναρχία αυτής της χώρας ότι δεν θα χρησιμοποιηθούν κατά του Ισραήλ Τότε εναντίον ποιανού θα χρησιμοποιηθούν αυτά τα σύγχρονα όπλα; Εννοείται, αυτά θα χρησιμοποιηθούν για την καταστολή των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων των γειτονικών αραβικών λαών και, καθώς λένε μερικοί, αυτά θα χρησιμοποιηθούν και κατά του Ιράν.

Τετάρτη. 10 Φλεβάρη, 1982

ΤΡΙΤΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ ΙΡΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Αύριο ο ιρανικός λαός θα γιορτάσει την τρίτη επέτειο της νίκης της επανάστασης του κατά του αιμοβόρου και μεσαιωνικού καθεστώτος του σαχινσάχη, Μωχαμέντ Παχλεβί και του μισητού πάτρωνα του, του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Τρία χρόνια σκληρών αγώνων και σθεναράς αντίστασης ενάντια στις άγριες πιέσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού και των άλλων αντιδραστικών δυνάμεων. Τρία χρόνια σκληρού αγώνα και ενάντια στους υποστηριχτές του σάχη και των ξένων πρακτόρων μέσα στο Ιράν.

Ο αγώνας και η αντιιμπεριαλιστική αντίσταση του ιρανικού λαού αξίζει να επαινεθεί και να υποστηριχτεί. Εμείς θα γράψουμε για τα τριάχρονα αυτής της αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης, θα χαιρετίσουμε τον ιρανικό λαό για το αξιοσημείωτο αυτό γεγονός και θα του ευχηθούμε επιτυχίες στο έργο του και στον αγώνα του για την ανάπτυξη και την πρόοδο της χώρας, για την υπεράσπιση της λευτεριάς και της εθνικής ανεξαρτησίας από τις συνωμοσίες των υπερδυνάμεων.

Δευτέρα, 26 Απρίλη, 1982

ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ ΕΠΙΣΕΙΕΙ ΣΟΒΑΡΕΣ ΑΠΕΙΛΕΣ

Τα γεγονότα στον Λίβανο αυτές τις μέρες παίρνουν πιο οξύ και πιο σκληρό χαρακτήρα. Στη Βηρυττό γίνεται αλληλοσπαραγμός μεταξύ των διάφορων μερίδων του λιβανικού λαού και ιδιαίτερα ένοπλες προκλήσεις κατά των παλαιστινιακών δυνάμεων που βρίσκονται στις νότιες συνοικίες της πόλης.

Σε όλη αυτή τη δράση έχουν άμεσα δάχτυλο οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα οι Ισραηλινοί που προσπαθούν να εξοντώσουν τις οργανωμένες παλαιστινιακές δύναμεις στο Λίβανο.

Καθώς αναγγέλλουν τα δυτικά πρακτορεία ειδήσεων, ο πρωθυπουργός Μπέγκιν έκαμε μια θρασεία και απειλητική δήλωση σε βάρος της κυριαρχίας του Λιβάνου. Ομιλώντας για τα τελευταία γεγονότα σ' αυτή τη χώρα, και ιδιαίτερα για την κατάσταση στη Βηρυττό, μεταξύ άλλων είπε: «Εμείς θα σκεφτούμε για τη δυνατότητα κατάληψης του Λιβάνου». Αυτή η δήλωση του έκαμε εντύπωση στην παγκόσμια κοινή γνώμη γιατί αποτελεί μια κλιμάκωση της οξυμένης ήδη κατάστασης, αποτελεί μια επικίνδυνη προειδοποίηση και δείχνει ότι οι ισραηλινοί επιδρομείς καταρτίζουν νέα σχέδια πολέμου ενάντια στους αραβικούς λαούς και σε πρώτη γραμμή ενάντια στον παλαιστινιακό λαό.

Σ' αυτή την στάση αυθάδειας και υποτίμησης απέναντι στην παγκόσμια κοινή γνώμη, το Ισραήλ έχει την ανοιχτή υποστήριξη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και την κρυφή υποστήριξη του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού, που και οι δυο αυτοί είναι ενδιαφερόμενοι για την όξυνση της κατάστασης σ' αυτή την περιοχή του κόσμου και για την εξάλειψη της αντίστασης του παλαιστινιακού λαού. Οι ιμπεριαλιστές και σοσιαλιμπεριαλιστές λύκοι και τα κουτάβια τους γυρεύουν θολά νερά γιατί στα θολά νερά μπορούν πιο εύκολα να συνωμοτούν και να καταληστεύουν τον εθνικό πλούτο των λαών της Μέσης Ανατολής.

Είναι απαραίτητο οι αραβικοί λαοί και κατά πρώτο λόγο ο παλαιστινιακός λαός τονώσουν την επαγρύπνηση και να ενωθούν σε μια αληθινή ενότητα για να αντιμετωπίσουν τον κίνδυνο που τους απειλεί. Οι ισραηλινοί επιδρομείς και οι ιμπεριαλιστές και σοσιαλιμπεριαλιστές πάτρωνες τους είναι δυνατό να αντιμετωπιστούν μόνο με αγώνα χωρίς κανένα συμβιβασμό.

Πέμπτη, 8 Ιούλη, 1982

ΟΙ ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΙ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ ΤΗΝ ΒΗΡΥΤΤΟ

Παρακολουθώ με προσοχή την εξέλιξη των γεγονότων στον Λίβανο όπου, καθώς έγραψα και προηγούμενα, η κατάσταση είναι πολύ βαριά και επικίνδυνη. Πάνε τώρα μερικές μέρες που οι ισραηλινές αεροπορικές δυνάμεις και το από θάλασσα και ξηρά πυροβολικό τους βομβαρδίζουν άγρια την πρωτεύουσα αυτής της χώρας, την Βηρυττό, ιδιαίτερα τα προάστια όπου έχουν συγκεντρωθεί οργανωμένες δυνάμεις και πληθυσμός των Παλαιστινίων.

Τα πρακτορεία ειδήσεων μιλούν για κάποια προέλαση του ισραηλινού στρατού προς τη Βηρυττό και ότι στην εκστρατεία αυτή λαμβάνουν μέρος μερικές δεκάδες χιλιάδες άνδρες βαριά εξοπλισμένοι και με σύγχρονα μηχανοκίνητα μέσα.

Απ' ό,τι διαβάζω στα δελτία ειδήσεων και απ' ό,τι βλέπω στην τηλεόραση, βρισκόμαστε μπροστά στην ντε φάκτο κατάληψη της Βηρυττού από τα ισραηλινά στρατεύματα και στην εφαρμογή του παλιού σχεδίου για την εκδίωξη των Παλαιστινίων από την Βηρυττό και απ' όλο το Λίβανο.

Πού τη βρίσκουν όλη αυτή την τόλμη οι ισραηλινοί επιδρομείς να προκαλέσουν την κυριαρχία ενός ανεξάρτητου κράτους όπως είναι ο Λίβανος και να θίξουν τη λευτεριά του λαού του;

Τους υπερασπίζει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Διάβασα σήμερα μια είδηση που λέει ότι ο Γιτζάκ Σαμίρ, υπουργός Εξωτερικών του Ισραήλ, έχει δηλώσει: «Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής έχουν καταρτίσει σχέδια για να χρησιμοποιήσουν τις χερσαίες και ναυτικές δυνάμεις τους για τη λύση της λιβανικής κρίσης». Και ο Σαμίρ δεν τις κάνει έτσι στο βρόντο αυτές τις ενοχοποιητικές για τους Αμερικάνους δηλώσεις. Ίσα ίσα, είναι σίγουρος για μια τέτοια υποστήριξη, γιατί και ο ίδιος ήταν τελευταία στην Ουάσιγκτον και έχει πολύπλευρες διαβεβαιώσεις από την αμερικάνικη κυβέρνηση. Στην πραγματικότητα, ο 6ος Αμερικάνικος Στόλος που βρίσκεται στη Μεσόγειο, με μερικές εκατοντάδες αεροπλάνα και περίπου οχτώ χιλιάδες Αμερικάνους πεζοναύτες ειδικευμένους σε αγώνες πόλεων, ενισχύεται και κατευθύνεται προς τις λιβανικές ακτές.

Να ιδούμε πώς θα εξελιχτούν τα γεγονότα. Θα ανεχτούν οι Λι-

βανέζοι την κατάληψη της χώρας τους από τους Ισραηλινούς; Θα λυγίσουν άραγε οι Παλαιστίνιοι μπροστά στην ωμότητα των Ισραηλινών; Θα συμβιβαστούν μήπως οι άλλες αραβικές χώρες με την κατάληψη του Λιβάνου;

Ολα αυτά τα ερωτηματικά θα πάρουν απάντηση τις επόμενες μέρες. Εγώ νομίζω ότι οι Ισραηλινοί θα καταβάλουν κάθε προσπάθεια για να εφαρμόσουν τα καταχτητικά τους σχέδια, αλλά θα προσκρούσουν στην σκληρή αντίσταση του Λιβάνου και προπαντός των Παλαιστίνιων μαχητών.

Ενα πράγμα σου προσελκύει την προσοχή. Ενώ το Ισραήλ ενεργεί ανοιχτά και ανοιχτά έχει την υποστήριξη των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, από μέρους της Σοβιετικής Ένωσης γίνονται μόνο «απευλητικές» δηλώσεις από τον τύπο της για τις ενδεχόμενες συνέπειες που θα είχε η επιδείνωση της κατάστασης, τέθηκε δε σε κίνηση και ο πολεμικός της στόλος της Μεσογείου και τίποτε άλλο παραπέρα.

Κυριακή, 22 Αυγούστου, 1982

ΒΑΡΥ ΠΛΗΓΜΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΥΣ

Αυτό που είχα σκεφτεί και γράψει για τους πραγματικούς σκοπούς της ένοπλης επίθεσης του Ισραήλ κατά του Λιβάνου, δηλαδή η συντριβή των οργανωμένων δυνάμεων του Κινήματος Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης, πραγματοποιείται. Από χθες τα πρακτορεία ειδήσεων λένε ότι κατόπιν σκληρών αγώνων μεταξύ ισραηλινών στρατιωτικών δυνάμεων και παλαιστινιακών δυνάμεων στη Βηρυττό, οι Παλαιστίνιοι, κάτω από την απειλή του ισραηλινού στρατού, φεύγουν από τη Βηρυττό προς τις βόρειες περιοχές αυτής της πόλης.

Παράλληλα μ' αυτό γίνεται κι ένα παιχνίδι και μια άλλη εξαιρετικά σατανική μανούβρα. Με το πρόσχημα «να εξασφαλιστεί και να εγγυηθεί» η χωρίς απώλειες και βλάβη απομάκρυνση των Παλαιστινίων από τη Βηρυττό, έχει ζητηθεί και απ' ό,τι φαίνεται επιτεύχθηκε συμφωνία, ώστε στο Λίβανο να σταλεί μεγάλος αριθμός στρατευμάτων των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, της Γαλλίας και της Ιταλίας. Οι μονάδες αυτές που θα ονομαστούν «πολυεθνικές δυνάμεις», πρέπει να ελέγχουν την απομάκρυνση των Παλαιστινίων. Η καθεμιά απ' αυτές τις μονάδες θα έχει τη δική της ανεξάρτητη διοίκηση και θα είναι εξοπλισμένη με όλα τα πολεμικά μέσα.

Παρακολουθώ με ιδιαίτερη προσοχή τα γεγονότα στο Λίβανο, διότι αυτά μπορεί να έχουν επακόλουθα σε όλη τη Μεσόγειο, στα Βαλκάνια και στην Κεντρική Ευρώπη, μπορεί λοιπόν να θίξουν και τη χώρα μας.

Συζήτησα με τους συντρόφους και έδωσα οδηγίες ώστε από τον τύπο να συνεχίσουμε να ξεσκεπάζουμε τους επιθετικούς σκοπούς του Ισραήλ καθώς και τις συνωμοσίες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Να συνεχίσουμε να υποστηρίζουμε το δίκαιο αγώνα του παλαιστινιακού λαού για τα δικαιώματα τους.

Τετάρτη, 25 Αυγούστου, 1982

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΑΝΟΥΝ ΑΠΟΒΑΣΗ ΣΤΟΝ ΛΙΒΑΝΟ

Τα πρακτορεία ειδήσεων λένε ότι 800 Αμερικάνοι πεζοναύτες, που ξεκίνησαν από τα πολεμικά πλοία του 6ου Στόλου αποβιβάστηκαν σήμερα στη Βηρυττό «για να αποκαταστήσουν την τάξη» και να διαφυλάξουν τη «γαλήνη» μεταξύ των εμπολέμων. Στην πραγματικότητα όμως έχουμε να κάνουμε με μια αμερικάνικη στρατιωτική κατάληψη του Λιβάνου προς εφαρμογή της «στρατηγικής συμφωνίας» που επετεύχθηκε τελευταία μεταξύ Ρήγκαν και Μπέγκιν. Κατά τη συμφωνία αυτή, η αμερικάνικη κυβέρνηση ανέλαβε την υποχρέωση να υποστηρίξει με κάθε μέσο τους ισραηλινούς επιδρομείς στον πόλεμο που κάνουν κατά των Αράβων και των Παλαιστινίων.

Λένε ότι παράλληλα με τα αμερικάνικα στρατεύματα ήρθαν και ειδικά τμήματα του ιταλικού στρατού, ενώ αυτά τα γαλλικά είχαν έρθει πριν από μερικές μέρες. Τα σώματα αυτά ονομάστηκαν «πολυεθνικές δυνάμεις» επιφορτισμένες με την αποστολή «καταπράυνσης» της κατάστασης στη Βηρυττό και του «ελέγχου» της αποχώρησης των Παλαιστινίων από την πρωτεύουσα του Λιβάνου.

Τρίτη, 21 Σεπτέμβρη, 1982

ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΩΝ ΣΤΗ ΒΗΡΥΤΤΟ

Ένα στυγερότατο έγκλημα διαπράχτηκε αυτές τις μέρες σε δυο παλαιστινιακά στρατόπεδα, Σάμπρα και Σατίλα, στα δυτικά περίχωρα της Βηρυττού. Ξημερώνοντας 17 Σεπτέμβρη μέχρι τις 18 Σεπτέμβρη, ένοπλες μονάδες, όπως λέγεται, της λιβανικής φαλαγγιστικής μιλίτσιας και μιας μονάδας αντιφρονούντων υπό τη διοίκηση κάποιου ταγματάρχη Χαντάντ, αλλά που εξοπλίζονται, εκπαιδεύονται και χρηματοδοτούνται από την ισραηλινή κυβέρνηση, μπήκαν σ' αυτά τα δυο στρατόπεδα, που ήταν περικυκλωμένα από τμήματα του ισραηλινού στρατού. Κατά τον πιο βάρβαρο τρόπο και αδιάκριτα σκότωσαν με πυροβόλα όπλα και έσφαξαν 1500 αθώους και απροστάτευτους Παλαιστίνιους, παιδιά, γυναίκες, γέροντους, νέους και νέες αρρώστους κλπ. Υπήρχαν περιπτώσεις που εξόντωσαν ολόκληρες οικογένειες στα μπουντρούμια όπου στεγάζονταν. Το έγκλημα αυτό διαπράχτηκε στο σκότος της νύχτας και για 24 και πλέον ώρες κρατήθηκε σε πλήρες blackout[1]. Στο μεταξύ οι επιδρομείς εξαφανίστηκαν και είχαν τη δυνατότητα να καλύψουν τα ίχνη τους.

Όπως κάνουν γνωστό τα πρακτορεία ειδήσεων, οι δημοσιογράφοι αργά έμαθαν γι' αυτό το απαίσιο έγκλημα και κυρίως από εκείνους τους κατατρομαγμένους Παλαιστινίους που σώθηκαν, που προσπαθούσαν να φύγουν από τον τόπο του εγκλήματος.

Το γεγονός αυτό προκάλεσε παντού βαθιά αγανάκτηση. Άρχισαν να γίνονται διαμαρτυρίες και ζητείται να βρεθούν οι αυτουργοί του απάνθρωπου αυτού εγκλήματος. Οι Ισραηλινοί πολιτικοί και στρατιωτικοί κύκλοι πασχίζουν να παρουσιαστούν αθώοι λέγοντας ότι δεν είναι «εις γνώση», ότι δεν ξέρουν «ποιοί είναι οι φονιάδες» και άλλα παρόμοια. Μερικές όμως αντιφατικές δηλώσεις, καθώς και το γεγονός ότι τα δυο αυτά στρατόπεδα βρίσκονταν στην περιοχή που ελέγχουν οι μονάδες του ισραηλινού στρατού, μαρτυρούν το αντίθετο. Όχι μόνο η ανώτερη διοίκηση του ισραηλινού στρατού κατοχής στην Βηρυττό, αλλά και το Υπουργείο Αμύνης και ο ίδιος

1. Αγγλικά - αποσιώπηση, όταν απαγορεύεται η διάδοση πληροφοριών για κάποια υπόθεση.

ο πρωθυπουργός Μπέγκιν ήταν εις γνώση και είχαν δάχτυλο σ' αυτό το έγκλημα. Φημολογείται ότι ο ίδιος ο υπουργός Αμύνης Σάρον, που ηγείται άμεσα των ισραηλινών στρατιωτικών μονάδων στον Λίβανο και ο αρχηγός του γενικού επιτελείου 'Ειταν, έχουν εξουσιοδοτήσει να διαπραχτεί το έγκλημα αυτό από τη σιωπηλή προστασία των ισραηλινών στρατιωτικών μονάδων και να τηρηθεί blackout.

Το έγκλημα που διαπράχτηκε στη Σάμπρα και Σατίλα είναι τόσο στυγερό ώστε και στο ίδιο το Τελ-Αβίβ άρχισε να γίνεται θόρυβος και να ζητείται η «αποκάλυψη της αλήθειας», η «τιμωρία των υπευθύνων» για να σωθεί η «τιμή του ισραηλινού λαού!

Στην τηλεόραση αυτές τις μέρες είδα φρικιαστικές σκηνές σφαγιασμών που διαπράχτηκαν σ' αυτά τα δυο στρατόπεδα. Πτώματα πεταγμένα σωρό το ένα πάνω στ' άλλο, παιδιά που έκλαιγαν για τους γονείς τους, γυναίκες που παραζαλισμένες έψαχναν μέσα στα άλλα θύματα να βρουν τους δικούς τους κλπ. θεάματα οδυνηρά και που σου προκαλούν αγανάκτηση και μίσος γι' αυτούς τους νεοβάρβαρους. Τέτοια τερατουργήματα μόνον οι Γερμανοί ναζί έχουν διαπράξει. Όλη η προοδευτική ανθρωπότητα πρέπει να καταδικάσει δριμύτατα τους αυτουργούς αυτού του εγκλήματος.

Πόσο λυπάμαι τον παλαιστινιακό λαό, διωγμένος από την πατρίδα του, που έχει υποστεί και υφίσταται τους πιο άγριους κατατρεγμούς από τους ισραηλινούς επιδρομείς και από άλλες αντιδραστικές δυνάμεις. Και γιατί; Διότι αγωνίζεται για τα δικαιώματα του, για να επιστρέψει στην πατρίδα του, διότι ζητά δικαιοσύνη απ' αυτούς που δεν ξέρουν τι παναπεί δικαιοσύνη, από τους Ισραηλινούς και τα αφεντικά τους, τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, που ξέρουν μόνο να καταπατούν τα δικαιώματα των άλλων λαών.

Εμείς θα καταγγείλουμε με αγανάκτηση από τον τύπο αυτό το βάρβαρο έγκλημα σε βάρος του παλαιστινιακού λαού και θα ξεσκεπάσουμε σαν εγκληματίες πολέμου τους άμεσους αυτουργούς του και τους άγριους υποστηριχτές τους.

Τρίτη, 21 Σεπτέμβρη, 1982

«ΠΑΡΗΓΟΡΙΕΣ» ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΥΣ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ

Διάβασα σήμερα μια είδηση του παλαιστινιακού πρακτορείου ειδήσεων, VAFA, κατά την οποία ο πρεσβευτής της Σοβιετικής Ενωσης στη Συρία δέχτηκε τον αρχηγό της Οργάνωσης Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης, Γιασέρ Αραφάτ, και του απέδωσε κάποιο μήνυμα του Μπρέζνιεφ στο οποίο «καταδικάζονται» οι σφαγές των τελευταίων ημερών στα στρατόπεδα Σάμπρα και Σατίλα.

Το πλήρες κείμενο του μηνύματος δεν ανακοινώθηκε, αλλά το ίδιο το γεγονός ότι αυτό δόθηκε στον Αραφάτ από το σοβιετικό πρεσβευτή στα γραφεία της πρεσβείας στη Δαμασκό, μαρτυρεί ότι δεν έχει καμιά μεγαλύτερη αξία από κάθε άλλο μήνυμα παρηγοριάς. Ο Μπρέζνιεφ λοιπόν μ' αυτό το μήνυμα λέει στον Αραφάτ: «Ζωή σε λόγου σας για τους νεκρούς στη Σάμπρα και τη Σατίλα»!

Η θέση που τηρεί η Σοβιετική Ένωση απέναντι στις πρόσφατες εξελίξεις στη Μέση Ανατολή και ιδιαίτερα απέναντι στη μεγάλη συνωμοσία για την εξάλειψη του παλαιστινιακού κινήματος και την εξόντωση του παλαιστινιακού λαού, είναι σαφέστατη μαρτυρία της αντιαραβικής προδοτικής πολιτικής των σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών. Η φυλία και η στρατιωτική τους βοήθεια είναι ψεύτικες και ατελέσφορες.

Είναι γνωστό ότι η Σοβιετική Ένωση πουλά στη Συρία, οπλισμό, συμπεριλαμβανομένων και υπερηχητικών αεροπλάνων, καθώς και πυραύλους τελευταίου τύπου. Αυτά όμως δεν χρησιμοποιήθηκαν ενάντια στους Ισραηλινούς που τους χτύπησαν με αμερικάνικα σύγχρονα όπλα. Γιατί; Διότι «τα κουμπιά εκτόξευσης τους» ήταν και μένουν στα χέρια των σοβιετικών στρατιωτικών ειδικών. Αυτό συνέβηκε και με την Αίγυπτο και οι συνέπειες είναι γνωστές. Τα σύγχρονα όπλα που η Σοβϋϊτική Ένωση δίνει στη Συρία κάτω από την ετικέτα της ειλικρινούς φυλίας δεν προορίζονται να υπερασπίσουν τη Συρία και τους Παλαιστίνιους, αλλά για να λέει στους Αμερικάνους και στο Ισραήλ: «Εδώ είμαι κι εγώ». Αυτό λοιπόν το κάνει για τα δικά της συμφέροντα ως υπερδύναμη.

Όσες φορές το Ισραήλ κατάφερε βαριά ένοπλα χτυπήματα στους Παλαιστίνιους, ο Γιάσερ Αραφάτ και άλλοι Παλαιστίνιοι ηγέτες προσκαλούνται επειγόντως στη Μόσχα και πάντα έχουν

εκδοθεί «έντοντες» ανακοινώσεις ότι «ο αγώνας του παλαιστινιακού λαού θα υποστηριχτεί με κάθε μέσο». Τα «μέσα» όμως αυτά ήταν πάντα μηνύματα παρηγοριάς. Κι αυτό το ξέρα καλά το Ισραήλ

Συγκεκριμένα, τους δυο τελευταίους μήνες ο κόσμος έζησε μερικά σοβαρά χτυπήματα που δόθηκαν από το Ισραήλ και από τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής κατά του παλαιστινιακού και του λιβανικού λαού, όπως είναι η κατάληψη του Λιβάνου, η βίαιη εκδίωξη των Παλαιστίνιων μαχητών από την Βηρυττό κλπ. Η προοδευτική ανθρωπότητα έζησε επίσης ένα αποτρόπαιο και απάνθρωπο γεγονός, τη σφαγή του άμαχου και απροστάτευτου παλαιστινιακού πληθυσμού στη Σάμπρα και τη Σατίλα. Παρά την τραγωδία αυτή, ο Μπρέζνιεφ προσπαθεί να περάσει τις επίσημες υποσχέσεις προς τους αραβικούς λαούς και χώρες με κάποιο «μήνυμα καταγγελίας» που έστειλε στον Αραφάτ για τις σφαγές στη Σάμπρα και τη Σατίλα.

Τέτοιου είδους στάση μόνον οιστρηλατεί την αχαλίνωτη θρασύτητα του Ισραήλ και των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής κατά των Αράβων και των Παλαιστινίων.

Πέμπτη, 6 Γενάρη, 1983

ΟΙ ΑΝΤΙΑΡΑΒΙΚΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΕΓΚΡΙΝΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ

Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής είναι η κυριότερη υποστήριξη όλων των αντιαραβικών πολιτικών και στρατιωτικών ενεργειών του κράτους του Ισραήλ. Τα αντιαραβικά σχέδια εφαρμόζονται μεν από το Τελ-Αβίβ, αλλά καταρτίζονται και συντάσσονται στην Ουάσιγκτον. Αυτή είναι μια πραγματικότητα που την επαληθεύουν τα γεγονότα και η ζωή.

Στις 4 Γενάρη, ο Γιτζάκ Ναβόν, πρόεδρος του ισραηλινού κράτους, έφτασε στην Ουάσιγκτον «για επίσημη επίσκεψη και για διαβουλεύσεις» με τους ιθύνονες κύκλους των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Με την ευκαιρία αυτή, καθώς λένε τα πρακτορεία ειδήσεων, αυτός έκαμε μια δήλωση που έχει έναν καλά καθορισμένο σκοπό και νόημα. «Τα σύνορα πριν από τον πόλεμο του 1967, είπε μεταξύ άλλων, δεν εγγυώνται την ασφάλεια του Ισραήλ», ενώ η Ιερουσαλήμ θα μείνει μια πόλη «αναπόσπαστη», θα γίνει μάλιστα η «πρωτεύουσα του Ισραήλ». Ύστερα απ' αυτά πρόσθεσε ότι «το Ισραήλ δεν θα δεχτεί ποτέ την ίδρυση ενός ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους».

Ο επιθετικός και αυθάδης χαρακτήρας αυτών των δηλώσεων που αποτελούν την ουσία της αντιαραβικής και αντιπαλαιστινιακής πολιτικής του Ισραήλ δεν έχει ανάγκη για κανένα σχόλιο. Όλα αυτά γίνονται μόνο με την έγκριση του πάτρωνα, του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, και δεν είναι πιέσεις της κυβέρνησης του Τελ-Αβίβ στην αμερικάνικη κυβέρνηση για πρόσθετη βοήθεια.

Τετάρτη, 26 Γενάρη, 1983

ΟΙ ΑΦΓΑΝΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΚΑΤΑΦΕΡΝΟΥΝ ΣΟΒΑΡΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΥΣ ΚΑΤΑΧΤΗΤΕΣ

Η ένοπλη αντίσταση του αφγανικού λαού ενάντια στους σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές καταχτητές συνεχίζεται με επιτυχία. Μολονότι οι Σοβιετικοί έχουν εφαρμόσει ένα αυστηρό καθεστώς λογοκρισίας, δημοσιεύονται ωστόσο πότε πότε στοιχεία που μιλούν ότι, παρά την τρομοκρατία και την άγρια στρατιωτική καταπίεση και τους μαζικούς βομβαρδισμούς από τη σοβιετική πολεμική αεροπορία, ο αγώνας του αφγανικού λαού σημειώνει άνοδο και διευρύνεται. Πριν λίγες μέρες τα πρακτορεία ειδήσεων μιλούσαν για μια τολμηρή επιχείρηση στο Μαζάρ-ί-Σαρίφ, στο βόρειο Αφγανιστάν, όπου αιχμαλωτίστηκαν 16 ανώτεροι Σοβιετικοί στρατιωτικοί σύμβουλοι. Χθες τα πρακτορεία έκαναν λόγο για μια ισχυρή επίθεση στο μεγάλο αεροδρόμιο της Τζαλαλαμπάντ, κοντά στην Καμπούλ, όπου καί καταστράφηκαν 13 Σοβιετικά ελικόπτερα. Τα πρακτορεία αυτά από καιρό σε καιρό δίνουν ειδήσεις και για ισχυρές επιθέσεις ενάντια στα κέντρα των σοβιετικών στρατιωτικών διοικήσεων.

Μας χαροποιεί το φούντωμα της αντίστασης και του αγώνα του φιλόπατρη αφγανικού λαού, γιατί, πέρα από τ' άλλα, επαληθεύει τη μαρξιστική-λενανιστική θέση ότι οι λαοί, όσο μικροί και όσο μη οπλισμένοι κι αν είναι, όταν πρόκειται να υπερασπίσουν τη λευτεριά, την ανεξαρτησία και την τιμή τους χτυπούν σφοδρά και νικάνε και επί των άγριων εχθρών, κι ας είναι κατά πολλές φορές πιο εξοπλισμένοι και πιο ισχυροί, όπως είναι οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές.

Ο αφγανικός λαός έχει μια ιστορία ηρωικών αγώνων κατά των ξένων καταχτητών. Έχει προβάλει σθεναρά αντίσταση στην επίδραση και τις πιέσεις των ρώσων τσάρων. Για μερικές δεκαετίες κατά σειρά έχει πολεμήσει ενάντια στους Άγγλους αποικιοκράτες. Τρεις πολέμους έχει κάνα κατά των εγγλέζικων στρατευμάτων δίνοντας τους ένα μάθημα που ποτέ δεν θα το ξεχάσουν. Το 1921 τους έδιωξε οριστικά και απόχτησε την εθνική του ανεξαρτησία. Αυτό το γεγονός μεγάλωνει την πεποίθηση μας ότι η αφγανικός λαός θα νικήσει και κατά των σοβιετικών καταχτητών και ότι μέσα απ' αυτόν τον αγώνα θα συναδητοποιήσα ακόμα πιο πολύ την υπεράσπιση των εθνικών και κοινωνικών του δικαιωμάτων.

Παρασκευή, 25 Φλεβάρη, 1983

Ο ΡΗΓΚΑΝ ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΥΣ

Κατά τις αρχές της χρονιάς, μου έκανε εντύπωση μια δήλωση που έγινε στην Ουάσιγκτον από τον πρόεδρο του ισραηλινού κράτους, Γιτζάκ Ναβόν, σχετικά με τις αντιαραβικές διεκδικήσεις της χώρας του. Έχω σημειώσει με την ευκαιρία αυτή ότι τέτοιες αντιαραβικές δηλώσεις, ιδιαίτερα όταν γίνονται στο αμερικάνικο έδαφος, δεν μπορεί να τις κάνουν χωρίς τη γνώση και την έγκριση της αμερικάνικης κυβέρνησης ούτε ο Ναβόν, ούτε κανένας άλλος ηγέτης του κράτους του Ισραήλ

Διαβάζω σήμερα στα δελτία ειδήσεων για μια συνέντευξη τύπου του προέδρου Ρήγκαν όπου αναφέρεται και στον παλαιστινιακό λαό και το δίκαιο αγώνα του. Τι λέει ο Ρήγκαν; Το σχέδιο «γενικής ειρήνης» στη Μέση Ανατολή, που το έχουν καταρτίσει οι Αμερικάνοι, πρέπει να συμπερυλαμβάνει «κάτι το χαρακτηριστικό μιας πατρίδας» για τους Παλαιστίνιους. «Κανείς δεν έχει εκφραστεί για ένα παλαιστινιακό κράτος», λέει ο Ρήγκαν. Άρα, για τον αρχηγό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ο παλαιστινιακός λαός είναι και μένει ένας λαός προσφύγων, άπατρις και επιπλέον δεν έχει το δικαίωμα να ασκεί την κυριαρχία του.

Αμέσως μετά τις αντιπαλαιστινιακές αυτές δηλώσεις, ο Ρήγκαν προσθέτει ότι οι αμερικάνικες στρατιωτικές μονάδες που συμμετέχουν στις «πολυεθνικές δυνάμεις», που βρίσκονται στην Βηρυτό, «αν παραστεί ανάγκη θα περιπολούν στον Νότιο Λίβανο», στα σύνορα λοιπόν με το Ισραήλ, «για να το προστατεύσουν».

Δεν είναι μήπως αυτό μια ανοιχτή και απόλυτη συνηγορία στις τοτινές αντιαραβικές δηλώσεις του Ναβόν σχετικά με την εγγύηση των συνόρων του Ισραήλ στα κατεχόμενα αραβικά εδάφη και με τη μη αναγνώριση ενός ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους;

Κυριακή, 6 Μάρτη, 1983

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑΣ

Για να εξασφαλίσουν τα ληστρικά τους συμφέροντα οι δυο ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις είναι πρόθυμες να βάλουν φωτιά στον κόσμο. Σε όποια τοπική σύγκρουση, σε όποια συμπλοκή μεταξύ χωρών και λαών που όχι μόνον δεν έχουν αντικρουόμενα συμφέροντα, αλλά έχουν σχεδόν την ίδια καταγωγή και είναι της ίδιας θρησκείας, βρίσκονται πίσω τα αιματοβαμμένα χέρια τους.

Το TASS κάνει γνωστό ότι αυτές τις μέρες ο υπουργός Εξωτερικών της Σοβιετικής Ένωσης δέχτηκε διαδοχικά τους πρεσβευτές του Ιράν και του Ιράκ στη Μόσχα και συνομίλησε, λέει, μ' αυτούς για «ζητήματα διμερών σχέσεων και για διεθνή προβλήματα». Είναι γνωστό ότι στο Ιράκ οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεοιαλιστές πουλούν εξοπλισμούς από τους πιο σύγχρονους, που χρησιμοποιεί στον πόλεμο ενάντια στο Ιράν ασκούν πιέσεις να μην ακολουθεί πολιτική ενάντια στη Σοβιετική Ένωση. Η ιρανική κυβέρνηση έχει κάνει συνεχώς παράπονα για επέμβαση των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών στις εσωτερικές υποθέσεις του Ιράν, για τις ανησυχίες που του προκαλεί με τους Κούρδους και με το κόμμα «Τουντέχ» (ρεβιζιονιστικό κόμμα του Ιράν) και με δίκαιο τους αποκαλεί σατανάδες το ίδιο όπως και τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές.

Η σύγκρουση Ιράκ-Ιράν απέβηκε σημαντική πηγή κέρδους από την πούληση των όπλων τόσο για τη Σοβιετική Ένωση όσο και για τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Γι' αυτό, τόσο η μια όσο και η άλλη, αν και ορκίζονται και παραορκίζονται ότι είναι κατά της σύγκρουσης αυτής και υπέρ του «κατευνασμού των παθών», προσπαθούν και δουλεύουν για να κρατάνε αναμμένη όσο γίνεται επί μακρύτερο χρόνο και ας κοστίζει αυτή αίμα και ανυπολόγιστο πλούτο στους λαούς του Ιράκ και του Ιράν. Σ' αυτό αποσκοπούν και επανειλημμένα χαμόγελα του Γκρομύκο.

Πέμπτη, 10 Μάρτη, 1983

ΟΤΑΝ ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ, ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΟΥ ΚΑΝΕΙ ΚΑΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΔΥΝΑΜΗ

Οι Αφγανοί πατριώτες έκαμαν πάλι επίθεση κατά της σοβιετικής πρεσβείας στην Καμπούλ, ανεξάρτητα από τη μεγάλη και εξαιρετική περιφρούρηση της. Οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές σ' αυτή τη χώρα του γενναίου λαού εφαρμόζουν την πολιτική της καμένης γης, αλλά και οι ίδιοι πατάνε πάνω σ' αυτή την καμένη και καλά ναρκοθετημένη γη. Στο Αφγανιστάν εκείνοι πουθενά και ποτέ δεν θα είναι σίγουροι και ήσυχοι.

Οι ειδήσεις για την ένοπλη αντίσταση και τις τολμηρές επιχειρήσεις που κάνουν οι Αφγανοί πατριώτες, μαρτυρούν πώς όταν ένας λαός αγωνίζεται για τη γη του, για τη λευτεριά και για τα δίκαια του, τίποτε δεν μπορεί να του κάνα καμιά μεγάλη δύναμη, όσο εξοπλισμένη κι αν είναι.

Τετάρτη, 4 Μάη, 1983

ΔΙΠΛΩΜΑΤΕΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΗΣ KGB

Το Γενάρη αυτής της χρονιάς, η ιρανική κυβέρνηση έκλεισε το γραφείο του πρακτορείου TASS στην Τεχεράνη, διότι οι υπάλληλοι του «διαστρέβλωναν την ιρανική πραγματικότητα». Σήμερα τα πρακτορεία ειδήσεων γνωστοποιούν ότι η ιρανική κυβέρνηση κύρηξε ανεπιθύμητα πρόσωπα και 18 Σοβιετικούς διπλωμάτες, εννοείται λόγω της δράσης τους ενάντια στα συμφέροντα του ιρανικού λαού και της επέμβασης τους στις εσωτερικές υποθέσεις του.

Με τους Σοβιετικούς αυτό συμβαίνει παντού στον κόσμο. Πολύ άσχημα άρχισαν αυτή τη χρονιά τη δράση του τα «παιδιά» του Αντρόποφ. Αν και καλυμμένοι με το περίβλημα του διπλωμάτη, του μορφωτικού ή του στρατιωτικού ακόλουθου, του δημοσιογράφου, του μεταφραστή ή του εργαζόμενου της «Αεροφλότ», αυτοί αποκαλύπτονται και πιάνονται σαν πράκτορες της KGB και τιμωρούνται για κατασκοπευτική δράση και για επέμβαση στις εσωτερικές υποθέσεις των άλλων χωρών. Μόνον στη Γαλλία, τις πρώτες μέρες του Απρίλη, 47 Σοβιετικοί χαρακτηρίστηκαν ανεπιθύμητα πρόσωπα και απελάθηκαν. 10-15 άλλοι πιάστηκαν ή απελάθηκαν αυτούς τους δυο-τρεις μήνες για τους ίδιους λόγους από την Ελβετία, την Ιταλία, την Ισπανία, την Ολλανδία κλπ.

Πόγκραντετς, Ιούλης-Αΰγουστος, 1983

ΤΟ ΕΝΔΟΞΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΓΝΟΗΘΕΙ

Σημειώσεις

Υπάρχει μια παλιά και γνωστή τάση της καπιταλιστοϊμπεριαλιστικής προπαγάνδας να δυσφημεί τους Ασιάτες, την αφρικανική ήπειρο τους λατιναμερικάνικους λαούς, ακόμη και τους μικρούς λαούς της ίδιας της Ευρωπαϊκής ηπείρου, να αγνοεί τον αρχαίο πολιτισμό, τις παραδόσεις και να τα θετικά χαρακτηριστικά τους γνωρίσματα, τις διανοητικές ικανότητες, ως και τα ψυχικά τους αισθήματα. Αυτή η αντιδραστική και αντεπιστημονική τάση που προπαγανδίζεται σε μεγάλες διαστάσεις, αποτελεί σήμερα μέρος της οικονομικής και στρατιωτικής ηγεμονιστικής πολιτικής των ιμπεριαλιστικών και ρεβιζιονιστικών δυνάμεων σε βάρος αυτών των λαών, που έχουν αδράξει τα όπλα και αγωνίζονται για την εθνική και κοινωνική τους απελευθέρωση.

Όλα αυτά τα τελευταία χρόνια, για να δικαιολογήσουν τις απροκάλυπτες και κατάφορες επεμβάσεις τους στη μεγάλη πετρελαιοφόρα περιοχή της Μέσης Ανατολής, οι ιμπεριαλιστές και οι ρεβιζιονιστές προπαγανδιστές έκαναν και συνεχίζουν να κάνουν μεγάλο και συντονισμένο θόρυβο «για να αποδείξουν» ότι οι αραβικοί λαοί είναι απολίτιστοι, αμαθείς, ανίκανοι να διευθύνουν τον τόπο τους και να διαχειρίζονται τον τεράστιο πλούτο τους, ότι είναι πλανόδιοι των ερήμων, ληστές και πολλά άλλα κακά επίθετα.

Οι αρχαίες πολιτιστικές παραδόσεις των αραβικών λαών, που έδωσαν στην ανθρωπότητα διάσημους επιστήμονες στα διάφορα πεδία των γνώσεων, πρωτοπόρους στην ιατρική, την αστρονομία, στα μαθηματικά, μεγάλους φιλόσοφους και ποιητές, δεν είναι δυνατό ούτε να αρνούνται, ούτε δυνατόν είναι να αφεθούν στην λήθη. Η φτώχεια, ο σκοταδισμός, η καθυστέρηση των λαών αυτών οφείλεται μόνον στην ληστρική και καταχτητική πολιτική που έχουν εφαρμόσει και εφαρμόζουν στην περιοχή αυτή οι αποικιοκράτες όλων των αποχρώσεων της ευρωπαϊκής μητρόπολης, οι σύγχρονοι νεοαποικιοκράτες, οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές και άλλοι.

Στα νεανικά μου σχολικά χρόνια, στις ελεύθερες ώρες, έχω διαβάσει έργα τίμιων συγγραφέων και μελετητών για τον μεγάλο και αρχαίο αραβικό και περσικό πολιτισμό και την επίδραση τους στην ανάπτυξη των επιστημών και του παγκόσμιου πολιτισμού. Εκτός από τ' άλλα, αυτό έχει ζωντανέψει μέσα μου το βαθύ σεβασμό και θαυμασμό γι' αυτούς τους λαούς και για τον απελευθερωτικό τους αγώνα.

Δεν μπορείς να κρίνεις για το παρόν ενός λαού, για το πνεύμα του φιλοπατρίας και φιλελευθερίας, για την προοδευτική και επαναστατική του πνοή, για το μέλλον που τον αναμένει, χωρίς να μελετήσεις και να γνωρίσεις το ιστορικό, πολιτιστικό και πνευματικό του παρελθόν που, στην περίπτωση των αραβικών λαών και του περσικού λαού, είναι πράγματι λαμπρό. Με όσο ο χρόνος και ο χώρος μου το επιτρέπουν, παραθέτω εδώ μερικές από τις σκέψεις και συμπεράσματα που έχω για τον αραβικό και περσικό πολιτισμό, καθώς και για την ισλαμική θρησκεία που έχει την πηγή της στην περιοχή αυτή.

Ο αραβικός πολιτισμός τον 13ο αιώνα (6ος αιώνας με την Χίτζρα)

Τον 13ο αιώνα της εποχής μας ή τον 6ο αιώνα σύμφωνα με τη Χίτζρα (Εγείρα-μουσουλμανικό ημερολόγιο) ο αραβικός πολιτισμός, με την υποστήριξη και την ενθάρρυνση των Ομμεϋαδών και Αβασιδών χαλιφών, πήρε μεγάλη ανάπτυξη, έφτασε την ακμή του. Ο αραβικός πολιτισμός υπερτερούσε του δυτικού πολιτισμού της εποχής εκείνης. Ο μεγάλος αυτός πολιτισμός επικράτησε και έγινε το καντήλι να φωτίζει τη σκοτεινή νύχτα του Μεσαίωνα, τις καταστροφές που είχαν επιφέρει η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, οι βαρβαρικές εισβολές, οι κομήτες και οι μαρκήσιοι που δεν ήξεραν να χρησιμοποιούν την πένα, παρά μόνον το σπαθί, η εποχή των πιότερο διαβασμένων ιερέων και καλογήρων, οι οποίοι, κλεισμένοι στα κοινόβια και τα μοναστήρια, χτισμένα σε τόπους απόμερους, σε ερημικά δάση και λαγκάδια, όπου δούλευαν και τη γη, σκέφτονταν περισσότερο για τον «άλλο κόσμο» παρά για την επίγεια ζωή. θα πρέπει ωστόσο να ειπωθεί ότι στο μεγάλο χάος που περνούσε ο δυτικός πολιτισμός, το μεσαιωνικό παπαδολόι, παρά το μυστικισμό του, προσπάθησε με τον τρόπο του να συγκεντρώσει εκείνον τον πολιτισμό που πήγαινε προς την παρακμή. Οι αδελφοί στα μοναστήρια, ο

Άγιος Φραγκίσκος της Ασσίζης[1], ο Άγιος Θωμάς ο Ακινάτης[2] και οι οπαδοί τους περνούσαν από τα χέρια τους τα παλαιά σε περγαμηνές χειρόγραφα και ερμήνευαν τα ιερ^ βιβλία: την Βίβλο, το Ευαγγέλιο κ.ά.

Κατά την περίοδο όμως αυτή ο αραβικός πολιτισμός, με την εξαιρετική ενθάρρυνση από τις δυναστείες των Αλμοαδών[3] και των Αβενσεράγων[4] στο Μαρόκο και την Ανδαλουσία της Ισπανίας, πέρασε σ' έναν «χρυσούν αιώνα».

Όταν μελετάμε αυτές τις περιόδους της αρχαίας ιστορίας, βλέπουμε ότι περπατώντας στην περίφημη Forum Romanum, πατούσες πάνω σε σβουνιές, εξ ου και η forum αυτή πήρε το όνομα «Forum (campo) Vaccino», ενώ στη Βαγδάτη και στις όχθες των ποταμών Τίγρη και Ευφράτη, τα παλάτια ήταν επενδυμένα με μαρμαρένιες πλάκες, οι αραβικές πολιτείες είχαν αποχετευτικό σύστημα, υδραγωγεία, φωτίζονταν, είχαν δρόμους λιθόστρωτους, υπήρχαν δημόσια λουτρά και πανεπιστημιακές βιβλιοθήκες με εκατοντάδες χιλιάδες τόμους, γίνονταν διαγωνισμοί πο ισης, ενώ οι Άραβες ραφινάτοι εμίρηδες της Βαγδάτης και της Κορντοβα - δυο κέντρα του αραβικού πολιτισμού, ένα στην Ανατολή και τ' άλλο στη Δύση - οικοδομούσαν, προστάτευαν τα γράμματα και τις επιστήμες, βοηθούσαν στην ίδρυση σχολείων και βιβλιοπωλείων, επιστημονικών συλλόγων, τη στιγμή που οι περισσότεροι όμητες και μαρκήσιοι του Καρλομάγνου[5] δεν ήξεραν να γράψου ούτε το όνομα τους.

Μεγάλοι στοχαστές και επιστήμον ; των αραβικών λαών και του περσικού λαού ήταν:

Αλ Ράζι (Ραζής)[6]. Πέρσης γιατρός, ο αλχημιστής και φιλόσοφος. Ανακάλυψε και καθόρισε τη διάγνωση της ευλογιάς και της ιλαράς. Διακεκριμένος χειρούργος. Πρώτος αυτός εντόπισε το λαρυγγικό νεύρο. Έκαμε μερικές φορές χειρουργικές επεμβάσεις του καταρράκτη. Έγραψε ιατρική εγκυκλοπαίδεια 24 τόμων, η οποία, μεταφρα-

1. 1182-1226.

2. 1225-1274.

3. Βασιλιάδες Βέρβεροι που κυριάρχησαν στην μισή Ισπανία και το Μάγκρεμπ από το 1147-1269.

4. Οικογένεια Μαυριτανών που άσκησε σημαντική επίδραση στο Βασίλειο της Γρενάδας τον 15ο αιώνα.

5. Μέγας Κάρολος (742-814) βασιλιάς των Φράγκων, των Λογγοβάρδων και αυτοκράτορας της Δύσης.

6. Αμπού Μπάκρ Μωάμεθ Ιμπν Ζακαργιά. Γεννήθηκε στη Ράι (Χορασάν) το 860, πέθανε το 923.

σμένη στη λατινική γλώσσα, έγινε γνωστή σ' όλη τη Δυτική Ευρώπη του Μεσαίωνα.

Αλ Λαξις[1]. Γιατρός. Έκαμε τη διάγνωση της βρογχοκήλης, ανακάλυψε και εφάρμοσε τη μέθοδο λιθοτομίας, καθορίζοντας το μέρος όπου έπρεπε να γίνει η τομή, μέθοδο που εφαρμόζεται και σήμερα.

Αλχαζέν[2]. Διάσημος Άραβας φυσικομαθηματικός. Συγγραφέας πολλών έργων και πραγματειών στα φυσικομαθηματικά, αστρονομία, φυλοσοφία, πολλά των οποίων σώζονται ως και στις μέρες μας, όπως είναι μεταξύ άλλων η «Πραγματεία περί γεωμετρικών καμπύλων».

Στο έργο του «Οπτική» πρώτος αυτός περιγράφει με ακρίβεια τον οφθαλμό, τη ρευστή ουσία (το υδατώδες υγρό) τον κερατοειδή χιτώνα, τον κρυσταλλοειδή φακό και τον αμφιβληστροειδή, πραγματεύεται τις αρχές λειτουργίας του σκοτεινού θαλάμου κλπ, υπερασπίζει τη θέση ότι το φως διαδίδεται από το αντικείμενο προς το μάτι και όχι αντίστροφα. Αποδείχνει μ' αυτή την υλιστική θέση ότι αιτία και περιεχόμενο της οράσεως είναι το αντικείμενο και όχι το μάτι.

Αβικέννας[3]. Πέρσης φιλόσοφος και γιατρός. Μελετητής των έργων του Αριστοτέλη. Στον χώρο της ιατρικής, ειδικευμένος για τις φλέβες του αίματος και τις αρτηρίες, πρώτος αυτός έδωσε την ιδέα κυκλοφορίας του αίματος. Συγγραφέας του αξιόλογου έργου «Canon medicinae» [Κανών της Ιατρικής), στο οποίο περιγράφει με ακρίβεια πολλές αρρώστιες, όπως τη μηνιγγίτιδα, τον ελώδη πυρετό, την πλευρίτιδα, την αποπληξία κλπ, και παρέχει πολλές συμβουλές θεραπείας και υγιεινής. Το έργο του μεταφράστηκε στην λατινική γλώσσα, διαδόθηκε στην Ευρώπη και έγινε η βάση διδασκαλίας στις ιατρικές σχολές της εποχής εκείνης, μέχρι και τα μέσα του Που αιώνα.

Αβενζοάρ[4]. Άραβας γιατρός. Έζησε στη Σεβίλλη (Ισπανία). Ο Αβερρόης ήταν μαθητής και φίλος του. Είναι γνωστό το έργο του *«Τεϊζίρ»* [Αρωγή]. Είναι ο πρώτος που εφάρμοσε την βρογχοτομία και διακρίθηκε στη συγκέντρωση σίγουρων στοιχείων περί εξάρ-

1. Αμπούλκασις (Αμπού αλ Κασίμ αλ Ζαχράβι) - Άραβας γιατρός, χειρούργος. Έζησε τον 10ο αιώνα.

2. Αμπού Αλή Μωχάμεντ Ιμπν αλ Χαιτάμ (Βάσορα 965 Κάιρο 1039).

3. Αμπού Αλή αλ Χουσεϊν Ιμπν Σινά. Γεννήθηκε στην Αφσανάχ, κοντά στη Μπουχάρα το 980, πέθανε στο Χαμαντάν το 1037.

4. Αμπού Μαρούν Ιμπν Ζοχάρ (Ανδαλουσία 1073 - Σεβίλλη 1162).

θρώσεων, καταγμάτων, περί μεσοθωρακικής φλεγμονής, περί περικαρδίου και περί πνευμονικού οιδήματος.

Αβερρόης[1]. Φυσικός, γιατρός, αστρονόμος, μαθηματικός και φιλόσοφος. Καθολική μεγαλοφυία με όλη τη σημασία της λέξης. Εγραψε πραγματεία για τη θηριακή, για τα δηλητήρια, για τον ελώδη πυρετό. Θεράπευε αρρώστους, συνιστώντας τα εμετικά και αντισπαστικά, εφαρμόζοντας τους συναπισμούς και δαμαλισμούς. Υπεράσπισε και σχολίασε τα έργα του Αριστοτέλη.

Ιμπν Μπαϊτάρ[2]. Γιατρός και βοτανολόγος. Ασχολήθηκε με τα έργα του Διοσκορίδου και του Γαληνού (Κλαύδιου Γαληνού), Έλληνα γιατρού και φυλόσοφου. Άφησε κάποια εγκυκλοπαίδεια των ιατρικών γνώσεων της εποχής του με τίτλο «Medicaments simples».

Τι τεράστιες αλλαγές έφεραν αυτοί οι μεγάλοι λόγιοι και επιστήμονες στην ανάπτυξη της εποχής εκείνης! Η πρόοδος των Αράβων φαίνεται να ήταν ιδιαίτερα μεγάλη στα μαθηματικά, στην αστρονομία και στην ιατρική και σημείωσαν έτσι νέο στάδιο στην ιστορία των επιστημών. Ο Ένγκελς λέει:

«... οι αρχές της ακριβούς ανάλυσης της φύσης άρχισαν να αναπτύσσονται για πρώτη φορά μόνον από τους Έλληνες της Αλεξανδρινής περιόδου και μετέπειτα, στο Μεσαίωνα, αναπτύχθηκαν παραπέρα από τους Άραβες»[3].

*

*   *

Το έργο και οι σκέψεις των Ελλήνων φιλοσόφων της αρχαιότητας που με την υποστήριξη των χαλιφών μεταφράζονταν στη Βαγδάτη και την Κόρντοβα από ομάδες μεταφραστών, αναμφισβήτητα επηρέασαν, από τον 9ο ακόμα αιώνα, τους στοχαστές του Ισλάμ.

Όσους εμπνεύστηκαν απ' αυτά τα έργα τους ονόμαζαν «φαΐλασούφ» - φιλόσοφους και την επιστήμη την ονόμασαν «φαΐλσαφα» - φιλοσοφία σε αντίθεση προς τη θεοσοφία που εμπνεόταν από το μυστικισμό.

Πρώτος απ' αυτούς τους *Φαΐλάσουφ* ήταν ο μουταζιλίτης Αλ

1. Αμπού αλ Ουαλίντ Μωχάμεντ Ιμπν Αχμέντ Ιμπν Μωχάμεντ Ιμπν Ρούσντ (Κόρντοβα 1126 - Μαρρακές 1198).

2. Αμπντουχάλ Ιμπν Αχμέντ Ιμπν Αλή Μπαϊτάρ. Γεννήθηκε στην Μπενάνα, κοντά στη Μαλάγα, Ισπανία. Πέθανε το 1248.

3. Κ.Μαρξ-Φ. Ένγκελς. Διαλεχτά έργα, τ. 2-ος, Τίρανα 1958, αλβ. έκδοση, σελ. 119.

Kinti[1], που έζησε στη Βαγδάτη την εποχή της δυναστείας των Αβασιδών χαλιφών. Με πρωτοβουλία του μεταφράστηκε η περίφημη «Θεολογία» που αποδιδόταν στον Αριστοτέλη, αλλά που στην πραγματικότητα ήταν μια νεοπλατωνική πραγματεία.

Ο Αλ Κίντι ακολουθούσε τη νεοπλατωνική θεωρία, κατά την οποία to κόσμος είναι δημιούργημα του θεού», ο οποίος στο όνομα της πρώτης διανοήσεως και μέσω μιας σειράς ενεργειών έξυπνων και ιεραρχικά διατεταγμένων, δημιούργησε «ex nihilo» (εκ του μηδενός) τον κόσμο. Λεγόταν ότι αυτό ταίριαζε μόνον στο Κοράνιο.

Αλ Φαράμπι[2]. Νους καθολικός για το βάθος των γνώσεων του σε μια σειρά πεδία επιστημών. Πήρε τον τίτλο «magister secundus» μετά τον Αριστοτέλη που ήταν «magister primus».

Τα πολλά έργα του περιέχουν σχόλια της φυλοσοφίας του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη, καθώς και προσπάθειες να συμβιβάσει τις διδασκαλίες αυτών των δυο διάσημων φιλοσόφων της Ελληνικής αρχαιότητας.

Σε μια σειρά άλλων έργων του, στηριζόμενος στον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη, που τους ερμηνεύει κατά τρόπο νεοπλατωνικό, χωρίς να παραιτηθεί από τη μουσουλμανική πίστη την οποία θεωρούσε ως την υπέρτατη έκφραση της ανθρώπινης νόησης, ο Αλ Φαράμπι επεξεργάστηκε μια ολόκληρη ιδεαλιστικοθρησκευτική φυλοσοφία, που θα ασκούσε την επίδραση της σε τέτοιους διάσημους φιλόσοφους όπως τον Αβικέννα και άλλους. Στην φιλοσοφική του διδασκαλία εξέχει η θέση ότι στο οντολογικό επίπεδο πρέπει να διακριθεί η ύπαρξη από την ουσία των δημιουργημένων όντων, όπου η ύπαρξη είναι καθαρά μια κατηγορία ή κάποια σύμπτωση της ουσίας, πρέπει να διακρίνεται το «αναγκαίον ον» από το «δυνάμει ον», όπου το «δυνάμει ον» στο τέλος τέλος καθίσταται αναγκαίο εφ' όσον χρόνον σχετίζεται με το «αναγκαίον ον».

Η άλλη σημαντική θέση είναι αυτή της «διανόησης», η οποία, μέσω ορισμένων πράξεων, μεταβαίνοντας από τη μια «διανόηση» στην άλλη, μέχρι τη δέκατη διανόηση, δημιούργησε όλο το Σύμπαν, συμπεριλαμβανομένου και του κόσμου κάτω από τη Σελήνη, μαζί και τον άνθρωπο.

Μια έκφραση επίδρασης της φυλοσοφίας του Πλάτωνα αναμε-

1. Αμπού Γιουσούφ Γιακούμπ Ιμπν Ισακ αλ Κίντι. Γεννήθηκε στην Κούφα το 796, πέθανε στη Βαγδάτη το 873.

2. Αμπού Νάσερ Μωχάμεντ Ιμπν Μωχάμεντ Ιμπν Ταρκάν Ιμπν Ουζαλάγκ αλ Φαράμπι. Γεννήθηκε στο Ουασίτζ, Τουρκεστάν περί το έτος 872 και πέθανε στη Δαμασκό το 950.

μειγμένη με την ισλαμική φιλοσοφία είναι η διδασκαλία του Αλ Φαράμπι περί ιδεώδους οργάνωσης της κοινωνίας, ήτοι παρί «τέλειας πολιτείας», η οποία είναι δυνατόν να επιτευχθεί όταν η κοινωνία θα στηρίζεται στους νόμους του Προφήτη και θα κυβερνάται από τους ιμάμηδες - τους διαδόχους του.

Η φιλοσοφία του Αλ Φαράμπι αποτελούσε την πρώτη προσπάθεια εναρμόνισης της ισλαμικής θρησκείας με τον ανθρώπινο νου.

Μεταξύ αυτών των φιλοσόφων ο πιο επιφανής είναι ο διάσημος *Ιμπν Σινά (Αβικέννας)*, γιατρός, μεγάλος στοχαστής και πολιτικός άνδρας. Στη φιλοσοφία μελέτησε με ζήλο τα έργα του Αριστοτέλους και στο μνημειώδες φιλοσοφικό έργο του «Σιφά» (Ίαση) προσπάθησε να συνδυάσει την αριστοτελική φιλοσοφία, ερμηνευόμενη στο νεοπλατωνικό πνεύμα, με αυτές του ανατολικού ισλαμικού κόσμου. Επεξεργάστηκε μια ολόκληρη ιδεαλιστική φιλοσοφία της «δημιουργίας». Η δημιουργία, σύμφωνα μ' αυτόν, είναι η ενέργεια του όντος ως «πρώτη διανόηση» που καθ' εαυτή είναι ο «θείος νους», που μέσα από μια σειρά πράξεων δημιούργησε τους ουρανούς και τον κόσμο και τελικά και τη Γη μας.

Η φιλοσοφία του Αβικέννα ονομάζεται και διαφωτιστική φυλοσοφία, γιατί εμπεριέχει την μυστικιστική ιδέα του Αλ Φαράμπι περί διανόησης και δημιουργικής της ενέργειας. Όμως, ο Αβικέννας, ως επιστήμονας που ήταν, αποσπάται συχνά από το μυστικισμό και στην φυσική του έφθασε στην ιδέα της κίνησης και της εξέλιξης της ύλης, με βάση τους φυσικούς νόμους της αιτιότητας και της αναγκαιότητας. Μ' αυτές τις υλιστικές ιδέες του έδωσε ώθηση στην επιστήμη και προκάλεσε ταραχές στη μεσαιωνική σχολαστική φιλοσοφία.

Αλ Γκαζάλι[1]. Φιλόσοφος. Ήταν ο μεγαλύτερος σούφι. Καθηγητής θεολογίας και νομικών στο Μεντρεσέ (πανεπιστήμιο) Νιζάμιγε της Βαγδάτης.

Ο Αλ Γκαζάλι καταφέρθηκε δριμύτατα εναντίον των φιλοσόφων και θεωρούσε μάταιη κάθε προσπάθεια τους να φθάσουν στην αλήθεια. Τον μυστικισμό του, την ιδέα πως στην αλήθεια μπορεί κανείς να φθάσει μέσα από την πίστη και την διαίσθηση, τα διακήρυξε στο έργο του «Ταχαφούτ ουλ-φαλάζιφα» [αυτοκαταστροφή των φιλοσόφων].

Η φιλοσοφία όμως βρήκε έναν μεγάλο υπερασπιστή, τον Ιμπν

1. Αμπού Χάμεντ Μωχάμεντ αλ Γκαζάλι, γνωστός και με το όνομα Αλγκαζελ (Χορασάν 1058-1111).

Ρούσντ (Αβερρόη), ένας από τους πιο διάσημους στοχαστές της Ανατολής, καδής (δικαστής) στην Κόρντοβα, γιατρός και σύμβουλος των Αλμοάδων βασιλιάδων. Άσκησε μεγάλη επίδραση στη μεσαιωνική Ευρώπη με το δόγμα που ονομάστηκε «Διπλή αλήθεια». Ο Ιμπν Ρούσντ διακήρυττε ότι υπάρχουν διάφορα επίπεδα κατανόησης ενός κειμένου όπως του Κορανίου και της αλήθειας του. Μια αλήθεια που είναι για τους αμαθείς ανθρώπους και δίνεται στη γλώσσα της πίστης, και μια άλλη αλήθεια προσιτή μόνον σε μερικούς μορφωμένους ανθρώπους και δίνεται στη γλώσσα της φυλοσοφίας. Εφάρμοζε, έτσι, έναν εσωτερισμό καθιστώντας τη φιλοσοφία μια γνώση που ήταν δυνατό να τη φτάσουν μόνον ολίγοι εκλεχτοί, που ήταν σε θέση να καταλάβουν και να εξηγήσουν το «απεσταλμένο μήνυμα». Αυτός ο συλλογισμός του επέτρεπε να συμβιβάζει τη θρησκευτική πίστη με την φιλοσοφία και να υπεράσπιζα την αριστοτελική φυλοσοφία, την οποία θεωρούσε ως την ύψιστη αλήθεια και υπόδειγμα κάθε φιλοσοφίας.

*

* *

Η φιλοσοφία και η μέθοδος του Ντεκάρτ[1] τροφοδότησαν την φιλοσοφική και επιστημονική σκέψη της Ευρώπης και μπορεί να θεωρηθούν από τα βαθύτερα ρήγματα του μεσαιωνικού σχολαστικισμού και μια από τις σταθερότερες αποσπάσεις της Δύσης από την Ανατολή. Υψώνοντας τη λογική, το ρασιοναλισμό απέναντι στην θρησκευτική πίστη και στον ιρρασιοναλισμό, έγινε ο θεμελιωτής του νέου ευρωπαϊκού πολιτισμού, τον μετέτρεψε από έναν πολιτισμό με επίκεντρο τον Θεό (θεοκρατικό) σε πολιτισμό με επίκεντρο τον άνθρωπο και τη λογική του (ανθρωποκεντρικό).

Η συζήτηση αυτή στην Ευρώπη του Που αιώνα είχε εκδηλωθεί στον ισλαμισμό από τον 11ο ακόμα αιώνα. Έλυσε αυτή η Αλ Γκαζάλι, προς όφελος όμως της θρησκείας και όχι της λογικής. Από τότε, οι φιλοσοφικές έρευνες στα πλαίσια της μουσουλμανικής θεολογίας, έμελλαν να γίνουν κατά το Κοράνιο, τον νόμο του Ισλάμ, που εκτιμούνταν σαν «επιστήμη πάνω από όλες τις επιστήμες» και τα πάντα έπρεπε να συνδέονται μ' αυτό και όχι με τη λογική και σύμφωνα με τη λογική. Στον κορανικό νόμο δεν μπορεί να

1. Ρενέ Ντεκάρτ, 1596-1650, Γάλλος φιλόσοφος, μαθηματικός, φυσικός και φυσιολόγος. Αντίπαλος της σχολαστικής φιλοσοφίας και του κόρους της εκκλησίας.

γίνει καμιά προσθήκη και καμιά βελτίωση, αποτελεί την καθαυτού τελειότητα, είναι ο λόγος του Αλλάχ. Συνεπώς, η θρησκεία επωμίζεται την τελειοποίηση της ανθρωπότητας. Οι θέσεις του Αλ Γκαζάλι είναι: «Το Ισλάμ είναι το απόλυτο, το θείο, το ορθολογιστικό». «Ο Θεός, με την παντοδυναμία του, δημιούργησε τον κόσμο. Να είσαι ή να μην είσαι, αυτό εξαρτάται από τη θέληση του».

Ο ισλαμισμός στο μεσαίωνα

Ο μωαμεθανισμός ή ισλαμισμός είναι θρησκεία μονοθεϊστική, «καθολική».

Ο ισλαμισμός, που πήρε ώθηση τον 6ο αιώνα της νέας χρονολογίας, αποτελεί ένα θρησκευτικό δόγμα, το οποίο από τη γέννηση του ακόμα συνδέθηκε με την κοινωνική κατάσταση των κατοίκων της Αραβικής Χερσονήσου, την μεγάλη αυτή έρημο των τριών περίπου τ. χλμ. με πόλεις-οάσεις τη Μέκκα και τη Μεδίνα. Αργότερα χρησίμευσε σαν μέσο να ξεπεράσει τα σύνορα της ερήμου για να καταχτήσει κι άλλες χώρες και λαούς και να ιδρύσει, στους κατοπινούς αιώνες, τη μεγάλη αραβομουσουλμανική αυτοκρατορία.

Η ανάπτυξη του ισλαμισμού σχετίστηκε με πολιτικά και ιστορικά γεγονότα των διαφόρων λαών, με οργανωτικές μορφές θρησκευτικού και διοικητικού προσανατολισμού σε διάφορες περιόδους και σε διάφορες χώρες.

Στην ανάπτυξη αυτή ο ισλαμισμός προσέλαβε σχισματικές μορφές, διασπάστηκε σε αντίπαλες ομάδες, όπως οι σχιίτες, σουννίτες, ισμαηλίτες. Τα μεγάλα σχίσματα των σχιιτών, σουννιτών, ισμαηλιτών κλπ, διατήρησαν την «ουσία του ισλαμικού δόγματος», που εκφράζεται στα σούρα [κεφάλαια] και στα αγιάτ [στίχους] του Κορανίου κερίμι [το σεβαστό), το μονοθεϊσμό: «Υπάρχει μόνον ένας Αλλάχ, και ο Μωάμεθ είναι ο ρασούλ του» (απεσταλμένος του Θεού). Το Κοράνιο για τους μωαμεθανούς είναι το «ιερό βιβλίο» που στάλθηκε από το Θεό στον Μωάμεθ, μέσω του αρχαγγέλου Γαβριήλ

Η ουσία του μονοθεϊστικού δόγματος του ισλαμισμού ήταν η ίδια μ' αυτή των πατριαρχών, προφητών του ιουδαϊσμού, Αβραάμ, Μωϋσή.

Ο ισλαμισμός παρίστανε τον συνεχιστή των προηγούμενων θρησκευμάτων, αλλά στην πραγματικότητα το Κοράνιο είναι πιο ολοκληρωμένο, πιο καθαρό από τη Βίβλο (Τορά) των Εβραίων, το Ευαγγέλιο κλπ. Ο ισλαμισμός αναγνώριζε τον πατερναλισμό του

μοναδικού Θεού σ' αυτά τα βιβλία, αναγνώριζε και την ύπαρξη των προηγούμενων προφητών ως αποστόλων του Θεού. Αναγνωρίζοντας όμως το χριστιανισμό, ο ισλαμισμός δεν δεχόταν την χριστιανική «Αγία Τριάδα» και ιδιαίτερα την ύπαρξη του Χριστού ως «Υιόν του θείου πατρός» (του Θεού). Δεν δεχόταν δηλαδή τη φόρμουλα «Πατήρ, Υιός», ενώ το «Άγιο Πνεύμα» ήταν παραδεχτό από τον ισλαμισμό.

Τον μεσσιανισμό των Εβραίων ο ισλαμισμός, αν δεν κάνω λάθος, τον δεχόταν σιωπηρά εφ' όσον στο πρώτο σούρα του Κορανίου υπάρχουν τρία γράμματα (ένας στίχος) που ποτέ δεν ερμηνεύτηκαν απ' όλους τους μεγάλους φιλόσοφους και ερμηνευτές του ισλαμισμού και όλων των αιρέσεων του. Η μόνη εξήγηση που έχει δοθεί είναι ότι «τα τρία αυτά γράμματα είναι προορισμένα να τα καταλαβαίνει, και θα τα καταλαβαίνει μόνον ένας προφήτης, ένας ρασούλ-αλλάχ (απεσταλμένος του Θεού).

Το βιβλίο του Μωυσή, ο «Δεκάλογος»[1] («Νόμοι του Σινά») καθορισμένοι στις βιβλικές ιστορίες, αναγνωρίζεται από τον ισλαμισμό ως «το πρώτο βιβλίο». Το άλλο ιερό βιβλίο, «σταλμένο από το Θεό» στο Μωάμεθ, στις σπηλιές της Μέκκα, είναι το Κοράνιο.

Από δω απορρέει και η «ανεξιθρησκεία», η σχετική ανεκτικότητα του ισλαμισμού προς τις άλλες θρησκείες. Αυτή όμως η «ανεξιθρησκεία» είναι σχετική και μόνο, γιατί βασικά τα σούρα του Κορανίου αναφέρονται στον πόλεμο (τζιχάντ) που πρέπει να γίνεται ενάντια στους άθρησκους, εννοείται ενάντια σε όσους δεν δέχονται ή αμφισβητούν την ισλαμική θρησκεία.

Ο ισλαμισμός δεν ήταν μια απλή αναπαραγωγή της ιουδαϊκής θρησκείας του Αβραάμ και ούτε αραβική υιοθέτηση του βιβλικού μονοθεϊσμού. Όχι. Αντανακλά, βασισμένος πάντα στο Κοράνιο, τη μουσουλμανική σκέψη που συμβιβάζεται με όποια θρησκευτική ανθρωπολογία και εμφανίστηκε εξ αρχής σαν καθολική θρησκευτική διδασκαλία.

Τα σούρα του Κορανίου ήταν βέβαια μια σειρά από νόμους, εντολές, που αναπτύχθηκαν και έπιασαν ρίζες σε μια κοινωνία νομάδων Βεδουίνων που ζούσαν με καραβάνια στις απέραντες εκτάσεις της αραβικής ερήμου, που πήγαιναν από έναν τόπο νερού, όαση, σε άλλον, ή εμπόρων εγκατεστημένων μόνιμα στη Μέκκα ή τη Μεδίνασ και που, για να κάνουν εμπόριο με καραβάνια, περνούσαν

1. Σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη είναι οι δέκα εντολές που ο θεός έδωσε στον Μωυσή στο όρος Σινά.

την αραβική έρημο, το Αραμπάτ, το Σινά, τις έρημους της Συρίας και έβγαιναν πέρα σε γόνιμους και ανεπτυγμένους τόπους.

Ο Μωάμεθ που ανήκε σε μια οικογένεια της φυλής Κορεΐσιτών, είχε κάνει κι ο ίδιος αυτό το δρόμο πριν πάει στα Ιεροσόλυμα απ' όπου, κατά την κορανική παράδοση, «ανέβηκε στον ουρανό να συναντήσει τον Αλλάχ».

Μουσουλμάνοι και μη μουσουλμάνοι στοχαστές, καθώς και ιστορικοί, λένε πως οι πρώτοι που υιοθέτησαν τη θρησκεία και τα κηρύγματα του Προφήτη Μωάμεθ ήταν φτωχοί άνθρωποι, που υφίσταντο τη·· καταπίεση των ισχυρών φυλών. «Η τιμωρία στον άλλο κόσμο», δηλαδή στη μεταθανάτια ζωή, η καταδίκη των πλουσίων υποτίθεται πως στρεφόταν ενάντια σε κείνους που δυνάστευαν στην «εμπορική δημοκρατία» και που πίστευαν τα διάφορα είδωλα της Μέκκα, τα οποία κατάστρεψε ο Μωάμεθ. Απελπισμένος από τους συμπολίτες του της Μέκκα και από την αύξηση των αντιπάλων, ο Μωάμεθ μαζί και με μια ομάδα οπαδών του, για να διαδώσει τις προφητείες του, σκέφτηκε να φύγει απ' αυτή την πόλη και να μεταναστεύσει σ' ένα άλλο κέντρο. Στην αρχή σκέφτηκε να πάει σε μια φυλή ορεσείβιων που λέγονταν Ταΐφ, όπου οι Κορεϊσίτες είχαν γη και σπίτια, αλλά εκεί δεν βρήκε υποστήριξη. Γι' αυτό αποφάσισε να πάει στη Γιαθρίμπ, πόλη κοντά σε μια όαση, μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από τη Μέκκα, οι κάτοικοι της οποίας ήταν περισσότερο αγρότες παρά έμποροι σαν εκείνοι της Μέκκα. Ο Μωάμεθ μαζί με τους οπαδούς του έφθασε στην Κάαβα, κοντά στην Γιαθρίμπ, τις τελευταίες μέρες του Σεπτέμβρη 622[1]. Μετά την εγκατάσταση εδώ του Μωάμεθ, η Γιαθρίμπ άλλαξε και το όνομα και ονομάστηκε Μαντίνα αν-ναμπί [πόλη του Προφήτη]. Μεδίνα ονομάζεται και σήμερα αυτή η πόλη.

Προκύπτει λοιπόν πως η οικονομική κατάσταση δημιούργησε το μήνυμα του Προφήτη και ότι ο ισλαμισμός αναπτύχθηκε σ' ένα γνωστό πλαίσιο κοινωνικών διαδικασιών που είχαν σχέση τόσο με την κρίση του αραβικού εμπορίου εκείνου του καιρού όσο και με τη διαπάλη των φτωχών Βεδουίνων νομάδων με την αριστοκρατία της πόλης.

Δύσκολο να υποτίθεται ότι πριν από την εμφάνιση του ισλαμι-

1. 24 Σεπτέμβρη του έτους 622, στις «12 του Πρώτου Ραμπί» (συμφωνά με τη μουσουλμανική χρονολογία).

σμού υπήρχε μονοθεϊσμός στο πρόσωπο των «χανιφών»[1], τους οποίους οι ερμηνευτές του Κορανίου τους θεωρούν ως «πιστούς». Ο μονοθεϊσμός ήταν μια αργή εξέλιξη του αραβικού παγανισμού. Δύσκολο είναι επίσης να υποτίθεται ένας μονοθεϊσμός στο πλαίσιο της Μέκκα, με διάφορα θρησκεύματα και ειδωλολατρίες. Το ίδιο το ηθικό κήρυγμα του Κορανίου διαμόρφωσε την τάση προς τον μονοθεϊσμό.

Ο μουσουλμανισμός, σαν ιδεολογία εξορμητική, άρχισε από τότε ακόμα που ζούσε ο Μωάμεθ, ο οποίος με μερικές όχι σημαντικές εκστρατείες βγήκε έξω από την αραβική έρημο της χερσονήσου. Οι πραγματικές εξορμήσεις και κατακτήσεις θα ακολουθούσαν μετά το θάνατο του Μωάμεθ, από τους χαλίφες και τους «βεκίληδές» του, αρχηγούς, ηγέτες των μουσουλμανικών κοινοτήτων.

Ετσι, στην εποχή των χαλιφών Αμπού Μπάκρ, Ομάρ, Οθμάν, Μωβία, Ουαλίντ Α , η εξουσία τους απλώθηκε στο Ιράκ, την Βυζαντινή Παλαιστίνη, τη Συρία, την Ιερουσαλήμ, Μεσοποταμία, Αίγυπτο, Κυρηναϊκή, Κύπρο, Ανατολική Περσία, τη Ρόδο και τη Σμύρνη, την Ισπανία, αναλήφθηκε εξόρμηση προς τη Μεσημβρινή Γαλατία, προς την υπεροξάνια Ανατολή, Ινδία κλπ. Όλος αυτός ο χώρος και οι λαοί των χωρών που περιλαμβάνονταν σ' αυτόν κατακτήθηκαν σ' έναν αιώνα μετά το θάνατο του Προφήτη.

Σ' αυτές τις συνθήκες αναπτύχθηκε ο ισλαμισμός. Μαζί με την πίστη και το δόγμα αναπτύχθηκε συνδεμένος μ' αυτά και ο ισλαμικός πολιτισμός, *προέκυψε αυτό που ονομάστηκε αραβοϊσλαμική κοινωνία.* Έτσι, η αυτοκρατορία που διαμορφώθηκε ταυτόχρονα και αραβοποιήθηκε και ισλαμοποιήθηκε.

Δεν είναι απόλυτα σωστή η θεωρία που λέει ότι η αραβοϊσλαμική αυτοκρατορία διαμορφώθηκε μετά το θάνατο του Μωάμεθ μέσω των ανθρώπινων φαλαγγών που βγήκαν η μια μετά την άλλη έξω από την Αραβική Χερσόνησο. Στην πραγματικότητα, πριν ακόμα από την κατάληψη, ολόκληρες αραβικές φυλές Βεδουίνων είχαν διεισδύσει στα εύφορα εδάφη της Συρίας και της Μεσοποταμίας. Ο νομαδισμός αυτός και η μόνιμη εγκατάσταση των Βεδουίνων φυλών σ' αυτές τις χώρες υπήρχε από την εποχή της Ρωμαϊκής κατοχής.

1. Από τη συριακή λέξη χάνπα, «αιρετικός ειδωλολάτρης», που οι Άραβες τους αποκαλούσαν «θρησκευτικούς αντιφρονούντες», άνθρωποι που ζούσαν μεμονωμένοι, ο μονοθεϊσμός των οποίων δεν είχε τίποτε το κοινό ούτε με τον ιουδαϊσμό, ούτε με το χριστιανισμό και που αργότερα προσχώρησαν στον ισλαμισμό.

Καθώς αναφέρουν οι διάφοροι ιστοριοδίφες και μελετητές, στη Χώρα της Μεσοποταμίας, πρωτεύουσα των Λαχμιδών (Άραβες) συντάχτηκε το αλφάβητο, που διαδόθηκε σαν αραβική γραφή.

Η πηγή αυτού του αλφάβητου είναι ακόμα απροσδιόριστη, γιατί ονομάστηκε «σημιτικό» από γλωσσική πεποίθηση και όχι φυλετική και επειδή σχετίζονταν με τους Άραβες που αναφέρονται στις *ναβαϊτικές* επιγραφές, Αραμαϊκός πληθυσμός που κατοικούσε στη Μεσοποταμία, με τη συριακή γραφή των Γασανιδών, φυλή που κατοικούσε στα εδάφη νοτιανατολικά της Παλαιστίνης και που πολεμούσε κατά των Βυζαντινών και της φυλής των Λαχμιδών. Οι λαοί αυτοί εξαφανίστηκαν πριν εμφανιστεί ο ισλαμισμός, αλλά στην εποχή του Μωάμεθ και αφού αυτός άρχισε να κηρύσσει τη μουσουλμανική πίστη και τις κατακτήσεις, οι απομονωμένοι αραβικοί πληθυσμοί επανεγκαταστάθηκαν νότια της Ιορδανίας και στο Κάτω Ιράκ.

Πώς εξηγείται η από μέρους των Αράβων κατάκτηση όλων αυτών των λαών και βασιλείων, πώς εξηγείται το γεγονός που οι Αραβες νίκησαν τις δυνάμεις του Βυζαντίου και απείλησαν ως και αυτή την Κωνσταντινούπολη, εξάλειψαν την δυναστεία των Σασσανιδών κλπ;

Η πιο οργανωμένη εξόρμηση των Αραβομουσουλμάνων άρχισε με το χαλίφη Ομάρ[1], μεγάλη προσωπικότητα, πολεμιστής με ταλέντο. Η αυθεντία του ήταν θρυλική. Δημιούργησε ένα θεσμό στρατιωτικό και συνάμα διοικητικό, τον οποίο προσπάθησε να έχει υπό την εξουσία του και κάτω από αυστηρό έλεγχο. Τα σώματα των στρατιωτικών μονάδων του ήταν ελαφρά και ευέλικτα σε σύγκριση με αυτά των αντιπάλων, ο εξοπλισμός των οποίων ήταν βαρύς και αυτοί αμύνονταν σε φρούρια, όπου οι αραβικές διείσδυσεις, πριν και μετά από τις επιθέσεις, τους προκαλούσαν σοβαρές απώλειες. Όσο για τον αριθμό, δεν είναι δυνατό να προσδιοριστεί για κανέναν από τους στρατούς, ούτε των Αράβων, ούτε και των αντιπάλων τους. Λέγεται ότι οι Άραβες ήταν περισσότεροι αριθμητικά. Και οι ντόπιοι πολεμιστές οι επιστρατευμένοι από τους Βυζαντινούς στρατηγούς, δεν έδειχναν ζήλο να υπερασπίσουν ένα καθεστώς που τους καταπίεζε.

1. Γεννήθηκε στη Μέκκα το 581, πέθανε στη Μέδινα το 644. Διατέλεσε χαλίφης από το 634 μέχρι το 644.

Οι πόλεμοι μεταξύ των Βυζαντινών και Αχαιμενιδών[1], δυναστεία που κυριάρχησε στην Περσία περίπου τέσσερις-πέντε αιώνες, είχαν εξαντλήσει τις κρατικές στρατιωτικές δυνάμεις και των δυο μερών. Ετσι αδυνάτισε αργότερα και η Αυτοκρατορία των Σασσανιδών[2]. Γι' αυτό το λόγο δεν μπόρεσαν αυτοί να αντιμετωπίσουν την επίθεση των Αράβων στρατηγών.

Ποια είναι η στρατηγική των Αράβων; Έξυπνος μεθοδικός πόλεμος. Οι Αραβες γνώριζαν γνώριζαν καλά από πριν το έδαφος, τα σημεία πρόσβασης, ήξεραν να αναχαιτίζουν με περίσκεψη τις ορμητικές επιθέσεις κατά την προέλαση, διασφάλιζαν εκ των προτέρων την επίθεση διά του καθορισμού ορισμένων σημείων στήριξης, διαχείμανσης κλπ.

Η ισλαμική θρησκεία, που ακολουθούσε την αραβική κατοχή, απέβηκε παράγοντας που έπαιξε ρόλο καταστρεπτικό ενάντια στα θρησκεύματα που συναντούσε καθώς και ρόλο ενοποίησης και υπόσχεσης για μια καινούρια κοινωνία, υλική και πνευματική.

Σε διάφορα μέρη της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, το χριστιανικό δόγμα δεν είχε υιοθετήσει την κονφορμιστική ορθοδοξία της αυτοκρατορίας. Επικρατούσε ο μονοφυσιτισμός που τον ασκούσε η αρμενική εκκλησία, η συριακή ιακωβιτική εκκλησία και η κοπτική εκκλησία της Αιγύπτου και Αιθιοπίας, η οποία αντιφέρονταν στις επίσημες θεολογικές φόρμουλες και ενέσπερνε δυσαρέσκειες.

Το ίδιο και στην Αυτοκρατορία των Σασσανιδών, ο επίσημος ζωροαστρισμός[3] καταπολεμούνταν από το μαντχαϊσμό, διδασκαλία που κηρύσσει τη συμβίωση δυο αντιπαλαιουσών αρχών, του καλού και του κακού, από τον μασδεϊσμό, διδασκαλία δυϊσμού που υποχρεώνει τους οπαδούς της να διαλέξουν μια από τις δυο αρχές που αντιπαλεύουν για τον χωρισμό του κόσμου, του λαού και του κακού, διδασκαλίες αυτές που έθιγαν τα στρώματα διανοουμένων και προσέδιδαν στη θρησκεία έναν χρωματισμό πιο κοινωνικό κλπ.

Η έκταση των χωρών των κατεκτημένων από τους Αραβοϊσλάμηδες δημιούργησε ένα σύνολο ετερογενών λαών με ιδιαίτερα ήθη και έθιμα και με κάποια αυτονομία. Ο ισλαμισμός τους ενοποίησε, τους ενσωμάτωσε, αλλά δημιούργησε πάντως νέα προβλή-

1. Περσική δυναστεία ιδρυθείσα το 550 προς τη Νέα Χρονολογία.

2. Οι Σασσανίδες κυριάρχησαν στην Περσία από το 226 μέχρι το 651.

3. Αρχαία περσική θρησκεία την οποία ίδρυσε ο Ζωροάστρης (Ζαρατούστρας), που χαρακτηρίζεται από την αντιπαράθεση του πνεύματος του καλού και του πνεύματος του κακού που αντιπαλεύουν για την κατάκτηση του σύμπαντος.

ματα, κοινωνικά και διοικητικά. Δημιούργησε κατά πρώτο λόγο το δυνάστη και το δυναστευόμενο, το μουσουλμάνο και τον μη μουσουλμάνο, αυτόν που δεν πίστευε στη μουσουλμανική θρησκεία.

Η καθιερωμένη από τις στρατιωτικές νίκες ιεραρχία ήταν αυτή που κρατούσε τα διευθυντικά λειτουργήματα της διοίκησης πολέμου. Αυτή η ιεραρχία δεν μπορούσε να ήταν παρά αραβομουσουλμανική.

Ο χαλίφης ήταν ο ηγέτης και υπερασπιστής της ενοποίησης. Οι μουσουλμάνοι κυριαρχούσαν, αποτελούσαν το περιβάλλον του χαλίφη και απολάβαιναν προνομιούχες θέσεις. Οι ντόπιοι, οι αυτόχθονες, καταλάμβαναν θέσεις στην κρατική διοίκηση.

Η κοινωνική τάξη πραγμάτων και της διεύθυνσης της ηγεσίας, έπαιρνε έτσι χαρακτήρα γενικό, καθολικό. Με τον καιρό, πολλοί άνθρωποι ασπάστηκαν την ισλαμική θρησκεία και ζήτησαν να πάρουν υπεύθυνες θέσεις και ωφελήματα. Ανέκυψαν έτσι λεπτά ζητήματα για το πρόβλημα της διακυβέρνησης και των κοινωνικών σχέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους. Αυτό είχε αργότερα επιπτώσεις στον αραβοϊσλαμικό πολιτισμό, που, όπως είπαμε, απλωνόταν σε τέτοιους χώρους ώστε την εποχή εκείνη ονομάστηκε «ντάρ-ελ-ισλάμ» [κόσμος του Ισλάμ].

Μια τέτοια ιεραρχία και μια τέτοια συμμετοχή στη διοίκηση και στα κέρδη, είχαν περισσότερα αποτελέσματα στην απόκτηση προνομίων επί των γαιών και λιγότερα επί των ανθρώπων.

Οι οπαδοί του ιουδαϊσμού, του χριστιανισμού, του ζωροαστρισμού και των άλλων περσικών θρησκευμάτων, μπόρεσαν να επιζήσουν και να διατηρήσουν τις πεποιθήσεις τους μόνο σεβόμενοι με ακρίβεια τις εντολές του Κορανίου. Οι Άραβες που δεν υιοθέτησαν την ισλαμική θρησκεία έτυχαν μεταχείρισης σκλάβων (μαμελούκων).

Στους κόλπους της αυτοκρατορίας διαμορφώθηκαν τρεις σαφέστατα καθορισμένες κατηγορίες λαών: οι Άραβες μουσουλμάνοι, κατακτητές και νικητές, οι μη αραβικοί λαοί που ασπάστηκαν και υιοθέτησαν την ισλαμική θρησκεία, και λαοί Άραβες και μη, που έμειναν πιστοί στα αρχικά θρησκεύματα τους. Ωστόσο άρχισε ταυτόχρονα η διαδικασία της αφομοίωσης.

Η αραβική γλώσσα διαδόθηκε και εφαρμόστηκε σ' όλη την αυτοκρατορία και η διάδοση αυτή έγινε σε τέτοιο βαθμό ώστε τον 8ο αιώνα ο χαλίφης των Ομμεΰαδών, Άμπντ ελ Μαλίκ μετέφερε στα αραβικά όλα τα διοικητικά βιβλία που ως τότε γράφονταν σε διάφορες γλώσσες, όπως στα ελληνικά, λατινικά ή παχλεβί (περσι-

κά). Κόπηκε και νόμισμα καινούριο. Αφαιρέθηκαν απ' αοτό το νόμισμα οι εικόνες που υπήρχαν στα νομίσματα των Βυζαντινών ή των Σασσανιδών. Γράφηκαν μόνο φράσεις από κορανικούς θρύλους.

Κατά τις καταχτήσεις διακρίθηκαν στις εκστρατείες και οι αυτόχθονες λαοί της· αυτοκρατορίας, όπως ήταν οι λαοί του Μαγκρέμπ, εξισλαμισμένοι φυσικά, και ιδιαίτερα οι Βέρβεροι που έπαιξαν μεγάλο ρόλο στην κατάληψη της Ισπανίας. Ένας από τους Αρχηγούς τους ήταν ο στρατηγός Ταρίκ[1], το όνομα του οποίου πήρε το Γιβραλτάρ.

Επίσης, ύστερα από το επαναστατικό κίνημα των Αβασιδών, οι Ιρανοί του Χορασάν έγιναν δεχτοί στα τοπικά αραβομουσουλμανικά στρατεύματα και υπηρέτησαν στην αντιομμεϋαδική προπαγάνδα. Αυτά όμως ήταν τα πρώτα βήματα στην ανατροπή της δυναστείας των Ομμεϋαδών χαλιφών[2]. Η ένταξη τους στον χαλιφικό στρατό οδήγησε στη δημιουργία μισθοφορικού στρατού των Αβασιδών[3], άλλη αυτή δυναστεία χαλιφών που βασίλεψε μέχρι τον 13ο αιώνα. Ο στρατός αυτός αποτελούνταν από μισθοφόρους προέλευσης σκλάβων, που θα έπαιζαν σημαντικό ρόλο στη μουσουλμανική κοινωνία του μεσαίωνα.

Σε όλη την αυτοκρατορία διατηρήθηκε το ισλαμικό δόγμα, επικράτησε ο αραβικός πατριωτισμός, αλλά η ανάπτυξη του ισλαμικού πολιτισμού εμπλουτίστηκε και από τους πολιτισμούς και τα έθιμα διαφόρων λαών που αποτελούσαν αυτό το σύγκραμα λών. Αυτό, φυσικά, δεν μπορούσε να γίνει έτσι ομαλά και ήρεμα, αλλά προκάλεσε πολλές έριδες και φιλονικίες, οι οποίες συνεχίστηκαν όλο τον 8ο μέχρι τον 9ο αιώνα.

Ένα παράδειγμα είναι ο Πέρσης ποιητής και στοχαστής Ιμπν-αλ-Μουκάφφα, ζωροαστρικός που ασπάστηκε την ισλαμική θρησκεία. Πρότεινε στον Αβασίδη χαλίφη Αλ Μαχντι[4] να παίρνει ο ίδιος τις αποφάσεις και να συντάσσει κώδικα για όλη την αυτοκρατορία. Αυτό όμως δεν έγινε δεχτό. Γι' αυτό θεωρήθηκε αντίθετος προς τον κορανικό νόμο και εκτελέστηκε στη Βασόρα σαν οπαδός

1. Ταρίκ Ιμπν Ζιγιάντ, εξισλαμισμένος Βέρβερος, μπήκε στην Ισπανία το 711. Το Γιβραλτάρ πήρε το όνομα του: Τζεμπέλ-ελ-Ταρίκ — βουνό του Ταρίκ.

2. Δυναστεία Αραβομουσουλμάνων χαλιφών που βασίλεψε από το έτος 6S0 μέχρι το 750.

3. 750-1258.

4. Αλ Μανσούρ αλ-Μαχνί (775-785).

του μανιχαϊσμού και επειδή μετάφρασε το βιβλίο «Καλίλα και Ντίμνα» της δυναστείας των Παχλεβί.

Αυτό αποδείχνει ότι η περσική κουλτούρα, αυτή η νεοπερσική, των Αχαιμενιδών ή των Σασσαντδών, η ελληνική κουλτούρα προσέφεραν το μερίδιο τους στην ισλαμική κουλτούρα.

Η ελληνική επιστήμη και λογική, η σοφία τους υιοθετήθηκαν με μεγάλες προσπάθειες μέσω των μεταφράσεων. Και στην πραγματικότητα είναι οι Άραβες εκείνοι που έφεραν στην Ευρώπη το μεγάλο πολιτισμό της αρχαίας Ελλάδας.

Οι διάφοροι χαλίφες και προ πάντων εκείνοι της δυναστείας των Αβασιδών ενθάρρυναν την υιοθέτηση του ελληνικού πολιτισμού σαν βοήθεια και ενίσχυση του ισλαμικού δόγματος καθώς και για να αντιδράσουν στα άλλα δόγματα που είχαν την πηγή τους σε άλλα θρησκεύματα, ιδιαίτερα στα περσικά.

Μ' αυτό τον τρόπο η αραβομουσουλμανική κουλτούρα εμπλουτίστηκε, αλλά διατήρησε και τη συνοχή της, επειδή στηριζόταν στον ισλαμισμό, κατοχύρωνε την αραβομουσουλμανική ενότητα, την καθολικότητα του κορανικού νόμου και την πλατιά χρήση της αραβικής γλώσσας.

Η αραβική γλώσσα έγινε το καθολικό μέσο επικοινωνίας στην αυτοκρατορία, λόγω του ότι σ' αυτή τη γλώσσα διδασκόταν η ισλαμική θρησκεία. Ο ισλαμισμός σαν δόγμα, σαν διδασκαλία, έγινε καθολικός τόσο για τους αραβικούς λαούς, όσο και για τους άλλους μη αραβικούς λαούς.

Ωστόσο σιγά-σιγά οι Άραβες παραγκωνίστηκαν κάπως, ιδιαίτερα από τις προνομιακές θέσεις της αυτοκρατορίας. Διαφύλαξαν το ιστορικό κύρος και την τιμητική θέση. Από τους λαούς αφαιρέθηκαν τα δικαιώματα που τους έδινε η θρησκεία, ενώ η «επίκληση» να θριαμβεύσει το Ισλάμ παρέμενε. Πήρε όμως κι αυτή σιγά σιγά την μορφή κάποιας χιλιόχρονης ελπίδας και πολύ λιγότερο εσχατολογικής. Μα η επίκληση αυτή μνημονευόταν πάντα και εξυπηρετούσε τις διάφορες δυναστείες στις φιλοδοξίες τους να στήνουν αυτοκρατορίες. Εδώ έγκειτο και η δύναμη και η αδυναμία, η αντιζηλία που πολλές φορές παρέβλαψαν την κοινωνικοθρησκευτική ενότητα που επιδίωκε το ισλαμικό καθολικό δόγμα.

Τα ιδιαίτερα τοπικιστικά χαρακτηριστικά, οι τάσεις και οι συνήθειες που είχαν απομείνει από τα προϊσλαμικά θρησκεύματα διατηρούνταν μέχρι ενός βαθμού στη νέα αραβοϊσλαμική κοινωνία. Αυτά ήταν οι αιτίες που στις στιγμές των φιλοσοφικών συζητήσεων και σχισμάτων, που έφεραν η επέκταση και η διοίκηση της αυτο-

κρατορίας, οι αντιζηλίες ανάμεσα στα διάφορα χαλιφάτα, να επιδράσουν στην ερμηνεία των διαφόρων σούρα του Κορανίου.

Ο ισλαμισμός είχε την κοιτίδα του στο Αραβιστάν, στη μεγάλη Αραβική Χερσόνησο. Αυτή ήταν η γενέτειρα του, γι' αυτό και η αραβική επίδραση συγχεόταν με την ισλαμική θρησκεία.

Η επίδραση του Αραβιστάν στην ευρεία μεσαιωνική ισλαμική σφαίρα ήταν μεγάλη.

Οι μουσουλμάνοι εκείνης της εποχής, τον ισλαμισμό σχεδόν τον μπέρδευαν με τον αραβισμό, άσχετα από το ότι και ο ίδιος ο Μωάμεθ όταν κήρυξε τον ιερό νόμο, το Κοράνιο το είχε ξεκάθαρο πώς στην ίδια την Αραβική Χερσόνησο υπήρχαν φατρίες, φυλές Βεδουίνων εγκατεστημένων στις οάσεις ή καραβάνια νομάδων ή έμποροι της Μέκκα και της Μεδίνα, με διαφορετικά θρησκεύματα και έθιμα, που αργότερα ενοποιήθηκαν κάτω από την επίδραση του Ισλάμ, και σαν τέτοιοι - αραβοϊσλαμικοί- βγήκαν με φάλαγγες για την κατάκτηση των πιο πρόσφορων από τη φύση χωρών και για να προσηλυτίσουν τους πληθυσμούς αυτών των χωρών στη θρησκεία του Ισλάμ.

Αργότερα, με τα σχίσματα και τις διάφορες δυναστείες, το διώνυμο αυτό εξασθενεί και στις μέρες μας υπέστη βαθύτατες αλλαγές. Μόνον η Μέκκα και η Κάαβα έμειναν τόποι ιεροί για τον καθολικό ισλαμισμό και, μαζί μ' αυτές, η θρησκευτική πίστη στο Κοράνιο. Σήμερα στην Αραβική Χερσόνησο μόνον η Σαουδική Αραβία έχει τη διάσταση ενός ξέχωρου μουσουλμανικού κράτους.

Όσον αφορά τη φύση του ίδιου του ισλαμισμού, οι αντιλήψεις διίστανται. Μερικοί λένε ότι έχει τον πολεμικό χαρακτήρα της ορμής των Βεδουίνων νομάδων, διψασμένων για αρπαγές μέσα από «ραζιγιά», στρατιωτικές επιδρομές, άλλοι δε του προσδίδουν χαρακτήρα αστικό, εμπορικό· αυτό δηλαδή το γνώρισμα που είχαν οι κάτοικοι της Μέκκα και της Μεδίνα.

Οι απόψεις αυτές είναι φυσικά αμφισβητήσιμες, γιατί κατά τον 6ο και 7ο αιώνα, και αργότερα στο Μεσαίωνα, η Μεδίνα και η Μέκκα δεν ήταν καθώς τις βλέπουμε σήμερα. Ήταν χωριά, κέντρα καραβανιών, εμπόρων και ο χαρακτηρισμός της Μεδίνα στο Κοράνιο ως «Μαντίνατ αν-νάμπι», γινόταν για να δείξει ότι αυτή ήταν μια έδρα της πίστης (ντιν).

Εδώ ο Μωάμεθ άρχισε την πραγματική δραστηριότητα του για να επικρατήσει η νέα θρησκεία που αυτός κήρυττε. Για το σκοπό αυτό στη Γιαθρίμπ (Μεδίνα) δημιούργησε το ενεργό κέντρο της κοινότητας, ίδρυσε το πρώτο τζαμί (μεστζίντ), ρίχνοντας έτσι τις

βάσεις όχι μόνον για την εξάπλωση του ισλαμισμού, αλλά και για τη μετατροπή του σε δρώσα δύναμη. Πρώτος σκοπός που ανέθεσε στον εαυτό του ήταν να συνενώσει τις διάφορες ομάδες, ανάμεσα τους και εβραϊκές ομάδες, που κατοικούσαν σ' αυτό το κέντρο.

Οι ομάδες αυτές διαιρούνταν ως εξής: Οι γνήσιοι πιστοί που ήρθαν από τη Μέκκα ονομάστηκαν «μουχατζίρουν» οι κάτοικοι της Γιαθρίμπ που θεωρούνταν σαν βοηθητικοί ονομάστηκαν «εντσάρ» [βοηθητικοί]· οι άκαμπτοι Άραβες, που με δυσκολία πειθαρχούσαν στους ξένους και που ήταν πρόθυμοι να αλλάξουν στάση σύμφωνα με τις περιστάσεις, ονομάστηκαν «μουναφικούν», υποκριτές ή δισταχτικοί.

Ο Μωάμεθ, για να προσελκύσει τους Εβραίους, έκανε μερικές υποχωρήσεις, όπως για παράδειγμα, η στροφή προς την Ιερουσαλήμ κατά την προσευχή, η τήρηση μιας δεκαήμερης νηστείας «ασούρε», σαν μίμηση της «τισρί» των Εβραίων.

Αργότερα, μετά τις κατακτήσεις, ιδρύθηκαν άλλα ανεπτυγμένα αστικά κέντρα.

Οι πόλεις που ιδρύθηκαν αρχίζοντας από την Περσία, Συρία, Αίγυπτο, Μαγκρέμπ και μέχρι την Ισπανία, δεν αναπτύχθηκαν μόνον σαν εμπορικά και βιοτεχνικά κέντρα, αλλά χρησίμευαν και σαν στρατόπεδα και σαν στρατιωτικά σημεία στήριξης, για κατακτήσεις. Σιγά σιγά οι πόλεις αυτές εποικίστηκαν, έγιναν κέντρα των χαλιφών ή των κυβερνητών τους που διηύθυναν ξέχωρες περιοχές. Σ' αυτές τις πόλεις, οι χαλίφες και οι αντικαταστάτες τους καθώς και άλλοι παράγοντες της διοικητικής ιεραρχίας, ίδρυσαν σπουδαίες έδρες, ήκμασε η πολιτιστική, φιλοσοφική ζωή, άνθισαν η χαρακτηριστική ποίηση και η μουσική του αραβικού λαού, με τη νοσταλγία των απέραντων εκτάσεων στις ατέλειωτες έρημους, με έντονες νότες της μυστικιστικής ποίησης, του τοπικού χαρακτήρα τέχνης και μουσικής που προσαρμόζονταν στη θρησκεία και τον αραβισμό.

Ετσι η Αυτοκρατορία των Σασσανιδών κι αυτή του Βυζαντίου έγιναν μια οντότητα, ένα και το αυτό λίκνο πολιτισμού από την Βασόρα και Κούφα, από τη Σιράζ και μέχρι τη Φούστατ της Αιγύπτου και το Καϊρουάν της Τυνησίας.

Τα αραβικά χρονικά μιλούν για κάποια «πόλη-κάστρο» περιστοιχισμένη από ψηλά μπεντένια, που την ίδρυσε κατά τα μέσα του 8ου αιώνα[1], στην όχθη του Τίγρητος ποταμού ο Αβασίδης χαλίφης

1. Το 762.

Β', Αλ Μανσούρ. Μέσα σ' αυτή την «πόλη-κάστρο», που αργότερα πήρε το σημερινό της όνομα Βαγδάτη, είχε το μεγαλοπρεπές και πολυτελές ανάκτορο ο χαλίφης. Το δε οικονομικό-εμπορικό κέντρο μεταφέρθηκε έξω από τα τείχη, και έτσι η πραγματική πόλη και οι διάφορες κοινωνικές δραστηριότητες αναπτύχθηκαν έξω από την «πόλη-κάστρο». Η Βαγδάτη έγινε η πρωτεύουσα της δυναστείας των Αβασιδών.

Την ίδια σχεδόν εποχή[1], στην άλλη όχθη του Τίγρητος, συνέβαινε το ίδιο πράγμα· χτίζονταν ένα άλλο ανάκτορο, από το διάδοχο του Αλ Μανσούρ, τον Αλ Μαχντί.

Ιδρύονταν έτσι μεγάλα αστικά κέντρα, σπουδαία σημεία εμπορικής ανάπτυξης της αυτοκρατορίας από νότο προς βορρά, από ανατολή προς δύση. Έγιναν πόλεις ακμάζουσες. Η πτώχευση όμως και η εξασθένηση των χαλιφών, που δεν μπόρεσαν να διατηρήσουν την κοσμική εξουσία, προπαντός το γεγονός που έχασαν τους πολέμους και οι καταστροφές από αντιξοότητες της φύσης, όπως οι πλημμύρες από τον Τίγρη, τον Ευφράτη και το Νείλο, εμπόδισαν την συνεχή άνθιση και έβαλαν τέρμα στη λαμπρότητα τους.

Η δοξασμένη και φημισμένη Βαγδάτη, και σήμερα ακόμα στις μέρες μας βγαίνει στο θρύλο και στην ιστορία ως πρωτεύουσα της δυναστείας των Αβασιδών της «χρυσής εποχής». Η λάμψη αυτή θάμπωνε τις έδρες των Ιρακινών χαλιφών, τη Ράκκα ή την Σαμαρρά.

Το Μεσαίωνα έλαμψε και η πόλη της Βασόρα, ενώ η Κούφα υπέστη τον ανταγωνισμό της Βαγδάτης. Στον ισλαμικό Μεσαίωνα στην Αίγυπτο ήταν η πόλη Φουστάτ, το παλιό Κάιρο, εκείνη που άκμασε σε τέτοιο βαθμό, ώστε επισκίασε την Αλεξάνδρεια και την αρχαία Βαβυλωνία. Αναπτύχθηκαν επίσης και άλλες πόλεις, όπως η Νισαπούρ, Σιράζ, Ισπαχάν στην Περσία κ.ά., για να μην αναφέρουμε πολλές άλλες πόλεις στην Ισπανία που ίδρυσαν εκ νέου οι Αραβες καταχτητές ή άλλες που τις εξωράισαν ή που τις έκαμαν να επανακμάσουν με μεγάλη λάμψη, όπως η Κόρντοβα.

Σ' αυτά τα μεγάλα εμπορικά κέντρα αναπτύσσονταν και η κοινωνική ζωή και η κουλτούρα. Διάφορες φιλοσοφικές ισλαμικές σχολές ασκούσαν την επίδραση τους, πράγμα που σχέση είχε ακριβώς με τη σπουδαιότητα της χαλιφικής διοίκησης, όπως για παράδειγμα με τη Βαγδάτη ή με άγιους τόπους, όπως η Μέσχεντ και η Κομ στην Περσία, η Κερμπέλα και η Νατζάφ στο Ιράκ κλπ.

1. Το 768.

Η αραβοϊσλαμική αυτοκρατορία υπέστη νωρίς εισβολή από διάφορους λαούς, όπως από τους Τούρκους Σελτζούκιδες, Γασνεβίδες κλπ. Η αυτοκρατορία αυτή είχε πάμπολλες αντιθέσεις που απόρρεαν από την μεγάλη έκταση και τη διαμόρφωση των εδαφών της, όπως ήταν τα βουνά και οι κοιλάδες, που συχνά κρατούσαν τους λαούς μακριά από την άμεση επίδραση της χαλιφικής διοίκησης· κι αυτό από την ιδιομορφία των εθίμων και των πολιτισμών των διαφόρων λαών που την αποτελούσαν, και κατά πρώτο λόγο από τον ταξικό ανταγωνισμό, από την οικονομική εκμετάλλευση των φεουδαρχών και διοικούντων, οι οποίοι είχαν γίνει μεγάλοι γαιοκτήμονες και έβαζαν βαριούς φόρους, όπως τη «δεκάτη» και το «χαράτσι».

Στη Δύση, η αραβοϊσλαμική αυτοκρατορία υπέστη εισβολή από τις φυλές των Βερβέρων. Οι Αλμοραβίδες[1], που κυριαρχούσαν στο Μαγκρέμπ (Αλγερία, Μαρόκο, Τυνησία) όφειλαν να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις που έρχονταν από την έρημο της Κεντρικής Αφρικής μέχρι και από τη Νιγηρία. Επίσης στην Ισπανία οι μικροί βασιλιάδες με βερβεροαραβοϊσλαμική καταγωγή βρίσκονταν σε πόλεμο με τους Καστιλλιανούς χριστιανούς. Εδώ πρέπει να αναφερθούν οι Αλμοάδες Βέρβεροι της Κόρντοβα.

Οι εξελίξεις αυτές επέδρασαν και στον ισλαμικό πολιτισμό των ισπανομαγκρεμπιανών χωρών.

Η αραβοϊσλαμική αυτοκρατορία έγινε λοιπόν ένα σύμμειγμα λαών. Παράλληλα με τους Άραβες ζούσαν και αυτόχθονες, όπως Αρμένιοι, Τούρκοι, Πέρσες, Κόπτες, Βέρβεροι, Ανδαλούσιοι και άλλοι που δεν ήταν της ίδιας ράτσας, που διατηρούσαν τη δική τους γλώσσα και που δεν αφομοιώθηκαν. Έτσι το Αζερμπαϊτζάν έγινε η φωλιά απ' όπου δρούσε ο Μπαμπάκ, αρχηγός ενός αντίθετου κινήματος[2]. Ο στρατηγός Αλ Μαμούν Ταχίρ ανακήρυξε την ανεξαρτησία στο Χορασάν, οι Σαμανίδες της Υπεροξανίας διέκοψαν τις σχέσεις με το χαλιφάτο, οι μαύρες φυλές Ζαούτζ εγκαταστάθηκαν στο Σιστάν της Συρίας. Μια ομάδα σχιίτες κατά το έτος 900 ίδρυσαν ένα νέο χαλιφάτο, το χαλιφάτο των Φατμιδών στην Ιφρικία (η σήμερα Τυνησία). Το χαλιφάτο αυτό κατέλαβε την Αίγυπτο, ενώ οι Ζαϊδίτες σχιίτες ίδρυσαν το χαλιφάτο τους στην Υεμένη κλπ.

Τα γεγονότα αυτά έδειχναν ότι η αυτοκρατορία κατατρώγονταν από τους ανταγωνισμούς και κατατεμαχίζονταν σε διάφορα

1. Βερβερική φεουδαρχική δυναστεία κατά τον 11ο και 12ο αιώνα που Βασίλεψε στο δυτικό τμήμα της Βορείου Αφρικής και στη Νότιο Ισπανία.

2. Το κίνημα αυτό αναπτύχθηκε ιδιαίτερα κατά τα έτη 826-837.

πριγκιπάτα. Η κατάσταση αυτή εξελίχτηκε τον 10ο και 11ο αιώνα και χειροτέρεψε και από τις εισβολές του 15ου και 16ου αιώνα.

Φυσικά, οι δεσμοί της μουσουλμανικής θρησκείας υπήρχαν, αλλά είναι δύσκολο να καθοριστεί κατά πόσο επιδρούσαν σ' αυτές τις διαφορές και σε ποιό βαθμό τις έτρεφαν οι τοπικές θρησκείες, οι ανταγωνισμοί των φατριών και των περιοχών.

Πρέπει να ληφθεί, επίσης, υπόψη ότι είναι δύσκολο να επικολλήσεις πάνω στο ισλαμικό θεσμικό σύστημα μια ετικέτα φτιαγμένη με βάση τις πολιτικές επιστήμες της Δύσης ή των άλλων πέριξ της αραβοϊσλαμικής αυτοκρατορίας χωρών.

Η πραχτική εμπειρία κατά τους αιώνες της μουσουλμανικής ιστορίας έφερε ιδιαίτερα επιχειρήματα, πολλές φορές αντιφατικά, με συμπεράσματα φαινομενικώς λογικά, αλλά που στην πράξη έρχονται σε αντίθεση με την ισλαμική προφητεία. Ο ισλαμισμός, για παράδειγμα, αρνείται να ξεχώρισει τα διάφορα ατομικά ή συλλογικά στοιχεία. Κηρύττει: «Ο τελικός και μοναδικός σκοπός του ανθρώπου είναι να υπηρετεί το Θεό, να υπάκουει στη θέληση του και να εκτελεί τον κορανικό νόμο».

Είναι δύσκολο να προσδιοριστεί η ισλαμική θεωρητική αντίληψη περί «κράτους», γιατί τίποτε δεν υπάρχει που να χωρίζει τις πολιτικές αντιλήψεις από τις θρησκευτικές. Ο Μωάμεθ, που διακήρυττε τον κορανικό νόμο, ήταν ταυτόχρονα και «αρχηγός κράτους». Ωστόσο, στο Κοράνιο πουθενά δεν βρίσκεις έναν προσδιορισμό για το ποιος θα ηγείται της «ούμμα» [κοινότητα μουσουλμάνων πιστών] και ποιος των κρατικών και αυτοκρατορικών ιδρυμάτων. Το Κοράνιο δεν αναφέρεται επίσης για το ποιος θα διαδεχτεί τον Προφήτη μετά το θάνατο του. Αυτό ήταν ένα πρόβλημα που έμενε πάντα ανοιχτό και από δω ανέκυπταν ανταγωνισμοί, έριδες, σχίσματα.

Ο Μωάμεθ μόλις έφθασε στη Γιαθρίμπ (Μεδίνα) σύναψε μια συνθήκη, μια συμφωνία με τις 12 αραβικές φυλές και τις 10 εβραϊκές φυλές της πόλης. Αυτό μπορεί να θεωρηθεί ως η πρώτη «γραπτή συμφωνία στον κόσμο». Στην πραγματικότητα είναι μια νομοθετική πράξη χωρισμένη σε δυο μέρη: το πρώτο μέρος επισφράγιζε την αδελφοσύνη των μουσουλμάνων και δημιουργούσε μια καθορισμένη οντότητα «ούμμα», δηλαδή τα 12 φύλα της Γιαθρίμπ και οι πρόσφυγες από τη Μέκκα. Το δεύτερο μέρος αποτελούσε μια «πολιτική συμμαχία» με τα 10 εβραϊκά φύλα της Μαντίνατ αν-νάμπι. Τα εβραϊκά αυτά φύλα διατήρησαν τη θρησκεία τους και είχαν τα ίδια δικαιώματα με τους μουσουλμάνους.

Η συνθήκη αυτή έχει σημασία γιατί δημιούργησε το μουσουλμανικό κράτος από ετερογενείς πληθυσμούς, δηλαδή οι φυλές υπήρχαν, αλλά κηρύσσονται αλληλέγγυες να δημιουργήσουν έναν κοινό πολιτικό θεσμό.

Στη συνθήκη αυτή ο Μωάμεθ, σαν απεσταλμένος του Αλλάχ, αντιπροσώπευε την κεντρική εξουσία με το δικαίωμα να κηρύσσει πόλεμο ή να αποφασίζει ειρήνη, διατηρούσε ως μονοπώλιο στην ανώτατη δικαστική αρχή το δικαίωμα να δίνει την τιμωρία, δηλαδή την εκδίκαση και την καταδίκη.

Ο πόλεμος ανάμεσα στις φυλές απαγορεύτηκε, προσωπικά το άτομο δεν μπορούσε να διεξάγει τη δίκη και ούτε να εκδίδει την απόφαση, αλλά έπρεπε να αποταθεί στην κυβέρνηση, στην κεντρική εξουσία του Προφήτη, γιατί: «Ο Προφήτης έχει αρμοδιότητες να επιτρέψει τις καλοσύνες και να αποτρέπει το κακό». Ο Μωάμεθ δεν ήταν «αυταρχικός», γιατί ο Θεός ήταν η μοναδική «πηγή αυθεντίας, τόσο για τον αρχηγό (τον Μωάμεθ), όσο και για το λαό».

Το κρατικό σύστημα που ίδρυσε ο Μωάμεθ στη Μεδίνα για ένα μουσουλμανικό κράτος διατηρήθηκε σε γενικές γραμμές κι από τους 4 χαλίφες που διαδέχτηκαν τον Προφήτη μετά το θάνατο του, και θεωρήθηκε απ' αυτούς ως ιδεώδες σύστημα, απλό, ρεαλιστικό. Κατοπινά, στη συνταγματική θεωρία του κράτους και στις πρακτικές των κυβερνώντων υπήρξαν ρήγματα. Έτσι το ιδρυμένο από τον Μωάμεθ σύστημα δεν έτυχε απόλυτου σεβασμού παρά μόνο 30 περίπου χρόνια.

Το πρώτο ρήγμα φάνηκε με τον ερχομό στην εξουσία της δυναστείας των Ομμεϋαδών. Ιδρυτής της ήταν ο χαλίφης Μωαβίας, Ιμπν Αμπού Σουφιάν[1], που εγκατέστησε την έδρα του χαλιφάτου στη Δαμασκό, άνοιξε τις θύρες στη συριανή και τη βυζαντινή επίδραση. Ο Μωαβίας προσελκύστηκε από τη χλιδή του Βυζαντίου, την οποία οι οπαδοί και οι άνθρωποι του Προφήτη, όπως οι Αμπού Μπάκρ, Ομάρ, Αλή, Χασάν, Χουσεΐν την περιφρονούσαν και την απέρριπταν.

Στην εποχή της κυριαρχίας του, ο Μωαβίας έγινε αυταρχικός δυνάστης. Έδωσε μεγαλύτερη σημασία στην ισχύ και την κοσμική ανάπτυξη, παρά στις πνευματικές ενασχολήσεις, δηλαδή στην εφαρμογή του κορανακού νόμου. Το χαλιφάτο έχασε λιγάκι το θρησκευτικό του χαρακτήρα, μεγάλωσε το προσωπικό κύρος του Μωα-

1. Γεννήθηκε στη Μέκκα το 603, πέθανε στη Δαμασκό το 680. Διατέλεσε χαλίφης από το έτος 658 μέχρι το έτος 680.

βία, ο οποίος για να διευθύνει πολιτικά τη χώρα, συγκρότησε στη Δαμασκό ένα συμβούλιο σεϊχών «σιούρα» ως θεσμό συμβουλευτικό, αλλά ταυτόχρονα και εκτελεστικό. Έτσι, τον 7ο αιώνα καθιερώθηκε το δυναστικό σύστημα, που συνεχίστηκε και σε μερικά αραβο μουσουλμανικά χαλιφάτα.

Παρ' όλα αυτά, οι καθιερωμένες αρχές από τον Προφήτη Μωάμεθ εξακολουθούν στους αιώνες να εμπνέουν την φιλοσοφική σκέψη των μουσουλμάνων. Ακόμα και σήμερα, γενικά, στον μουσουλμανικό κόσμο η πολιτική δεν είναι δυνατό να κατανοείται έξω από τη θρησκεία.

Ούτε το Κοράνιο, ούτε ο Μωάμεθ έχουν προσδιορίσει κάποια ιδιαίτερη μορφή διακυβέρνησης ή διοίκησης. Η καλύτερη δομή διακυβέρνησης που πρέπει να διαλέξουν οι μουσουλμάνοι είναι εκείνη που επιτρέπει και κάνει απαραίτητη την εφαρμογή του θείου νόμου, του Κορανίου.

Ο χαλίφης, όσο κι αν θεωρείται διάδοχος του Προφήτη, δεν δύναται να κάνει τροποποιήσεις και συμπληρώσεις στο νόμο του Αλλάχ, στο Κοράνιο, το οποίο υπαγορεύτηκε στον Προφήτη από τον Γαβριήλ.

Θα μπορούσε να γίνει λόγος για «δημοκρατία» στον ισλαμισμό; Στους αρχικούς μουσουλμανικούς θεσμούς διατηρήθηκαν οι αραβικές και βεδουϊνικές παραδόσεις και συνήθειες. Ο δημοκρατικός χαρακτήρας ενισχύθηκε και διά της απελευθέρωσης των ανθρώπων από την τυραννία των διαφόρων θρησκειών, που έγινε με τη διάδοση της ισλαμικής θρησκείας, καθώς και διά του γεγονότος ότι οι κυβερνήσεις ήταν πιο ανεκτικές.

Μερικοί θεωρούσαν το ισλαμικό σύστημα σαν ρεπουμπλικανικό σύστημα. Ίσως αυτό επειδή το Κοράνιο συνιστά ώστε μεταξύ αρχηγού, ηγέτη, και πολιτών να γίνονται διαβουλεύσεις και διάλογοι.

Είναι επίσης γνωστό ότι το Κοράνιο λέει: «Ο Θεός δεν αγαπάει τους καταπιεστές». Ο πρώτος χαλίφης, ο Αμπού Μπακρ, ο πρώτος δηλαδή διάδοχος του Μωάμεθ, απευθυνόμενος στους υφιστάμενους του, έλεγε: «Υπακούατε σε μένα, κατά την παράδοση, αφού εγώ υπακούω στον Αλλάχ και στον Προφήτη. Αν εγώ σ' αυτούς δεν υπακούω, εσείς δεν οφείλετε να υπακούτε σε μένα».

Η «συναδέλφωση» στον ισλαμισμό ήταν υπόθεση αρχής και νομική. Κατ' αρχήν, λοιπόν, στην κοινότητα, μεταξύ κυβερνώντων και κυβερνωμένων, πρέπει να υπάρχει πνευματική και υλική ενότητα.

Όπως τονίστηκε και πιο πάνω, μετά το θάνατο του Μωάμεθ το ζήτημα της κοσμικής και πνευματικής εξουσίας προκάλεσε αιματηρές ρήξεις, δημιούργησε σχίσματα στους κόλπους του ισλαμισμού. Στο Κοράνιο δεν υπήρχε καμιά διάταξη που να έλεγε πώς πρέπει να οργανωθεί η «ούμμα». Αυτό, στην φιλοσοφικοκοινωνική οπτική του ισλαμισμού είναι πράγμα παράδοξο.

Μόνο τρεις αιώνες μετά το θάνατο του Προφήτη, μέσα από τα σχίσματα, τη διαπάλη ατόμων, δυναστειών, τάξεων, επετεύχθηκε η δημιουργία μιάς διοικητικής και θεσμικής μορφής της κοσμικής εξουσίας, συνδεμένη αυτή, φυσικά, στενά με το πνευματικό δόγμα, με τη θρησκεία.

Το χαλιφάτο, ως σύστημα που προέκυψε από τη λογική του ισλαμισμού, δεν θεωρήθηκε από τους μουσουλμάνους σαν ένα θεμελιώδες δόγμα της θρησκευτικής πίστης. Τον Αμπού Μπακρ ο Μωάμεθ τον έβαλε να διευθύνει μόνο την κοινή προσευχή της κοινότητας, της «ούμμα». Με τη νοοτροπία τους όμως οι οπαδοί του Προφήτη, κατ' αναλογία με τον ιμάμη, που διευθύνει την κοινή προσευχή και είναι ταυτόχρονα και πολιτικός ηγέτης της κοινότητας, τον ονόμασαν κι αυτόν χαλίφη με τις ίδιες αρμοδιότητες. Προκύπτει επομένως ότι το κράτος και η θρησκευτική κοινότητα ασκούσαν ένα και το αυτό λειτούργημα.

Θεωρητικά ο χαλίφης ή εκλέγονταν από το λαό, όπως ο Αμπού Μπακρ, ή διορίζονταν από τον προκάτοχο του, όπως ο χαλίφης Ομάρ. Το σύστημα του χαλιφάτου, τα προνόμια του, υλικά και θρησκευτικά, υπέστησαν εξελίξεις, άλλαξαν από τις ερμηνείες των δογματικών, φιλοσοφικών σχολών, και το μετασχημάτισαν τέλος σε μια μοναρχία. Όμως η εξουσία των ερμηνευτών του κορανικού νόμου, των ιμάμηδων, των στοχαστών, των χαλιφών μετατράπηκε σε πολιτική εξουσία με τάσεις να εξασθενίσει, και τα εξασθένισε, τα προνόμια του χαλιφάτου, το οποίο απολάβαινε αυτά επί τρεις - τέσσερις αιώνες. Ετσι, όταν ο Μουσταφά Κεμάλ διάλυσε το χαλιφάτο, πράξη αυτή επαναστατική, δεν σημειώθηκε καμιά ταραχή στους κόλπους του ισλαμισμού και τούτο επειδή το χαλιφάτο είχε ξεφύγει, θα λέγαμε, από την αραβοϊσλαμική παράδοση του Προφήτη.

Το ισλαμικό δόγμα, μετά το θάνατο του Προφήτη, είχε τα ανεβοκατεβάσματα του. Όσον καιρό ζούσε ο Μωάμεθ και οι θιασώτες του, η παράδοση διατηρήθηκε και είχε το σημαντικό της ρόλο. Η επέκταση όμως των αραβικών εδαφών και η επαφή με διάφορα θρησκεύματα και λαούς της αυτοκρατορίας, επέδρασαν κι αυτά στους διάλογους, στις ερμηνείες του κορανικού νόμου από τους διάφο-

ρους ιμάμηδες, στοχαστές και χαλίφες· άφησαν βαθιά ίχνη και στην διοργάνωση της κρατικής εξουσίας.

Μετά το θάνατο του Προφήτη, η ιδέα των «προφητειών» θεωρούνταν ως τερματισμένη. Μόνον μερικές σχιιτικές αιρέσεις πίστευαν πως η «θέληση του Αλλάχ» να διευθύνει συνέχιζε να εκδηλώνεται. Για τους άλλους, ο Προφήτης έφερε το λόγο που αναμένονταν να φέρει και άλλη προφητεία δεν αναμένεται. Το ζήτημα τώρα έμπαινε να ερμηνευτεί αυτή και να διατηρηθεί.

Στην εφαρμογή του νόμου, στην επιβολή φόρων, στην τιμωρία των κλεφτών κλπ, υπήρχε σύγχυση, χάος. Μια μερίδα έκαναν μερικά βήματα και προσπαθούσαν να συμβιβάσουν τις ενέργειες με τη διδασκαλία, άλλοι δε ακολουθούσαν την παράδοση της εποχής του Προφήτη.

Αρχίζοντας από τον 8ο αιώνα στον αραβικό κόσμο, στη Μεδίνα και τη Μεσοποταμία, ιδρύθηκαν μερικές νομικές σχολές. Οι σπουδαιότερες είναι η μαλικιτική σχολή (από το όνομα του ιδρυτή της, Μαλίκ Ιμπν Ανάς[1]) και αυτή η χαναφιτική (από το όνομα του ιδρυτή της, Αμπού Χανίφα[2]), που έθεσαν τις θεωρητικές βάσεις. Με το πέρασμα του χρόνου έγιναν οι επίσημες σουννιτικές σχολές που επεξεργάστηκαν τον κορανικό νόμο και κωδικοποίησαν το μουσουλμανικό δίκαιο.

Οι σχολές αυτές έβαλαν τα θεμέλια των πρώτων δοκιμίων του δικαίου. Αργότερα, και κατόπιν συζητήσεων, αναφάνηκαν και άλλοι γιατροί, ιμάμηδες, μελετητές και ερμηνευτές με δικές τους αντιλήψεις, όπως ο ιμάμης Αλ Σαφίι και ο ιμάμης Ιμπν Χαμπάλ.

Είχαν και τους θιασώτες τους και εφεύραν τον δικό τους τρόπο να κρίνουν και να ερμηνεύουν τον κορανικό νόμο που δεν περιορίστηκε μόνο στο χώρο του δικαίου, αλλά απλώθηκε και στο χώρο της ηθικής.

Αν πρόκειται για λεπτομέρειες και τονιστούν ορισμένες αποχρώσεις, τότε θα λέγαμε ότι οι Χαμπαλιτικοί ήταν παραδοσιακοί στη θεολογία και άκαμπτοι στην ηθική. Οι Σαφιιτικοί παραδέχονταν τη λογική, κατ' αναλογία παραδέχονταν ορισμένες σχέσεις μεταξύ Θεού και δημιουργημάτων και υιοθετούσαν μια πιο εύκαμπτη θεολογία, δείχνοντας συμπάθεια προς τον μυστικισμό. Οι δε Χαναφατίκοί εμφανίζονταν πιο ανεξάρτητοι και έκλιναν πιο πολύ προς μια ορθολογιστική θεολογία.

Τώρα οι Ανατολιστές προσπαθούν να προσδιορίσουν αν αυτές

1. Αροβομουσουλμάνος νομικός (Μεδίνα 710 Μεδίνα 795).
2. Πέθανε στο Ιράκ το 767.

οι διαφορές αντιλήψεων είναι «προσωπικές σκέψεις» ή είναι επηρεασμένες από άλλους πολιτισμούς και ιδιαίτερα από τον ελληνικό πολιτισμό με τη δική του λογική.

Σημαντικά πολιτικοφιλοσοφικά επακόλουθα είχε η πληθώρα θεολογικών διαλόγων, που έφεραν στο φως αρκετές σχολές και γέννησαν διάφορα σχίσματα.

Το γνωστό βασικό θεολογικό ζήτημα, πίσω από το οποίο καλύπτονταν πολιτικά ζητήματα, ήταν το ζήτημα του ιμάμη και της αποστολής του, δηλαδή το ζήτημα του ιμαμάτου. Η όλη υπόθεση ήταν να αποκατασταθούν τα δικαιώματα του Αλή, γαμπρού του Προφήτη, ενάντια στα προνόμια που απόκτησαν οι χαλίφες πριν και μετά απ' αυτόν.

Εδώ έχουν τη βάση τους δυο σχίσματα και οι διδασκαλίες τους στους κόλπους του μουσουλμανισμού: το ένα είναι το σχιιτικό, που ονομάστηκε έτσι από την «ομάδα οπαδών» του Αλή, και το άλλο είναι το χαριτζιτικό, οπαδοί κι αυτοί του Αλή που εξεγέρθηκαν εναντίον του, ενώ πριν τον υποστήριζαν.

Το πρόβλημα όμως έγινε πολύπλοκο όχι μόνο για τις αρμοδιότητες του ιμάμη. Άρχισε ο πόλεμος μεταξύ του Αλή και των αντιπάλων του, Ταλχά και Αλ Ζουμπαΐρ, υποστηριζόμενοι από την Αισά, τη χήρα του Μωάμεθ. Η μάχη που διεξήχθηκε ανάμεσα τους το 656 ονομάστηκε «μάχη της καμήλας» επειδή κατά τη συμμετοχή της σ' αυτή τη μάχη η Αισά είχε καβαλικέψει μια καμήλα. Αυτός ήταν ο πρώτος εμφύλιος πόλεμος μεταξύ μουσουλμάνων. Στις μάχες σκοτώθηκαν ο Ταλχά και ο Ζουμπαΐρ, ενώ η Αισά αιχμαλωτίστηκε και στάλθηκε στη Μέκκα, όπου και πέθανε. Ύστερα από τη μάχη συνεχίστηκαν οι θεολογικές συζητήσεις για το ποιος προκάλεσε το αιματοκύλησμα. Οι πολέμιοι του Αλή κατέστησαν αυτόν υπαίτιο. Μια μερίδα ζητούσε οι «φταίχτες» να πηγαίνουν στην «κόλαση», η άλλη μερίδα διακήρυττε την ουδετερότητα.

Ο διάλογος αυτός έβαλε σε αμφισβήτηση το ζήτημα της «πίστης» στον «ιμάμη» ή, πώς θα λέγαμε, του καταστατικού των πιστών. Η συζήτηση διεξήχθηκε σκληρή, ζητήθηκε να καθοριστεί η θέση που έπρεπε να ληφθεί ως προς τον εμφύλιο πόλεμο και αμφισβητήθηκε και η ίδια η ύπαρξη του χαλίφη. Το ζήτημα τέθηκε ως εξής: Μπορεί μήπως να παραμείνει χαλίφης αυτός που κάνει κάποιο σφάλμα ή κάποια αδικία;

Οι Ομμεΰάδες χαλίφες ζήτησαν από τους πιστούς τους υπακοή χωρίς όρους και ενθάρρυναν την μουρτζιτική τάση, σύμφωνα με την οποία οι πιστοί δεν έπρεπε να τιμωρούνται σ' αυτό τον κό-

σμο. Άρα, όποιος πίστευε στον ισλαμισμό δεν ήταν δυνατό να αποβληθεί από την κοινότητα (ούμμα).

Σε αντίθεση μ' αυτούς, οι χαριτζίτες, των οποίων η διδασκαλία εξελίχτηκε μετά από τη μάχη του Σιφέν[1] ανάμεσα στο χαλίφη Αλή και Μωαβια, ζητούσαν το σεβασμό κατά τρόπο αυστηρό του κορανικού νόμου. Σύμφωνα μ' αυτούς, όποιος παραβίαζε αυτό το νόμο, αποβαλλόταν από την κοινότητα και αν δεν τον θανάτωναν, τον θεωρούσαν άπιστο, «καφίρ». Ο χαλίφης δηλαδή υπόκειτο στην κρίση όλων, γιατί αυτοί ήταν οι εγγυητές της αλήθειας.

Τη μάχη του Σιφέν την κέρδισε ο Μωαβίας και αναγνωρίστηκε χαλίφης της Συρίας.

Ένας από τους γιους του Αλή, ο Χουσεΐν, αρνήθηκε να αναγνωρίσει τον χαλίφη Γεζίντ Α' και εξεγέρθηκε εναντίον του. Μεταξύ τους έγινε πόλεμος στην Κερμπέλα (νοτίως της Κούφα), όπου, ύστερα από πέντε μήνες μαχών, ο Χουσεΐν και οι οπαδοί του σφάγηκαν[2]. Οι Σχιίτες είχαν έτσι τους μάρτυρες τους και από τότε η μέρα αυτή μνημονεύεται απ' αυτούς σαν μέρα πένθους.

Το ζήτημα όμως αυτό, το ζήτημα δηλαδή της «πίστης» και των «πιστών» δεν ήταν μόνο ένα από τα ζητήματα που ανακινούνταν εκείνα εκείνα τα παλιά χρόνια του ισλαμισμού. Το ρώτημα που έμπαινε ήταν: Μήπως ξένες σκέψεις είχαν εισαχθεί και είχαν επιδράσει στη θρησκεία και στο δόγμα του ισλαμισμού;

Πολλά σούρα του Κορανίου λένε ότι «ο άνθρωπος για τα καλά και τα κακά που διέπραξε σ' αυτό τον κόσμο θα κριθεί στον άλλο κόσμο».

Ποιος όμως θα τον κρίνει; Ο Παντοδύναμος, ο Αλλάχ, λένε άλλα σούρα του Κορανίου, γιατί είναι «ο Αλλάχ εκείνος που και αποπλανεί τον άνθρωπο, αλλά και τον οδηγεί στον σωστό δρόμο». Με άλλα λόγια από τον άνθρωπο, ως πλάσμα, αφαιρείται η θέληση δράσης και προσωπικής ευθύνης. Άρα, ο Θεός είναι παντοδύναμος, ενώ ο άνθρωπος απολαμβάνει λίγη ελευθερία.

Η θεωρία του τζαμπρισμού[3] ενίσχυε τον μουρτζισμό, για να καθιερώσει την απόλυτη υπακοή στον εξουσιάζοντα ιμάμη.

Οι σχιίτες χαρακτήριζαν τους Ομμεϋάδες χαλίφες ως σφετεριστές και τους διευθύνοντες κύκλους της Μεδίνας ως ανθρώπους χωρίς ντιν, άθρησκους, άσπλαχνους και που παραβίαζαν τον κο-

1. Ιούλης 657.

2. Στις 10 Οχιώβρη 680, ή στις 10 Μουχαρρέμη 61 (με την μουσουλμανική χρονολογία).

3. Από την αραβική λέξη τζάμπρ - σφίξη, εξαναγκασμός.

ρανικό νόμο. Έτσι, από την τελευταία περίοδο της δυναστείας των Ομμεϋαδών άρχισαν οι συζητήσεις για την έννοια περί Θεού και για τη φύση του Κορανίου ως «λόγος του Θεού».

Η θέση ότι «το Κοράνιο δεν στάλθηκε, αλλά επινοήθηκε», ανακινήθηκε κατά τον 7ο ή τον 8ο αιώνα. Το ζήτημα της χρονολογίας είναι σκοτεινό, ενώ η θέση αυτή αποδίδεται στον Τζάντ Ιμπν Ντιρχάμ, που έζησε τον 8ο αιώνα. Τον αποκεφάλισε ο Ομμεϋάδης χαλίφης. Χαλίλ αλ Κασρί.

Η θέση αυτή είχε κατοπινές επιπτώσεις, γιατί οδήγησε στην αμφισβήτηση και του ζητήματος περί «Θεού».

Κάποιος Πέρσης, ονόματι Τζαχμ, πήγε πιο πέρα: υπερασπίζοντας τη θέση ότι «ο Θεός δεν είχε μιλήσει στο Μωυσή», πλαγίως εκείνος άφηνε να εννοηθεί πως ο Θεός δεν είχε μιλήσει ούτε και στον Μωάμεθ, επίσης δε «ο Θεός δεν μπορούσε να είχε φίλο τον Αβραάμ», είχε συμβεί επομένως το αντίθετο απ' ό,τι έγραφε το Κοράνιο σχετικά μ' αυτό το ζήτημα, ακολουθώντας τις βιβλικές παραδόσεις.

Πιθανώς να υποτίθεται ότι η θέση αυτού του «μυστηριώδη» Τζάχμ, που τον αποκεφάλισαν, προέκυψε σαν αντίδραση στον αν-Οριοπομορφισμό.

Ισως εδώ επέδρασε η μετάφραση στα αραβικά των βιβλίων των φιλισόφων της αρχαίας Ελλάδας, πράγμα που έγινε περί το τέλος της δυναστείας των Ομμεϋαδών.

Αυτοί οι άνθρωποι, με ονόματα Τζάντ και Τζάχμ ήταν πολέμιοι της δυναστείας των Ομμεϋαδών και ήθελαν να την ανατρέψουν, γι* αυτό και μπορεί να θεωρηθεί ότι η θέση τους «το Κοράνιο δεν είναι σταλμένο, αλλά φτιαγμένο», αντιπροσώπευε μια πολιτική διαπάλη.

Οπωσδήποτε αυτό σημειώνει την αρχή της «λογικής» γύρω από το ζήτημα του δόγματος.

Με τον ερχομό στην εξουσία της δυναστείας των Αβασιδών χαλιφών άρχισε να αποκρυσταλλώνεται και να έρθει στο φως μια νέα θεολογική σχολή, την οποία οι πολέμιοι της την ονόμασαν μουταζιλιτική σχολή. Πρόδρομοι αυτής της σχολής ήταν δυο πρόσωπα, ανήκοντα στους Πέρσες εκείνους που είχαν γίνει μουσουλμάνοι (μουαλί), δηλαδή δούλοι απελεύθεροι, αλλά αφοσιωμένοι στις ιρανικές παραδόσεις: ο Ουάσιλ Ιμπν Ατά και Αμρ Ιμπν Ουμπαΐντ, οι οποίοι εκδηλώθηκαν και στο πολιτικό και στο θρησκευτικό επίπεδο.

Το μουταζιλιτικό ρεύμα δεν είχε μια καλά προσδιορισμένη

μορφή και οι οπαδοί του ήταν ομάδες ή πρόσωπα μεμονωμένα, που ως πρακτική τους είχαν την «ουδετεροφιλία», εξαιτίας των αντιθέσεων που είχαν ανακύψει στη διδασκαλία.

Κατά τους αιρεσιολόγους, στους μουταζιλίτες επικρατούσε η πολιτική άποψη, αν και υπήρχε και η θρησκευτική και η διανοουμενιστική άποψη. Υπήρξε ο ισχυρισμός ότι αυτοί που ονομάστηκαν μουταζιλίτες υποστήριζαν δυναμικά τους Αβασίδες χαλίφες, τα χρονικά όμως δεν τονίζουν και τόσο πολύ αυτή την πλευρά.

Ο Ουάσιλ τηρούσε στάση ουδέτερη ανάμεσα στους οπαδούς του Αλή και την παράταξη των αντιπάλων του. Δεν συμφωνούσε και με τους χαριτζίτες που καταδίκαζαν «ανέκλητα» τον Αλή, ενώ πριν τον υποστήριζαν.

Σύμφωνα με την παράδοση, από δω προέκυψε, αργότερα, το ότι οι οπαδοί του Ουάσιλ χαρακτήρισαν την τοποθέτηση του ως «ενδιάμεση θέση αμαρτωλού». Αυτοί ήταν ενάντιοι στους χαριτζίτες που υποστήριζαν τη θέση ότι ο «αμαρτωλός» ήταν «χάιν» [προδότης] της θρησκείας, άθρησκος, άπιστος.

Ο Αμρ Ιμπν Ουμπαΐντ ήταν αυτός που διατύπωσε τη θέση ότι ο άνθρωπος είναι «ελεύθερος κριτής των πράξεων του» και εδώ θίχτηκαν οι αρμοδιότητες του Θεού και η φύση του Κορανίου. Η θέση αυτή εμπεριείχε μια τάση διανοουμενιστική, γιατί υιοθετούσε μια αντίληψη για το Θεό πως πρέπει απαραίτητα να είναι δίκαιος, πως δεν είναι λοιπόν ελεύθερος στη δικαιοσύνη του, για έναν Θεό μοναδικό, στον οποίο δεν προσδίδονταν καμιά δικαιοδοσία, κανένας χαρακτηρισμός εκτός από το ότι ο Θεός «υπάρχει». Στην πραγματικότητα, τέτοιος περιορισμός της θείας δικαιοσύνης και της θείας ενότητας αφαιρούσε από τη θρησκεία κάθε εξουσία και κάθε αυθαίρετη πρωτοβουλία.

Επομένως, για τους μουταζιλίτες ο Θεός δεν ήταν πια παντοδύναμος για να τον φοβάται ο άνθρωπος, αλλά λογικός, που έπρεπε να τύχει σεβασμού, όχι να τον προσκυνάς όταν πρόκειται κάτι να του ζητήσεις, γιατί «τον Θεό, εφ' όσον είναι δίκαιος, δεν υπάρχει ανάγκη να τον ικετεύσεις».

Σ' αυτές τις συζητήσεις διανοουμένων μεταξύ χαρατζιτών και μουταζιλιτών περί μορφής και περιεχομένου του ζητήματος, είτε σε συμφωνία είτε σε ασυμφωνία, επιδρούσαν όχι μόνο τα πολιτικά προβλήματα της εποχής, αλλά και τα φιλοσοφικά ρεύματα της αρχαιότητας.

Τον 9ο αιώνα ο χαλίφης Αλ Μαμούν[1] υποστήριξε τους μουτα-

1. Αμπ Αλλάχ αλ Μαμούν, Αβασίδης χαλίφης· γεννήθηκε στη Βαγδάτη το 786. πέθαινε κοντά στην Ταρσό το 833.

ζιλίτες στοχαστές που έδωσαν φιλοσοφική συνέχεια στα αμφισβητούμενα προβλήματα.

Ο μουταζιλιτισμός έγινε η διδασκαλία που υπεράσπιζε τη θέση ότι «ένας είναι ο Θεός και μια η δικαιοσύνη» [Al tahwid-ma-l-hadh), αναζητούσε δηλαδή μια θεοδικία, που να έμμενε στον εξωκοσμικό χαρακτήρα του Θεού, ο Θεός είναι κάτι το εκτός χρόνου, δεν είναι ούτε ύλη, ούτε τυχαίο. Είναι έξω κάθε ανθρώπινης κατηγορίας, ούτε δημιουργήθηκε και ούτε δημιουργεί. Προσδιορισμός αυτός απόλυτα αρνητικός ως προς τη σύλληψη της έννοιας του Θεού που τον μετέτρεπε σε μια καθαρά αφηρημένη έννοια.

Η αντίληψη αυτή απορρέει από τα φιλοσοφικά λογικά συγγράμματα της αρχαιότητας, που οι μουταζυλίτες άρχισαν να τα ανακαλύπτουν και να τα μελετούν. Η τυφλή πίστη στο δόγμα άρχισε να παραχωρεί τη θέση της στη λογική. Αυτό χαλάρωσε τις πατροπαράδοτες αντιλήψεις κατά τις οποίες το καθετί, η επιστήμη, η ζωή, ο λόγος, η δύναμη κλπ, αποδίδονταν στον Θεό.

Η θέση αυτή προκάλεσε ζωηρές συζητήσεις, γιατί έθιγε την παραδοσιακή αντίληψη ότι τα πάντα έχουν την πηγή τους στο Θεό, ότι αυτός είναι ο δημιουργός, και έδινε μια νέα ιδέα, που δεν παραδέχονταν την υπερβατική θεία δύναμη, την εκπόρευση από τον Αλλάχ. Οι συζητήσεις αυτές γίνονταν ερμηνεύοντας τους διάφορους στίχους του Κορανίου. Να ένας τέτοιος στίχος: «Όποιος κάνα καλό, το κάνει για τον εαυτό του· όποιος κάνει κακό, το κάνα σε βάρος του».

Τους συγκεκριμένους χαρακτηρισμούς, τις ρήσεις ότι «ο Θεός βλέπει τα πάντα, ακούει τα πάντα και τιμωρεί τους πάντες», οι μουταζιλίτες τα απέρριπταν, δεν τα παραδέχονταν. Όπως και για το ζήτημα της νέας αντίληψης περί μοναδικότητας του Θεού, οι μουταζιλίτες υποστήριζαν τη θέση ότι ο άνθρωπος είναι ελεύθερος και κύριος του εαυτού του και των πράξεων του. Σύμφωνα μ' αυτούς «το κακό δεν μπορεί να αποδοθεί στο Θεό. Τα λάθη του ανθρώπου θα ανήκαν σ' αυτόν τον ίδιο». Ο άνθρωπος ήταν απόλυτα υπεύθυνος για τις πράξεις του.

Έτσι προέκυπτε ότι σε όλες αυτές τις πράξεις δεν υπήρχε ανάγκη να επέμβει ο Προφήτης και, επομένως, το έλεος του θεού δεν είχε πια θέση.

Σ' αυτή την πρωτοβουλία της ηθικής και θρησκευτικής ζωής προστέθηκαν κι άλλες φιλοσοφικού χαρακτήρα.

Η αρχή της «δικαιοσύνης» απαιτούσε ώστε και *ο ίδιος ο Αλλάχ να «συμμορφωθεί» προς τη «δικαιοσύνη και να κρίνει με δικαιοσύνη»*

τους ανθρώπους σε συνάρτηση με «το καλό και το κακό», αλλά αυτό «το καλό ή το κακό» έπρεπε να προσδιοριστεί από τους ίδιους τους ανθρώπους χάρη στη δική τους ικανότητα σκέψης.

Οι μουταζιλίτες περιόρισαν τη θεία βούληση λέγοντας ότι «με την λογική κρίση των ανθρώπων έπρεπε να συμφωνεί ο θεός». Κατ' αυτό τον τρόπο ο μουταζιλισμός αναγόταν σε θρησκευτική φιλοσοφία, όπου η «λογική» καταλάμβανε ανώτερη θέση από τη «θεία δύναμη του Κυρίου». Στη λογική προσέδιδαν μια θαυματουργό δύναμη, τη θεωρούσαν το μόνο κριτήριο στο έργο του ανθρώπου και στο ζήτημα της πίστης.

Από δω προέκυπτε μια υποτίμηση του κορανικού μηνύματος που το θεωρούσαν όχι «σταλμένο» αλλά «επινοημένο» και, σαν τέτοιο, δεν ήταν αιώνιο.

Ο μουταζυλισμός, σαν φιλοσοφικό ρεύμα του ισλαμισμού, διατηρώντας τις θεμελειώδεις πλευρές του δόγματος, αλλά εμφανιζόμενος και possibilist[1], μπορούσε να θεωρηθεί και άκαμπτος και σεχταριστικός. Τον 20ο αιώνα ισλαμικά ρεύματα επιχείρησαν να υιοθετήσουν τον μουταζιλισμό αλλά στην πραγματικότητα αυτός δεν είναι δυνατό να συμβιβαστεί και να εξομοιωθεί με κανένα άλλο δυτικό φιλοσοφικό ρεύμα.

Το κίνημα των μουταζιλιτών έγινε ισχυρό ώστε για ορισμένο νο, κάτω από μερισκούς χαλίφες, μετατράπηκε σε επίσημη διδασκαλία και οι ίδιοι οι μουταζιλίτες έγιναν ανένδοτοι στα δόγματα τους, λέγοντας ότι «όποιος δεν είναι μουταζυλίτης, δεν είναι πιστός».

Παρά την αντίδραση που προκάλεσε και αντιμετώπισε ο ένθερμος προσηλυτισμός των μουταζιλιτών χαλιφών, όπως ο Αλ Μαμούν, ήταν σαφές ότι το ίδιο το φαινόμενο άφησε βαθιά ίχνη στην μεσαιωνική εξέλιξη του ισλαμισμού. Ιδρύθηκαν νέες σχολές, προέκυψαν διάλογοι, προβληματισμοί, προτάθηκαν άλλα συστήματα ερμηνείας.

Ο ιμάμης Ιμπν Χαμπάλ αντιτάχθηκε στους μουταζιλίτες. Χαρακτήρισε τον μουταζιλισμό ως «ανορθολογιστική θεολογία», αντίθετη δηλαδή στην παραδοσιακή πίστη, «λιτεραλιστική[2] και φιντεϊστική» διδασκαλία.

Ο Αλ Ασάρι, δογματικός θεολόγος της ορθόδοξης πτέρυγας, πρώην μουταζυλιτιστής, εκπροσωπεί τη χαμπαλιστική παραδοσιακή

1. Από τα λατινικά: Για κάποιον που παραιτείται από την ιδεολογική του υπόθεση για να πετύχει μερικούς σκοπούς, ιδιαίτερα στην πολιτική.

2. Από τα λατινικά κατά γράμμα, κυριολεκτική.

αντιπαράταξη και με τις αντιλήψεις του βγαίνει ανοιχτά ως υπερασπιστής του μουσουλμαντσμού. Ο ασαρισμός ίδρυσε τη δική του σχολή.

Όλες αυτές οι ιδεολογικές αντιθέσεις, όσο κι αν διατηρούν τον αφηρημένο χαρακτήρα τους, οδήγησαν σε σχίσματα. Το πρώτο σχίσμα σχετιζόταν με τη διαμάχη ανάμεσα στους οπαδούς του Αλή, που ήθελαν να κάνουν αυτόν χαλίδη, και τους αντιπάλους του. Ο σχιισμός παρουσίασε διάφορες πλευρές και διακλαδώθηκε σε παραλλαγές με διάφορες επιλογές, με διάφορες θεωρητικές και πολιτικές θέσεις.

Οι διακλαδώσεις αυτές διατήρησαν ένα κοινό συνήθειο, τη στήριξη τους σε ορθολογιστικά επιχειρήματα και ήθελαν να τα παραβάλουν με τις παραδόσεις νομιμότητας, οι οποίες αναγνώριζαν στον Αλή δικαιώματα κληρονόμου του Προφήτη, που από τότε που ζούσε είχε δώσει στον Αλή το Αξίωμα του ιμάμη.

Για το κληρονομικό δικαίωμα του ιμαμάτου ως νομική κληρονομιά υπήρξαν συζητήσεις, ανέκυψαν διαφωνίες που έγιναν η αιτία να γεννηθούν και σχίσματα στον μουσουλμανισμό.

Οι σχιίτες ή οι ζαϊδίτες υποστήριζαν τη θέση ότι νόμιμοι ιμάμηδες χαλίφες ήταν μόνο οι απόγονοι του Αλή, δηλαδή της Φάτιμα, κόρης του Προφήτη και συζύγου του Αλή, αν βέβαια είχαν εξαιρετικές ιδιότητες πίστης, επιστήμης, κουράγιου. Οι σχιίτες, συνεπώς, υπεράσπιζαν τη νομιμότητα.

Οι ίδιοι οι σχιίτες χωρίστηκαν σε δυο άλλους κλάδους, που ονομάστηκαν ιμαμίτες και ισμαηλίτες. Οι δυο αυτοί κλάδοι πίστευαν στην ύπαρξη διαδόχων ιμάμηδων που προέρχονταν από τον Αλή και τη Φάτιμα, οι οποίοι θα διορίζονταν «από γενιά σε γενιά» από πατέρα σε γιο, ώσπου ο τελευταίος, ο 12ος για μερικούς, ο 7ος για μερικούς άλλους, θα εξαφανίζονταν.

Ορισμένοι, λοιπόν, περίμεναν την «επιστροφή» του 12ου ιμάμη (του Μά'αντ) που είχε εξαφανιστεί τον 9ο αιώνα. Με την επιστροφή του θα εγκαθίδρυε ένα νέο πιο δίκαιο καθεστώς και θα τιμωρούσε τους αντιπάλους. Αυτοί ήταν οι ιμαμίτες. Οι δε άλλοι περίμεναν τον 7ο ιμάμη, τον Ισμαήλ, εξαφανιζόμενος, «κρυμμένος» τον 8ο αιώνα και που θα ξαναπαρουσιαζόταν και θα αποκαθιστούσε την δικαιοσύνη. Τούτοι ήταν οι ισμαηλίτες.

Οι οπαδοί του 12ου ιμάμη ακόμα και σήμερα περιμένουν το γυρισμό του Μά'αντ, για να επανεγκαθιδρύσει το βασίλειο της δικαιοσύνης και του αληθινού, του γνήσιου ισλαμισμού, ενώ αυτοί του 7ου ιμάμη ίδρυσαν στην Ιφρικία το φατιμιδικό χαλιφάτο.

Τον ιμαμιτικό σχιιτισμό που έμελλε να πάει προς τη θεία βούληση, στην πραγματικότητα οι περιστάσεις τον οδήγησαν προς τις ορθολογιστικές τάσεις του μουταζιλισμού, καταπολεμώντας τις ανθρωπομορφιστικές ερμηνείες, θεωρώντας την αλήθεια που ενσαρκώνονταν στον ιμάμη, ως μια αλήθεια που ανταποκρίνονταν απόλυτα στη λογική. Ο ιμαμισμός με τον ορθολογισμό του ήταν και διανοουμενίστικος.

Ο ιμαμιτικός σχιισμός και ο μουταζυλισμός αντιτίθενταν στον ερχομό των σουννιτών[1] χαλιφών στην εξουσία.

Γι' αυτό οι ιμαμίτες καταδιώχτηκαν από τους σουννίτες χαλίφες και θεωρήθηκαν ως κατατρεγμένοι απ' αυτούς.

Το δράμα του ιμάμη Χουσεΐν στην Κερμπέλα ομιλεί για την τραγωδία των παθών της μεσαιωνικής Ανατολής.

Στους ιμαμίτες άρεσε να αναπολούν τα δεινά του παρελθόντος της άγιας οικογένειας του Προφήτη, ενώ οι στοχαστές τους την εσώτερη διδασκαλία που υπεράσπιζε όλο το σύστημα και που συνιστούσε μια πνευματική ζωή βασισμένη στη μύηση στα μυστήρια και τις συμβουλές του ιμάμη.

Ο φατιμιδικός ιμαμισμός είχε μια λαμπρότητα που διήρκησε 3 αιώνες στην Ιφρικία και την Αίγυπτο. Συνδέθηκε με μια φυλοσοφική διδασκαλία που είχε επεξεργαστεί τις θέσεις της και προσδιόριζε την «υπεράνθρωπη» φύση των ιμάμηδων ή των χαλιφών, αναφορικά με την εμφάνιση και εξαφάνιση τους. Αυτή ήταν μια εσώτερη διδασκαλία που προσάρμοζε τις κορανικές αλήθειες με το σύστημα εκπόρευσης των φιλοσόφων της αρχαιότητας. Ο ιμάμης θεωρούνταν το καθολικό πνεύμα που κυβερνά τον κόσμο. Η τάση αυτή έγινε πιο έντονη τον 11ο αιώνα με τον νεοϊσλαμισμό στην Αλμούντ της Περσίας, όπου ο ιμάμης θεωρούνταν πάνω από τον Προφήτη και πάνω από τον κορανικό νόμο, γιατί ανήκε στον ιμάμη να κηρύξει μια νέα επανάσταση και να εγκαινιάσει μια νέα εποχή.

Έτσι ο Μωάμεθ, όσο κι αν φαινομενικά απολάβαινε σεβασμού, απορρίφθηκε από την εξτρεμιστική πτέρυγα του ισλαμισμού.

* *

Και ο ισλαμισμός είχε τους ψεύτικους προφήτες του, αλλά όσες φορές διαμορφωνόταν κάποιο κίνημα τους, όπως για παράδει-

1. Από τη λέξη «Σούννα», φανατικός σεβασμός προς το Κοράνιο και την παράδοση του Προφήτη.

γμα αυτό των μουταζιλιτών κατά τον 8ο και 9ο αιώνα (οπαδοί μιας μουσουλμανικής θεολογικής σχολής, που ήθελε την προσέγγιση μεταξύ υποστηριχτών και αντιπάλων του Αλή), αν δεν καταπνίγονταν, δεν θα άφηνε τον ισλαμισμό να είχε αυτή την πνευματική ανάπτυξη που είχε αργότερα.

Στην κατεύθυνση αυτή, το κίνημα των σούφι ήταν ένα κίνημα ποιητών και μυστικιστών. (Το όνομα τους προέρχεται από την αραβική λέξη σούφ-μαλλί, επειδή φορούσαν ένδυμα από άσπρο μάλλινο ύφασμα).

Ο σουφισμός, ρεύμα μυστικιστικό και ασκητικό, εμφανίζεται σαν μια ιδιάζουσα γραμμή δήθεν τελειότητας και ιεροσύνης του πιστού, ο οποίος δύναται να αποσπαστεί από τον κόσμο και να ανεβεί ως το Θεό διά της χαγιαλλέκ (έκστασης). Οι σούφι περιφρονούσαν τα επίγεια αγαθά για να βρίσκονται πιο κοντά στον παράδεισο, να γίνουν «μουχαραμπούν» [οι «πλησιέστεροι»], που ο ίδιος ο Θεός θα τους καθόριζε.

Τα μέλη αυτού του κινήματος δερβισών σχημάτιζαν μυστικές αδελφότητες, η μύηση τους στις οποίες γινόταν ύστερα από ειδική προετοιμασία και κατήχηση μέσα από προσευχές, μυστηριώδεις κινήσεις και χορούς, που λέγονταν «ζίγκερ».

Η σούφι, αίρεση δερβισών αποτελούνταν από:

— Μεβλεβήδες δερβίσες,

— Ρουφαΐ δερβίσες,

— Μπεκτασήδες δερβίσες.

Υπήρξε ο ισχυρισμός ότι ο σουφισμός επηρεάζονταν από τον ινδικό μυστικισμό (βουδδικό και βεδικό) και από το χριστιανικό μυστικισμό.

Υπάρχει και η αίρεση των *Βαχαβιτών*, ο αρχηγός των οποίων (Βεδουίνος) ονομάζονται Βαχάμπ[1]. Οι Βαχαβίτες θεωρούνται σαν η πιο πουριτανική, η πιο φανατική αίρεση. Οι περισσότεροι απ' αυτούς βρίσκονται στη Σαουδική Αραβία.

* *

Σ' αυτές τις σημειώσεις δεν έχω σκοπό να κάνω την ιστορία του μουσουλμανισμού, ούτε και την ιστορία του μεγάλου αραβικού πολιτισμού που διαδόθηκαν σε αρκετές χώρες και λαούς των ηπεί-

1. Μουχάμμαντ Ιμπν Αμπντ αλ Βαχάμπ. Γεννήθηκε το 1703, πέθανε το 1792.

ρων της Ασίας, Αφρικής και Ευρώπης και που άσκησαν την επί¬ δρασή τους στην ανάπτυξη του πολιτισμού και της επιστήμης αυτών των χωρών. Η επίδραση αυτή ήταν αμοιβαία. Ο σύγχρονος πολιτισμός και η πρόοδος των σημερινών επιστημών έχουν την απαρχή στους πολιτισμούς και στις εξελίξεις και τα επιστημονικά επιτεύγματα των προηγούμενων εποχών. Οι σταυροφορίες, οι ένοπλες θρησκευτικές εκστρατείες της χριστιανικής Ευρώπης κατά των Σελτζούκων Τούρκων, που γίνονταν δήθεν για την απελευθέρωση του «Παναγίου Τάφου», της Ιερουσαλήμ, από τους άθρησκους, ιδιαίτερα η 4η σταυροφορία που ξεκίνησε από τη Βενετία και κατέληξε με την κατάληψη της Κωνσταντινούπολης, είχαν την αρνητική τους επίδραση στην αραβική κουλτούρα και φιλοσοφία. Ταυτόχρονα όμως, και η αραβική κουλτούρα και φιλοσοφία επέδρασαν στις σκέψεις και τα αισθήματα των Ευρωπαίων φιλοσόφων και στοχαστών εκείνης της περιόδου. Συνεπώς, ο ευρωπαϊκός πολιτισμός ορθώθηκε, θα λέγαμε, μετά το πέσιμο του αραβικού πολιτισμού.

Ο αραβικός πολιτισμός είχε τη λαμπρότητα του και την παρακμή του. Η παρακμή αυτή δεν είναι μόνον απόρροια των εισβολών και των καταστροφών από τις ορδές των Μογγόλων και ούτε από τις σταυροφορίες των φανατικών παπών της Ρώμης και των μεγάλων Ευρωπαίων φεουδαρχών, πολέμιων της ανάπτυξης της φιλοσοφίας και της επιστήμης. Με την πάροδο του χρόνου ο ίδιος ο ισλαμισμός δεν καλλιεργήθηκε πιο πέρα και φρενάρισε την περαιτέρω ανάπτυξη των πραγματικών επιστημονικών γνώσεων. Γιατί; Επειδή το Κοράνιο και τα σούρα του θεωρήθηκαν και προπαγανδίστηκαν ως κορύφωμα όλων των επιτεύξεων και της εξέλιξης της ανθρωπότητας. Ενστάλαξε στους πιστούς του και τη μοιρολατρία, το αίσθημα της κατωτερότητας προς τα μεγάλα φαινόμενα των νόμων της φύσης, τα οποία τα παρουσίαζε ως τιμωρία που προέρχεται από την οργή του Αλλάχ για τις αμαρτίες των ανθρώπων. Απέναντι σ' αυτά τα φαινόμενα της φύσης, ο άνθρωπος δεν είχε και δεν μπορούσε να έχει καμιά δύναμη να τα ανακόψει ή να τα αποτρέψει. Αντίθετα, όφειλε μόνο να τα υποστεί, πράγμα που αλλιώς σημαίνει ότι οι άνθρωποι να υπάκουαν χωρίς αντίρρηση στο Κοράνιο που αντιπροσώπευε το λόγο, τη θέληση και την επιθυμία του Αλλάχ.

Αυτός ο απολυτισμός του ρόλου της ισλαμικής θρησκείας και της ισχύος του Αλλάχ, κατοχυρωμένος με δρακόντειους νόμους εναντίον όποιου αντιπάλου, ορθώθηκε έτσι ως μεγάλο εμπόδιο στην παραπέρα πρόοδο της αραβικής κοινωνίας ή, ακριβέστερα, έγινε η αιτία για να μην μπορέσουν οι αραβικές επιστήμες να συνεχί-

σουν όσο έπρεπε και όποτε έπρεπε να αναπτύξουν στα εδάφη τους τις αντικειμενικές πλευρές της κοινωνικής προόδου. Έτσι, οι Άραβες φιλόσοφοι, αν και ήταν οι πρώτοι που παραδέχτηκαν τους Έλληνες φιλόσοφους και έγιναν οι φορείς τους στον ευρωπαϊκό πολιτισμό, ήρθε ωστόσο μια ώρα που η Ευρώπη του μεσαίωνα αντέταξε σ' αυτούς τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη, οι οποίοι έγιναν η ταφόπετρα για την παραπέρα ανάπτυξη της αραβικής κουλτούρας και επιστήμης.

Σήμερα οι αραβικοί λαοί ξεσηκώθηκαν σε αγώνα και εξέγερση κατά του σκότους και της καθυστέρησης, για την κοινωνική απελευθέρωση τους και για τη γενική ανάπτυξη σύμφωνα με την εποχή στην οποία ζουν. Ωστόσο η πραγματοποίηση αυτού του δίκαιου πόθου των αραβικών λαών δεν είναι και τόσο εύκολη, γιατί οι εχθροί τους είναι πολλοί και ισχυρότατοι, και γιατί η δύναμη που τους συνδέει και τους ενώνει, το Κοράνιο, η θρησκεία και η αραβική γλώσσα στην οποία έχει γραφεί αυτό το ιερό βιβλίο, είναι ανεπαρκής. Πέρα απ' αυτό, τα σχετικά με την ερμηνεία του Κορανίου σχίσματα που γεννήθηκαν από αιώνες πριν, καθώς και το υπονομευτικό έργο της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης και των αντιδραστικών φιλοσόφων της, υποθάλπουν την διάσπαση και τον ατομικισμό. Η ιμπεριαλιστική αστική τάξη μετέρχεται όλα τα μέσα προσπαθώντας να κάμει τους αραβικούς λαούς αναποφάσιστους να ξεσηκωθούν και να παλέψουν για ένα καθεστώς και για μια εξουσία γνήσια προς τα εθνικά και κοινωνικά τους συμφέροντα.

Είναι όμως γεγονός, και γι' αυτό είμαστε όλοι μάρτυρες, ότι η ροή των πραγμάτων στη Μέση Ανατολή δεν πάει καταπώς θα την επιθυμούσαν οι ιμπεριαλιστές, οι σοσιαλιμπεριαλιστές και η παγκόσμια αντίδραση. Οι αραβικοί λαοί αυτής της μεγάλης πετρελαιοφόρας περιοχής ξύπνησαν, ξεσηκώθηκαν και με θάρρος ζητούν να πάρουν στα χέρια τους την τύχη τους. Σε πολλές αραβικές χώρες διεξάγεται δίκαιος αγώνας εναντίον καθελογής ιμπεριαλισμού, αποικιοκρατίας και νεοαποικιοκρατίας και της οικονομικοπολιτικής και στρατιωτικής κυριαρχίας τους. Αυτή είναι μια θετική εξέλιξη που πρέπει να υποστηριχτεί απ' όλους, γιατί αντιπροσωπεύει το προοδευτικό, το επαναστατικό, το μέλλον, ανταποκρίνεται στα συμφέροντα και τους πόθους των λαών που δοκιμάζουν την καταπίεση, που ζουν στη φτώχεια και στο σκοτάδι αν και βρίσκονται και ζουν στην κοιτίδα ενός λαμπρού πολιτισμού και σε πλούτο που, αν δεν καταληστεύεται από τους ξένους, μπορεί να φέρει σ' αυτούς ευημεpiu. μακροζωία και αμυντική ικανότητα ενάντια στους άγριους εχθρούς τους.

Οταν αυτός ο αποφασιστικός και δίκαιος αγώνας των αραβικών λαών ενάντια στο διεθνή ιμπεριαλισμό και τα ντόπια όργανα και υπηρέτες τους, όταν αυτή η ανερχόμενη επανάσταση, θα απαλλαγεί από τις αρνητικές πλευρές της θρησκείας που συνεχίζει να βρίσκεται σε δεσπόζουσες θέσεις, που παίζει ρόλο ανασταλτικό και υποκινεί συχνά τη διαμάχη των σχιιτικών, σουννιτικών και άλλων σχισμάτων, τότε σίγουρα θα λήθει με τη νίκη των αραβικών λαών, των 100 και πλέον εκατομμυρίων κατοίκων και θα σημειώσει ένα νέο σταθμό και μια νέα σελίδα στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Τετάρτη 17 Αυγούστου 1983

Ο ΤΣΑΟΥΣΕΣΚΟΥ, ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ

Ο ρόλος του μεσάζοντα, του προξενητή, που παίζει ο Τσαουσέσκου είναι από καιρό γνωστός όχι μόνον μεταξύ Κίνας και Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, αλλά και μεταξύ άλλων χωρών. Όχι ολιγότερες μεσολαβήσεις και σε στιγμές πολύ δύσκολες εκείνος έκαμε και μεταξύ του Ισραήλ και μερικών αραβικών κυβερνήσεων.

Και τώρα που στο Λίβανο έχει δημιουργηθεί μια πραγματική κατάσταση κατοχής από το στρατό του Ισραήλ και από τις «πολυεθνικές δυνάμεις» (των Ενωμένων Πολιτειών, της Γαλλίας, της Ιταλίας και της Αγγλίας), όταν ακόμα δεν έχει σβήσει ο οργή και η αγανάκτηση της προοδευτικής ανθρωπότητας για τα στυγερά και απάνθρωπα εγκλήματα που οργάνωσαν οι Ισραηλικοί την περασμένη χρονιά σε βάρος του άμαχου παλαιστινιακού πληθυσμού στα στρατόπεδα Σάμπρα και Σατίλα, ο Τσαουσέσκου υποδέχεται και συνομιλεί εγκάρδια με τον υπουργό Εξωτερικών του Ισραήλ, Σαμίρ.

Για τι πράγματα συνομιλούν; Καταπώς λένε τα πρακτορεία ειδήσεων συνομιλούν για «μεσολάβηση» προς αποκατάσταση διπλωματικών σχέσεων μεταξύ Ισραήλ και Σοβιετικής Ένωσης και των άλλων χωρών της Ανατολικής Ευρώπης.

Το ρόλο αυτό τον ανέλαβε οπωσδήποτε ο Τσαουσέσκου και θα προσπαθήσει να τον εκπληρώσει, διότι, όπως όλες οι μεσολαβήσεις που έχουν γίνει, και τούτη μπορεί να του φέρει κάποιο οικονομικό όφελος. Εγώ όμως νομίζω ότι σ' αυτές τις στιγμές και σ' αυτές τις καταστάσεις η μεγαλύτερη βοήθεια που αυτός προσπαθεί να δώσει στο Ισραήλ είναι να κατευνάσει κάπως την οργή της παγκόσμιας κοινής γνώμης ενάντια στην αντιαραβική και αντιπαλαιστινιακή εγκληματική πολιτική του Τελ-Αβίβ.

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Τσαουσέσκου κάνει πλάτες στο Ισραήλ και έχει συχνά συναντήσεις και συνομιλίες εγκάρδιες με τις κεφαλές του Τελ-Αβίβ. Μετά από την Ουάσιγκτον, η άλλη πρωτεύουσα όπου οι Ισραηλινοί κυβερνήτες πηγαίνουν πιο συχνά είναι το Βουκουρέστι. Πηγαίνουν εκεί και οι αρχηγοί μερικών αραβικών κρατών. Είναι όμως να λυπάται κανείς που γι' αυτές τις συναντήσεις έχει αυταπάτες και ο Αραφάτ ή και άλλο κάποιο πρόσωπο της ηγεσίας της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης.

Πέμπτη, 3 Νοέμβρη, 1983

ΜΠΡΑΒΟ ΣΤΟΥΣ ΑΦΓΑΝΟΥΣ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ!

Όπως κάνουν γνωστό το πρακτορεία ειδήσεων, οι Αφγανοί πατριώτες χτύπησαν αυτές τις μέρες το γενικό επιτελείο του σοβιετικού στρατού κατοχής, καθώς και την πρεσβεία της Σοβιετικής Ένωσης στην Καμπούλ Οι ειδήσεις λένε για τολμηρές επιχειρήσεις και σε άλλες μεγάλες πόλεις της χώρας και για χτυπήματα σε στρατιωτικές στρατηγικές θέσεις των Σοβιετικών. Πυρ κατά των ξένων πρακτορείων ειδήσεων, οι Αφγανοί πατριώτες χτύπησαν αυτές τις μέρες το γενικό επιτελείο του σοβιετικού στρατού κατοχής, καθώς και την πρεσβεία της Σοβιετικής Ένωσης στην Καμπούλ. Οι ειδήσεις λένε νια τολμηρές επιχειρήσεις και σε άλλες μεγάλες πόλεις της χώρας και για χτυπήματα σε στρατιωτικές στρατηγικές θέσεις των Σοβιετικών. Πυρ κατά των ξένων καταχτητών, πυρ αδιάκοπο!

Τετάρτη, 16 Νοέμβρη, 1983

ΝΕΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Η νομοθετική Συνέλευση της τουρκικής Κοινότητας της Κύπρου διακήρυξε τη δημιουργία της «Τουρκοκυπριακής Δημοκρατίας», δηλαδή την αυτονομία του βορείου τμήματος αυτού του νησιού.

Το γεγονός αυτό θα έχει βέβαια απήχηση και επιπτώσεις στη διεθνή σκηνή, θα οξύνει τις ήδη κακές τούρκο-ελληνικές σχέσεις, θα αυξήσει τον κίνδυνο επέμβασης των υπερδυνάμεων και θα καταστήσει πιο βαριά τη γεμάτη ταραχές υπάρχουσα κατάσταση στη Μεσόγειο.

Αυτό που συνέβηκε, είναι δική τους υπόθεση. Εμείς, στην κατάλληλη στιγμή, θα πάρουμε τη θέση μας. Έχουμε υποστηρίξει το δίκαιο αγώνα του κυπριακού λαού, ελληνικού και τουρκικού, για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία. Ήμασταν και είμαστε της γνώμης ότι η σωστή και σταθερή λύση του κυπριακού προβλήματος μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από διαπραγματεύσεις ανάμεσα στις δυο Κοινότητες και χωρίς καμιά επέμβαση απ' έξω.

Σάββατο, 10 Δεκέμβρη, 1983

ΒΑΡΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΖΗΜΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΚΟΛΠΟΥΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Μια από τις κυριότερες βλέψεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού, του σιωνισμού και της αραβικής αντίδρασης ήταν και μένει το σαμποτάρισμα κάθε απελευθερωτικού κινήματος, εθνικού και κοινωνικού, στη Μέση Ανατολή, σ' αυτή την περιοχή που είναι από τις πλουσιότερες του κόσμου σε πετρέλαια. Σ' αυτό το πλαίσιο, ο άμεσος στόχος τους είναι να καταδιαλύσουν το απελευθερωτικό κίνημα του παλαιστινιακού λαού, να εμβάλουν μεταξύ των Παλαιστινίων τις διχόνοιες και τον αλληλοσπαραγμό. Αν για το ζήτημα του πετρελαίου, των ζωνών επιρροής ή για την κυρίευση των στρατηγικών περιοχών υπήρχαν μεταξύ τους και υπάρχουν ακόμα αντιθέσεις, για το ξεκάμωμα του παλαιστινιακού λαού όχι μόνο δεν υπάρχουν μεταξύ τους αντιθέσεις, αλλά υπάρχει μια πολύπλευρη σιωπηρά συμφωνία. Οι εχθροί του παλαιστινιακού λαού με ίντριγκες, με μυστικές κατασκοπευτικές ενέργειες, με ενοχοποίηση δια του χρήματος και των θωπειών κατόρθωσαν να πετύχουν μερικά αποτελέσματα.

Ότι στους κόλπους της Οργάνωσης Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης υπήρξαν αντίθετες τάσεις, ομάδες με διαφορετικά προγράμματα και σκοπούς, αυτό είναι μια πραγματικότητα που δεν μπορεί να καλυφθεί. Το ίδιο δεν μπορεί να αρνηθεί και το άλλο γεγονός ότι ανάμεσα σ' αυτά τα αντιτιθέμενα ρεύματα και ομάδες έχουν συμβεί και πολιτικές διαμάχες, κάποτε κιόλας πολύ σοβαρές, οι οποίες έχουν επιδράσει αρνητικά στην αίσια διεξαγωγή του αγώνα του παλαιστινιακού λαού για την επιστροφή στην πατρίδα του, στα εθνικά του εδάφη. Τώρα όμως, απ' ό,τι φαίνεται, τα πράγματα πήγαν πολύ πιο μακριά και πολύ πιο βαθιά ώστε να διακινδυνεύουν το ίδιο το κίνημα και γενικά την εξακολούθηση του αγώνα του παλαιστινιακού λαού.

Από πολλές μέρες τώρα, τα πρακτορεία ειδήσεων αναφέρονται σε κάποια βαριά διάσπαση στους κόλπους της ηγεσίας της Οργάνωσης Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης μεταξύ Αραφάτ και κάποιου από τους στρατιωτικούς βοηθούς του, του Αμπού Μούσα. Οι φιλονικίες αυτές έφθασαν μέχρι και σε σκληρές ένοπλες συγκρού-

σεις με συνέπειες για τις δυο πλευρές. Ο Αμπού Μούσα, με την υποστήριξη των συριακών στρατιωτικών μονάδων που βρίσκονται στην Κοιλάδα Μπεκάα, σηκώθηκε και πολεμάει ενάντια στον Αραφάτ και τους υποστηριχτές του, υποχρεώνοντας τους να κλειστούν σε κατάσταση πολιορκίας στη λιβανική πόλη της Τρίπολης.

Τι ζητάει ο Αμπού Μούσα; Με την κατηγορία ότι ο Αραφάτ πρόδωσε την επανάσταση και σφετερίστηκε την ηγεσία της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, ζητάει την παραίτηση του από την αρχηγία αυτής της οργάνωσης και την οριστική αποχώρηση του από το έδαφος του Λιβάνου, μαζί με όλους τους οπαδούς του, περίπου 4000 άτομα.

Ο Αραφάτ, από μέρους του, κατηγορεί τη Συρία και τη Λιβύη, με τις οποίες βρίσκεται σε διχόνοιες, ότι αυτές είναι οι κυριότερες υποκινήτριες του Αμπού Μούσα και ότι μέσω αυτού προσπαθούν να βάλουν στο χέρι τους όλη την ηγεσία της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και να εμποδίσουν τον παλαιστινιακό απελευθερωτικό αγώνα. Στο μεταξύ οι μάχες αλληλοσπαραγμού συνεχίζονται με τη μεγαλύτερη σκληράδα, πράγμα αυτό που είναι αλήθεια αξιολύπητο γιατί υπηρετεί μόνον και μόνον το σαμποτάρισμα του αγώνα και της επανάστασης του παλαιστινιακού λαού και επιδρά στην καταστροφή της ενότητας του. Πάνω σ' αυτή την συμπλοκή αλληλοκτονίας, πάνω σ' αυτό το παλαιστινιακό αίμα που χύνεται καθημερινά, ζεσταίνουν τα αιματοβαμμένα χέρια τους, ρίχνουν βενζίνη, ανασκαλεύουν τα δαυλιά οι Ισραηλινοί και όλοι οι εχθροί της Παλαιστίνης και του παλαιστινιακού λαού.

Σίγουρα ο λαός και οι πραγματικοί Παλαιστίνιοι αγωνιστές είναι ενάντιοι σ' αυτή τη διάσπαση και σ' αυτό τον αδελφοκτόνο πόλεμο και θέλω να ελπίζω ότι η λογική θα νικήσει επί του μίσους που οι άλλοι ενσπείρουν, θα νικήσει επί του προσωπικού φθόνου και επί των μη εθνικών συμφερόντων. Ο παλαιστινιακός λαός και οι γενναίοι μαχητές του έχουν ανάγκη από ενότητα μεταξύ τους για να νικήσουν πάνω στους άγριους και άσπονδους εχθρούς, τους Ισραηλινούς και πάτρωνες τους, τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές και τις αραβικές αστικοφεουδαρχικές αντιδραστικές δυνάμεις. Η διάσπαση ευνοεί όλους αυτούς τους τελευταίους και τα αντιπαλαιστινιακά και αντιαραβικά σχέδια και συνωμοσίες τους.

Δευτέρα, 19 Δεκέμβρη, 1983

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΠΟΛΥ ΕΠΙΖΗΜΙΟΥ ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ύστερα από πολλές μάχες, καθελογής πιέσεις και μπροστά στον κίνδυνο μιας ακόμη μεγαλύτερης ζημίας των οργανωμένων παλαιστινιακών δυνάμεων, καθώς και τις μεγάλες απώλειες που μπορεί να προκαλούνταν στον ντόπιο πληθυσμό, ο Αραφάτ δέχτηκε να απομακρυνθεί μαζί με τους οπαδούς του, από τη λιβανική πόλη της Τρίπολης, όπου για μερικές μέρες ήταν πολιορκημένος.

Στα δελτία ειδήσεων βλέπω συνεχώς στοιχεία που λένε ότι πήρε τέλος αυτό το ζήτημα και ότι τώρα συζητείται το πώς και με ποια μέσα θα απομακρυνθούν οι περίπου 4000 Παλαιστίνιοι μαχητές, μαζί με τον οπλισμό και με τις οικογένειες τους. Οι Ισραηλινοί, επωφελούμενοι από τη νέα κατάσταση που δημιουργήθηκε, έβαλαν αυστηρότατους όρους: οι Παλαιστίνιοι, πριν απομακρυνθούν, να αφοπλιστούν από τον βαρύ οπλισμό τους. Δεύτερο, ο Αραφάτ πρέπει «να παραδοθεί», «να παραπεμφθεί σε δίκη» και «να εκτελεστεί» για τα «εγκλήματα που διέπραξε σε βάρος των Ισραηλινών»! Διαφορετικά, λένε οι δυνάστες του Ισραήλ, τα πολεμικό τους πλοία θα χτυπήσουν και θα βουλιάξουν όποιο πλοίο μεταφέρει Παλαιστίνιους. Μέχρι σ' αυτό το σημείο έφθασε η ξέφρενη αυθάδεια, το άγριο μίσος τους εναντίον του παλαιστινιακού λαού.

Στο μεταξύ, εκείνοι που χάλκευσαν αυτό τον αδελφοκτόνο πόλεμο μεταξύ των Παλαιστίνιων μαχητών, συμπεριλαμβανομένων και των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών και των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών, «τείνουν χείρα», «προσφέρουν τη βοήθεια» τους, «δείχνουν τους δρόμους» ενέργειας για την απομάκρυνση των Παλαιστινίων από το Λίβανο κλπ. Έτσι λογουχάρη συνιστούν όπως ο Αραφάτ και οι Παλαιστίνιοι μαχητές απομακρυνθούν με πλοία μιας χώρας αδέσμευτης σ' αυτή τη σύγκρουση· η επιβίβαση στα πλοία να γίνει κάτω από την προστασία των «πολυεθνικών δυνάμεων» που βρίσκονται στη Βηρυττό· τα πλοία μεταφοράς να προστατεύονται από τα πολεμικά πλοία της Γαλλίας και Ιταλίας κλπ. Ωστόσο, η ισραηλινή κυβέρνηση βάζει σε εφαρμογή τις απειλές της, έφερε απέναντι στο λιμάνι της Τρίπολης τα πολεμικά της πλοία και

επανειλημμένα σφυροκοπάει με πυροβολικό τις θέσεις όπου έχει αρχίσει η συγκέντρωση των Παλαιστίνιων μαχητών.

Να ιδούμε πώς θα πάει αυτή η δουλειά. Όπως και να 'χει, οι Παλαιστίνιοι μαχητές δέχτηκαν ένα άλλο βαρύ χτύπημα που αναμφίβολα θα έχει επακόλουθα στην παραπέρα διεξαγωγή του δίκαιου αγώνα τους για την επιστροφή τους στο πάτριο έδαφος.

Τετάρτη, 21 Δεκέμβρη, 1983

ΟΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΙ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΠΟΛΗ

Τα πρακτορεία ειδήσεων έκαμαν γνωστό ότι εχθές άρχισε τελικά η απομάκρυνση των Παλαιστίνιων μαχητών από το λιβανικό λιμάνι της Τρίπολης με ελληνικά μεταφορικά πλοία, συνοδευόμενα από ιταλικά και γαλλικά πολεμικά σκάφη και κάτω από την αυστηρή επίβλεψη των ισραηλινών πολεμικών πλοίων. Σε ένα από τα ελληνικά πλοία βρίσκεται και ο Αραφάτ.

Τα πλοία θα κάνουν μια στάση σε κάποιο λιμάνι της Κύπρου. Από εκεί οι Παλαιστίνιοι θα πάνε προς διάφορες κατευθύνσεις, όπως στην Τυνησία, τη Νότιο Υεμένη και αεροπορικώς για το Ιράκ.

Είδα εψές στην τηλεόραση μερικές σκηνές από την υποχρεωτική αυτή αναχώρηση των Παλαιστίνιων μαχητών. Είδα μεταξύ τους άντρες που στο ένα χέρι κρατούσαν το όπλο και με το άλλο έπαιρναν στην αγκαλιά και σήκωναν ψηλά το μικρό κορίτσι ή αγόρι τους. Για πού πάει τώρα αυτός ο άπατρις πια κόσμος; Τί τους περιμένει εκεί που πάνε; Ποιό είναι το μέλλον τους, το μέλλον των οικογενειών τους και των παιδιών τους;

Πόσο πικρή τύχη είχε ο πολύπαθος παλαιστινιακός λαός! Εγώ όμως είμαι πεπεισμένος ότι ανεξάρτητα απ' αυτά τα βαριά χτυπήματα, ανεξάρτητα από την καταπολέμηση που του γίνεται απ' όλες τις μεριές, αυτός θα νικήσει. Οι λαοί δεν καταβάλλονται! Ο παλαιστινιακός λαός δεν καταβάλλεται! Εμείς θέλαμε πάντα το καλό και πάντα θα θέλουμε το καλό του παλαιστινιακού λαού.

Παρασκευή, 23 Δεκέμβρη, 1983

Ο ΑΡΑΦΑΤ ΣΤΟΝ ΜΟΥΜΠΑΡΑΚ

Παρακολουθώ την Οδύσσεια των παλαιστίνιων μαχητών που απομακρύνθηκαν από τον Λίβανο προς άγνωστες ακόμα κατευθύνσεις. Στα δελτία ειδήσεων διάβασα ότι ένα από τα πλοία που μετάφερα τους Παλαιστίνιους μαχητές μπήκε στη διώρυγα του Σουέζ. Χθες, στο λιμάνι Ισμαηλία, ο Αραφάτ που βρισκόταν σ' αυτό το πλοίο κατέβηκε και πήγε στο Κάιρο όπου συναντήθηκε με τον Αιγύπτιο πρόεδρο Μουμπαράκ. Για τη συνάντηση αυτή γίνεται πολύς θόρυβος. Γιατί; Διότι είναι μια συνάντηση τελείως απρόβλεπτη και ξαφνική.

Όπως είναι γνωστό, η Αίγυπτος υιοθέτησε τις συμφωνίες του Κάμπ Νταίηβιντ, υπέγραψε τη συμφωνία ειρήνης με το Ισραήλ. Αποκατέστησε μ' αυτό διπλωματικές σχέσεις. Η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και ο ίδιος ο Αραφάτ ήταν ως τώρα ενάντιοι σ' αυτές τις ενέργειες της Αιγύπτου και αυτός είναι άλλωστε ο λόγος που είχαν φύγει από το Κάιρο.

Τι κρύβεται στην πραγματικότητα πίσω απ' αυτή τη στροφή και σ' αυτή την απρόσμενη συνάντηση Αραφάτ-Μουμπαράκ, και ποιες θα είναι οι συνέπειες της για τον αγώνα του παλαιστινιακού λαού, σύντομα θα το μάθουμε.

Δεκέμβρης, 1983

Η ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΟ 1983

Σημειώσεις

Και φέτος ο ανοιχτός πολιτικοοικονομικός ανταγωνισμός, έμμεσα δε κι αυτός ο στρατιωτικός ανταγωνισμός, μεταξύ των δυο ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων, των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Σοβιετικής Ένωσης στη Μέση Ανατολή, καθώς και τα προβλήματα που σχετίζονται μ' αυτά, βρίσκονταν στο επίκεντρο των διεθνών γεγονότων. Η αραβοϊσραηλινή σύγκρουση είχε νέες και επικίνδυνες εξελίξεις, ο πόλεμος μεταξύ Ιράν και Ιράκ συνεχίστηκε σκληρός, η αντίσταση του Αφγανικού λαού ενάντια στους Σοβιετικούς καταχτητές πήρε πιο πλατιές και πιο μεγάλες διαστάσεις κλπ. Σε μερικές στιγμές οι νέες εξελίξεις που είχαν αυτά τα γεγονότα, έδειξαν ότι οι εστίες των τοπικών πολέμων σ' αυτή την περιοχή μπορεί να γίνουν αιτία για πολύ μεγαλύτερες και πιο βαριές συνέπειες και για τις όμορφες χώρες και λαούς.

Έχω γράψει και πριν ότι στη βάση όλου αυτού του διιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού στη Μέση Ανατολή είναι στην πραγματικότητα τα πετρέλαια και η στρατηγικο-στρατιωτική θέση των αραβικών χωρών. Για τα πετρέλαια της Μέσης Ανατολής και τις στρατιωτικο-στρατηγικές θέσεις σ' αυτή την περιοχή, έχουν συγκρουστεί και συγκρούονται άγρια, ύπουλα και φανερά, επί πολλά χρόνια οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και η Σοβιετική Ένωση. Χωρίς πετρέλαιο η οικονομία τους γενικά και η μεγάλη στρατιωτική τους μηχανή ιδιαίτερα, δεν έχουν μακρά ζωή. Χωρίς να επικρατήσουν στις από ξηράς, θαλάσσης και αέρος γραμμές επικοινωνίας που περνούν σ' αυτή την πολύ ευρεία περιοχή, το έχουν δύσκολο να πραγματοποιήσουν τα σχέδια κατάχτησης και επεκτατισμού στις μεγάλες περιοχές των ηπείρων της Ασίας, της Αφρικής, στους απέραντους ωκεανούς, του Ειρηνικού και Ατλαντικού.

Αυτοί είναι οι βασικοί λόγοι που τόσο οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής όσο και η Σοβιετική Ένωση στην περιοχή της Μέσης Ανατολής, που σύμφωνα μ' αυτούς επεκτείνεται από την Αλγερία μέχρι το Ιράν, την έχουν κηρύξει και τη μεταχειρίζονται ως «ζώνη των δικών τους εθνικών συμφερόντων», για την υπεράσπιση

των οποίων, το λένε δημόσια, είναι έτοιμοι να διακυβεύσουν τα πάντα, μέχρι και σε έκρηξη πολέμων. Στο οπτικό αυτό επίπεδο, κατά το 1983, από τις ανοιχτές απειλές εκείνοι πέρασαν σε συγκεκριμένες ενέργειες και μέτρα.

Οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής έστειλαν ολόκληρο πολεμικό στόλο και ειδικές μονάδες απόβασης στις πέριξ του Περσικού Κόλπου περιοχές για να ενεργήσουν με τη δύναμη των όπλων σε περίπτωση που το Ιράν θα κλείσει τα στενά του Ορμούζ και θα εμποδίσει την έξοδο των πετρελαιοφόρων πλοίων προς τους ωκεανούς. Στη Μεσόγειο ενίσχυσαν στο μέγιστο τον 6ο Στόλο και έκαμαν απόβαση με 2000 περίπου πεζοναύτες στο Λίβανο. Την καθεμιά απ' αυτές τις πολεμικές επιχειρήσεις την δικαιολόγησαν με τον ισχυρισμό ότι «υπερασπίζουν τα εθνικά συμφέροντα» των Ενωμένων Πολιτειών!

Το ίδιο έκαμε και η Σοβιετική Ένωση. Ένα μέρος του στόλου της το έστειλε στα νερά του Ειρηνικού Ωκεανού και ενίσχυσε στο μέγιστο τον στόλο της στη Μεσόγειο. Και η Σοβιετική Ένωση, όλα αυτά τα έκαμε «για να υπερασπίσει» τα εθνικά της συμφέροντα σ' αυτές τις περιοχές!

Συνεπώς, φέτος, περισσότερο από κάθε άλλο έτος, οι δυο ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις εφάρμοσαν στη Μέση Ανατολή την πολιτική των κανονιοφόρων χωρίς καν να ρωτήσουν για την ανεξαρτησία, τη λευτεριά και τους πόθους των λαών αυτής της περιοχής. Αυτή η πολιτική των κανονιοφόρων και οι ανοιχτές πολεμικές ενέργειες τόσο της μιας όσο και της άλλης πλευράς εκφράστηκαν και στην παραπέρα όξυνση σ' αυτό που αποκαλείται «Μεσανατολική Κρίση».

Ταυτόχρονα, οι «ειδικοί αποστολάτορες» των προέδρων και των κυβερνήσεων των δυο υπερδυνάμεων, έκαναν συχνά ταξίδια με μυστικότατες και εξαιρετικά ειδικές αποστολές στο Τελ-Αβίβ, στο Ριάντ, στο Κάιρο, στη Δαμασκό, στο Αμάν και σε πολλές άλλες πρωτεύουσες των χωρών του αραβικού κόσμου για να προσφέρουν «τη βοήθεια και τη μεσολάβηση» των χωρών τους, στην πραγματικότητα όμως να ασκήσουν πιέσεις και να οργανώσουν άλλες συνωμοσίες σε βάρος των αραβικών λαών και κατά πρώτο λόγο σε βάρος του παλαιστινιακού λαού.

Κατά τη διάρκεια του έτους, στο Ημερολόγιο σημείωσα μερικές από τις στιγμές και από τα γεγονότα που μου έκαμαν μεγαλύτερη εντύπωση από τις παράνομες και απάνθρωπες πράξεις των ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων και του Ισραήλ, αλλά και στιγμές από

τους ηρωικούς αγώνες του παλαιστινιακού λαού, των Αράβων, του αφγανικού και του ιρανικού λαού ενάντια στις συνωμοσίες των δυο υπερδυνάμεων. Εχω εκφράσει και κάποια δική μουσ σκέψη και συναίσθημα, τον πόνο που νιώθω για τις δυστυχίες που έπεσαν πάνω στους λαούς, για τις αδικίες που γίνονται σε βάρος τους, αλλά και τη μεγάλη χαρά που μου δίνει ο παραδειγματικός αγώνας τους για τη λευτεριά και την εθνική τους ανεξαρτησία ενάντια στους άγριους ισραηλινούς, ιμπεριαλιστές και σοσιαλιμπεριαλιστές καταχτητές και εχθρούς. Εδώ κάνω, έτσι να λέμε, μια συνόψιση αυτών των γενικών γεγονότων.

Η αραβοϊσραηλινή σύγκρουση και οι περιπλοκές της

Το 1983 μπορεί να θεωρηθεί έτος της παγίωσης της ντε φάκτο κατοχής του Λιβάνου από τα ισραηλινά στρατεύματα και από τις «πολυεθνικές δυνάμεις» που αποτελούνται από αμερικάνικα, ιταλικά, γαλλικά και εγγλέζικα ειδικά στρατιωτικά τμήματα. Η κατακτητική αυτή ενέργεια έγινε κατά πρώτον για να δοθεί ένα νέο χτύπημα και για να καταλύσουν τις οργανωμένες και συγκεντρωμένες στο Λίβανο παλαιστινιακές δυνάμεις. Εδώ πρόκειται για την εφαρμογή του δεύτερου μέρους του ισραηλινοϊμπεριαλιστικού και της αραβικής αντίδρασης γενικού σχεδίου για το σαμποτάρισμα και την οριστική παράλυση του δίκαιου αγώνα του παλαιστινιακού λαού να γυρίσει ξανά στην πατρίδα του.

Ύστερα από σκληρές μάχες, ο εξοπλισμένος μέχρι τα δόντια με σύγχρονα όπλα ισραηλινός στρατός και αποτελούμενος από περίπου 100.000 άνδρες, κατέλαβε τη ΒηρυΤτό και το κυριότερο τμήμα της νότιας περιοχής του Λιβάνου. Οι Παλαιστίνιοι μαχητές αντιστάθηκαν ηρωικά, αλλά τελικά εγκατελειμμένοι από τους ψεύτικους φίλους τους ανάγκασαν να απομακρυνθούν από τη Βηρυττό προς τα βόρεια περίχωρα της πόλης και με κατεύθυνση προς την κοιλάδα Μπεκάα κάτω από την «επίβλεψη» των «πολυεθνικών δυνάμεων».

Η κατάληψη όμως του Λιβάνου και η εφαρμογή του σχεδίου κατάλυσης των έμψυχων και οργανωμένων παλαιστινιακών δυνάμεων, δεν μπορούσε να ήταν πλήρης χωρίς να αλλοιωθεί και χωρίς να θιχτεί η ίδια η ενότητα του λιβανικού και του παλαιστινιακού λαού. Έτσι, το 1983 ο κόσμος βρέθηκε μπροστά σε δυο αδελφοκτόνους πολέμους υποκινούμενους από το Ισραήλ, τις Ενωμένες Πολιτείες και από ορισμένους αντιδραστικούς κύκλους του αραβι-

κού κόσμου. Υποκινήθηκε ο αδελφοκτόνος πόλεμος ανάμεσα στις διάφορες μερίδες του λιβανικού λαού, ανάμεσα στους καθολικούς και τους μουσουλμάνους, ακόμη και μεταξύ αυτών των διαφόρων καθολικών και μουσουλμανικών αιρέσεων, όπως μεταξύ Δρούζων, Σχιιτών, Σουννιτών, χριστιανών Μαρωνιτών και άλλων. Ο πόλεμος αυτός είχε σοβαρότατες πολιτικές και οικονομικές συνέπειες για το Λίβανο και, πέρα από τ' άλλα, οδήγησε στην καταστροφή της κοσμοπολίτικης και άλλοτε ευημερούσας πόλης της Βηρυττού. Ο άλλος αδελφοκτόνος πόλεμος ήταν εκείνος που υποκινήθηκε στους κόλπους της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, μεταξύ των Παλαιστίνιων μαχητών, μεταξύ Αραφάτ και οπαδών του από τη μια μεριά και του Αμπού Μούσα από την άλλη, άλλοτε δεξί χέρι του Αραφάτ. Ο πόλεμος αυτός τέλειωσε με την πλήρη απομάκρυνση από το Λίβανο των ημιαφοπλισμένων Αραφάτ και περίπου 4000 Παλαιστίνιων μαχητών. Απ' όλον αυτό τον αδελφοκτόνο πόλεμο, αυτός που κέρδισε ήταν το Ισραήλ και αυτός που έχασε ήταν ο παλαιστινιακός λαός και το απελευθερωτικό του κίνημα.

Τον τελευταίο καιρό οι πράκτορες του Ισραήλ στο Λίβανο, στο πλαίσιο της τρομοκρατίας σε βάρος του απροστάτευτου παλαιστινιακού πληθυσμού και των προσπαθειών για να τους αναγκάσουν να απομακρυνθούν από τον Λίβανο, οι 300-400 περίπου χιλιάδες Παλαιστίνιοι που είχαν εγκατασταθεί εδώ από τότε που το Ισραήλ τους έδιωξε από τα εδάφη της πατρίδας τους, οργάνωσαν και διέπραξαν μια σφαγή απαραδειγμάτιστη για το βαθμό αγριότητας και σκοτωμού με αγχέμαχα όπλα σε δυο απροστάτευτα παλαιστινιακά στρατόπεδα, Σάμπρα και Σατίλα, στα περίχωρα της Βηρυττού. Στο σκοτάδι της νύχτας και κάτω από την επίβλεψη του τακτικού ισραηλινού στρατού που είχε δήθεν ως καθήκον να προστατεύσει αυτά τα δυο στρατόπεδα από ενδεχόμενες επιθέσεις, μερικές ομάδες Λιβανέζων φασιστών, βαλμένες στην υπηρεσία του Ισραήλ, σκότωσαν κατά τον πιο βάρβαρο τρόπο και χωρίς καμιά διάκριση άνδρες, γυναίκες, γερόντους κατ παιδιά, ολόκληρες οικογένειες, πάνω από 1500 άτομα.

Εκείνοι που διέπραξαν αυτό το απάνθρωπο έγκλημα καθώς και οι υποκινητές και υποστηρικτές τους, κάλυψαν τα ίχνη, έτυχαν υπεράσπισης και έμειναν ατιμώρητοι. Αλλ' όμως τους ξεσκέπασε και τους στιγμάτισε με τη σφραγίδα του εγκληματία πολέμου όλη η προοδευτική κοινή γνώμη του κόσμου.

Πολύ βαριά κατάσταση δημιουργήθηκε στη διάρκεια αυτής

της χρονιάς και στην εσωτερική πολιτική κατάσταση του Λιβάνου. Η χώρα έμεινε σχεδόν συνεχώς χωρίς μια κυβέρνηση και διοίκηση που να ήταν σε θέση να διευθύνει τα πράγματα, να φροντίσει για το λαό, να αντιταχτεί στις ενέργειες των ισραηλινών καταχτητών. Οι λιβανικοί αντιδραστικοί κύκλοι επωφελήθηκαν από τις καταστάσεις, οργανώθηκαν, εξοπλίστηκαν και διεξήγαγαν στρατιωτικές επιχειρήσεις κατά των λιβανικών προοδευτικών δυνάμεων και ιδιαίτερα κατά των Παλαιστινίων, κατά των εθνικών συμφερόντων του Λιβάνου.

Ωστόσο, ο λιβανικός λαός δεν καταβλήθηκε. Άδραξε κι αυτός τα όπλα και αντέδρασε σθεναρά στον ισραηλινό καταχτητικό στρατό ακόμη και στους άλλους καταχτητές και προπαντός στους Αμερικάνους και τους Γάλλους καταχτητές. Χτυπήθηκαν στρατιωτικοί στόχοι του Ισραήλ, των Αμερικάνων και των Γάλλων προκαλώντας τους σοβαρές απώλειες.

Η κατάσταση λοιπόν δεν ηρέμησε όσο κι αν ο ισραηλινός στρατός κατέλαβε την Βηρυττό, όσο κι αν οι υποκινητές και οι υποστηριχτές του Ισραήλ έστειλαν στην Βηρυττό μερικές χιλιάδες «ειδικούς για την τήρηση της γαλήνης» (τις πολυεθνικές δυνάμεις). Γι' αυτό η αεροπορία και ο πολεμικός στόλος του Ισραήλ, η αεροπορία και ο πολεμικός στόλος των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής που αποτελούνταν από τα αεροπλανοφόρα «Nimitz» «Eisenhower», «Independence» και από δεκάδες μεγάλα καταδρομικά, συνέχισαν με όλη την ισχύ του πυρός τους να βομβαρδίζουν και να σφυροκοπούν τις θέσεις των Παλαιστίνιων και Λιβανέζων μαχητών στις πέριξ της Βηρυττού ορεινές ζώνες και προπαντός στην κοιλάδα Μπεκάα.

Η αεροπορία και το πυροβολικό του αμερικάνικου πολεμικού στόλου βομβάρδισαν επίσης και τις συριακές διαραβικές στρατιωτικές δυνάμεις που με την έγκριση της λιβανικής κυβέρνησης είναι εγκατεστημένες στην κοιλάδα Μπεκάα.

Όσον αφορά τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές, απ' όσα βλέπω από τις ενέργειες και τις θορυβώδεις δηλώσεις που κάνουν, φαίνεται σαν να μην έχουν να κάνουν καθόλου μ' αυτά που συμβαίνουν, για τα χτυπήματα που έγιναν ενάντια στους Παλαιστίνιους και τους Λιβανέζους, ακόμη και για τα χτυπήματα που έγιναν κατά των Σύρων. Γιατί το λέω αυτό; Το λέω επειδή η Σοβιετική Ένωση, αν και έχει κάποιο «σύμφωνο φιλίας· με τη Συρία, έπαιξε και παίζει τον ρόλο του κουφού και του στραβού. Δεν είναι πρώτη φορά που οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές πρόδωσαν και αφη-

σαν στη λάσπη τους «Άραβες φίλους τους». Πιότερο απ' ό,τι άλλο τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές τους ενδιαφέρει να πουλούν όσο γίνεται περισσότερα όπλα, ωστε αυτά να καταναλώνονται το γρηγορότερο και έπειτα να ξαναπουλούν άλλα, παρά να εκπληρώνουν τις υποσχέσεις που αναλαβαίνουν σε «σύμφωνα φιλίας» που υπογράφουν με τον έναν ή τον άλλο και να μπαίνουν σε ανοιχτές συγκρούσεις με τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές.

Γίνεται τώρα όλο και πιο πολύς λόγος για κάποιο «γενικό πολιτικό σχέδιο», προετοιμασμένο, όπως λένε, και χαλκευμένο κάτω από το πατρονάρισμα του ίδιου του Αμερικανού προέδρου Ρήγκαν, για τη λύση της κρίσης στη Μέση Ανατολή. Το σχέδιο αυτό πράγματι κάνει λόγο για την δημιουργία ενός «παλαιστινιακού κράτους», κουτσουκουρεμένου και κάτω από την κυριαρχία του αντιπαλαιστινιακού βασιλιά της Ιορδανίας, αλλά βασικό του στόχο έχει την εγγύηση ασφαλών συνόρων για το Ισραήλ. Αυτό είναι το τρίτο μέρος των βλέψεων του Ισραήλ, του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και της αραβικής αντίδρασης για το κατακομμάτιασμα του παλαιστινιακού λαού και για το σαμποτάρισμα του δίκαιου αγώνα του.

Για τον παλαιστινιακό λαό, ο λαός μας έχει ιδιαίτερη συμπάθεια διότι έκαμε και κάνει αποφασιστικό και ηρωικό αγώνα, τον υποστήριξε και θα τον υποστηρίζει στο πέλαγος της μόνωσης και της προδοσίας που βρίσκεται σήμερα. Αν και προδομένος και εγκατελειμμένος καθώς είναι τώρα, ο παλαιστινιακός λαός θα νικήσει. Θα νικήσει γιατί αγωνίζεται για μια δίκαιη υπόθεση, για την επιστροφή στην πατρίδα του που τη σφετερίστηκαν οι Ισραηλινοί επιδρομείς με την ανοιχτή υποστήριξη των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών, των Σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών και των αντιδραστικών δυνάμεων των διαφόρων αραβικών χωρών.

Ο αφγανικός λαός θα ξεκουμπίσει τους Σοβιετικούς καταχτητές

Συμπληρώθηκαν αυτές τις μέρες τέσσερα χρόνια από την ημέρα που ο σοβιετικός στρατός κατέλαβε το Αφγανιστάν. Οι σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές έκαμαν αυτή τη φασιστική επιδρομή με την σκέψη ότι όλα θα ξεχαστούν γρήγορα και ότι γρήγορα επίσης θα υποτάσσονταν και θα ξεγελιόνταν και ο αφγανικός λαός. Λάθεψαν όμως σοβαρά. Ο αφγανικός λαός ούτε για μια στιγμή δεν συμβιβάστηκε με την κατάληψη της πατρίδας του από τις ορδές των σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών. Αντίθετα, αυτός πολέμησε και πολεμά με το όπλο στο χέρι τόσο που η σοβιετική κυβέρνηση ανα-

γκάστηκε να φέρνει συνεχώς καινούριες και φρέσκες δυνάμεις, οπλισμούς από τους πιο σύγχρονους, μαζί και χημικά όπλα, έκαμε μαζικούς βομβαρδισμούς με την αεροπορία και το πυροβολικό, ερήμωσε, έσφαξε και κατάκαψε ολόκληρα χωριά, εφάρμοσε και εφαρμόζει την πολιτική της καμένης γης, γέμισε φίσκα τις φυλακές με ανυπότακτους Αφγανούς μαχητές. Και τι δεν έκαναν μέσα σ' αυτά τα τέσσερα χρόνια οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές για να υποτάξουν τον αφγανικό λαό! Ωστόσο, αυτός ο λαός ούτε υποτάχτηκε, ούτε φοβήθηκε και ούτε θα υποταχτεί και ούτε θα φοβηθεί.

Κατά το 1983 η ένοπλη αντίσταση των Αφγανών αγωνιστών κατά των Σοβιετικών καταχτητών πήρε τις πιό πλατιές και πιό μεγάλες διαστάσεις. Τα ισχυρά φρουραρχεία του σοβιετικού στρατού κατοχής ήταν στόχοι χτυπημάτων και διαρκών επιθέσεων από τους αφγανούς πατριώτες και όχι μόνον στις ορεινές περιοχές, όπως στις περιοχές Πάκτια, Κανταχάρ, Χεράτ κλπ, αλλά και μέσα στην Καμπύλ, την πρωτεύουσα της χώρας. Δέχτηκε επιθέσεις μερικές φορές και η σοβιετική πρεσβεία «φρούριο» και τα κτίρια όπου είναι «μπετοναρισμένο» το γενικό αρχηγείο των Σοβιετικών στρατευμάτων κατοχής. Σκοτώθηκαν στρατηγοί, ανώτεροι αξιωματικοί, χιλιάδες στρατιώτες, αιχμαλωτίστηκαν δεκάδες σύμβουλοι, χτυπήθηκαν στρατιωτικά αεροδρόμια, καταστράφηκαν αεροπλάνα, ελικόπτερα, άρματα μάχης, πυροβολικό και άλλα πολεμικά μέσα και πιάστηκαν μεγάλες ποσότητες όπλων. Οι Σοβιετικοί καταχτητές είναι αναγκασμένοι να πατούν πάνω σε μια γη που αμολάει φλόγα και φωτιά, να ζουν πανικόβλητοι ανάμεσα σ' ένα λαό που δεν τους γνωρίζει για «φίλους», αλλά για άγριους, μπαμπέσηδες εχθρούς που πρέπει να καταπολεμούνται μέχρι θανάτου. Οι Σοβιετικοί καταχτητές δεν ένιωσαν και δεν νιώθουν σε καμιά στιγμή τον εαυτό τους σίγουρο στο έδαφος του Αφγανιστάν, ανεξάρτητα από τον αριθμό των στρατιωτών που έχουν εκεί, από την πυκνότητα και την ισχύ του πυρός των όπλων τους.

Ο μαχητικός και γενναίος λαός του Αφγανιστάν, φτωχός και οπλισμένος κυρίως με τα όπλα που αρπάζει από τους καταχτητές, δίνει ήδη ένα πολύ καλό παράδειγμα για το πώς μπορεί και το πώς πρέπει να καταπολεμηθούν οι ξένοι καταχτητές, οποιοδήποτε κι αν είναι, οσοδήποτε ισχυροί και εξοπλισμένοι είναι, για το πώς μέσα από τον αγώνα για την υπεράσπιση της πατρίδας και της λευτεριάς αποκτούνται οι πολεμικές ικανότητες, οι αρετές της ανδρείας και της αυταπάρνησης.

Συχνά, όταν διαβάζω αδήσεις ή όταν βλέπω στην τηλεόραση

σκηνές από τις μάχες και τις τολμηρές επιχειρήσεις που κάνουν οι Αφγανοί μαχητές ενάντια σε ισχυρούς σχηματισμούς ή ενάντια σε φάλαγγες μηχανοκινήτων του σοβιετικού στρατού κατοχής και μόνο με κάποιο όπλο στο χέρι, να ρίχνονται από βράχο σε βρόχο, μέσα στο χιόνι, σε παγετώνες, στη βροχή και μέσα από πάμπολλες άλλες δυσκολίες, ο νους μου τρέχει στον ένδοξο Εθνικοαπελευθερωτικό μας Αγώνα, στον ηρωισμό και τις θυσίες του γενναίου, φιλόπατρη και επαναστατικού λαού μας. Ασφαλώς ο αγώνας μας ήταν ενός πολύ ανώτερου βαθμού και πολύ πιό οργανωμένος, και πάνω απ' όλα αυτό τον αγώνα τον καθοδηγούσε το Κομμουνιστικό Κόμμα μας με βάση τα διδάγματα του μαρξισμού-λενινισμού. Ο ίδιος ο λαός μας, συσπειρωμένος στην οργάνωση του Εθνακοαπελευθερωτικού Μετώπου, σφιχτά ενωμένος σαν ένα άνθρωπος χωρίς καμιά τοπικιστική και θρησκευτική διάκριση, ήτανε πιο συνειδητοποιημένος για τα ιδανικά που έπρεπε να αγωνιστεί και αγωνιζόταν και για το χαρακτήρα της εξουσίας που, μετά τη νίκη, θα έχτιζε πάνω στα ερείπια των καθεστώτων του παρελθόντος. Ωστόσο, επαναλαμβάνω, και ο αγώνας του αφγανικού λαού είναι ένας δίκαιος αγώνας και στους πατριώτες Αφγανούς μαχητές αξίζει η τιμή και ο σεβασμός απ' όλες τις προοδευτικές δυνάμεις του κόσμου, και να υποστηριχτούν για να εντείνουν ακόμα πιο πολύ τον απελευθερωτικό αγώνα τους μέχρι την πλήρη εκδίωξη των Σοβιετικών καταχτητών από την πατρίδα τους. Και, θέλουν δεν θέλουν οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές καθώς και οι ντόπιοι υπηρέτες τους, αυτό χωρίς άλλο θα πραγματοποιηθεί, αν όχι σήμερα, αύριο. Ο λαός του Αφγανιστάν θα επανακτήσει την λευτεριά και την ανεξαρτησία του.

Για τον πόλεμο Ιράκ-Ιράν

Τον πόλεμο κατά του Ιράν, οι ιρακινοί δυνάστες τον άρχισαν από τον φόβο τηε επίδρασης στη χώρα τους της επανάστασης του ιρανικού λαού ενάντια στο σάχη και στους πάτρωνες του, τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, καθώς και υποκινούμενοι από τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές, από τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές και από την αραβική αντίδραση για να ανατρέψουν το νέο ιρανικό καθεστώς. Ο Σαντάμ Χουσεΐν και η κλίκα του σκέφτηκαν, προφανώς, ότι αυτός ο πόλεμος θα τέλειωνε πολύ γρήγορα και ότι οι Ιρανοί, λόγω της κατάστασης στην οποία βρισκόταν ο στρατός τους μετά την επανάσταση, θα παραδίνονταν γρήγορα, θα καταχτιόνταν τα πλούσια σε πετρέλαια πεδία κοντά στα σύνορα και στο

Χουζιστάν κλπ. Δεν συνέβηκε όμως αυτό. Ο ιρανικός στρατός αντιμετώπισε τα πρώτα χτυπήματα του ιρακινού στρατού, έκανε επιθέσεις μέχρι την απελευθέρωση των μεθοριακών περιοχών που είχαν καταληφθεί από τους Ιρακινούς και συνέχισε μετά να τους χτυπά και στα ενδότερα.

Πήγαν τώρα τρία χρόνια που ο πόλεμος συνεχίζεται πότε σκληρός και πότε αιματηρός, πότε πιο ήπιος, άλλοτε μόνον με βολές πυροβολικού, με εκτόξευση πυραύλων και από αέρος βομβαρδισμούς, αυτά τα τελευταία προπαντός από μέρους του Ιράκ. Ο πόλεμος προκάλεσε τώρα πολύ μεγάλες απώλειες σε ανθρώπους και σοβαρές υλικές ζημιές που υπολογίζονται σε μερικές δεκάδες δισεκατομμύρια δολάρια και για τις δυο πλευρές.

Οι σκοποί για τους οποίους άρχισε ο πόλεμος από το Ιράκ δεν επιτεύχθηκαν και ο Σαντάμ Χουσεΐν ζήτησε επανειλημμένα τη μεσολάβηση για τη λήξη αυτού του πολέμου, χωρίς όμως να λογοδοτήσει και χωρίς να αναλάβει την ηθική και υλική ευθύνη για τις ζημιές που προκάλεσε στον ιρανικό λαό. Αυτή τη μανούβρα οι Ιρανοί δικαιολογημένα δεν την αποδέχονται. Με το σταμάτημα όμως του πολέμου Ιράκ - Ιράν δεν συμφωνούν στην πρώτη γραμμή εκείνοι που έκαμαν να ανάψει και που τον τροφοδοτούν με όπλα.

Ποιοι είναι αυτοί που θέλουν να κρατήσει ατερμάτιστα αυτός ο πόλεμος; Είναι οι Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές, οι κυριότεροι προμηθευτές του Ιράκ με τα καθελογής όπλα μέχρι και τα πιο σύγχρονα· είναι οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές που δια του Ιράκ θέλουν να πραγματοποιήσουν την ιρανική αντεπανάσταση για την ανατροπή του σημερινού καθεστώτος και για να επαναφέρουν εκεί το βάρβαρο καθεστώς των Παχλεβί, για να ξαναβάλουν στα χέρια τους το μεγάλο πλούτο του ιρανικού πετρελαίου και για να αποκτήσουν ξανά τα αμύθητα προνόμια που απολάβαιναν μόλις πριν λίγα χρόνια· είναι τα μονοπώλια παραγωγής όπλων μερικών άλλων ιμπεριαλιστικών χωρών, όπως της Γαλλίας, Αγγλίας κλπ, που πουλούν στο Ιράκ υπερηχητικά αεροπλάνα, πυραύλους και χημικά όπλα· είναι οι Ισραηλινοί που θέλουν το κατακομμάτιασμα των Αράβων. Και τέλος για την παράταση του πολέμου είναι και οι Άραβες αντιδραστικοί που φοβούνται θανάσιμα το προοδευτικό και επαναστατικό πνεύμα και κινήματα του παλαιστινιακού λαού, του ιρανικού και κάθε άλλου λαού σ' αυτή την περιοχή του κόσμου.

Φέτος η σύγκρουση αυτή όχι μόνο συνεχίστηκε, αλλά πήρε και διαστάσεις πιο πλατιές και πιο σκληρές. Το Ιράκ με τα πολεμικά μέσα που παίρνει από τους Σοβιετικούς σοσιαλιμπεριαλιστές και

από τους άλλους ιμπεριαλιστές, προπαντός με τα υπερηχητικά αεροπλάνα, τους πυραύλους και τα σύγχρονα πολεμικά πλοία, χτύπησε και χτυπά κατοικημένα κέντρα και πόλεις έξω από τη ζώνη πολεμικών επιχειρήσεων και προπαντός ορισμένες πετρελαιοφόρες περιοχές και διυλιστήρια πετρελαίου στο Αμπαντάν, στο νησί Καργκ, Μπαντάρ-Χομεϊνί κλπ. Σχετικά μ' αυτό η ιρανική κυβέρνηση δήλωσε επίσημα ότι σε περίπτωση που οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις συνεχίσουν να βοηθούν το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν και να του δίνουν τη δυνατότητα να χτυπά με τέτοια μέσα τον ιρανικό λαό και τον πλούτο του, αυτή θα αναγκαστεί τότε να λάβει μέτρα για το κλείσιμο των στενών του Ορμοόζ και να απαγορεύσει το πέρασμα των πετρελαιοφόρων πλοίων από τον Περσικό Κόλπο προς τους ωκεανούς. Το κλείσιμο των στενών του Ορμούζ σημαίνει ότι στις δυτικές χώρες, συμπεριλαμβανομένων και των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, θα διακοπεί το 40-45 τα εκατό της ποσότητας πετρελαίου που τους χρειάζεται για να κρατήσουν σε λειτουργία την βιομηχανία τους. Γι' αυτό όλοι εν χορώ ενέτειναν τις πιέσεις κατά του Ιράν. Μάλιστα οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής το απείλησαν με ένοπλη επέμβαση. Γι' αυτό το σκοπό από καιρό πριν συγκέντρωσαν στον κόλπο του Ομάν μεγάλο πολεμικό στόλο καθώς και άλλα ειδικά σώματα και μέσα για γρήγορες επεμβάσεις στον Περσικό Κόλπο. Άσχετα απ' αυτές τις πιέσεις, η ιρανική κυβέρνηση έχει κρατήσει και κρατάει αποφασιστική θέση προς υπεράσπιση των συμφερόντων του ιρανικού λαού και εναντιώνεται επίμονα στην αντιιρανική πολιτική των δυο υπερδυνάμεων.

Οι προοπτικές λήξης αυτού του πολέμου είναι σκοτεινές και η παράταση του αυξάνει τη δυνατότητα στρατιωτικής επέμβασης των υπερδυνάμεων σε διάφορα στρατηγικά σημεία και ζώνες του Περσικού Κόλπου, αυξάνει τους κινδύνους των ακόμα μεγαλύτερων εκρήξεων και περιπλοκών σ' αυτήν την περιοχή του κόσμου, οξύνει ακόμα παραπέρα την κρίση στη Μέση Ανατολή.

* *

Το 1983 έδειξε και μια φορά ακόμη ότι η κρίση στη Μέση Ανατολή δεν μπορεί να λυθεί με «γενικά πολιτικά» σχέδια, με τη «μεσολάβηση και τις βοήθειες» των δυο υπερδυνάμεων. Αντίθετα, εκείνες προσπαθούν η κρίση, κρατήσει όσο γίνεται πιο πολύ, γιατί μόνον έτσι μπορούν να πραγματοποιήσουν τα σχέδια τους για το

σαμποτάρισμα και υπονόμευση των εθνικών και κοινωνικών απελευθερωτικών κινημάτων των αραβικών λαών, γιατί μόνον έτσι μπορούν να εξασφαλίσουν κολοσσιαία κέρδη από το εμπόριο των όπλων και ότι μόνον έτσι μπορούν να συνεχίσουν να έχουν στο χέρι τους τον έλεγχο εξαγωγής και επεξεργασίας του αραβικού πετρελαίου, να υποδουλώνουν, να καταπιέζουν και να εκμεταλλεύονται τους αραβικούς λαούς.

Μα, πρώτα απ' όλα, η κρίση στη Μέση Ανατολή δεν είναι ποτέ δυνατό να βρει λύση εφ' όσον ο παλαιστινιακός λαός δεν επανακτήσει την πατρίδα του που την σφετερίστηκε και την πολυβασάνισε ο ισραηλινός επιδρομέας και αυτό θα επιτευχθεί μόνον τότε όταν στην πολιτική, οικονομική και στρατιωτική επίδραση των υπερδυνάμεων και των άλλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων δοθούν ισχυρά χτυπήματα απ' όλους τους αραβικούς λαούς και απορροφθεί τελειωτικά αυτή η επίδραση. Αναφορικά μ' αυτό η χρονιά αυτή έδειξε ότι μπροστά στον παλαιστινιακό λαό, μπροστά στο λιβανικό λαό, στον αφγανικό, στον ιρανικό λαό, μπροστά σε όλους τους άλλους αραβικούς και μη αραβικούς λαούς της Μέσης Ανατολής, βγήκε σε πρώτο πλάνο το ζήτημα να μη πέσουν πια στις παγίδες και στις παραπλανητικές και διασπαστικές συνωμοσίες των υπερδυνάμεων, των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, της Σοβιετικής Ένωσης, και του Ισραήλ, αλλά και να αποκαταστήσουν και να δυναμώσουν την πραγματική ενότητα στο εσωτερικό και μεταξύ αυτών για να αντιμετωπίσουν και να καταβάλουν τις ενωμένες δυνάμεις του Ισραήλ, των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, των σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών καθώς και των ντόπιων αστικοφεουδαρχικών αντιδραστικών κύκλων. Μόνον ο αποφασιστικός και αδιάλλαχτος αγώνας, βασισμένος στην πραγματική ενότητα των Αράβων, θα οδηγήσει αυτούς στην κατάχτηση της ανεξαρτησίας και της πραγματικής λευτεριάς και στην αξιοποίηση του τεράστιου πλούτου τους, του πετρελαίου, προς όφελος της εθνικής και κοινωνικής ανάπτυξης και προόδου τους.

*

* *

Τα γεγονότα αυτών των δυο τελευταίων χρόνων στη Μέση Ανατολή και η εξέλιξη τους, δεν ήταν δυνατό να μην είχαν επακόλουθα και στις πέριξ αυτής της περιοχής ζωνών του κόσμου, όπως στη Μεσόγειο, την Ευρώπη, την Αφρική κλπ.

Στη Μεσόγειο εκμεταλλεύτηκαν αυτά τα γεγονότα οι δυο ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις για την αύξηση και την ενίσχυση των πολεμικών τους στόλων σε τέτοιο βαθμό ώστε να δημιουργήσουν ανησυχίες και μεγάλους κινδύνους για όλους τους μεσογειακούς λαούς. Η Ευρώπη γέμισε από νέες αεροπορικές και χερσαίες βάσεις, αυξήθηκε ο αριθμός των πυρηνικών πυραύλων μεγάλου και μέσου βεληνεκούς.

Το κυνηγητό των εξοπλισμών πήρε ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις και η βιομηχανία παραγωγής όπλων, όσο κι αν ο καπιταλιστο-ρεβιζιονιστικός κόσμος βρίσκεται σε βαριά οικονομική κρίση, εξακολουθεί να μεγαλώνει και να φέρνει πολλά κέρδη στους μεγιστάνες καπιταλιστές. Και όλος αυτός ο ανταγωνισμός γίνεται κυρίως μειώνοντας τα κονδύλια που πρέπει να ξοδεύονται για την άνοδο του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, προπαντός στους τομείς δημοσίων υπηρεσιών, υγιεινής, παιδείας, στην παραγωγή με χαμηλότερο κόστος των ειδών πλατιάς κατανάλωσης κλπ. Μπαίνει το ερώτημα: Ως πότε οι εργαζόμενες μάζες θα ανέχονται ο ξέφρενος αυτός ανταγωνισμός για κέρδη των μονοπωλίων παραγωγής όπλων να εξακολουθεί να πέφτει στην καμπούρα τους;

Σίγουρα αυτό δεν θα κράτησει πολύ και οι λαοί οπωσδήποτε θα ξεσηκωθούν. Και τότε η καπιταλιστο-ρεβιζιοναστική αστική τάξη θα αναγκαστεί να λάβα νέα πιο άγρια μέτρα καταπίεσης και θα αναζητήσει καινούριους δρόμους για να βγει από την κρίση. Ένας από τους δρόμους αυτούς θα είναι η απειλή για έκρηξη μιας νέας παγκόσμιας σύρραξης. Γι' αυτό ο θόρυβος για «αφοπλισμό» που κάνουν οι Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής και η Σοβιετική Ένωση, καθώς και μερικές άλλες χώρες όπως η Γαλλία, η Αγγλία, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, που στρατικοποίησαν την βιομηχανία τους και αναπτύσσουν το εμπόριο των όπλων, σκοπό έχει να εξαπατήσει την προοδευτική κοινή γνώμη και να την κρατάει υπό έλεγχο.

Βλέπουμε ήδη ότι στο κυνηγητό για την κατάκτηση νέων αγορών έχει μπει ο γαλλικός ιμπεριαλισμός. Η Γαλλία άρχισε να ακολουθεί την παλαιά αποικιακή πολιτική και πασχίζει τώρα να ξαναγυρίσει, ανοιχτά ή έμμεσα σε όλες εκείνες τις χώρες που ήταν ζώνες της γαλλικής επιρροής, ή όπως τις λένε «γαλλόφωνες χώρες» στην Εγγύς Ανατολή, στον Λίβανο, και σε μερικές χώρες της Κεντρικής Αφρικής. Σήμερα, εξόν από το εμπόριο των όπλων και τις προσπάθειες για την επαναφορά της γαλλικής κουλτούρας, η Γαλλία έστειλε σ' αυτές τις χώρες στρατιωτικές μονάδες αλεξιπτωτιστών. Τέ-

τοιες είναι οι μονάδες που στάλθηκαν στο Τσαντ, όπου διαξάγεται σκληρή πάλη για επιρροή μεταξύ Γαλλίας και Καντάφι της Λιβύης, και σε μερικές άλλες αφρικανικές χώρες. Η Γαλλία, λοιπόν, ζητάει να της επιστραφεί εκείνο το κομμάτι στον ήλιο που είχε πριν από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Εκτός από το Τσαντ στην Αφρική, υπάρχουν κι άλλα εύφλεκτα και κρίσιμα σημεία. Τέτοια είναι η κατάσταση στην Αγκόλα, στη Νότιο Αφρική, στη Ναμίμπια, στη Μοζαμβίκη, στη Σομαλία κλπ.

Στην Τυνησία ξέσπασαν μεγάλες συμπλοκές μεταξύ λαϊκών μαζών και ντόπιας αστυνομίας και στρατού, εξαιτίας της ύψωσης των τιμών στο ψωμί και στο αλεύρι. Οι συγκρούσεις αυτές τέλειωσαν με πολλούς σκοτωμένους από τη μεριά του λαού και ο πρόεδρος Μπουργκίμπα αναγκάστηκε να ακυρώσει τα κυβερνητικά μέτρα για το ανέβασμα των τιμών στο ψωμί και στο αλεύρι

Στο Μαρόκο, για τους ίδιους λόγους, έγινε μια μεγάλη και αιματηρή σύγκρουση μεταξύ στρατού και λαού, κυρίως της σπουδάζουσας νεολαίας. Στην πραγματικότητα και στις δυο περιπτώσεις ο βασικός λόγος των συγκρούσεων ήτανε η αντίσταση ενάντια στα καταπιεστικά μέτρα και στην αστυνομική βία.

Στα Βαλκάνια οι ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις ανασκαλεύουν τους δαυλούς και θέλουν να τα μετατρέψουν και πάλι σε πυριτιδαποθήκη όπως άλλοτε στο παρελθόν. Έναν ξέχωρα αρνητικό ρόλο σ' αυτή τη χερσόνησο παίζουν οι τιτοϊκοί, οι οποίοι, για να αποφύγουν τη βαριά εσωτερική πολιτική και οικονομική κρίση, σε συνεργασία με τις άλλες αντιδραστικές και φασιστικές δυνάμεις, ανασκαλεύουν τους δαυλούς και προς την κατεύθυνση της χώρας μας.

Εννοείται, όλες αυτές οι εξελίξεις, αυτά τα γεγονότα και αυτές οι καταστάσεις καθιστούν απαραίτητη την τόνωση της συνείδησης των λαών για το γεγονός ότι οι ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις διακινδυνεύουν τον κόσμο με μια νέα τρομερή σύρραξη, την οποία και φοβούνται κιόλας, γιατί θα ήταν ολέθρια και γι' αυτές τις ίδιες.

Οι υπερδυνάμεις και οι άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις απέβησαν πιο αυθάδεις και πιο επιθετικές, παντού στον κόσμο, στην Ασία, στην Αφρική, στην Κεντρική Αμερική και αλλού. Γι' αυτό σήμερα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, ανήκα στις επαναστατικές και προοδευτικές δυνάμεις, στους πραγματικούς μαρξιστές-λενινιστές να σηκώσουν στο πόδι την παγκόσμια προοδευτική κοινή γνώμη, στην πρώτη γραμμή το προλεταριάτο, την εργατική τάξη, τους καταπιεζόμενους και υποδουλωμένους λαούς για να

πούνε στοπ στην έξαλλη φιλοπόλεμη και ληστρική πολιτική των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής, της ρεβιζιονιστικής Σοβιετικής Ενωσης, όλων των άλλων ιμπεριαλιστικών και ρεβιζιονιστικών δυνάμεων, καθώς και της εθνικής και διεθνούς αντίδρασης.

Ο λαός μας, καθοδηγούμενος από το Κόμμα του, στέκα άγρυπνος, εργάζεται για το δυνάμωμα και την αδιάκοπη άνθηση της οικονομίας και της άμυνας της σοσιαλιστικής του πατρίδας, έχει υπόψη του τις επικίνδυνες καταστάσεις και τις συνωμοσίες των υπερδυνάμεων, των ιμπεριαλιστικών και ρεβιζιονιστικών δυνάμεων καθώς και όλων των άλλων αντιδραστικών δυνάμεων. Η χώρα μας εφαρμόζει μια εξωτερική πολιτική φιλίας με όλες τις άλλες χώρες και λαούς και προπαντός με τις γειτονικές χώρες και λαούς. Δεν επεμβαίνει στις εσωτερικές υποθέσεις τους και σε κανέναν δεν επιτρέπει να βάλει τα χέρια του και να αναμιγνύεται στις εσωτερικές υποθέσεις της Αλβανίας. Η Λαϊκή Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Αλβανίας αγωνίζεται να υπερασπίσει τα δίκαια της, τη λευτεριά και την ανεξαρτησία, της κεκτημένες νίκες στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού, γι' αυτό είναι ισχυρή και κανέναν δεν φοβάται. Ταυτόχρονα υποστήριξε και θα υποστηρίξει και στο μέλλον τον απελευθερωτικό αγώνα όλων των άλλων λαών.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ